

TOZ &

Her şey yolundayken
iyi olmak kolaydır.

DUMAN

Roman

ÇÜRÜK &
HARABE

İKİNCİ KİTAP

Jonathan Maberry

Birden fazla Bram Stoker Ödülü sahibi

Serinin ilk kitabı:

ÇÜRÜK ve HARABE

"Daha heyecanlı, daha sürükleyici ve daha korkunç... Serinin bu kitabını nefesinizi tutarak okuyacaksınız."

– *Kirkus Reviews*

"Maberry bu işi biliyor. Olur da bir gün dünyamızı zombiler istila ederse Maberry'nin kesinlikle benim takımında olmasını isterim."

– *Booklist*

"Soluk soluğa kalacak ve korkuyu iliklerinizde hissedeceksiniz."

– *School Library Journal*

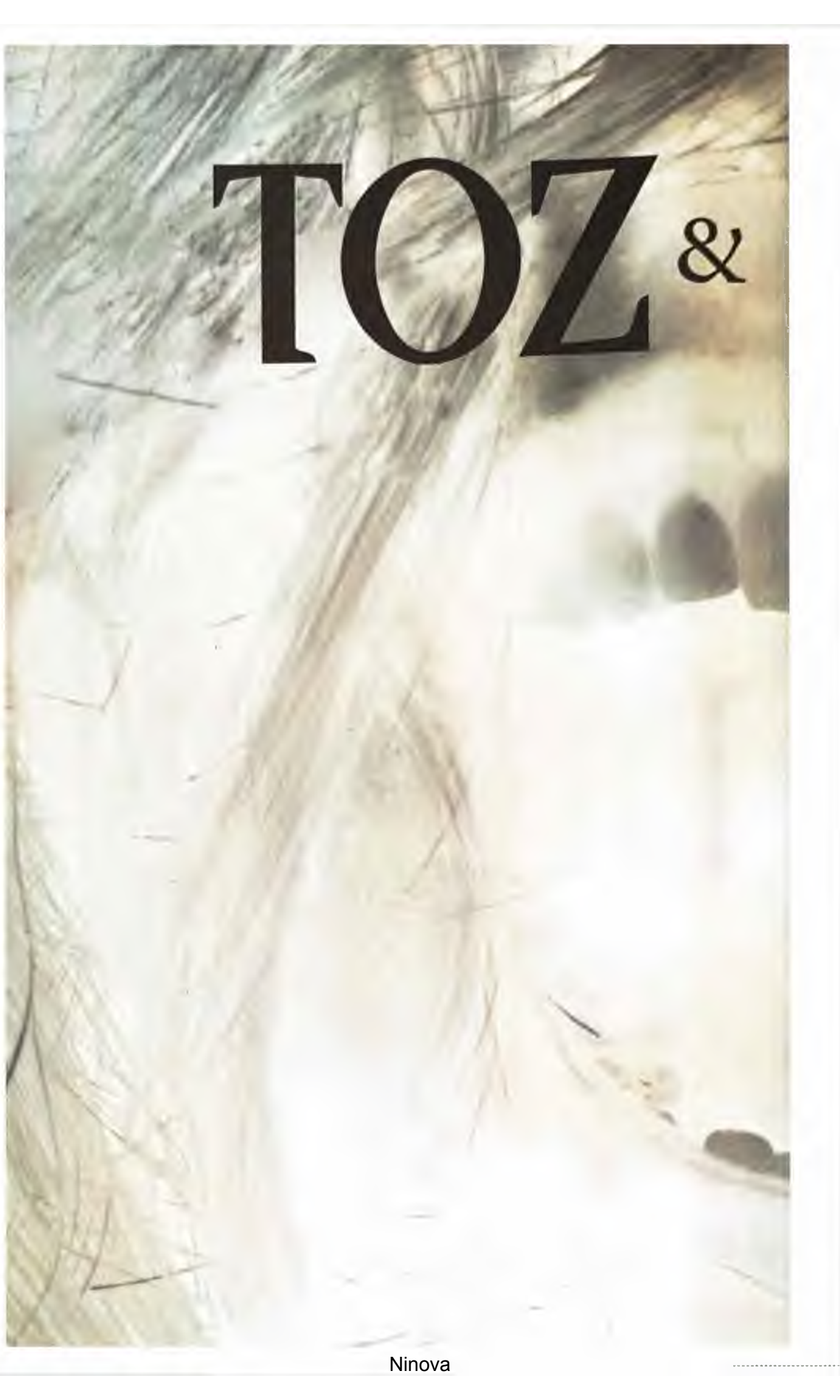
"Collins'in Açlık Oyunları'nı sevenler, bu seriye bayılacak!"

– *VOYA*

TOZ & DUMAN

*Düzenleme
NY.özlem*

TOZ &

DUMAN

Jonathan Maberry

Toz ve Duman

Jonathan Maberry
Orijinal Adı: Dust & Decay

Yayın Yönetmeni: Köksal Şaka
Yayın Koordinatörü: Sibel Erdal
Editör: Ece Demir
Çeviren: Fatih Sert
Son Okuma: Eren Nadir Akşamoğlu
Kapak Uygulama: Anıl Zorba

ISBN: 978-605-5034-11-5
Yayınevi Sertifika No: 32378

1. Baskı: Kasım 2016

Baskı: İmak Matbaası
Yenibosna/İstanbul
Tel: 0 212 656 49 97
Matbaa Sertifika No: 12531

© 2012 by Jonathan Maberry

Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PARODİ YAYINLARI
Ağaoğlu My Office 212 Kat: 3/54
Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0212 244 05 77

www.parodi.com.tr / info@parodiyayinlari.com

Parodi Yayınları, Mono Kültür Sanat tescilli markasıdır.

Don Lafferty, Arthur Mensch ve
Sam West-Mensch'e...
Ve hep yanımda olan Sara Jo'ya ithafen.

BİRİNCİ BÖLÜM

YOLCULUK

"En uzun yolculuklar bile
tek bir adımla başlar."

— LAO TZU

BENNY İMURA, ÖDEVLERİN BAŞINA BU KADAR BELA OLACAĞINI hiç düşünmemişti. Kıyamet günü bunların yanında hiç kalırdı.

“Bu şeyleri neden öğrenmek zorundayız ki?” diye sordu. “Ne olduğunu biliyoruz zaten. İnsanlar zombiye dönüşmeye başladı. Zombiler herkesi yedi ve ölen insanlar da zombiye dönüştü. Yani hikâyeden çıkarılacak ders şu: Ölmemeye çalış.”

Abisi Tom gözlerini kısmış, mutfak masasının üstünden onu izliyordu. “Ahmak gibi davranmak kendi seçimin mi yoksa doğuştan mı böylesin?”

“Dalga geçmiyorum. Neler olduğunu biliyoruz.”

“Gerçekten mi? Pekâlâ, o zaman yaz boyunca neden biz büyüklerin siz ufaklıklara yaşayan ölümler hakkındaki gerçekleri anlatmadığını söyleyip durdun?”

“Olanları bize anlatmanız ayrı; ani sınavlar yapıp ödev hazırlatmanız apayrı bir olay.”

“Evet, çünkü Tanrı korusun, size anlattığımız herhangi bir

şeyi aklınızda tutmanız gerekir falan.”

Benny gizemli bir ifade takınarak kaşını kaldırdı ve eliyle alnını işaret etti. “Bütün her şey burada, devasa bilgi haznede saklı.”

“Pekâlâ, dâhi çocuk. Madem öyle, salgını başlatan neydi?”

“Cevap çok basit,” dedi Benny. “Kimse bilmiyor.”

“Başlıca teoriler nedir peki?”

Benny çatalını tereyağında pişmiş koca bir parça patatese batırdı ve tamamını ağzına tıktı. Konuşmaya devam ederken ağzını şapırdatmayı da ihmal etmiyordu. Bu sayede Tom’u üç farklı şekilde gıcık etmeyi umuyordu. Tom, onun ağzı doluyken konuşmasından nefret ederdi. Ağzını şapırdatmasına da bayıldığı söylenemezdi. Ayrıca Benny’nin ağzı dolu olduğundan ne söylediği de anlaşılmıyordu ve bu yüzden Tom, onun ne dediğini anlayabilmek için tıka basa dolu ağzına daha dikkatli bakmak zorundaydı.

“Radyasyon, virüsler, biyolojik bir silah, zehirli atıklar, güneş ışınları, Tanrı’nın işi.”

Benny tüm bunları kelimelerin arasında hiç es vermeden hızlıca söyleyivermişti. Ki bu da sinir bozucu bir şeydi ve Benny’nin Gıcık-metresine bir puan daha eklemesine değerci.

Tom çayını yudumladı ve hiçbir şey söylemedi. Ama Benny’ye ters bir bakış atarak yanıtını verdi.

Benny iç çekerek yutkundu. “Tamam,” dedi. “Başlangıçta insanlar bu olaya, bir uyduyla dünyaya taşınan radyasyonun neden olduğunu düşündüler.”

“Uzay sondası,” diye düzeltti onu Tom.

“Her neyse. Ama bu hiç mantıklı değil. Çünkü bir uydu...”

“Uzay sondası.”

“...tüm dünyaya yayılabilecek kadar yüklü miktarda radyoaktif madde taşıyamaz.”

“...diye düşünüyoruz.”

“Elbette ama fen dersinde bize eski bir nükleer santral şey olsa bile ...”

“Erise.”

“...tüm gezegeni saracak kadar radyasyon yayamayacağı öğretili. Ki bu santrallerde bir uydunun taşıyabileceğinden çok daha fazla radyoaktif madde var.”

Tom iç çekerken Benny gülümsedi.

“Pekâlâ, bundan nasıl bir sonuç çıkarıyorsun?”

“Dünya, radyoaktif uzay zombileri tarafından yok edilmedi.”

“*Büyük ihtimalle* radyoaktif uzay zombileri tarafından yok edilmedi,” diye düzeltti Tom. “Peki, ya virüsler?”

Benny tavuktan bir parça keserek ağzına attı. Tom çok iyi bir aşçıydı ve bu, yaptığı en iyi yemeklerden biriydi. Patates, mantar ve bademle sotelenmiş tavuk ve yeşil lahana yemeği. Kıştan kalan son parti unla yapılan, dumanı üstünde bir somun ekmek de Benny’nin midesine inmek için hazır bekliyordu.

“Chong’un babası, virüslerin canlı bir konak hücreğine ihtiyaç duyduklarını söylüyor ama zombiler canlı değil. Dolayısıyla virüsler, bakteriler veya mantarlarla taşınmış olabilirmiş.”

“Bakterinin ne olduğunu biliyor musun?”

"Elbette... İnsanı hasta eden küçük böceklerle bakteri denir."

"Tanrım, nasıl bu kadar bilgili olabiliyorsun?! Kardeşin olmaktan gurur duyuyorum."

"Kıçımı ö—"

"Laflarına dikkat et."

Birbirlerine bakıp sırttılar.

Benny'nin Tom'a duyduğu nefretin ve güvensizliğin, sevgi ve saygıya dönüşmesinin üzerinden yedi ay geçmişti. Bu süreç de geçen yaz, Benny'nin on beşinci yaş gününün hemen sonrasında başlamıştı. Benny, Tom'u sevmesine seviyordu ancak 'S' ile başlayan o kelimeyi kullanması mümkün değildi. Tom onun abisiydi, evet ancak hâlâ gerçek dünyada yaşadıklarından, Benny'nin 's'yle başlayan kelimeli kullanma ihtimâli 'asla' ve 'çekil yolumdan, şimdi kusacağım' arasında bir yerlerdeydi.

Benny, o kelimeyi buna daha uygun düşecek birilerine söylemekten falan da korkmuyordu ama. Mesela kızıl saçlarıyla ortalığı kasıp kavuran çilli kraliçe Nix Riley'ye. Bunu ona söylemekten memnun olurdu ama ne yazık ki henüz bunu yapamamıştı. O büyük çatışmadan hemen sonra, Benny çekinerek bu konuyu açmaya çalışmış ancak Nix onu, o kelimeyi kullanacak olursa kendisine fiziksel şiddet uygulamakla tehdit etmişti. Benny de o an çenesini kapamanın daha uygun olacağını düşünmüştü. Pembe Göz Charlie ve Çekiç, Nix'in annesini öldürmüştü. Ve Nix sonrasında başına gelen çılgın olaylar yüzünden acısını bile doğru düzgün yaşayamamış; annesinin yasını bile tutamamıştı.

Korkuyu, umutsuzluğu ve mutluluğu aynı anda yaşadık-

ları tuhaf günler geçirmişlerdi. Benny, acısını yaşaması için Nix'e zaman tanıdı. Benny de çok üzgündü. Bayan Riley çok iyi bir kadındı. Tatlı, eğlenceli, nazik ve her zaman biraz hüznüydü. Mountainside'taki diğer herkes gibi o da İlk Gece'de büyük acılar çekmiş; kocası ve iki oğlunu kaybetmişti.

"Herkes büyük kayıplar yaşadı," diye hatırlatırdı Chong Benny'ye sık sık. Benny ve Chong, o zamanlar yeni yeni yürümeye başlayan birer çocuktuk. Ancak arkadaşları arasında o geceyi bir tek onlar hatırlıyordu. Chong'un hatırladığı, bağrışmalar ve çığlıklardan oluşan bulanık görüntülerden ibaretti. Fakat Benny o gece yaşadıklarını tuhaf bir netlikle hatırlıyordu. Annesi onu birinci katın penceresinden, o zamanlar polis akademisinde yirmi bir yaşında bir öğrenci olan Tom'a uzatıyor ve ardından, eskiden babası olan o soluk benizli, ayaklarını sürüye sürüye yürüyen şey, gölgelerin arasından çıkarak annesini alıp götürüyordu. Ardından kalbi göğsünden fırlayacakmış gibi çarpan Tom, kucağında çırpman Benny'yle birlikte kaçıyordu.

Geçen yıla kadar Benny İlk Gece'yi hep böyle hatırlamıştı. Ancak hafızası onu yanıltıyordu. Tüm hayatı boyunca, Tom'un kaçtığını düşünmüş ve onun, annesini ölüme terk eden bir korkak olduğuna inanmıştı.

Ancak artık farklı düşünüyordu. Tom'un onu kurtarmak için ne büyük acılar çekmiş olduğunu biliyordu şimdi. Annesinin onu Tom'a uzatırken çoktan ısırılmış olduğunu da... O, çoktan gitmişti. Tom da o an yapabileceği tek şeyi yapmış ve oradan uzaklaşmıştı. Annesinin kendisini feda etmesine göz yummak zorunda kalmıştı.

Benny artık on beş buçuk yaşındaydı. İlk Gece'nin üstün-

den milyonlarca yıl geçmiş gibiydi.

Ve dünya, artık o eski dünya değildi. İlk Gece'de eski dünya ölmüştü; ölümler yükselirken yaşayanlar çöküyordu şimdi. Şehirler, sayıları gün geçtikçe artan ölümler ordusunu yok etme umuduyla ordu tarafından boş yere yakılmışlardı. Nükleer bombalardan yayılan elektromanyetik ışınlar tüm elektronik cihazları âdeta kızartıp işlemez hâle getirmişti. Makineler susmuş ve böylelikle tüm ülke sessizliğe bürünmüştü. Artık küçük bir kasaba olan Mountainside'in doğusunda kalan yerlerin tamamı, 'Büyük Çürük ve Harabe' olarak anılıyordu. Bölge, Benny'nin evi olan Sierra Nevada'nın eteklerine yayılmış, kuzey ve güneydeki birkaç kasaba dışında eski dünya tamamen yok olmuştu.

Ya da... Gerçekten öyle miydi?

Kasabanın doğusunda yaşadıkları macera sırasında Benny ve Nix, en az zombi salgını kadar esrarengiz ve dünyayı yerinden oynatacak bir şey görmüşlerdi. Benny'nin yalnızca eski kitaplardan bildiği, gökyüzünde, çok ama çok yukarılarda süzülen bir şey...

Bir jet.

Doğu yönünden gelerek, dağların etrafında bir dönüş yapıp tekrar geldiği yöne doğru giden parlak bir jumbo jet. Benny ve Nix bu jetin nereden geldiğini merak ediyor ve yola çıkmak için gün sayıyordu. Kapının arkasında asılı duran takvimde, bu ayın ilk on gününe çarpı koyulmuştu. İşaretlenmemiş yedi gün daha vardı ve bir sonraki Cumartesi kırmızı kalemle yuvarlak içine alınmıştı: 17 Nisan. Yani bulundukları günden itibaren bir hafta sonrası... Tarihin altında büyük harflerle 'YOLCULUK' yazıyordu.

Tom, jetin kasabanın doğusunda kalan Yosemite Ulusal Parkı'nın bulunduğu yöne uçtuğunu düşünüyordu. Benny ve Nix, bu yolculuğa çıkmak için Tom'a aylarca yalvarmışlardı. Ancak tarih yaklaştıkça Benny gitmek isteyip istemediğinden bir türlü emin olamıyordu. Bu yolculuğa çıkmakta kararlı olan tek kişi Nix'ti.

"Dünyadan Benny Imura'ya."

Benny gözlerini kırptırdı ve Tom'un parmaklarını şıklat-tığını duydu.

"Ha?"

"Tanrım... Hangi gezegende dolanıyorsun?"

"Sadece dalmışım."

"Nix'e mi yoksa jete mi?"

"İkisinden de biraz."

"Daha çok jetle ilgili olmalı, ne de olsa gitmemize az kal-dı."

"Aman ne komik!" dedi Benny. Ardından önünde duran tabağa baktı ve boş olduğunu görünce çok şaşırdı.

"Otomatiğe bağlamış gibi yiyorsun. Seni yemek yerken iz-lemek gerçekten büyüleyici."

Kapı çalınınca Benny ayağa kalktı ve mutfaktan çıkıp arka kapıya doğru ilerledi. Kilitleri açarken gülümsüyordu.

"Nix gelmiş olmalı," dedi kapıyı açarken. "Selam, tat-lım..."

Morgie Mitchell ve Lou Chong kapının önünde dikiliyor-lardı.

"Ee..." dedi Chong, "sana da selam, şekerim."

BENNY TAM AĞZINA GELENİ SÖYLEYECEKTİ Kİ İRİ YARI MORGİE'YLE sıska Chong'un arasında biri daha belirdi. Karşısında duran o yüzü her gün görüyordu aslında. Yine de bu, yüreğinin pır pır etmesine engel değildi.

"Nix," dedi gülümseyerek.

"Tatlım mı?" diye sordu Nix. Gülümsemiyordu.

Normalde ona böyle şeyler söylemezdi. En azından sesli olarak. Ağızından böyle bir şey kaçtığı için kendini yumruklamak istiyordu o an. Tom'un masadan onları izlediğinin de Morgie ve Chong'un deliler gibi kıkırdadığının da farkındaydı. Durumu kurtarabilmek için akıllıca bir karşılık verme telaşına düştü.

"Yani, ben şey..."

"Amma duygusalsın sen de," dedi Nix, onu iterek mutfağa yöneldi.

Chong ve Morgie o sırada Benny'ye öpücük atıyorlardı.

"Sizi şuracıkta öldürmemi falan mı istiyorsunuz?" dedi Benny.

“Evet, balım,” dedi Morgie, Chong’un ardından içeri girerken.

Benny dağılan zihnini toparlamak için birkaç saniye beledikten sonra dönüp kapıyı kapattı. Gerçi kapıyı çarparak kapasa kendini daha iyi hissedirdi ama yine de yavaşça kapamakla yetindi.

Annesi öldükten sonra Nix, önce Benny ve Tom’un yanına, sonra da yan komşuları olan Belediye Başkanı ve karısı Fran Kirsch’in evlerine taşınmıştı. Genç bir kızm, kadınların olduğu bir evde yaşamak isteyebileceğini söylemişti Bayan Kirsch. Benny bu fikre karşı çıkmış; onun zaten bir evi olduğunu –kendi odasını ona vermişti– ve kendisinin de kanepede uyumaktan şikâyetçi olmadığını söylemişti. Ama Bayan Kirsch ikna olmamış ve Nix de onların evindeki boş odaya yerleşmişti.

Nix ve diğerleri, masaya oturup akbabalar misali kalan yemeklere üşüştiler. Tom arkasma yaslanırken Benny de yerine oturdu.

“Bu akşam antrenman yapıyor muyuz?” diye sordu Morgie.

Tom onu başıyla onayladı. “Yola çıkmamıza çok az kaldı, biliyorsunuz. Benny ve Nix, yola çıkmadan önce tamamen hazır olmalı. Tabii siz ikiniz de tetikte olmalısınız. Gelecekte nelerle karşılaşacağınızı kim bilebilir?”

“Onları çok sıkı çalıştırıyorsun,” dedi Chong.

“Öyle olmak zorunda. Bundan sonra yapacağımız her şey, bu yolculuğa hazırlanmak adına olacak. Çünkü oraya...”

“...tatil yapmak için gitmiyoruz,” diye tamamladı Benny

abisinin cümlesini. “Evet. Kırk bin defa söyledin zaten. Sanırım bir gün ara versek fena olmaz.”

“Ara vermek mi?” diye tekrarladı Nix. “Keşke hemen bugün yola çıkıyor olsaydık.”

Benny konuyu değiştirerek, “Lilah nerede?” diye sordu.

Lilah grubun en yeni üyesiydi. Onlardan bir yaş daha büyüktü ve ortama da son derece yabancıydı. Harabe’de yaşamış ve İlk Gece’den sağ kurtulmasını sağlayan bir adam tarafından büyütülmüştü.

Adam öldükten sonra da yıllarca tek başına yaşamıştı. Biraz vahşi, huysuz ve genelde sessiz biriydi. Ve... çok güzeldi. Zombi kartlarının üzerinde adı, Kayıp Kız olarak geçiyordu. Tom ve Benny, onun gerçekten var olduğunu kanıtlayana dek birçok insan için bir efsaneden ya da söylentiden ibaretti. Lilah da Benny, Nix ve Tom’la birlikte jeti bulmak için Harabe’ye gitmek istiyordu.

Chong, başını arka kapıya çevirerek, “İçeri gelmek istemedi,” diye yanıtladı. Sonra da iç geçirdi.

Benny onunla dalga geçmemek için kendini zor tutuyordu. Arkadaşı, Lilah’ya karşılıksız ve umutsuz bir aşk besliyordu, bu yüzden kuracağı ufacık bir yanlış cümle Chong’un günlerce sürecektir depresyonun pençesine düşmesine neden olabilirdi. Herkes; Nix, Benny, Morgie ve hatta Chong bile, Lilah’nın onunla biraz olsun ilgilenmediğini düşünüyordu. Belki de Lilah; bıçaklar, silahlar ve şiddet dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

“Ne yapıyor orada?” diye sordu Benny, yanlış anlaşılacak bir şeyler söylememeye dikkat ederek.

“Tabancasını temizliyor,” dedi Nix. Yeşil gözleri Benny’ninkilerle buluşmuş ve göz kırparak dışarıyı işaret etmişti.

Lilah silahına evcil hayvan muamelesi yapıyordu. Chong bunun sevimli olduğunu düşünüyordu ama gerçekte herkes, bu durumu tuhaf buluyor ve üzüntüyle karşılıyordu.

Benny, bir çay daha aldı ve içine biraz bal ekledikten sonra oturup Nix’in tavuktan kalan son parçayı yiyişini izlemeye koyuldu. Kızın, tabakların dibini sıyırması bile hoşuna gidiyordu. Derin bir iç geçirdi.

Morgie, “Sezonun ilk kedi balığını ben yakalayacağım,” dedi.

“Yem olarak ne kullanacaksın?” diye sordu Chong.

“Benny’nin beynini.”

“Çok küçük kalır ama o.”

Bu, sürekli yaptıkları eski şakalardan biriydi. Benny ise karşılık olarak duruma en uygun düşen küfrünü savurdu. Tom da her zamanki gibi ona ağzını toplamasını söyledi.

Bu bayat ve demode şakalar bile Benny’nin kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Özellikle de Nix yanlarındaysa. Her zaman onu gülümsetebilecek bir şeyler bulmaya çalışırdı. Annesi ölmeden önce Nix’in yüzü hep gülerdi. Ama artık öyle değildi. Benny bunu değiştirebilmek için her şeyini vermeye hazırdı ama Chong’un da dediği gibi, olmuşla ölmüşe çarek yoktu. Bir yıl kadar önce, Benny Lafferty’nin marketinin camını indirdiğinde de Chong aynı lafı etmiş ve Benny, o zaman bunun ne kadar saçma bir laf olduğunu düşünmüştü. Ancak şimdi, ne kadar doğru bir söz olduğunu anlıyordu.

Geçen yıldan bu yana hiç yaşamamış olmayı dileyeceği on-

larca şey gelmişti başlarına. Ama hepsi geçmişte kalmıştı. Ne dualar ne de dilekler değiştirebilirdi olanları.

Nix'in annesi ölmüştü.

Olmuşla ölmüşe çare yok.

"Yine ne düşünüyorsun acaba?" diye sordu Morgie, Benny'ye kuşku dolu bakışlar atarak.

Herkes ona dönmüştü. İçlerinden birinin kendisine bir şey sorduğunu sonradan anladı ama öyle derinlere dalmıştı ki ne söylendiğini duymadı.

"Ne? Ha... Ben... sadece uçağı düşünüyordum," diye yalan söyledi Benny.

"Ah," dedi Chong duygusuzca. "Şu uçak."

Uçak ve onun temsil ettiği her şey, geçen eylülünden beri sinisi bir canavar misali onları takip ediyordu. Uçak, kasabadan ayrılmak demekti. Nix ve Benny gidecek, geride Chong ve Morgie'yi bırakacaklardı. Tom bu yolculuğı bir gezi olarak nitelendiriyordu. Ki bu da eninde sonunda kasabaya geri dönecekleri anlamına geliyordu. Ama Benny, Nix'in Mountain-side'a bir daha geri dönmeye niyetinin olmadığını biliyordu. Bu büyük ihtimalle Tom için de geçerliydi. Çünkü hâlâ Jessie Riley'nin yasını tutuyordu. Benny ise kasabaya geri dönmek istiyordu. En azından arkadaşlarını görmek için... Ama bir kez ayrılırlarsa bunun geri dönüşü olmayacağını biliyordu.

Bunun düşüncesi bile korkunçtu. Kimse bundan bahsetmekten hoşlanmasa da yaptıkları her sohbetin satır aralarında bu düşünce saklıydı.

"Yine mi şu lanet jet?" diye sızlandı Morgie ve öfkeyle başını iki yana salladı.

“Evet. Yarın kütüphaneye gitmeyi ve uçaklar hakkında bir kitap bulabilir miyim diye bir bakmayı düşünüyordum. Ben ve Nix’in gördüğü şu uçakla ilgili bir şeyler bulurum belki.”

“Neden?” diye üsteledi Morgie.

“Ne tür bir uçak olduğunu bilirsek uçuş mesafesi ile ilgili fikir edinebiliriz,” dedi Nix. “Gördüğümüz uçak, ülkenin tamamını kat edip buralara gelmemiş olabilir. Belki de Hawa-ii’den falan gelmiştir.”

Morgie’nin aklı karışmıştı. “Doğudan gelip tekrar geldiği yöne doğru döndüğünü söylediğinizi hatırlıyorum ben.”

“Onlar hava trafik kontrolörü değiller, Morgie,” diye cevap verdi Chong. “Bence uçak hakkında ne kadar çok şey bilirlerse onu bulma ihtimalleri o kadar yükselir.”

“Hava trafik kontrolörü de ne demek?” diye sordu Morgie.

Böylece Chong, konuyu değiştirip İlk Gece’den önceki dünyadan bahsetme fırsatı bulmuştu. Benny, Nix’e anlamlı bir bakış attı. Ve işte, o küçük gülümsemelerden biri belirmişti yüzünde. Masanın altından uzanarak elini hafifçe sıktı.

Öylece durmuş onları dinleyen Tom, çay fincanının arkasından gülümsüyordu. Ancak bir an sonra fincanı gürültüyle masaya vurduğunda tüm gözler ona döndü.

“Hadi bakalım, benim genç Jedi’larım... Antrenman zamanı.”

Herkes ayağa kalktı. Dışarı çıkarlarken Morgie Benny’yi dürttü.

“Jedi ne demek?”

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Zombiler Hakkında Bildiklerimiz: Bölüm 1

Yeniden dirilmiş ölü insanlar.

Düşünemezler. (Tom bundan oldukça emin.)

Nefes almaya ihtiyaçları yok.

Kanları akıyor.

Ağır ve hantallar.

*Bazı şeyleri yapabiliyorlar. (Yürümek, kavramak, ısır-
mak, yutmak, inlemek gibi.)*

*Çok nadir olarak araç gereç kullanıyorlar. (Tom, bazı-
larının taş veya sopa kullanarak evlere girmeye çalıştık-
larını söylüyor ama bu oldukça az rastlanan bir şeymiş.)*

*Birlikte hareket edebildiklerini söylemek güç. (Tom
birkaç tanesinin bir kapı kulpunu döndürdüğünü görmüş.
Sadece bir avı takip ediyorlarsa merdiven kullanırlar.
Ama taşınır merdivenlere tırmanamazlar.)*

***Gerçekten çok korkunçlar!*

3

“BEN; ACIMASIZ, KARTAL GÖZLÜ, KAFA KOPARAN, YOK EDİCİ BİR zombi öldürme makinesiyim,” diye gürledi Benny Imura. “Ve şimdi size öyle bir...”

Tam o anda Nix Riley kılıcını yana doğru savurup Benny’nin kafasına indirdi.

“Ah!” diye bağırdı Benny.

“O kadar korkutucusun ki şimdi düşüp bayılacağım,” dedi Nix.

Benny, bu kez herkesin duyduğundan emin olmak için daha yüksek bir sesle “Ah,” dedi.

Chong ve Morgie piknik masasında oturuyorlardı. Tom bahçenin köşesindeki büyük meşe ağacına yaslanmıştı. Lilah da bahçe çitlerinin üstünde oturuyordu. Hepsi de Benny’ye gülüyordu.

“Ah, gülün bakalım,” diye homurdandı, tahta kılıcını onlara doğru sallayarak. “Bana vurduğunda başka tarafa bakıyordum bir kere!”

“E, rakibine bakıyor olsaydın o zaman sen de,” diye araya

girdi Chong.

Morgie öksürüyormuş gibi yaparken çaktırmadan, "Zavalı," dedi.

"Biraz daha odaklanmanız sizin yararınıza olur," dedi Tom. "Yani... Yolculuğumuza bir hafta kaldı ve size nasıl hayatta kalacağınızı öğretmeye çalışıyorum. Hayatta kalmak için de akıllı birer savaşı olmalısınız."

Tom onları birer 'akıllı savaşı'ya dönüştürmek için öyle hırpalıyordu ki Benny neredeyse abisini reddetme noktasına gelmişti.

Daha nisan ayının başları olsa da hava, yaz mevsimindeki kadar sıcaktı. Benny'nin üzerinde terden sıırıslam olmuş bir tişört ve paçaları kesik bir pantolon vardı. Aylar süren eğitim sayesinde adaleleri sertleşmiş; kollarındaki ve omuzlarındaki kaslar gelişmişti. Omuzlarını dikleştirip Nix'e sert bir bakış attı.

Nix kılıcını kaldırıp yüksek sesle, "Ben. Şimdi. Kılıcımı. Sallayacağım," diye gürledi.

"Çok komik," dedi Benny dişlerini sıkarak. Kılıcını kaldırdı. Dirseklerini ve dizlerini mükemmel bir açıyla büktü. Ağırlığını ayak parmak uçlarına verdi ve kılıcının ucunu göz hizasına getirdi. Vücudunu, kaslarının en iyi saldırıyı yapabileceği ve zayıf taraflarını en iyi şekilde saklayabileceği bir şekle soktu. Kollarındaki gücü hissedebiliyordu. Geçmiş zamanlarda samurayların yaptığı gibi rakibinin yüreğine korku salacak kadar kuvvetli bir nara atıp saldırıya geçti. Kılıcını müthiş bir açıyla kaldırıp tekrar indirdi.

Nix, kılıcıyla Benny'nin hamlesini savuşturdu ve kendi kılıcını onun kafasına indirdi.

Yine.

“Ah,” dedi Benny.

“Savunmanın o şekilde olmaması gerekiyordu,” dedi Lilah.

Benny başını çevirip Lilah’ya ters bir bakış attı. “Ciddi misin?” diye sordu. “Başımla karşılamam gerekmiyor muydu yani?”

“Hayır,” dedi Lilah ciddi ciddi. “Bu çok aptalca. Ölürsün o zaman.”

Lilah, Benny’nin imrendiği birçok özelliğe sahipti. Dövüşmek, iz sürmek gibi mesela. Ayrıca inanılmaz derecede atletikti. Ancak espri anlayışı fazlasıyla kıttı.

Mountainside’a gelmeden önce Lilah’nın hayatı bitmek bilmeyen bir paranoya, korku ve şiddet sarmalından ibaretti. Sosyal becerilerinin gelişebileceği bir ortamda büyümemişti.

“Teşekkürler, Lilah,” dedi Benny. “Bunu hep aklımda tutmaya çalışacağım.”

Lilah, Benny’nin söylediklerini ciddiye alarak başını salladı. “Ben de seni *susturmak* zorunda kalmam böylelikle,” dedi. Ses telleri, küçükken attığı şiddetli bir çığlık sebebiyle zarar görmüştü. O yüzden sesi boğuk ve hırıltılı çıkıyordu.

Benny bir saniye için ona bakakaldı. Kızın ciddi olduğunu ve gerekirse bunu yapabileceğini biliyordu. Eğer Benny ölür de zombiye dönüşürse, Lilah onu gözünü kırpmadan öldürürdü. Yani kasabadakilerin tabiriyle *sustururdu*. Hem de hiç tereddüt etmeden.

Benny tekrar Nix’e döndü. “Bir daha denemek ister misin? Bu sefer daha iyi karşılayacağım.”

"Ah... Demek bu sefer 'akıllı bir savaşı' deyimimin *akıllı* kısmını anlayabildin," dedi Chong. "Aferin."

Nix Benny'ye gülümsedi. Bu, Benny'nin hasret kaldığı o sıcak tebessümlerden biri değildi. Yüzündeki ifade daha çok zombi avlayan Lilah'ın ifadesini andırıyordu.

Benny bu sefer saldırıyı daha iyi karşıladı.

Ama bu da pek bir işe yaramadı.

"Ah!" diye bağırdı üç saniye sonra.

"Akıllı savaşı!" diye bağırdılar Chong ve Morgie bir ağızdan.

Benny onlara öfkeyle bakıp, "Neden siz palyaçolardan biri gelip de..." diye söze girdi ancak lafı, aniden yükselen tiz bir bağırişla kesildi.

Herkes susup kaldı ve kasabanın merkezine doğru döndü. Bağırıtı, yüksek ve tizdi. Neredeyse bir çığlık gibiydi.

Bir saniyelik bir sessizlik oldu.

Sonra bir çığlık daha koptu. Bu seferki acı dolu bir erkek sesiydi.

Başka bağırtilar onu izledi.

Ve en sonunda keskin bir silah sesi duyuldu.

“BİR YERE AYRILMAYIN,” DEDİ TOM EVE DOĞRU KOŞTURURKEN. Bir saniye sonra bir elinde kılıcı diğerinde de kayışıyla çıkageldi. Bu, antrenmanlarda kullandığı kılıç değildi. Harabe’nin en korkulan avcısının kullandığı ölümcül katanaydı. Kayışını omzuna astı ve Benny’nin yanından geçip bahçe kapısına gitti. Engelli koşu yapan bir atlet misali çitlerin üstünden atlayıp koşmaya başladı. “Sakın bahçeden ayrılmayın!”

Ağzından çıkan son cümle, Tom tepenin ardında kaybolurken çocuklara ulaşmıştı.

Benny’nin gözleri, Lilah’ya bakan Nix’e kaydı. Lilah, Chong’a, Chong da Morgie’ye bakıyordu.

“Tom burada kalmamızı istedi,” dedi Nix.

“Kesinlikle,” dedi Benny.

Ve hepsi aynı hızla atıldı. Tom’un yaptığı gibi çitlerin üstünden atlayan Lilah hariç hepsi tahta kılıçlarını kapıp bahçe kapısından dışarı fırladılar. Var güçleriyle koşuyorlardı.

5

LİLAH HEPSİNDEN İLERİDEYDİ. AMA EYLÜLDEN BERİ DİĞERLERİ de kuvvetlenmiş ve dayanma güçleri katbekat artmıştı. O yüzden çok geride kalmadılar. Birbiri ardınca değirmenin köşesinden dönüp Oak Hill Yolu boyunca var güçleriyle koştu-
lar.

Benny bir ara Chong’a bakıp gülümsedi. Chong da ona aynı şekilde karşılık verdi. Bu koşturmaca onlara tuhaf bir şekilde eğlenceli geliyordu. Onlar birer savaşçıydı; yeryüzünün son samuraylarıydı.

Tepeye varıp Mockingbird Yolu’na geldiklerinde ardı ardına yükselen başka çığlıklar duydular.

Bu kez, tiz çığlıklar çocuklara aitti.

Bu yüzden yüzlerindeki gülümseme siliniverdi.

Benny Nix’e dönünce kız, “Tanrım,” diye inledi ve daha hızlı koşmaya başladı.

Çığlıklar yükselmeye devam ediyordu. Benny bunların acıdan değil, korkudan kaynaklandığını düşündü. Bu düşünce az da olsa rahatlamasını sağladı.

Sağa dönüp Fairview'a ulaştılar. Tahta kılıçlarını terleyen ellerinde sıkıca tutuyorlardı.

Ve bir süre sonra hepsi birden durdu.

Önlerindeki dükkânların ilerisinde üç ev vardı. Cohen'ler soldakinde, Matthias'lar sağdakinde ve Houser'lar da ortadaki evde oturuyorlardı.

Kasaba halkı Houser'ların evinin önünde toplanmıştı. Çoğunun elinde balta, tırmık ya da uzun saplı kürekler vardı. Benny en az dört kişinin silahlı olduğunu gördü.

"Bu, Danny'nin evi!" dedi Nix fısıldayarak.

Benny ve arkadaşları, Danny Houser'la aynı okula gitmişlerdi. Danny'nin ikiz kız kardeşleri, Hope ve Faith'se daha birinci sınıftaydılar.

Verandada dikilen Tom'un bir süre sonra açık kapıdan içeri girdiğini gördüler. Ancak kısa süre içinde, evin karanlık oturma odasında ilerleyip üzerine doğru gelen bir şey yüzünden geri geri dışarı çıktı.

Benny'nin nefesi kesilmişti. Kapıdan ayaklarını sürüyerek çıkan ve ellerini Tom'a doğru uzatan bu şey... Büyükbaba Houser'dı.

"Hayır!" diye inledi Benny. Tom hâlâ geri geri geliyordu.

Büyükbaba Houser'ın gözleri dipsiz bir kuyu gibi karanlık ve boştu. Ağzı havayı ısıırıyormuş gibi bir açılıp bir kapanıyordu.

Benny'nin kalbini derin bir hüznün sardı. Danny'nin büyükbabasını çok severdi. Yaşlı adam herkese çok nazik davranır ve en güzel balık avı öykülerini hep o anlatırdı. Şimdiyse Büyükbaba Houser gitmiş ve yerine boş kafalı, espri anlayışı

da zekâsı da kıt bir şey gelmişti. Görünüşü dışında insanlığından eser kalmamıştı. Artık insan etine karşı doymak bilmez bir açlık besleyen o zombilerden birine dönüşmüştü. Benny, yaratığın inleyişini yirmi metre öteden bile duyabiliyor ve o doyumsuz açlığını hissedebiliyordu.

“Uykusunda ölmüş olmalı,” dedi Nix nefes nefese.

Chong başını salladı. “Ve görünüşe göre yatak odasının kapısını kilitlememiş.”

Bu, yaşadıkları yeni dünyanın acımasız gerçeklerinden biriydi. Ölen herkes zombi olarak diriliyordu ve bu yüzden geceleri insanlar daima odalarının kapısını kilitleyerek uyuyorlardı. Çünkü kapı kolunu çevirebilen bir zombiye çok az rastlanırdı ama hiçbiri kilit açamaz ya da anahtar çeviremezdi. Birinin uykusunda ölüp zombi olarak dirilmesi kasaba halkının en çok korktuğu şeylerden biriydi.

Çünkü böyle şeyler hep olurdu.

Benny sağ tarafında bir hareketlenme sezip o yöne dönmeye, yandaki evin penceresinden ona bakan Zak Matthias’ı gördü. Zak’le arkadaş oldukları söylenemezdi ama çoğu zaman iyi geçiniyorlardı. Aynı yaşıydılar, aynı izci kampına gitmiş, aynı okulda okumuşlardı. Okulun beyzbol ve güreş takımlarında da birlikteydiler. Hatta Morgie ve Chong müsait oldukları zamanlarda ara sıra birlikte balığa bile çıkarlardı. Ama bunların hepsi geçen eylül ayından önceydi.

Zak Matthias, Pembe Göz Charlie’nin yeğeniydi. Benny’nin, zombi kartlarının arasında Kayıp Kız’ın resmini bulduğunu Charlie’ye Zak söylemiş olabilirdi. En azından Benny ve Nix öyle olabileceğini düşünüyordu.

Sonrasında Charlie Benny’nin peşinden gelmiş ve kart

ondan almaya çalışmıştı. Benny başlangıçta Charlie'nin bunu neden yaptığını anlayamamıştı ama sonra Lilah'nın, Hara-be'de olup bitenleri insanlara anlatmasından korktuğunu öğrenmişti. Charlie, kendisi gibi zombi avcısı olan insanların çocukları kaçıracak Lunapark adı verilen yerde, zombi çukurlarına atıp dövüştürdüklerinin ve bahis oynadıklarının öğrenilmesinden korkuyordu.

Charlie'nin Kayıp Kız ve Lunapark hakkındaki gerçekleri örtbas etme çabası, Nix'in annesinin ve yerel erozyon ressamı Rob Sacchetto'nun –Kayıp Kız kartının ressamı– öldürülme-leriyle sonuçlandı.

Zak artık okula gitmiyordu.

Babası Büyük Zak, onun evden çıkmasına izin vermiyordu. Bütün aile, kasabalılar tarafından dışlanmıştı. Benny Zak'le ilgili birtakım söylentiler duymuştu. Söylentilere göre, Büyük Zak onu hırpalıyor ve Charlie'ye olanlar yüzünden onu suçluyordu.

Benny, Zak için tuhaf bir şekilde üzülüyordu. Güpürlü perdelerin süslediği pencerenin ardında öyle çaresiz görünüyordu ki... Sürekli evde kaldığı için güneş görmemekten rengi solmuş gibiydi. Benny ondan nefret etmek istiyordu ancak Zak'in, Charlie'nin planlarına dair en ufak bir fikri olmadığından emindi.

"Dikkatli ol, Tom!" diye seslendi birisi ve Benny neler olduğunu anlamak için bakışlarını tekrar verandaya çevirdi.

"Vur onu, Tom!" diye bağırdı kasabanın postacısı.

"Hayır!" diye bağırdı iki ses bir ağızdan. Benny sesin geldiği yere döndü. Houser'ların ikizleri üst kat penceresinde ağlıyordu. "Büyükbaba!" Sesleri ürkek kuşlar gibi tiz çıkıyordu.

“Vur onu,” diye fısıldadı Morgie. Benny dönüp ona baktı. Gergin yüzünden terler boşanıyordu. “Vur onu.”

Tom’un silahı hâlâ belindeydi.

Lilah soğukkanlı bir tavırla başını iki yana salladı. “Hayır. Kurşunu boşa harcamış olur.”

Bir anda verandada bir hareketlenme oldu ve Tom’un görüntüsü bulanıklaştı. Zombiyi omuzlarından yakalayıp etrafında döndü. Sonra tek ayağından tutup çekerek onu kalçasının üzerine düşürdü. Ardından üzerine çullanıp cebinden çıkardığı ipe zombinin cansız dirseklerini arkadan bağladı. Tüm bunlar göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti.

“Alın şunu,” diye seslendiğinde iki iri yarı adam, yaşlı zombiyi kaldırıp götürmek için gergin bir tavırla yaklaştı. “Onu kilere kapatın. Şimdi susturmayın.”

Tom bunu söylerken başını üst kat penceresine doğru çevirdi.

Başka bir adam da basamakları çıkmak üzereydi ama Tom onu durdurdu. “Hayır... Jack, Michelle ve Danny’nin nerede olduklarını hâlâ bilmiyoruz.”

Benny yutkundu.

“Yardım etmeli miyiz?” diye sordu Chong. Önerdiği şeyden kendisi bile nefret etmişti.

“Kesinlikle akıllı bir savaşçının işi değil bu,” dedi Morgie fısıltıyla.

“Ben yardım edeceğim,” dedi Lilah o soğuk, hırıltılı sesiyle. Kalabalığı yararak kendine yol açtı. Kasabalıların çoğu onu ne zaman görse vahşi ve tehlikeli bir şey görmüş gibi uzaklaşıyorlardı ondan. O an Benny, Lilah’ın gerçekten de öyle

olduğunu fark etti.

Lilah'yla Tom kısa bir an birbirlerine baktıktan sonra dikkatle evin içine süzıldüler.

"O, kesinlikle akıllı bir savaşçı," dedi Chong, "ama aynı zamanda da bir zırdeli."

"Biz de girmeli miyiz?" diye sordu Morgie. "Belki yardımımıza ihtiyaçları olabilir."

"Tom ve Lilah'nın mı bizim yardımımıza ihtiyacı olacak? Saçmalıyorsun," diye karşılık verdi Nix.

Nix, Chong ve Benny ona doğru dönmüşlerdi.

Morgie kızardı. "Evet... Haklısın," diyerek Nix'i onayladı. "Biraz aptalca oldu, değil mi?"

Chong arkadaşını teselli etmek istercesine elini onun omzuna koydu. "Hayır, Morgie, biraz değil, kesinlikle çok aptalca," dedi.

Benny, Matthias'ların evinde tekrar bir hareketlenme sezdi. Zak'in pencereden ayrılmış olduğunu gördü. Yüzündeki bir şey dikkatini çekmişti. Gözlerinin etrafında koyu halkalar oluşmuş ve bütün yüzü morarmış gibiydi. Acaba bu, Büyük Zak'in eseri miydi?

"Lanet olsun," dedi Benny sessizce.

Nix, onun o tarafa baktığını gördü. "Ne oldu..."

"Zak. Sanırım yaralanmış. Buraya bakıp duruyor."

Nix tam Zak ile ilgili kötü bir şeyler söylemek üzereydi ki çenesini tuttu.

Benny, Houser'ların evinin ön tarafına baktı. Her şey durağan görünüyordu. İnsanlar dikkatle verandaya bakıyorlardı.

Benny, Zak'lerin evine doğru döndü. Ne yapacağını bilmez bir hâlde dudaklarını ısıırıyordu.

Sonra ne olduğunu anlayamadan kendini, Zak'lerin evine doğru yürürken buldu.

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

İlk Gece

Bu, insanların ölümlerin başladığı güne verdikleri isim. Tom'un dediğine göre her şey sabah saatlerinde birkaç yerde aynı anda başlamış ve karanlık çökene kadar da her yere yayılmış.

Kimse neden başladığını bilmiyor.

Kimse nerede başladığını da bilmiyor. Tom, duyduğu ilk haberin Pittsburgh, Pennsylvania'dan geldiğini söylüyor.

Ertesi sabah gün doğumuyla birlikte salgın tüm dünyaya yayılmış. Kırmızı alarm durumuna geçilmiş ama Tom'un dediğine göre bunun için çok geç kalınmış.

Ertesi gün öğle saatlerinde, Amerika'da altmışın üzerinde, dünya çapındaysa üç yüzden fazla yerleşim yeriyle iletişim tamamen kesilmiş. Artık kimse kaç kasabanın ve köyün ele geçirildiğini sayamıyormuş.

Radyolar ve televizyonlar yayın yapmayı beşinci gün kesmişler. Cep telefonlarıysa çok daha önceden çalışmaz hâle gelmiş.

O noktadan sonra işlerin ne kadar kötüye gittiğini tahmin etmek zor.

BENNY, ZAK'LERİN ARKA KAPISINA DOĞRU YÜRÜDÜ. BÜYÜK Zak'in sarhoş olduğunda oturma odasındaki kanepede sızdığını biliyordu. O yüzden evi kolağan etmek için arka kapıyı kullanmanın daha uygun olacağına karar verdi.

"Benny!" diye seslendi Nix, ona yetişmek için koşarken. "Neler oluyor?"

"Ben..." diye başladı Benny ama cümlesinin devamını nasıl getireceğini bilemiyordu. Nix, Benny'nin Zak Matthias'ın iyi olup olmadığına bakmak istemesini nasıl anlayışla karşılayabilirdi ki? Bu ev, onun kaybettiği şeyleri simgeliyordu. Rollerini değişmiş olsalardı Benny onun da kendisi gibi hissedeceğini biliyordu.

Nix'e anlamsızca gülümsedikten sonra Zak'lerin verandasına çıktı. Nix basamakların hemen dibindeki çimenlerin üzerinde duruyordu. Benny tahta kılıcını indirdi. Zack onu öyle görseydi kapıyı açmazdı zaten. Ellerini gözlerine siper ederek mutfak penceresinden içeri göz attı. İçerisi karanlıktı.

Mutfak boştu ve Zak ortalıkta görünmüyordu.

Benny kapıyı tıklattı.

Hiçbir şey olmadı. Benny duraksadı. Zak'e ne söylemeyi düşünüyordu ki? Zak'in amcası Charlie, Nix'in annesini öldürmüştü; Benny de Charlie'yi. Yani en azından onu öldürdüğünü düşünüyordu.

Çekiç'in siyah demir borusunu kafasına indirmiş ve onun uçuşundan düşerek karanlığın içinde kayboluşunu izlemişti.

Hâl böyleyken onunla ne konuşmayı planlıyordu ki?

Tanrım, Zak, bugün öldürülen kimse oldu mu?

Ne diyeceğini bilemiyor olsa da kapıyı tekrar çaldı.

Perdenin arkasında biri belirdi ve kapının kolunu çevirdi. Kapı açıldı ve Benny, ne yapacağını bilemeden nefesini tuttu.

Bu Zak değildi.

Büyük Zak'ti.

Pembe Göz Charlie kadar iri yarı olmasa da hatırı sayılır büyüklükte bir cüsseye sahipti. Charlie gibi bir albino değildi ama çok açık renkli bir derisi ve açık sarı saçları vardı. Ayrıca en az Charlie kadar korkunçtu.

Özellikle de o anda.

Tişörtünün ön tarafı parlak kırmızı renkte kana bulanmıştı.

"Ben... Ben..." diyebilirdi sadece Büyük Zak, hırıltılı bir sesle. Daha fazlasını söylemeye nefesi yetmedi. Aksayarak verandaya doğru bir adım attı ve doğruca Benny'nin üstüne devrildi. Benny, koca adamın ağırlığıyla yere yuvarlanırken ciğerlerindeki tüm havanın boşaldığını hissetti. Kafasını yere öyle sert vurmuştu ki tüm evren etrafında dönüyordu sanki.

"Benny!" diye bağırdı Nix.

Benny kendisinin de bağırdığını duyabiliyordu.

Büyük Zak'ın yüzüne baktı. Her tarafı yara bere içindeydi. Gözleri acı ve korkuyla kocaman açılmıştı. Benny adamı üzerinden atmaya çalıştı.

"Yardım... et..." diye konuşmaya çabaladı adam. "Lü... lütfen..."

Ve sonra gözlerindeki o çılgın ışıltı sönüverdi. Adam tüm ağırlığıyla Benny'nin üzerine çöktü. Ona can veren ruhu, bedenini terk etmişti.

Benny panikledi. Üzerindeki ölü bedenın ağırlığından kurtulmak istiyordu. Umutsuzca kalçasını oynatarak adamı üstünden atmaya çalıştı. O, adamla boğuşurken Nix'in neden kendisine yardıma gelmediğini merak etti. Az önce oradaydı oysa...

Tam o sırada Nix, onun zihninden geçenleri duymuş gibi bağırdı. "Benny! Dikkat et!"

Büyük Zak'ın bedenini az da olsa itmeyi başarmış ve kendine yol açmıştı. "Dikkat et, demek için biraz geç kalmadın mı?" diye karşılık verdi. "Zaten..."

Ancak Nix kılıcını kaldırmış, ona doğru koşmaya başlamıştı bile. Yüzünde nefret ve korkuyla karışık bir ifade vardı.

"Hayır!" diye bağırdı Benny. Geriye doğru çekilirken Zak'e çarptı.

Hızla arkasına döndüğünde eski arkadaşıyla yüzyüze geldi. Zak, korkunç bir zombiye dönüşmüştü ve asla doymak bilmeyecek o açlığıyla Benny'nin boğazına atıldı.

HER ŞEY ÇOK ÇABUK GELİŐTİ.

Zak, o kireç beyazı elleriyle Benny'yi gömleğinden yakalayıp kendine doğru çekti. Benny tam zamanında harekete geçerek Zak'i çenesinden ittirdi. Dişlerini boğazına geçirmesine ramak kalmıştı. Benny korkuyla bağırırken Zak de açlık ve hayal kırıklığıyla inliyordu.

“Benny! Eğil!”

Ahşap bir sopanın hızla yanından geçtiğini gördü. Ardından yk arabasından düşen bir karpuzun sesini andıran bir gürültü koptu. İkiisi de yere düştü. Benny kafasını tekrar yere çarptı. Bu seferki daha da sertti. Zak arkaya doğru düşerek ondan uzaklaşmıştı. Yüzü âdeta yok olmuş ve geriye pek insani görünmeyen bir kan ve doku yığını kalmıştı.

Benny kendi kafasının kırıldığını sandı. Derken birinin kendisine seslendiğini duyar gibi oldu.

Bağıran Nix miydi?

Benny onun ismini söylemeye çalıştı ama dünya etrafında dönüyor ve gittikçe kararıyordu.

“BENNY... KALK!”

Ses kilometrelerce öteden geliyordu sanki.

“Benny!”

Uyuşmuş beyninde, bağırان kişinin ismi yankılandı. Nix. Ve... kendisine sesleniyordu. Neden bağırıyordu peki? Ona sormaya çalıştı ancak ağzından çıkanlar birkaç anlamsız sözcükten öteye gidemedi.

Sonrasında Nix onu sarsmaya başladı.

Benny gözünü açmaya çalıştı. Bunu yaparken yüz kiloluk bir tuğlayı kaldırmaya çalışırcasına zorlanmıştı.

“Günaydın Nix,” dedi gayet normal bir ses tonuyla. “Biraz tost ister misin?”

Nix, Benny’nin suratına okkalı bir tokat indirdi.

“Hey... Ah!”

Yediği tokat aklını başına getirmişti. İşte o an Nix’in üzerine eğilmiş bir hâlde bas bas bağırdığını fark etti.

“Zombiler!”

İşte bu işe yaramıştı.

Bilinci yerine geldi. Nix onu ayağa kaldırmaya çalışırken sol tarafında hareket eden bir şey gördü. Dönüp baktığında Büyük Zak'ın yavaşça ayağa kalktığını ve sarkmış dudaklarıyla parçalanmış boğazından kan damladığını fark etti. Zombi tamamen gevşemiş suratını Benny'ye çevirerek ölümler diyarından kaçmış bir ruh gibi inledi.

Benny, hareket eden başka silüetler olduğunu sezince arkasına döndü. Danny Houser ve annesi, bahçenin ilerisinden sendeleye sendeleye onlara doğru geliyorlardı. İkisi de ısırıklar yüzünden korkunç şekilde yaralanmışlardı. İkisi de ölmüş ve birer zombiye dönmüştü. Arkalarında kalan Houser'ların evinden bağrışmalar, çığlıklar ve silah sesleri yükseliyordu.

"Yakala!" Nix, Benny'nin yere düşen kılıcını kapıp ona doğru fırlattı. Büyük Zak tam ona doğru bir adım atmıştı ki Benny kılıcı havada kaptı. Nix verandadan atlayarak Danny'i karşılamaya gitti.

Büyük Zak, mükemmel bir salvo savuramayacağı kadar yakındaydı. Bu yüzden Benny yönünü değiştirdi ve tahta kılıcın ağır olan sap tarafını Büyük Zak'ın çenesine bir indirdi. Benny darbenin yarattığı titreşimin dirseklerine kadar yayıldığını hissetti. Büyük Zak geriye doğru sendeledi.

Benny arkasına dönüp Nix'e bir bakış attı. Kız o sırada kılıcıyla Bayan Houser'ın zombi bedenine saldırıyordu. İşte o an Danny, Nix'e doğru atılarak onu kızıl saçlarından yakaladı. Benny tam o tarafa doğru bir adım atmıştı ki Büyük Zak onu tişörtünden yakalayıp kendisine doğru çekti. Zombi, onu önce parmak uçlarında yükselecek şekilde sonra da ayakları yerden kesilinceye dek havaya kaldırdı. Ölü de olsa Büyük

Zak Matthias hâlâ güçlü bir adamdı. Zombinin pençeleri arasında asılı kalan Benny, bir an için ölü adamın o donuk gözlerine baktı.

Çocukların arasında kulaktan kulağa dolaşan bir söylenti vardı: *Eğer bir zombinin gözlerine bakarsan orada zombiye dönüşmüş suretini görürsün.* Benny, geçen eylül çıktığı o kâbus dolu yolculuktan sonra bu söylentiye inanmayı bırakmıştı.

Ancak şimdi, Büyük Zak'ın boş gözlerine bakarken onun tam olarak nasıl bir zombiye dönüşeceğini biliyordu. Küçük, solgun ve kaybolmuş... Onu insan yapan ne varsa bir anda yok olup gidecekti.

"Hayır!" diye bağırdı Benny, zombi onu ısırarak için saldı-
rıya geçtiğinde. Ve elindeki tahta kılıcı yaratığın açık ağzına soktu.

Büyük Zak var gücüyle kılıcı ısırarak ve darbenin etkisiyle kopan parçalar ön dişlerinin kırılmasına sebep oldu.

Ardından Benny'yi ileri doğru savurdu ve tahta kılıcı ağzından çıkarıp yere fırlattı. Zombi tekrar ona yöneldiğinde Benny, kalçasının üzerinde dönerek iki ayağıyla birden bir tekme savurdu ve topuklarını zombinin dizlerine geçirdi. Ayakları Zak Junior'ın cesedine takılan zombi, büyük bir gürültüyle sırtüstü düştü. Benny hemen ayağa fırlayıp kılıcını kaldırdı ve tüm gücünü toplayarak zombiye vurdu.

ÇAT!

Tahta kılıç, Büyük Zak'ın ısırıldığı yerden ikiye ayrıldı. Yediği darbenin etkisiyle kafatası kırılan zombi yüzüstü verandaya devrildi. İnleyip, kıvranıyor ve elleri boşluğu yakalamaya çalışıyordu. Benny kılıçtan geriye kalan otuz santimlik ceviz sopaya baktı. Ardından onu, sivri ucu aşağı gelecek şekilde

çevirip, iki eliyle kavrayarak Büyük Zak'ın esne köküne indirdi. Omurganın kafatasıyla birleştiği yerde küçük bir boşluk vardı. Tom, o boşluğa 'tatlı nokta' derdi; burası beyin sapının en zayıf noktasıydı. İşte bu nokta parçalanırsa zombi tamamen ölüyor, yani susturuluyordu.

Benny elindeki sopayı tüm gücüyle bu noktaya indirmişti.

Ve... ıskaladı! Sopanın ucu, beyin sapına değil kafatasına isabet etti ve parçalanarak zombinin kulağının yanına düştü.

"Ah, lanet olsun!" dedi Benny.

Zombinin titreyen parmakları Benny'yi ayak bileğinden yakalamaya çalıştı ama artık gücü tükenmiş gibiydi. Benny onun uzanamayacağı kadar geri çekildi. Zombi hafifçe inledi.

Benny ansızın dönerek Nix'e baktı. Verandadan atladığında Danny Houser'ın yere düştüğünü ve boynunun yana eğilmiş -fakat kırılmamış- olduğunu gördü. Nix hemen ondan uzaklaştı. Göğsü korkudan ve yorgunluktan hızla yükselip alçalıyordu.

"Dikkat et!" diye bağırdı Benny, Bayan Houser'm Nix'in görmediği bir noktadan yaklaşmaya çalıştığını fark edince. Nix geri çekilirken Benny, Danny'nin annesine bir uçan tekme savurdu ve ikisi birden yere yuvarlandı. Zombi dönüp kedi gibi tıslayarak dişlerini Benny'nin omzuna geçirdi. Ama Benny tam zamanında çekilmiş, zombi de onun sıırıslam olmuş svetşörtünden başka bir şey ısırıp alamamıştı.

Nix birbiri ardına darbeler indirerek zombinin dikkatini dağıtmaya ve onu, Benny'den uzaklaştırmaya çalışıyordu.

"Nix!" diye bağırdı biri. "Geri çekil."

Nix vurmayı bıraktı ve bir saniye sonra zombi ondan uzak-

laştı. Benny döndüğünde Tom'u gördü. Güçlü kollarından birini yaratığın boğazına sarmıştı. Yaratık kurtulmak için debeleniyordu ama tamamen çaresizdi.

İnsanlar evlerin arasından bahçeye doğru koşturdu. Chong ve Morgie de aralarındaydı. Ve Benny'yi yerde kanlar içinde yatarken görünce oldukları yerde donakaldılar.

Nix onlardan uzakta duruyordu. Kılıcı elindeydi. Nefessiz kalmış ve korkmuştu ama zarar görmemiş gibiydi. Herkes bir saniye için ona baktı ve sonra tüm gözler tekrar Benny'ye döndü.

Benny ayağa kalkmaya çalışırken ansızın Lilah çıkageldi. Elinde parlak bir hançer tutuyordu. Benny daha konuşmadan ona doğru atıldı ve hançerin ucunu çenesine dayadı. Benny donup kaldı.

"Lilah!" diye gürledi Tom.

"Omzuna bak! ısırılmış," diye karşılık verdi Lilah.

"Hayır..." diye inledi Benny.

"Hayır!" diye bağırdı Nix.

Tom, Bayan Houser'ı, Kaptan Strunk ve kasaba güvenliğinden diğer iki adama devretti. Adamlar zombinin ağzını tıkadıktan sonra her zaman yaptıkları gibi bağladılar. Ancak ona korku ve tiksintiyle bakıyorlardı. Tom, Lilah'nın olduğu tarafa doğru ilerleyip eline dokundu.

"Hayır," dedi nazikçe. Benny'ye şöyle bir baktıktan sonra yine kıza döndü. "Eğer ısırılmışsa o zaman bunu benim halletmem gerekir. Aile meselesi."

"Ben ısırılmadım," diye ısrar etti Benny. Ama kimse onu dinlemiyordu anlaşılan.

Lilah'nun gözleri aslında bal rengiydi ama şimdi öyle soğuk bakıyorlardı ki... Yüzünde merhametten ve insanlıktan eser yoktu. Benny'nin ona bakınca görebildiği tek şey, yalnız gezen bir avcı olduğuydu. O, Çürük ve Harabe'de sayısız zombiyi ve insanı katletmiş olan efsanevi Kayıp Kız'dı.

Benny, bıçak âdeta derisini dağlıyormuş gibi hissediyordu.

Derken Lilah geri çekildi.

"O pisliklerden birine dönüşmediğinden emin ol," dedi Tom'a. "Yoksa gerekeni bizzat yaparım."

Benny çimlere doğru eğildi. Şu geçen son birkaç saniye zombilerle dövüşmekten daha çok yormuştu onu.

Nix, Lilah'ya sürtünerek öne geçti. Gözlerinden ateş fışkırıyordu. Sonra Benny'yle aralarında dikildi. Morgie de Nix'in yanına geldi. Chong da bir an tereddüt ettikten aynı şeyi yaptı. Benny'nin etrafında etten bir duvar örmüşlerdi. Lilah onları şöyle bir süzdü. Sanki kafasında onları geçip Benny'ye ulaşmak için ne kadar çaba harcaması gerektiğini hesaplıyordu.

Benny titreyerek ayağa kalktı.

"Ben ısırılmadım," diye bağırdı ve bunu kanıtlamak için tişörtünü çıkarıp Lilah'nın önüne fırlattı. İçindeki korkunun yerini öfke almıştı. "Gördün mü?"

"Gördüm," dedi Lilah sadece. Bıçağını indirip arkasına döndü. Sonra herkesin gözü onun üzerindeyken verandaya doğru yürüyüp basamakları tırmandı ve hiç tereddüt etmeden bıçağının ucunu Büyük Zak'ın ensesine sapladı. Benny'nin aksine o, ıskalamamıştı.

"Aman Tanrım," dedi Morgie.

"Vay canına," dedi Chong. Yüzü solgundu ve tüm bedeni

titriyordu.

Tom eğildi ve Benny'nin tişörtünü yerden aldı. Omzunda ki deliğe baktıktan sonra tişörtü kardeşine uzattı. "İyi olduğuna emin misin?"

Benny, Büyük Zak'ın birkaç metre ötesinde yatan Zak'e baktı. Bir zamanlar onun arkadaşı olan, şimdiyse onun kurbanı olmuş o yaratığa...

"Isırılmadım, evet," dedi Benny başım yavaşça sallayıp arkasına dönerken. "Ama şu anda iyi olmaktan çok uzağım."

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

*Birleşik Devletler Nüfus Müdürlüğü'nün tahmini-
ne göre, İlk Gece'den önce yeryüzündeki insan sayısı
6.922.000.000'du.*

*Tom haberlerde İlk Gece'den sonraki ilk iki günde iki
milyardan fazla insanın öldüğünü duymuş.*

*İnternet tamamen kesilmeden hemen önce ise tüm
dünyadaki toplam ölü sayısı dört milyarmış ve bu sayı
gittikçe artıyormuş.*

*Kasabadakiler, İlk Gece'den sonra altı milyar insanın
öldüğüne inanıyor. Çoğu da geri kalan dünyanın tamamen
yok olduğunu düşünüyor.*

*Burada, Kaliforniya'nın merkezindeki dokuz kasabanın
toplam nüfusunun geçen yılki sayıma göre 28.261 olduğu-
nu biliyoruz.*

HEPSİ BİRDEN BENNY'LERİN BAHÇESİNDEKİ PİKNIK MASASINA oturmuş; üzümlü, fındıklı ve elmalı turtadan kestikleri koca koca dilimleri buzlu çayla birlikte mideye indirmekle meşguldüler. Güneş bulutsuz gökyüzünde devasa bir top misali parılıyor ve ağaçlara tünemiş kuşlar cıvıldaşıyordu. Ancak bu eşsiz güzellik, üzerlerine bir sis gibi çöken üzüntü ve korku bulutunu dağıtmaya yetmiyordu.

Lilah çimlerde bağdaş kurmuş tek başına oturuyordu. Zak'lerin bahçesindeki o mücadeleden sonra ağzından tek bir kelime bile çıkmamıştı. Tom'un yaptığı kekin servisi ile ilgili yaptıkları sıradan yorumlar dışında diğerleri de pek konuşmamıştı aslında. Benny ufak ufak atıştırsa da iştahı yoktu. Nix de aynı durumdaydı. Önünde duran tatlısını bej renkli yapış yapış bir lapaya dönüştürene dek didik didik etmişti. Chong ve Morgie de kendi paylarına düşen parçaları yiyorlardı ama Chong otomatige bağlamış gibiydi. Gözleri Lilah'nın sert ama güzel görüntüsüne takılmış durumdaydı.

Tom, bir ağaç kütüğünün üzerinde oturuyordu. Öfkeli ve mutsuz görünüyordu.

“Nasıl olmuş?” diye sordu Benny en sonunda. “Yani Danny ve Zak... ve...”

Tom iç çekerek yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Görünen o ki Büyükbaba Houser, oturma odasındaki kanepede Kasabanın Sesi’ni okurken ölmüş. Michelle de onun uyuyakaldığını düşünmüş olmalı. Belki de onu uyandırmak için yaklaştı ve büyükbaba dirilip onu ısırды. Sanırım Michelle oradan kaçmak veya yardım çağırmak için de evden dışarı çıktı. İkizler, bütün sabah babalarıyla birlikte dışarıda olduklarını söylediler. O yüzden belki de Michelle, kendisine yardım etmeleri için Zak ya da Büyük Zak’i bulmaya gitmişti. Sonrasında ne olduğundan emin değilim. Mutfak kan gölüne dönmüş. Belki de büyükbaba içeri girdiklerinde onlara saldırdı. Ya da Michelle sandığından çok daha kötü yaralanmıştı. Zak orada ısırılıp sonrasında da eve kaçmış olmalı. Onların evine de baktım. Yemek odasında çok kan vardı. Zak’in kanı olmalı. Ve tekrar dirilince de...”

“...babasına saldırdı,” dedi Benny.

Tom başıyla onayladı.

Benny her zaman Büyük Zak’in, arkadaşı Zak’i dövdüğünden şüphelenirdi. Şimdi bunun için bir neden olmadığını görüyordu. Yine de aklma kötü şeylerin gelmesine engel olamadı. Ya Zak, Bayan Houser ve Büyükbaba Houser tarafından ısırıldıysa ve ölüp tekrar dirildiğinde evde olabilmek için enfeksiyon kapmış bildiği hâlde eve gittiyse? Zak, babasından intikam almak için bunu yapmış olabilir miydi?

Nix ona yaklaştı ve elini dizine koydu. Benny onun o yemyeşil gözlerine baktığında zihnindeki karmaşayı görebiliyordu. Nix ona belli belirsiz ama hüzünlü bir tebessümle baktı.

Ve Benny yine onun düşüncelerini okuyup okuyamadığını merak etti. Ya da hissettiklerini hissedebildiğini. Buna ne de niyordu? Empati mi? Benny aradığı kelimenin bu olduğundan oldukça emindi.

"Bu gerçekten berbat," dedi Morgie. "Danny ve ailesi. Tanrım..."

"Zak de var," dedi Chong.

Morgie ona sert bir bakış attı. "Matthias ailesinden hiçbirinin adını burada anmasak daha iyi olur herhâlde. Zak'in kafasını dağıtarak hepimize büyük bir iyilik yap..."

Nix bir anda dönüp Morgie'nin tişörtünün yakasına yapıştı. "Kapa çeneni," dedi öfkeyle.

"Hey! Senin derdin ne?" dedi Morgie tişörtünü ellerinden kurtarmaya çalışarak. "Şu an mutluluktan havalara uçuyor olman gerekirdi. Annen, Zak ve onun korkunç ailesi yüzünden öldü. Seni kaçırdılar. Az kalsın ölüyordun. Üstelik benim de kafatasım çatladı. Ölümle burun buruna geldim. Niye şimdi çıldırdın ki?"

"Kes sesini," diye bağırdı Nix buz gibi bir ses tonuyla. "Zak Charlie'ye Kayıp Kız kartını anlattığında onun neyin peşinde olduğunu bilmiyordu."

Morgie alay eder gibi gülümsedi. "Öyle mi? Peki, sen nereden biliyorsun? Ona sordun mu? Charlie'ye neden anlattığını ona sordun mu? Ne olacağını bal gibi bildiği hâlde Charlie'ye anlatmadığını nereden biliyorsun?"

Nix hiçbir şey söylemedi. Ama gözlerinden âdeta ateş fışkırıyordu.

"Zak'in bunların bir parçası olmadığını nereden biliyor-

sun? Bizim yaşıımızdaki çocukları ödöl avcısı olmaları için yetiştiren tek kişi Tom değil. Belki Charlie de Zak'i eğitiyordu. Belki de Charlie Zak'e Lunapark'tan, Z Oyunları'ndan ve diğer şeylerden bahsetmişti. Sen Zak'in nelerden haberdar olduğunu nereden bileceksin!? Belki o da Charlie ve Çekiç kadar suçluydu."

Herkes Nix'e bakıyordu. Benny onun ağlayacağını, Morgie'ye vuracağını ya da daha acayip bir şeyler yapacağını sanmıştı.

Ancak kız, yavaşça yumruklarını gevşetti ve Morgie'nin tişörtünü bıraktı.

"Haklısın," dedi.

Morgie şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Ben..."

"Bilmiyorum," diye devam etti Nix, Morgie her ne söyleyecekse sözünü keserek. "Ne ben ne de herhangi birimiz bunu biliyoruz. Charlie Matthias ve Çekiç Marion artık ölü. Onları biz öldürdük. Bildiğim tek bir şey var, o da annemi hiçbir şeyin geri getirmeyeceği." Bir damla gözyaşı yanaklarında gümüşü bir parıltı bırakarak aşağı süzüldü. "Ama hiçbir kanıt olmadan Zak'i suçlayamayız."

Morgie karşılık vermek istedi ama bunun daha kötüye gidebileceğini düşünerek sustu. Destek almak için etrafına baktı ama kimse ona bakmıyordu.

Nix elinin tersiyle gözyaşını sildi. "Geri döndüğümüzden beri yaptığımız tek şey Zak'ten nefret etmek oldu. Onun babasından ve Zak'in yakın olduğu herkesten... Hepsinin ölmesini diledim. Yaptıklarının bedelini ödetmek istedim onlara." Sesi öfkeliydi ama o kadar sessiz konuşuyordu ki Benny duymak için eğilmek zorunda kaldı. Derken Nix burnunu çekti.

“Bugün... Zak’i öldürdüğümde bunu gerçekten yapmak istedim. Sadece Zak’in dönüştüğü zombiyi öldürmeyi istemek değildi. Onu içimde hissettim. Hâlâ hissedebiliyorum. Bu şey gibi...”

Nix, hislerini herkesin anlayabileceği şekilde kelimelere dökmeye çalışırken sessizce onu beklediler. Benny, az önce Nix’in kendisine yaptığı gibi elini onun dizine koydu. Ama Nix yavaşça başını salladı ve Benny’nin elini nazikçe itti.

“Kimsenin bana moral vermeye çalışmasını istemiyorum,” dedi ağlamaklı bir ses tonuyla. “Ve kimsenin bana yardımcı olmasına da gerek yok. Çıldıracakmışım gibi hissediyorum...” Derin bir nefes aldı. “Kendimi kirlenmiş hissediyorum.”

Nix söylediklerini anlayıp anlamadıklarını görmek için diğerlerine baktı.

Önce Tom başıyla onayladı ve Benny, abisinin bunu neden yaptığını hemen anladı. O, bu konuda buradaki herkesten çok daha tecrübeliydi. Ve Benny öldürdüğü her kişinin Tom’u derinden yaraladığına emindi.

Chong da onayladı. O kara gözlerinden okunan her neyse saklamak için başını çevirmişti. Lilah her anlama gelebilecek, tek ve kısa bir homurtu çıkardıysa da başını sallamadı.

Nix Benny’ye döndü. Acı ve mutluluk, birbirlerine galip gelebilmek için mücadele ediyordu.

“Evet,” dedi Benny. “Benim bildiğimi biliyorsun.”

Hepsi teker teker Morgie’ye döndü. Çenesini sıkıyordu ve gözleri öfke saçıyordu. Ayağa kalktı ve tek kelime etmeden dönüp yürümeye başladı.

“Morgie!” diye seslendi Nix, ayaklanmaya hazırlanırken.

Ama Tom başıyla oturmasını işaret ederek onu durdurdu.

“Bırak gitsin, biraz zamana ihtiyacı var,” dedi.

Ama Nix’in onu bırakmaya niyeti yoktu. Arkasından koştu ve Morgie kapıyı ardından çarparak kapatırken ona yetişti. Nix peşinden gitti ama o, neredeyse koşar adım ilerlemeye devam ediyordu. Nix, arkadaşının önüne geçmek için koştu. Benny, Nix’in ne söylediğini de Morgie’nin ona ne cevap verdiğini de bilmiyordu. Önce birbirlerine bağıldılar ama mesafe yüzünden ne söyledikleri anlaşılmıyordu. Sonra Nix Morgie’ye sarıldı. Morgie başlangıçta ona karşılık vermedi ama sonra o da kollarıyla Nix’i sardı. Ve başları birbirlerinin omuzlarına gömülü hâlde orada öylece dikildiler. Benny, hıçkırı hıçkırı ağladıklarını görebiliyordu.

“Yanlarına gitme, Benny,” dedi Chong nazikçe.

“Gitmeyeceğim,” diye katıldı Benny.

Bir süre onları seyrettikten sonra hepsi teker teker başlarını çevirdi.

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Çürük ve Harabe'deki İnsanlar

Ödül Avcıları: Bu grup, Harabe'ye giden veya bir süre orada yaşayan insanlardan oluşur. Yaptıkları iş başına ücret alırlar. Mesela istilaya uğramış kasabaları zombilerden temizlemek, belli başlı zombileri avlamak, ticaret yollarını temizlemek, kayıp insanları bulmak gibi işler yaparlar.

Tom, avcıların çoğunun çok tehlikeli olduğunu söylüyor. Üstelik pek de hoş oldukları söylenemezmiş. İyi insanlar genelde bu tür işler yapmazlarmış. Belediye Başkanı Kirsch onlara 'işe yarayan kötüler,' diyor.

Kasabadakiler, bu aralar Pembe Göz Charlie'nin sahasına giren yeni bir ödül avcısı olduğundan bahsediyorlar. Ona 'Beyaz Ayı' diyorlar. Bu, onun hakkında bildiğim tek şey... Ama o da en az Charlie kadar kaba ve sert olmalı. Aman ne güzel!

Pembe Göz Charlie ve Çekiş birer ödül avcısıydı. Ve onlarla birlikte çalışan insanların hepsi de kötüydü.

Daha farklı işler yapan ödül avcıları da var. Onlara 'kapanış uzmanı' diyor. Bunlar genelde zombiye dönüşmüş aile üyelerini ya da arkadaşlarını bulmak isteyen insanlar tarafından kiralanıyorlar. Tom Imura'nın yaptığı da bu.

Tom onları bulmaya çalışıyor (zombiler genelde tekrar dirildikleri yerden çok uzağa gitmiyorlar), ailelerin

yazdığı son mektupları okuyup onları olabildiğince insani bir şekilde 'susturuyor'.

Tom'un benimle tanıştırdığı diğer kapanış uzmanları: İhtiyar Church, Solomon Jones, Koca Mike Sweeney ve Lucy Diamonds.

Tom'un güvendiği ödül avcıları: J-Dog, Dr. Skillz, Hector Mexico, Çift Bıçaklı Sally, Kemikkıran Bashman, Hokkabaz Mike, LaDonna Willis ve oğulları ve Süslü McTeague.

Ödül avcısı olsaydım benim adım ne olurdu? Kızıl Riley mi? Küçük Katil mi?

Bunu biraz düşünmem lazım.

BENNY KENDİSİNİ ÇOK ÇARESİZ HİSSEDİYORDU. MORGİE BAŞINDAN beri Nix'e âşıktı ve Nix'in annesinin öldürüldüğü gece ona çıkma teklif etmek için evlerine gitmişti. Morgie, Nix ve annesini korumaya çalışmış ama Çekiç, demir borusunu onun kafasına indirmişti.

Bu, Benny'nin Charlie'yi devirmek için kullandığı boruydu.

İşte şimdi Morgie ve Nix, aynı dilden konuşuyordu ve aynı duyguları paylaşmalarından kaynaklanan bu samimiyet, Benny'nin kendine olan güvenini kaybetmiş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Ama Benny böyle hissettiğini fark ettiği anda o aptal beynini çıkarıp atabilmeyi diledi.

Kalan yemeklerle birlikte biraz daha elmalı turta yediler. Bir süre yoldan tarafa bakmamaya çalışarak sessizce oturdular. On beş dakika sonra Nix ve Morgie geri döndü. İkisi de Tom'un ikram ettiği elmalı turtayı ve birer bardak buzlu çayı kabul etti.

Morgie, Tom ve Chong'un arasındaki boşluğa oturdu.

Gözlerinde kurumuş gözyaşlarının izleri vardı. Nix piknik masasına oturdu ama Benny'ye her zaman olduğu kadar yaklaştımadı.

Tom, araya hiçbir şey girmemiş gibi Houser'ların evinde olanları kaldığı yerden anlatmaya devam etti.

"...zaten gerisini siz de biliyorsunuz," dedi.

"Peki ya Danny'nin babası?" diye sordu Nix. "Ve ikizler?"

Tom bir iç çekti. "Kızlar bana, babalarıyla birlikte iki saat önce geldiklerini söyledi. Oynamak için yukarı çıkmışlar ve Jack de mutfağa gitmiş. Danny, Michelle saldırıya uğradıktan sonra ama Jack eve dönmeden önce eve gelmiş olmalı. Anladığım kadarıyla Danny, Büyükbaba ve Michelle mutfağa girdiğinde Jack'e saldırmışlar. Kaçmayı başarmış ama çok feci yaralanmış. Kızları odalarına götürüp kapının önüne barikat kurmalarını söylemiş. Sonra da silahını almış."

"İlk kurşunu atan o muymuş?" diye sordu Benny.

"Büyük ihtimalle. Belki de Michelle ve diğerlerini susturmak istedi ama çok ağır yaralanmıştı. Bence ölmek üzere olduğunu anladı ve çocuklarını korumak için yapması gereken en doğru şeyi yapmaya çalıştı."

"Kendisini mi vurmuş?" diye sordu Nix korkuyla.

Tom başıyla onayladı. "Merdivenin en üst basamağındayken. Yere yığılan cesedinin diğerlerinin geçmesine engel olmasını istemiş. Jack, silahı doğru düzgün tutamayacak kadar güçten düşmüş. Kurşun, motor korteksine ve beyin sapına zarar vermemiş. Yapabildiği tek şey yeniden dirilmesini hızlandırmak olmuş. Biz içeri girdiğimizde kızların yatak odasına girmek üzereydi."

Nix burnunu çekip gözlerindeki yaşları sildi.

“Onca insan,” dedi Benny sessizce. “Ve o iki küçük kız.”

“Daha fazla öksüz.”

Bunu söyleyen Lilah’tı. Herkes dönüp ona baktı. Yüzündeki sert ifade yumuşamıştı. Belli ki kendi anıları gelmişti akla. Lilah da Nix gibi öksüzdü ve kardeşini de kaybetmişti. Küçük kardeşi Annie, İlk Gece’de doğmuş ve Lunapark’taki çukur dövüşünden kaçmaya çalışırken ölmüştü.

Chong, “Onlara ne olacak?” diye sordu.

“Kızlara mı?” dedi Tom. “Bir teyzeleri var. Hillcrest’de olabilir sanırım.”

Bu kasaba, kuzeye doğru dört günlük mesafedeydi ve yol, zombilerin en yoğun olarak gezindiği arazilerden geçiyordu. Bu da çok kötü bir durumdu. Kızların başka bir kasabaya gitmesi gerekiyordu ve Harabe bölgesinde kalan kasabalara çok nadiren seyahat edildiğinden sadece ödül avcıları ve tüccarlar bu yola çıkmayı göze alıyorlardı. Benny şundan çok emindi: Bu kasabadaki insanlar, Faith ve Hope’u bir daha göremeyeceklerdi. Büyük ihtimalle bir daha onlardan hiç haber alamayacaklardı. Onlar da diğerleri gibi bir süre sonra hafızalardan silineceklerdi.

Çok fazla ölümün ve kaybın olduğunu düşünmek, kalbine yumruk yemiş gibi hissetmesine sebep olmuştu.

Ancak Nix çok öfkelenmişti ve dizlerini yumrukluyordu. “Tanrım! Burada kalmaya dayanamıyorum. Buradan gitmek ve bir daha dönmemek istiyorum.”

Tom önce ona baktı sonra da doğuya doğru dönüp hafifçe başını salladı.

“Keşke şimdi gidebilseydik,” diye gürledi Nix. Sonra da Benny’yi dürterek, “Değil mi?” dedi.

“Kesinlikle” dedi Benny, gitmeye can atıyormuş gibi görünmek için kendini zorlayarak. Ancak aslında o anda istediği tek şey; kendisini odasına kapatıp üzerlerine çöken korku bulutu dağılana dek uyumaktı.

“Gerçekten gideceğinize hâlâ inanamıyorum,” dedi Chong sessizce. Benny ve Nix’e doğru konuşuyor olmasına rağmen bakışları Lilah’nın üzerindeydi. “Keşke ben de gidebilsem.”

“Bence de,” diye mırıldandı Nix. “Hepimiz ayrılmalıyız. Tanrım! Bu kasabadan nefret ediyorum. Buradaki insanların düşünce tarzından da nefret ediyorum. Kimse İlk Gece hakkında konuşmuyor. Dünyayı nasıl geri kazanırız diye tartışmaktan dahi korkuyorlar. Onlar yüzünden yerimizde sayıyoruz.”

“Korkuyorlar,” dedi Morgie.

“Ee, ne olmuş?” diye cevapladı Nix. “Her zaman korkulacak bir şey vardır zaten. Vahşi hayvanlar, depremler, volkanlar, virüsler, savaşlar... Buna rağmen insanoğlunun yaptıklarını bir düşün. Ülkeler kurup şehirler inşa ettiler. Düşmanlarıyla savaştılar. Bir korkak gibi davranmaktan vazgeçip güçlü olmayı tercih ettiler!”

“Hayır,” dedi Lilah. “Güçlüler de korkar.”

Nix ona doğru döndü. “Tamam o zaman. Nasıl cesur olacağını öğrendiler.”

“Evet,” dedi Tom. “Birlikte nasıl çalışılacağını da öğrendiler. Bu, önceden de önemliydi, şimdi de öyle. Hiçbirimiz bunu yalnız başımıza yapamayız. Ben yapamayacağımı biliyorum.

Tüm ülkeyi tek başıma geçemem."

"Ben, senin yalnız olmayı sevdiğini sanıyordum, Zen ustası," dedi Benny şakayla karışık.

Tom başını iki yana salladı. "Yalnızlıkla başa çıkabiliyorum ama yalnız olmayı sevmiyorum. Ne zaman uzun sürecek bir yolculuğa çıksam, tekrar eve, senin yanına dönmek için sabırsızlanıyorum. Yaramaz, çirkin, pis kokulu küçük kardeşim."

"Seni uykunda boğacak olan kardeşin," dedi Benny.

"Mesaj alındı."

"Ben gitmek isterdim," dedi Lilah belirsizce. "Tek başına kalmak... Yalnız olmak..." Sözünü yarıda kesip sadece başını salladı.

Lilah, geçen yıl buraya geldiğinden beri ormana ve dağa birkaç defa geri dönmüştü.

Eskiden yaşadığı mağaraya gidip değerli kitaplarıyla doldurduğu çantalarla geri dönmüştü. Birkaç defa Benny, Tom ve Nix de onunla birlikte gitmişlerdi. Hiç kimse onun sözlerinin üzerine bir şey söylemedi. Hiçbirisi yalnızlığı Kayıp Kız kadar iyi bilemezdi.

"Ben de sizinle gitmek isterdim gerçekten," diye tekrarladı Chong hevesle. Sık sık gözlerini kaçırıyordu ama aslında bakışları Lilah'daydı.

"Annenle baban ikna olmuyor mu?" diye sordu Benny.

"Konuşmak bile istemiyorlar. Bu yolculuğa çıkmanın intihar etmekten farksız olduğunu düşünüyorlar."

"Haklı olabilirler," diye katıldı Tom.

"Ve işte bu yüzden onlarla bu konu hakkında konuşmanı istemiyorum, Bay Pozitif Enerji," diye gürledi Chong. "On-

larla en son konuştuğunda, annem beni mutfak sandalyesine kelepçelemek istedi."

"Yine de gidebilirsin," dedi Lilah.

Chong yüzünü buruşturdu. "Çok komik."

"Ben ciddiylim. Bu, senin hayatın... Sen seçeceksin."

"Bunu böyle söylemek istediğinden emin misin?" diye mırıldandı Benny.

"Ne demek istediğimi anladın," dedi Lilah sinirli bir şekilde.

"Evet," dedi Tom. "Ve bu kötü bir fikir. Chong ailenin en küçüğü ve ailesine karşı sorumlulukları var."

"İlk sorumluluğu buraya..." diye karşılık verdi Lilah, kalbinin üstüne elini koyarak, "kendisine."

"Pekâlâ, o zaman gidip Chong'larla konuşmak isteyebilirsin belki," dedi Tom.

"Belki de yapmalıyım."

"Ama..." diyerek araya girdi Benny, "silahlarını yanına alayım deme."

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Zombiler Hakkındaki Cevabını Bilmediğimiz Sorular

Bir süre sonra çürüme neden duruyor?

Neden yalnızca yaşayan insanlara ve hayvanlara saldırıyorlar?

Neden birbirlerine saldırmıyorlar?

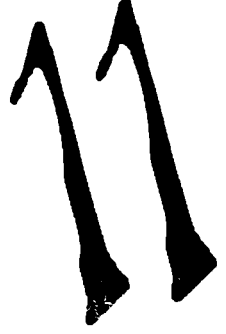
İnsanlar gibi görüp duyabiliyorlar mı?

Neden inliyorlar?

Düşünebiliyorlar mı (az da olsa)?

Acıyı hissedebiliyorlar mı?

Zombiler tam olarak ne?

GÜNÜN GERİ KALANI SAKİN GEÇTİ. Nix, LİLAH'YLA BİRLİKTE uzun bir yürüyüş yaptı ve Chong da üzgün ve sessiz bir süs köpeği gibi onları takip etti. Morgie balığa giderken Benny de zamanını evde görmeye alışık olduğu şeylere bakarak ve onları bir daha görmeyeceği fikrine alışmaya çalışarak geçirdi. Harap olmuş çekmecesine bile o anda ona öyle tanıdık ve güzel görünüyordu ki çekmeceye eski bir arkadaşımıymış gibi dokundu.

Hoşça kal de, diye fısıldadı iç sesi. Hepsiyle vedalaş.

Uzun ve sıcak bir banyo yaptıktan sonra zihninin ardından ona seslenen sesini dinledi. Benny aylardır iç sesini kendisinden ayrı bir parçaymış gibi duyuyordu. Bu 'gaipten sesler duyma' veya ruhunda en az on farklı kişilik barındıran İhtiyar Brian Collins'in durumuna benzemiyordu. Hayır, bu farklıydı. Benny'ye göre bu ses, gelecekteki Benny'ye aitti. Gelecekte dönüşeceği insana. Biraz daha evrilmiş ve olgunlaşmış olan Benny Imura'ya. Charlie'nin evinin önünde yaşanan olaylardan kısa bir süre sonra duymaya başlamıştı bu sesleri.

Şimdiki Benny bu sese her zaman hak vermiyor, hatta

çoğu zaman çenesini kapamasını ve olduğu yaşı yaşamasına izin vermesini diliyordu.

Benny duştan sonra aynanın karşısına geçip aynadaki ak-sini inceleyerek kim olduğunu sorguladı.

Tom'un yedi aylık çılgın eğitiminden sonra, artık Çürük ve Harabe'ye çıkmaya teşebbüs eden o sıska çocuk değildi. Kasları gelişmiş hatta altılı karın kası yapmaya bile başlamıştı. Niye yaptığına dair mantıklı bir sebep bulabildiği zamanlarda, tişörtünü Nix'in önünde mümkün olduğunca çok çıkarmaya özen gösteriyordu. Ki bu da genellikle ağır antrenmanlardan sonra oluyordu. Böyle anlarda olabildiğince kayıtsız görün-meye çalışıyordu; ama Nix'in kıkırdaması ya da onu arzula-mak yerine büsbütün görmezden gelmesi hevesini kırıyordu.

Şimdi aynanın karşısında durmuş, kaslanmış kollarını ve göğsünü inceliyordu. Vücudu; kılıç kuşanıp *jiujitsu* ve kara-te yaparak geçirdiği onca antrenmanın, defalarca tekrarladığı ağırlık kaldırma egzersizlerinin, haftada beş gün çıktığı on ya da on beş kilometrelik koşuların, iplere ve ağaçlara tırma-narak oynadığı savaş oyunlarının izlerini taşıyordu. Aynaya biraz daha yaklaştı. Yüzünün ne kadarının ileride dönüşeceği adama, ne kadarının olduğuna inandığı çocuğa benzediğini merak etti. Ve bu suratın karşısında duran çocuktan çok, içinde konuşan adama uygun olduğunu düşündü.

Sorun da buydu zaten. Her şeyin temelinde bu yatıyordu. Bir taraftan on beş yaşındaki bir çocuk gibi balığa gitmek, beyzbol oynamak ya da Snotty O'Malley'in bahçesinden elma çalmak istiyor; diğer taraftan büyümek istiyordu. Tom kadar güçlü ve kudretli bir adam olmak istiyordu. İnsanların Tom'a duydukları saygıyı ona da göstermelerini ve kendisinden de

ondan korktukları gibi korkmalarını istiyordu.

Benny Mountainside'dan ayrıldıktan sonra daha sert bir insana dönüşeceğini biliyordu. O da tıpkı Tom'a bölgenin en korkulan zombi avcısı unvanını kazandıran serüvenlere benzeyen ve kendisini onu zorlayacak süreçlerden geçecek, sonrasında da ismi kulaktan kulağa yayılacaktı. Kasabadan uzaklaşıp gücüne güç kattıkça Nix'in onu karşı konulmaz derecede seksi bulacağından şüphesi yoktu.

Nix için önemli olan her şey o kasabanın dışındaydı.

Nix'in onu Benny olduğu için değil, onunla birlikte Harabe'ye gelmeyi kabul ettiği için sevdiğine neredeyse emindi. Belki tamamen bu yüzden olmayabilirdi; ama Benny öyle olduğuna inanıyordu ve durumun böyle olduğuna dair her şeyin üzerine yemin edebilirdi.

O yüzden ona bu yolculuğa çıkıp çıkmamak konusunda gerçekten emin olamadığını söylemeye cesaret edemiyordu.

Söyle ona, dedi iç sesi. Ona yalan söyleme.

Benny bu öneriyi duymazdan geldi.

Harabe çok tehlikeliydi. Ne olacağı belli olmazdı. Üstelik kasabada konuştuğu herkes, şimdiye kadar Yosemite Parkı'nın ötesine geçip de geriye dönen kimsenin olmadığını söylüyordu. Nix, uçağı bulmak için gerekirse tüm ülkeyi katederdi. Tom ve Lilah da öyle.

Bir süre kahverengi gözlerinin derinliklerine baktı ve içlerinde gördüğü şüphe ve korkuyu irdelemeye çalıştı.

"Ne kahraman ama!" dedi kendi kendine. "Ne büyük efsane!"

Nix kasabada yaşamanın diri diri toprağa girmekten

farksız olduğuna inanıyordu. Aslında haksız da sayılmazdı. Mountainside'taki insanların neredeyse tamamı Harabe'den öylesine korkuyorlardı ki çitlerin ötesinde var olan şeylerden bahsetmek istemiyorlardı. Birkaç tanesi dışarı çıkmış ve diğer kasabaları ziyaret etmişti. Ancak o zaman bile Harabe'yi görmemek için gölgelikleri aşağıya kadar çekilmiş ve metal levhalarla kaplanan at arabalarında seyahat etmişlerdi. Sadece sürücüler ve onları koruyan ödül avcıları dışarıda kalmıştı.

Benny, baharda bile bu arabaların korkunç derecede sıcak olacağını düşünüyordu. Ancak içlerinde seyahat edenler bu rahatsızlığı, dışarıdaki temiz havaya tercih ediyorlardı. İşte bu, Benny'yi deli ediyordu. O araba çitlerin dışında ilerlerken içindikilerin neler düşündüğünü merak ediyordu. Acaba vücutlarında, dışarı bakma arzularını kontrol etmelerini sağlayan bir düğmeleri vardı da onu mu kapatıyorlardı? Kendilerini uyuşturup bütün yol boyunca uyuyorlar mıydı? Ya da bu, kapalı bir kutuya girip yolculuk etmeyi bir kapıdan geçmeye benzetebilecek kadar ileriye giden bir tür inkâr mıydı?

Bu da bir nevi hastalıktı işte. Ama dünyayı yok eden salgından farklıydı. Bu; gözleri kör, kulakları sağır eden ve zihinleri karartan duygusal bir salgındı. İnsanların çitle çevrili olan kasabalar dışında başka bir dünyanın olduğu gerçeğini inkâr etmeleri kolaylaşıyordu.

Çoğu insan İlk Gece hakkında konuşmayı çok önceleri bırakmıştı. Henüz kimse bunu dillendirmemiş olsa da herkesin, her şeyin biteceği günü beklediği ortadaydı. Toplum çökmüş, ordu ve hükümet dağılmış ve neredeyse yedi milyar insan ölmüştü. Zombi salgını hâlâ dünyaya hükmediyordu. Hepsi Mountainside'daki yurttaşlarının dünyanın sona erdiğine

inandıklarını biliyordu. Dünyadan geriye kalanlar, son ve kaçınılmaz sessizliğe doğru geri sayan saatin son tik taklarını temsil ediyordu onlar için.

Bu, korkunç bir düşünceydi. Önceleri kasabadan kurtulmak ve insanların yaşayabilecekleri ve geleceklerini inşa edebilecekleri başka yerler bulmak konusunda Benny de en az Nix kadar kararlıydı. Ta ki geçen yıl Charlie'nin kampında yaşanan o büyük çatışmaya dek.

İşte o günden sonra Benny silahını canlı insanlara da doğrultmak zorunda kaldı.

İnsan.

Öldürmek.

Zombi değil, insan.

Bu şartlar onlara nasıl bir gelecek sağlayacaktı ki?

Geriye çok az insan kalmıştı. Kaliforniya'da topu topu otuz bin kişi vardı. Acaba başka yerlerde yaşayan insanlar da var mıydı? İşte bunu bilmenin bir yolu yoktu. Peki, öldürmek bu sayının artmasını nasıl sağlayacaktı? Bu çılgınlıktı.

Sadece burada, etrafında kimseler yokken, dönüşmekte olduğu insanın gözüne bakarak itiraf edebilirdi bu gerçeği.

"Ben bunu yapmak istemiyorum," dedi.

Aynadaki görüntüsü ve iç sesi bir ağızdan tekrarladı bu cümleyi. İkisi de esas Benny'yle aym fikirdeydi.

Benny giyinip aşağıya indi. Uzun bir süre Mariposa County

ve Yosemite Ulusal Parkı'nın haritalarını inceledi. Birtakım sesler geldiğini duyunca arka kapıya yaklaşıp kulak kesildi. Tom bahçede, çitlerin dışında dikilen Başkan Kirsch ve Kaptan Strunk'la konuşuyordu. Benny ne konuştuklarını daha net duymak için kapıyı araladı.

"Sadece birkaç kişi değil, Tom," dedi Belediye Başkanı. "Herkes bundan bahsediyor."

"Bu bir sır değil Randy," dedi Tom. "Gideceğimi yılbaşından beri biliyorlar zaten."

"Benim de demek istediğim bu işte," dedi Kaptan Strunk. "İzciler ve tüccarlar, Charlie öldüğünden beri bir dolu sert görünüşlü adamın buralara gelmeye başladığını söylüyorlar."

"Harabe'deki herkesin görünüşü serttir. Bu dışarıısıyla alakalı bir durum."

"Hadi ama Tom," dedi Strunk sinirlenerek. "Ne söylediğimi anlamıyormuş gibi yapıp Harabe'de olan bitenlerde hiç etkin yokmuş gibi davranma. Buralarda çok fazla kanun olmadığı doğru ama sen, kapanış işlerine gittikçe, birçoğu hareketlerine dikkat etmeye başladı."

Tom güldü. "Sen delirmişsin."

"Şaka yapmıyorum," dedi Strunk. "Bunu açıkça dile getirmeseler de kasabadaki insanlar sana saygı duyuyor..."

"Ya da söyleyemiyor olsalar da," diye araya girdi Belediye Başkanı.

"...ve sen, Harabe'de sözü geçen birisin."

"Buraların şerifi ben değilim," dedi Tom abartılı bir Vahşi Batı aksanıyla.

"Ama olabilirsin," dedi Strunk. "Ne zaman istersen görevi

benden devralabilirsin."

"Hayır, teşekkürler, Keith. Bu kasabada kanun sensin ve bu işi çok iyi yapıyorsun."

"Ben de bundan bahsediyorum ya," dedi Strunk. "O çitten bir adım bile dışarı atmayacağımı biliyorsun. Bu mümkün değil."

"Demek istediğim," diye söze girdi başkan, "ikimizin de düşündüğü şey şu. Sen gider gitmez Harabe'nin bu tarafı sahipsiz kalacak. Tüccarlar kaçırılacak. Eğer ödül avcılarını durduracak kimse olmazsa kasabayı ele geçirirler. Hatta belki de tüm kasabaları."

Kısa bir sessizlik oldu ve Benny, Tom'un derin bir iç çektiğini duydu.

"Randy, Keith... Meseleyi anlıyorum. Ama bu, benim sorunun değil. Hatırlarsanız size, Harabe için bir milis birliği kurulmasını önermiştim. Harabe'nin çitin bu tarafında kalan kısımlarını ve tüm ticaret yollarını kontrol edecek kasaba destekli bir birlik kurulmasına ilişkin çok net fikirler öne sürmüştüm. Bu ne kadar zaman önce olmuştu? Sekiz yıl mı? Ve sonraki yıl yine aynı öneride bulundum. Ve sonraki yıl bir daha ve ..."

"Tamam, tamam," diye gürledi başkan Kirsch. "Bunu kafamıza kakman bir işe yaramaz şu anda."

"Biliyorum, Randy ve bu konuda kafanızı ütüleyecek değilim. Fakat önümüzdeki hafta gidiyorum. Kasabadan ayrılacak ve bir daha geri dönmeyeceğim. Sizin sorununuzun çözümü bende değil. Bu sefer değil."

İki adam da tam nutuk çekmek üzereydi ki Tom elini kaldırarak onları durdurdu.

“Eğer önerilerimin yazılı hâllerini okuma zahmetine girmiş olsaydınız, işleri yoluna koymak için nasıl önerilerde bulunmuş olduğumu bilirdiniz. Bütün ödül avcıları Charlie gibi değil. Güvenebileceğiniz adamlar da var. Tamam, belki sayıları bir elin parmaklarını geçmezler belki ama onlara gözüm kapalı güvenirim.” İsimlerini söylerken parmaklarıyla da saymaya başladı. “Solomon Jones, Çift Bıçaklı Sally...” Bu şekilde yirmi isim saydı.

“Ah, lütfen,” dedi Başkan Kirsch, yüzünü ekşiterek. “Bunların yarısı ya psikopat ya da kasabaya gelmeyi reddeden münzeviler...”

“Kasabaya gelmeleri gerekmez,” diye araya girdi Tom. “Onlarla çitlerde buluşun ve sadece iş konuşun. Onlara görevler verip ödeme yapın. Onlara biraz saygılı davranırsanız hepsi, size ve kasabaya sadık kalırlar.”

“Belki sen burada olduğun için kasabaya kötülük etmiyor olabilirler ama ben haklarında bazı kötü şeyler de duydum.”

“Öyle mi? Peki, Lunapark hakkında da kötü şeyler duydun mu? Lunapark tekrar kurulmuş. Herhangi bir milis gücünüz olmazsa çocuklar kaybolmaya başladığında ne yapacaksınız? Çocuklarınız sokaklardan kaçırılıp, zombi çukurlarında dövüştürülünce ne hissedeceksiniz? Sakın bu kasabada böyle bir şey olmuyormuş gibi davranmayın. Gidin, Nix Riley’e sorun.”

Söylenecek daha çok şey vardı fakat üçü birden bahçe kapısından dışarı çıkarak kasabaya doğru yürümeye başladı. Benny kapıyı kapadı.

Çok güzel, diye düşündü. İhtiyacımız olan şey tam da buydu işte. Ayrılıyorz diye kendimizi kötü hissetmemiz için bir neden daha.

ERTESİ GÜN HOUSER'LARIN EVİNDE CENAZE VARDI. CENAZEYE iki yüzden fazla insan katılmıştı. Benny ve Nix birlikte gitmişlerdi. Nix önceki günden beri üzgün ve sessizdi; hava da onun ruh hâline eşlik ediyor gibiydi. Bulutlar güneşi örtmüştü; hava da nemli ve serindi. Ama yağmur yağmamıştı. Ağaçlar, kargalar, bülbüller ve serçelerle doluydu. Pasaklı ve koyu renkli bir sığırcık, Danny Houser'ın kapalı tabutunun üzerine kondu. Mezar kazıcılar onu kürekle kovalayana dek uzun ve kötücül bir ötüş tutturdu.

Rahip Kellogg'un üzerinde siyah bir cüppe vardı. Elinde ağır ve yıpranmış, eski bir İncil tutuyordu. Kasabadaki söylentilere göre o İncil'in sayfaları kana bulanmıştı. Çünkü cemaatinden biri zombiye dönüşüp ona saldırınca rahip, kendini korumak için İncil'i kullanmak zorunda kalmıştı. Oldukça ürkütücü bir hikâyeydi ama Benny bunun doğru olduğuna inanıyordu. Kasabada bunun gibi pek çok söylenti dolanırdı. İlk Gece'den kurtulan herkesin buna benzer bir hikâyesi vardı.

Belediye Başkanı ve karısı da oradaydı; ikisi de resmî gi-

yinmişti. Kaptan Strunk bile törene takım elbiseyle katılmıştı.

Benny'nin takım elbisesi yoktu ama o da en iyi kot pantolonuyla temiz bir beyaz tişört geçirmişti üstüne.

Nix, Belediye Başkanı'nın karısı Bayan Kirsch'in onun için diktiği şirin bir elbise giymişti. Elbise, Benny'nin pantolonundan daha koyu bir renkteydi. Üzerinde mavinin farklı tonları vardı. Göğüs kısmına yabani çiçek ve kuş figürleri işlenmişti. Renkler, Nix'in kızıl saçlarını ve yeşil gözlerini ön plana çıkarıyordu.

Tom, siyah tişört ve pantolon giymişti. Gözlerini, yakın zamanda bir tüccardan aldığı güneş gözlüğüyle gizlenmişti. Tüm bu süre boyunca tek kelime dahi etmemişti. Chong ve ailesi yakınlarındaydı ama Lilah onlarla birlikte değildi. İlahilerden biri söylenirken Benny etrafına bakınmış ve onu mezarlığın ötesindeki çitte otururken görmüştü. Kömür karası bir kumaştan dikilip üzerine küçük beyaz çiçekler işlenmiş bir elbise giyiyordu. Bir hayalet kadar soğuk ve güzel görünüyordu.

Benny, Chong'un açıkça onu süzdüğünü fark etti.

Morgie Mitchell de cenazeye gelmişti ama o da Lilah gibi kalabalıktan ayrı duruyordu.

Seremoni bittiğinde defin törenine katılmak üzere sadece bir avuç insan mezarlığın diğer tarafına geçti. Nix, mezar taşlarının arasından yürürken Benny'nin elini tutmuştu.

"Bu nasıl hissettiriyor biliyor musun?" diye sordu Nix.

Benny başını iki yana salladı.

"Kendi cenazeme gelmiş gibiyim."

Benny duraladı ama Nix onu çekiştirdi.

"Düşünsene... Birkaç gün içinde biz de gidiyoruz. Kasaba-

daki kimse bizi bir daha göremeyecek. Benim evime taşınanlar gibi sizin eve de birileri yerleşecek. Yılbaşı gelmeden insanlar birer roman kahramanıymışız gibi bahsedecek bizden. Bir sonraki yıla kalmadan ismimizi unutmaya başlayacaklar. Ben annesi 'öldürülen kızıl saçlı kız', sen de 'o ödül avcısının küçük kardeşi' olarak anılacaksın." Sesi yumuşaktı ve sadece Benny'nin duyabileceği yükseklikteydi. Yürürken yanından geçtiği mezar taşlarına dokunuyordu birer birer. "On yıl sonra bizim burada yaşadığımızı bile unutacaklar."

"Morgie ve Chong, hatırlarlar."

"Neyi hatırlayacaklar? Onları geride bıraktığımızı mı? Bizimle birlikte firar edemediklerini mi?"

"Ne yani? Bu bir firar mı?"

Nix omuz silkti. "Belki sadece başka bir dünyada yeniden doğmak gibi olacak. Bilmiyorum."

Benny Nix'e dönmedi. Mathias'ların mezarlığına yaklaşmışlardı. Ama Nix ona bakmadı. Yanında olmasına yanındaydı ancak zihni başka diyarlarda dolanıyordu.

Tom ve Chong da onları takip ediyordu. Lilah onunla birlikte gelmemiştii.

Zak'ın ailesi Katolik'ti. O yüzden seremoniyi Peder Shannon yürütecekti. Ufak tefek, yaşlı bir adamdı ve yüzünde yanık izleri vardı. Rahip Kellogg gibi o da bu izleri İlk Gece'nin hatırası olarak taşıyordu.

Peder Shannon daha fazla insanın gelmesini umuyormuş gibi önce mezarın başında toplanan küçük gruba, sonra da etrafa baktı. İç geçirdikten sonra ölümler için okunan duanın bir başka bölümüne geçti. Nix hâlâ Benny'nin elini tutuyor-

du. Bir süre sonra öyle sıkı tutmaya başlamıştı ki Benny'nin canı yandı. Ama Benny o anda elini çekeceğine kolunun kesilmesini tercih ederdi. Bunun Nix'in iyi hissetmesine yardımcı olacağını bilse bir mengene ve kerpeten alıp kızın kesme işlemini bunu en düzgün şekilde yapmasma izin verirdi.

Peder dualarını bitirdikten sonra istavroz çıkardı ve bağışlanmayla ilgili bir araba dolusu laf etti.

Benny Nix'in kulağına eğilip, "Zak ve babasının da en az Charlie kadar suçlu olduğunu düşünüyormuş gibi konuşuyor," dedi.

"Belki o da diğer herkes gibi düşünüyordur. Hepsi de Pembe Göz Charlie'nin tüm çılgınlığının ailesinden kalan son üyeleri birlikte sona erdiğini sanıyor." Başını iki yana salladı. "İnsanlar nasıl bu kadar kör olabiliyor ki?"

Benny başıyla onayladı. Nix'i teselli etmek için elini sıkmayı isterdi ancak parmakları tamamen uyuşmuştu.

Cenazeden sonra Benny, Nix ve Tom birlikte eve yürüdüler.

Bahçe kapısına varınca Tom, durup gözlüğünü çıkardı. Gözleri kızarmıştı. Ağlamış mıydı? Peki, kim için? Elbette Zak için olamazdı.

"Planlar değişti," dedi Tom. "Yarın ayrılıyoruz."

İkisi de şaşkınlıkla bakakaldı.

"Gerçekten mi?" diye sordu Nix, yüzüne kocaman bir tebessüm yayılırken.

“Neden?” diye sordu Benny aynı anda.

Tom bir an için kasvetli gökyüzüne baktı sonra da kolunu uzatarak çitlere yaslandı. “Bu lanet kasabaya daha fazla dayanamıyorum,” dedi. “Ölülerin çitin hangi tarafında olduğunu söylemek her geçen gün daha da zorlaşıyor.”

Nix elini Tom’un omzuna koydu. Tom hüzünlü bir biçimde gülümseyerek kızın eline hafifçe vurdu.

Sonra derin bir nefes aldı ve onları tartmak istercesine ikisine de uzun birer bakış attı. “Şimdi, plan şöyle: Bir gecelik bir yolculuğa çıkıp dağda kamp kuracağız. Ne zombilerin kol gezdiği alçak arazilerde ne de daha güvenli olan yüksek yerlerde konaklayacağız. Ancak kendimizi koruyabilecek kadar yüksekte olacağız. Beraber geçmediğimiz ve benim de birkaç yıldır uğramadığım yollardan gideceğiz. Eğer bunu başarsanız Yosemite’e ve oradan da doğuya doğru devam edeceğiz.”

Tom yolculuğumuzu titizlikle planlamıştı. Daha doğrusu bilinmeyen topraklara yapılacak bir yolculuk ne kadar titizce planlanırsa o kadar titizlenmişti. Yol boyunca ‘güvenli yerler’ olarak adlandırdığı birkaç dinlenme noktası belirlemişti. İlki; David Kardeş’in istasyonu ve ikincisi de Wawona’daki eski bir oteldi. Orayı da geçtikten sonra kendi başlarının çaresine bakmak zorunda kalacaklardı.

“Olur da birbirimizden ayrı düşersek bulunduğunuz konuma göre ya istasyona ya da Wawona’ya gitmenizi istiyorum.”

Wawona, yol üzerindeki en güvenli yermiş gibi görünüyordu. İlk Gece’den önce bu küçük kasabanın nüfusu yalnızca yüz yetmiş beşti ve tatil sezonunda da birkaç bin kampçıya

ev sahipliği yapıyordu. Tom onlara Wawona Savaşı'yla ilgili çılgın bir hikâye anlatmıştı. Otel, yaklaşık iki yüz zombi tarafından ablukaya alınmış ve kuşatma dört ay sürmüştü. Başlangıçta on altı kişiden oluşan gruptan yalnızca birkaç kişi kurtulmuştu: Kır saçlı ihtiyar bir orman korucusu, onun iki yeğeni ve San Diego Hayvanat Bahçesi'nden birkaç bilim insanı. Bu orman korucusu hâlâ orada yaşıyordu. Tom ondan lakabıyla bahsederdi: Yeşiladam. Diğerleri başka kasabalara yerleşmek için oradan ayrılırken korucu orada kalarak bir tür orman adamına dönüşmüştü.

Şimdilerde bu eski Wawona Oteli, gezginler için bir dinlenme yeri ve kurtarılan mallar için de geçici bir depo olarak kullanılıyordu. Otelde her zaman bir düzine kadar insan bulunurdu. Söylentilere göre Vaiz Jack adındaki felaket tellalı bir rahip de orayı mesken tutmuştu. Oradan geçenlere inandığı şeyleri aktarmaktan mutluluk duyuyordu. Hatta bazı zombileri yeniden dönüştürmeyi ve onları vaftiz etmeyi denediğini söyleyenler de vardı.

Benny Tom'a Vaiz Jack hakkında neler bildiğini sorduğunda, abisi omuz silkmişti. "Onunla henüz tanışmadım. Ama ben de oradaki herkes gibi düşünüyorum. Biraz garip bir tip ama sanırım zararsız biri. İnandığı şeyleri yapmaya çalışan bir adam. Bunda yanlış bir şey yok."

Nix iç geçirince Tom ona, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Ya uçağı bulamazsak?"

"Onu bulana kadar aramaya devam edeceğiz." Tom, Benny ve Nix'in endişeyle gölgelenen yüzlerine baktı. "Anladınız mı, çocuklar? Gidiyoruz. Bu konuda mızımızlanmayı bırakalım artık. Şimdi sormamız gereken tek şey sizin hazır olup

olmadığınız."

Nix başıyla onaylayarak, "Ben hazırım," diye gürledi.

Tom ona belli belirsiz gülümsedi. *Buna karar verecek olan kişi benim*, der gibi bakıyordu.

"Bu arada unutmadan," dedi Tom, "Chong ve Morgie'ye bizimle gelmek isteyip istemediklerini sorabilirsiniz. Sadece bir gece için bize eşlik edebilirler ama. Eğer kabul ederlerse David Kardeş'i veya arkadaşlarımdan birini onları geri getirmesi için ayarlayabilirim. J-Dog ve Dr. Skillz, Harabe'nin o tarafında çalışıyorlar."

"Onlarla daha önce tanışmıştım," dedi Benny. "Geçen seneki yılbaşı partisinde. İkisi de kaçık."

Tom omuz silkti.

"Anlattıklarının çoğunu anlamamıştım," dedi Benny.

"Ben de öyle," dedi Tom gülerek. "İlk Gece'den önce ikisi de profesyonel birer sörfçüymüş. Sörfçülerin kendilerine has bir dili olur ve o ikisi de konuşurken özel bir dil kullanıyor. İnsanların onları anlamalarını istediklerini sanmıyorum."

"Neden?"

"Bir tür savunma mekanizması. Peter Pan ve Kayıp Çocuklar hakkındaki hikâyeyi hatırlıyor musun?"

"Elbette. Çocuklar hiç büyümüyorlardı."

"Onlar da öyle işte. Bir yandan ödül avcısı olarak çalışıp çılgınlar gibi savaşıyorlar; bir yandan da tüm bu yaşananların gerçek olduğunu kabul etmek istemiyorlar. Sana video oyunlarından bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

"Elbette," dedi Benny, konuya tamamen yabancı olsa da. "Dr. Skillz ve J-Dog... Aslında plajda olduklarını düşünmü-

yorlar, değil mi?"

"Bunu söylemek zor," dedi Tom. "Onlar için her şey bir oyundan ibaret. Kana bulansalar da sığınabilecekleri bir yer olmadan yüz zombiyle karşılaşsalar da eğlenmeyi ihmal etmezler. Bu, onların hayatla başa çıkma biçimi ve sanırım onlar için işe yarıyor. Nasıl olduğunu bana sorma." Durdu ve gülümsedi. "Çoğu insan onlara katlanamaz. Ama ben onları çok severim."

"Dünya tuhaf," dedi Nix.

"Tahmin bile edemezsin, tatlım," dedi Tom. Görünüşe göre Tom'un kendisine 'tatlım' demesi Nix'i rahatsız etmemiştir ve bu durum Benny'nin de gözünden kaçmamıştır.

Tom güneydoğu yönünü işaret etti. "Şimdi... Yeşiladam'ın orada bir yerde bir kulübesi var. Ona ve diğer birkaç kişiye geleceğimizi haber verdim. Orada arkadaşlarımız ve dinlenebileceğimiz güvenli bir yerimiz olacak."

"Chong'un annesi bir gece kalmasına izin verebilir," dedi Benny öyle olmasını umut ederek. "Büyük ihtimalle onun çok korkacağını ve şu 'gidip dünyanın geri kalanını görme' işinden tamamen vazgeçeceğini düşünecek." Söyledikleri üzerine biraz düşündü. "Bence işe de yarayacak. Hem Chong'un da böyle şeyleri pek sevdiği söylenemez."

"Ya Morgie?" diye sordu Tom.

Nix başını iki yana salladı. "Hayır, Morgie gelmez."

Benny ve Tom ona baktılar. "Bundan oldukça emin görünüyorsun," dedi Tom.

"Eminim," dedi Nix ama herhangi bir açıklama yapmadı ve Benny'yle Tom da ısrar etmediler.

“Tamam,” dedi Tom. “Eğer yarın ayrılacaksak bugün hal-letmem gereken bir dolu işim var. Siz ikiniz de vedalaşmalara başlasamz iyi olur.”

“Vedalaşmam gereken kimse–” dedi Nix ama Tom sözünü kesti.

“Bu doğru değil ve sen de bunu biliyorsun. Mountainside’ı terk eden biziz, Nix... Burada yaşayanları dışarı atmıyoruz. Kirsch’ler, Kaptan Strunk, Chong’lar... Onlar sana hep nazik davrandılar ve doğru düzgün bir vedayı hak ediyorlar.”

Nix, sözlerine pişman olmuş gibi başını önüne eğdi. Yüzü utançtan kızarmıştı.

“Ve ikiniz de arkadaşlarınızı geride bırakıyorsunuz. Eğer Morgie ve Chong gelmezse onlara bir veda bile etmeden mi gideceksiniz? Unutmayın. Onlar gelecek hafta gideceğimizi sanıyorlar. Bu onlar için de çok zor olacak.”

Benny iç çekerek başını salladı.

“Ayrılmak kolay değildir,” dedi Tom. “Gitmek zorunda olduğunuzu bildiğinizde bile.”

Düzenleme
NY.ozlem

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Harabe'deki İnsanlar

Tüccarlar: Kasaba kasaba dolaşarak her türlü malın ticaretini yaparlar. Halılar ve zincirlerle sarılı atların çektiği zırhlı arabalar kullanırlar. Bir tüccarda hemen hemen her şeyi bulmanız mümkündür. Ya da önceden sipariş ederseniz sizin için o malı bulup getirebilir. Ancak tüccarların malları her zaman pahalı olur.

Yağmacılar: Bunlar delinin önde gideni insanlardır. Bir şeyler alabilmek için evlere, kasabalara ve dükkânlara girerler. Her türlü erzak, konserve yiyecek, tohum veya un çuvalı, giysi, silah, kitap ve diğer şeyleri alır çıkarlar. Bazen önden ödül avcılarını yollayıp bölgeyi zombilerden temizlerler. Ama böyle bir durumda kârlarını onlarla paylaşmak zorunda olduklarından çoğu yağmacı, zombilerle dolu yerlere tek başlarına girmeyi tercih eder. Tom, tek başına çalışan bir yağmacının ömrünün ortalama iki yıl olduğunu söylüyor. Fakat kurtulabilirse emekli olmasına yetecek kadar zenginleşeceğini de söylüyor. Bu işten emekli olan sadece üç kişi tanıyormuş ve onlar kadar şanslı olamayan bir düzine kadarını da bizzat susturmuş.

Münzeviler: Bu insanlar herkesi korkutuyorlar. Tek başlarına (ya da küçük gruplar hâlinde) yaşarlar ve kendi bölgelerini belirledikten sonra oraya girmeye çalışan herkesi öldürürler. İnsan ya da zombi olması fark etmez. Kasabadaki söylentilere inanacak olursanız bazıları yamyammış.

TOM, SON ERZAKLARINI TEDARİK ETMEK İÇİN TEKRAR KASABAYA döndü. Nix ve Benny, Benny'nin odasının bulunduğu üst kata çıkıp oradan verandanın çatısına geçtiler. Benny bulduğu iki büyük yastığı yan yana yerleştirdi.

Gri bulutlar, soluk olanların içine dağılıyor ve mavi bir tavana yapıştırılmış ıslak peçeteler gibi görünüyorlardı. Bulundukları yerden tüm kasaba görülebiliyordu. Batıdaki dağların dik yamaçları düz araziye bekçilik ediyor ve kilometrelerce uzunluktaki çit, kasabayı kuzeyden, doğudan ve güneyden çevreliyordu. Kasabanın hemen dışında boylu boyunca uzanan tarım arazileri ufukta kayboluyordu. Kasaba halkının çitleri öteye taşıyıp Harabe'nin daha fazlasını almaya çalışmamaları, Benny'yi şaşırtıyordu. Terk edilmiş kasabalarda depolar ve inşaat alanları kuran tüccarlar istedikleri kadar zincir ve direk takviyesi yapabilirdi. Ama kasabanın sınırları yıllardır değişmemişti. Burada kasaba, orada da Harabe vardı ve görünen o ki insanlar bu sınırlardan ötesini düşünmüyorlardı.

Bu durum, Benny'yi oldukça rahatsız ediyor; Nix'i ise çıl-

gına çeviriyordu. O sadece kasabanın sınırlarını genişletmeyi değil, kıyıya ulaşmayı ve orada bulacağı gemilerle Kaliforniya kıyısındaki bazı büyük adaları geri almayı düşünüyordu. Catalina, San Clemente ya da birkaç bin insanın yaşamasına yetecek kadar büyük ve tarım yapmaya elverişli başka bir adayı. Her zaman yanında taşıdığı deri ciltli defterine bu tür adaların isimlerini not etmiş ve onların zombilerden nasıl temizleneceğini anlatan detaylı notlar almıştı. Çiftçilik ve tarımla ilgili kitaplardan topladığı bilgileri de bu notlara eklemeyi ihmal etmemişti.

Yastıklara yaslanıp gökyüzünde süzülen akbabaları ve martıları izlediler.

“Chong ve Morgie’yi çok özleyeceğim,” dedi Nix.

“Evet. Ben de.”

“Ama gitmeliyiz.”

“Biliyorum,” dedi Benny.

Bahçeden yükselen bir ses duydular. Sesler Tom’a ve başka bir adama aitti. Nix doğruldu. Benny parmağını dudağına koyarak ona susmasını işaret etti. Yere yatıp çatının kenarına kadar süründüler.

Tom aşağıda Benny’nin yılbaşı partilerinde birkaç kez gördüğü bir ödül avcısıyla konuşuyordu. Sam ‘Kemikkıran’ Bashman. Üzerinde iki beyzbol sopası taşıyan, zayıf, koyu renk saçları olan bir adamdı. İki sopa da eski ve yıpranmıştı. Ama Tom’un dediğine göre Kemikkıran bunları, eski dünyada, ikinci ligde Philadelphia Phillies için oynadığı günlerden beri yanında taşıyormuş.

“Yani gerçekten kardeşini ve onun kız arkadaşını oraya gö-

türmeyi mi düşünüyorsun?" diye sordu Kemikkıran.

"Kesinlikle," dedi Tom.

"Neden? Karşılaştığım herkese sordum. O günden beri o uçağı gören olmamış."

"Yine de bakmamız gerekiyor."

Kemikkıran başını iki yana salladı. "Sence bu geziye çıkmak akıllıca mı, adamım?"

"Pek sayılmaz," diye onayladı Tom.

"O zaman neden yapıyorsun bunu?"

Tom durdu. Benny ve Nix çatının kenarından biraz daha sarktılar. "Eğer onları oraya ben götürmezsem... Gitmenin başka bir yolunu bulurlar."

Konuşmaya devam ediyorlardı ancak uzaklaşmaya ve kasabaya doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Benny doğruldu ve gözlerini uzaklara çevirdi.

Nix ona bakmak için döndü. Öğlen güneşinin altında, saçları daha da kızıl, gözleri daha da yeşil görünüyordu.

"Benny? Sana bir soru sorabilir miyim? Dürüst cevap vermeni istiyorum ama."

Ne sorduğuna göre değişir, diye düşündü Benny. Ne de olsa cevaplamaktansa kendini çatıdan aşağı atmayı yeğleyeceği sorular vardı.

"Elbette."

"Tom'un söylediğı şey doğru mu? Eğer Tom da bizimle gelmeseydi... yani sadece ben ve Lilah olsaydık... Sen de bizimle gelir miydin?"

"Tom olmadan mı?"

“Evet.”

Benny arkasına yaslandı ve cevap vermeden önce neredeyse bir dakika boyunca bulutları seyretti. Sağlam bir soruydu bu. Önemliydi de. Üstelik geçen yıl uçağı gördüklerinden beri aklını kurcalıyordu. Gerçekten gitmek istiyor muydu?

Benny hislerini çözmeye çalışıyordu. Ne de olsa cevap öyle uzanıp alabileceğı bir yerde değildi. Çok derinlere gömülüydü. Bilinçaltının, ihtiyaçlarının ve arzularının toprağında saklıydı. Bu soruya mantıklı ve doğru bir cevap verebilmesi için kendisini tanıması gerekiyordu. Geçen eylülünden beri durmaksızın kim olduğunu sorgulamıştı. Özellikle de o anda bu sorgu derinleşti. Eğer o anda kim olduğunu bilemezse, Hara-be’deyken nasıl bir insana dönüşeceğini nereden bilecekti? Ya zora gelemese? Ya dışarı çıktıktan sonra Mountainside’daki rahat yaşamının kendisine daha cazip geldiğini fark ederse? Ya savaşmak için yanıp tutuşmuyorsa?

Nahoş ve can sıkıcı sorulardı bunlar. Üstelik bunlara verebileceğı gerçek bir cevabı yoktu.

İşin en berbat kısmı, bu soruların cevabını ancak Hara-be’deyken bulabileceğini düşünmesiydi. Öyle ya da böyle...

“Evet,” dedi en sonunda. “Evet... Ne olursa olsun ben de gelirdim.”

Nix gülümsedi ve Benny’nin ellerini tuttu. “Sana inanıyorum. Doğrudan cevap vermiş olsaydın yalan söylediğini anlardım. Bana duymak istediğim şeyi söyledin. Bana, böyle düşünecek kadar saygı duyuyor olmana çok sevindim.”

Benny bir şey söylemedi ama kızın elini sıkı.

“Benny?”

“Evet?”

“Korkuyor musun?”

“Yarın için mi? Evet. Hem de çok fena.”

“Ben de,” dedi Nix. Bir saniye sonra ekledi, “Çok büyük bir olay, biliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Yani her şeyi geride bırakmak... Tanıdığımız herkesi.”

“Evet.”

Beş dakika daha geçti. Gökyüzünde asılı kalan son bulut da uçuşuz bucaksız maviliğin içinde kayboldu. Yalnız bir şahin yükseklerde süzülüyordu.

“Sana bir şey daha sormak istiyorum,” dedi Nix.

Benny gerildi ama, “Olur,” dedi.

Nix, Benny’nin yüzünü ellerinin arasına aldı. “Beni seviyor musun Benny?”

Bu üç kelime gezegendeki tüm havayı bir anda emmişti sanki ve Benny âdeta sudan çıkmış balığa dönmüştü. Buradan derhâl çıkabileceği bir yer var mı diye sağa sola bakınıyordu. Belki çatıdan atlayabilirdi. Geçen yıldan beri yaşadıkları onca şeye rağmen Nix’e onu sevdiğini söyleme cesaretini bulamamıştı hiç. Zaten Nix de bu konulara hiç girmemişti. Ama şimdi doğrudan ona bu soruyu sormuştu. Romantik bir an değildi. Ne kır çiçeklerinin arasında el ele yürüyor ne de birbirlerine sokulmuş, gün batımını izliyorlardı. O anda burada, verandanın çatısındaydılar ve Benny’nin kaçabileceği bir yer yoktu.

Nix’in yemyeşil gözleri gizemle doluydu. Ve... Ve ne? Bu, bir meydan okuma mıydı? Yanlış cevap verirse onu mahvede-

ceği türden bir test miydi? Nix bu tür konularda çok kurnaz ve karmaşık olabiliyordu. Benny onunla birlikte büyümüştü ve onu iyi tanıyordu.

Ama tam olarak kurnazca bir şey de değildi bu. Aslında Benny onu anlayabiliyordu.

Hayır, gözlerinde gördüğünü tanımlayacak en iyi kelime... umut olurdu.

Umut. Birdenbire kalbi yeniden çarpmaya başladı ya da artık daha farklı atıyordu.

Tanrım... Belki de o anda çatıdan aşağı atlasa uçabilirdi Benny.

Kurumuş dudaklarını yaladı ve yutkundu. Donuk bir sesle, "Evet," dedi.

Nix'in gözleri Benny'ninkileri inceledi. Yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyordu.

Nedendir bilinmez ama bu, Benny'nin daha güçlü hissetmesini sağladı. Gözlerinde ne varsa görebilsin diye ona doğru eğildi.

Ellerini sıktı. "Nix... Seni çok seviyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu, bir kelebeğin kanadı kadar kırılgan bir ses tonuyla.

"Evet. Seni seviyorum. Seni gerçekten seviyorum." Bunu sesli söylemek tuhaf gelse de enfes bir duyguydu.

Ama Nix'in kaşları kalktı. "Beni sevdiğine yemin et."

Tekrar kasabadan ayrılmakla ilgili olan konuya dönmüşlerdi. Benny sorduğu sorunun ağırlığına dayanamıyormuş gibi başını öne eğdi. Nix parmağıyla Benny'nin çenesini kaldırarak tekrar kendisine bakmasını sağladı.

“Lütfen, Benny...”

“Yemin ederim, Nix. Seni seviyorum ve bunun üzerine yemin ederim.”

Nix, yanaklarından gözyaşları süzülürken Benny’yi öptü. Benny dizlerinin üstünde doğrularak ona sarıldı. Ardından ikisi de ağlamaya başladı. Parlak mavi gökyüzüne doğru hıçkırıyorlardı. Yaşadıkları onca acıya rağmen ne Benny ne de Nix kalplerini kıran şeyin tam olarak ne olduğunu biliyordu.

Benny, Nix’in mezarlıkta söylediği şeyi hatırladı.

Bu yolculuk kendi cenazelerine katılmak gibiydi.

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Sorular:

Zombiler korkuyu hissedebiliyorlar mı?

Ölü olduklarını biliyorlar mı?

Herhangi bir şey hissedebiliyorlar mı? (Yaşayanlardan nefret mi ediyorlar?)

“BİR DAKİKA... DOĞRU ANLAMIŞ MIYIM, BİR BAKALIM?” DİYE sordu Chong en sakin ses tonuyla. “Sen, bizi Çürük ve Hara-be’de kamp kurmaya davet ediyorsun?”

“Evet,” dedi Tom. “Sadece bir gece için.”

“Zombilerin olduğu yere?”

“Evet.”

“Üç yüz milyon zombinin cirit attığı yere?”

Tom gülümsedi. “O kadar kaldıklarımı sanmıyorum. İki yüz milyondan fazla değiller.”

Chong gözlerini dikip Tom’a baktı. “Bunun beni rahatlatacağını sanıyorsan yanıliyorsun, Tom.”

“Seni yemek isteyen şeylerin sayısı yüz milyon azaldı işte,” dedi Benny. “Fena mı yani?”

“Sen sus,” dedi Chong, “burada yetişkinler konuşuyor.”

Benny ona bir hareket çekerek karşılık verdi.

Benny’nin evinin bahçesindeydiler. Nix yanlarında oturmuş kılıcını temizliyor ve gülmemeye çalışıyordu. Lilah pik-

nik masasının üstünde bağdaş kurmuş, *Sig Sauer* marka otomatik tabancasını temizliyordu. Yine.

“Sen de gidiyor musun?” diye sordu Chong Lilah’ya.

Lilah hırıltılı bir sesle güldü. “Burada kalmaktan iyidir. Bu kasaba Harabe’den de beter. Eğer onlar gidiyorsa,” dedi Tom’u, Benny’yi ve Nix’i işaret ederek, “ben neden kalmak isteyeyim?”

Benny, Chong’un üzüntüsünü yüzünden okuyabiliyordu.

Lanet olsun, diye düşündü. *Bu, canını acıtmış olmalı.*

Lilah’nın görünüşünde hiçbir değişiklik yoktu. Belli ki sözlerinin Chong’un yüreğini delik deşik ettiğinin farkında değildi. Benny, Lilah’nın Chong’un hislerinden bihaber olduğunu düşünüyordu.

“Evet, işte plan bu,” dedi Benny heyecanla, ağır havayı dağıtmaya çalışarak. “Chong-Imura Çetesinin Piçleri.”

“Sözlerine dikkat et,” dedi yine Tom.

“Chong-Imura mı?” diye tekrarlardı Nix gözlerini devirerek. “Çete mi? Ah, lütfen.”

“Neden kamp yapıyoruz ki?” diye sordu Chong kasvetli bir şekilde. “Neden bizi doğrudan mangal sosuna bulayıp zombilerin içine atmıyorsun?”

“Sizi öldürtmeye çalışmıyorum,” dedi Tom.

“Tabii, eminim. Bizim güvenliğimiz, düşündüğün tek şey zaten.”

Tom çayından bir yudum aldı. “Aylarca orada kalacağız. Kendi kendimize yetebilmemiz gerekiyor. Ayrıca orman işlerini öğrenebilmemiz için iyi bir fırsat bu.”

“Orman işleri mi?” diye sordu Benny. “Masa, sandalye yapımı gibi şeyleri mi kastediyorsun?”

Chong ona bir dirsek attı. “Hayır, dâhi çocuk. Avlanma, balık tutma, tuzak kurma, yiyecek bulma gibi şeyleri kastediyor.”

“Nereden biliyorsun?”

“Hani,” dedi Chong kaşlarını kaldırarak, “şu kitap dediğimiz şeyler var ya... Onların kapağını bir zahmet açarsan içinde resimlerin yanı sıra yazıların da olduğunu göreceksin. Bazen oradaki kelimeler sana her şeyi anlatır.”

“Yeme beni.”

“Aç bir zombi olsam bile yemem seni, dostum.” Sonra Tom’a dönerek, “İzciyken öğrenmiştik,” dedi.

“McGoran’ın çiftliğinde kamp yapmakla Çürük ve Harabe’de hayatta kalmaya çalışmak arasında çok fark var,” dedi Tom. “Lilah bunları zaten biliyor. Ben de öyle. Benny ve Nix de Harabe’ye çıktıklarında bazı şeyler öğrendiler ama bunlar yeterli değil.”

“Ve ben hiçbir şey bilmiyorum,” diye bitirdi Chong iç geçirerek. “Sanırım hiç ihtiyacım olmayacak. Bizimkilerin geziniz hakkında ne düşündüğünü biliyorsun.”

“Gelmek zorunda değilsin,” dedi Nix.

Chong tekrar iç çekti. “Evet, sanırım haklısın.”

“Aslına bakarsan Bay Feeney’in size öğrettikleri gayet faydalı ve sağlam şeyler. Ancak bu bilgiler, eski dünyaya ait. Size öğretilenler ve okutulan kitaplar için de aynı şey geçerli. Hepsi birbirinden faydalı ama artık bu dünyaya ait değiller. Geçmiş bilmek önemli; fakat hayatta kalmanız bugünü iyi

bilmenize bağı. Yani... Bay Feeney, son zamanlarda hiç çitin ardına geçmiş miydi?"

"İlk Gece'den sonraki birkaç hafta dışında hayır," dedi Nix. "Annemle hemen hemen aynı zamanda gelmiş buraya ve sonrasında da dışarı çıktığını hiç sanmıyorum."

Tom başını salladı. "Yani bu da demek oluyor ki onun bildikleri, eski dünyadaki tatil yerlerinde ve ulusal parklarda kamp yapmakla sınırlı. Dışarıda hüküm süren vahşete dair hiçbir fikri yok."

"Vahşet," diye tekrarladı Chong. Oldukça solgun görünüyordu.

Arkadaşları arasında en akıllı olan ve en çok kitap okuyan Chong'du. Ama fiziği için aynı şey söylenemezdi. Futbola bile Benny'nin zoruyla girmiş ve orada da kaleci olmayı tercih etmişti.

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Nix, Chong'u ürkütecek kadar istekli bir ses tonuyla.

"Gün doğar doğmaz," dedi Tom ve gözlerini kısarak Benny'ye baktı. "Tabii bu, kalkmış, yıkanmış, giyinmiş, tamamen hazır bir şekilde çitte olacağımız anlamına geliyor... Yani kal-kasın diye iki saat bağırdığım hâlde, kafanı yastığın altına sokup duymamış gibi yapman manasına gelmiyor."

Benny haksız bir saldırıya uğramış gibi masum rolü yapmaya çalıştı ama kimse yemedi.

"Yola çıkacağız, hazırlanın," dedi Tom hepsine birden. Sonra cebinden bir kâğıt çıkarıp Chong'a uzattı. "Lazım olacaklar burada yazılı."

Chong listeye bakarak gözlerini kırıştırdı. "Burada fazla

bir şey yok, Tom."

"Daha fazla şey mi taşımak istersin?"

"Hayır... Yani burada bir şeyler eksik. Mesela... Yemek."

"Avla ve topla. Nasıl isteyeceğini bilersen doğa sana her şeyi verir."

"Çadır?"

"Basit bir koranak nasıl yapılır, öğreneceksiniz. İhtiyacınız olan tek şey, uyku tulumu. Bir süre idare edeceğiz."

"Tuvalet kâğıdı da mı yok?"

Benny sırttı. "İdare edeceğiz demek, bu anlama geliyor, Chong."

"O iş için çimen ya da yumuşak yaprakları kullanacağız," diye açıkladı Tom.

Chong gözlerini dikti. "Lütfen bana şaka yaptığını söyle."

"Eskiden tuvalet kâğıdı mı varmış?" dedi Benny. "Eminim bu da senin şu kitaplarında yazıyordur."

"Belki eskiden yoktu," dedi Chong buz gibi bir ses tonuyla. "Ama biz evrildik."

Tom güldü. "Hadi! Gidip hazırlanın."

15

İŞİN EN ZOR KISMI VEDA ETMEKTİ.

Benny'nin kasabada çok arkadaşı yoktu. Ama Morgie vardı. Nix onunla çoktan vedalaşmıştı ve hoşça kal deme sırası Benny'deydi.

Ellerini ceplerine sokup aşına olduğu evlere ve binalara baka baka kasabanın sokakları arasında yürüdü. Arkadaşlarının gazoz içip zombi kartlarıyla oyalandığı Lafferty'nin bakkal dükkânının önünden geçti. Dokuz yaşlarında üç çocuk marketin ahşap merdivenlerine oturmuş, gülüşüyor ve zombi destelerinin içinden çıkan havalı kartları birbirlerine gösteriyorlardı. İlk Gece'nin kahramanları, ödül avcıları, meşhur zombiler... Hatta belki de çok nadir çıkan takip kartları.

Benny Morgie'nin oturduğu sokağa dönünce sokağın sonundaki iki devasa meşe ağacının gölgesine gizlenmiş evlerini gördü. Morgie, merdivenlerin en üst basamağında oturmuş, oltasını sarıyordu. Alet çantası, kapağı açık hâlde yanında duruyordu. Morgie'nin köpeği Cletus'sa güneşin altında kestiriyordu.

Benny taş patikadan ona doğru yürürken Morgie başını kaldırdı. "Selam."

"Selam."

Morgie oltayı kıvrıp misinayı dikkatlice deliklerden geçirdi. İlk Gece'nin öncesinden kalma çok eski bir oltaydı. Ama Morgie ona çok iyi bakıyordu. Eskiden babasına aitti.

"Buraya kadarmış, ha?" dedi Morgie donuk ve cansız bir ses tonuyla.

"Bakarsın geri döneriz," diye söze başladı Benny ama devamını getiremedi. Morgie başını iki yana sallamaya başlamıştı bile.

"Yalan söyleme, Benny."

"Üzgünüm." Benny boğazını temizledi. "Keşke bizimle gelebilseydin."

Morgie ona baktığında yüz ifadesi buz gibiydi. "Gerçekten mi? Sizinle gelmemi sahiden ister miydin?"

"Elbette."

"Peki ya Nix?"

Benny'nin duymayı beklediği şeyi sonunda söylemişti. Yüzüne şiddetli ve keskin bir tokat atarcasına hem de.

"Morgie, yapma adamım. Bütün bunları geçen sene atlattığını sanıyordum..."

"Sen kendi macerana hazırlanmakla meşguldün. Başkalarının nasıl hissettiğini nereden bileceksin?"

Benny cevap vermeye çalışıyor ancak Morgie tiksintiyle başını sallıyordu. "Yalnızca... Git, Benny."

Benny ileri doğru bir adım attı. "Böyle yapma, lütfen."

Morgie bir anda oltasını fırlatıp ayağını yere sertçe vurdu. Yüzü öfkeden ve acıdan kıpkırmızı olmuştu. "SENDEN NEFRET EDİYORUM!" diye haykırdı. Cletus hemen uyanıp korkuyla havladı. Ağaçlara tünemiş kuşlar panikle yerlerinden fırladı.

"Morgie!" dedi Benny, kendini savunmak istiyordu. "Bu da nereden çıktı? Neden böyle bir şey yapıyorsun şimdi?"

"Sen ve Nix, beni ezip geçtiniz ve şimdi o büyük maceranızı yaşamaya gidiyorsunuz."

Benny Morgie'ye dik dik baktı. "Sen kafayı mı yedin?"

Morgie basamaklardan inip onu var gücüyle ittirdi. Benny'den çok daha iri ve güçlüydü. Benny geriye doğru sendeleyip yere düştü. Morgie bir adım daha attı, öfkeyle yumruklarını sıkıyordu.

"Senden nefret ediyorum, Benny. Arkadaşımmışsın gibi rol yaptın ama sonra Nix'i elimden aldın. Şimdi de beni burada bırakıp birlikte çok uzaklara gidiyorsunuz. Sen ve o kaltak Nix."

Benny arkadaşına baktı, şoke olmuştu. Bir an sonra içinden yükselen öfkeyi hissetti ve ayağa fırladı.

"Bana istediğini söyleyebilirsin Morgie ama Nix'e öyle bir şey söylemene izin vermem!"

"Söylersem ne olur?" diye meydan okudu Morgie. Şimdi burun buruna gelmişlerdi.

Kavga etseler Morgie onu dümdüz ederdi. Benny bunun farkındaydı. Aralarındaki en sert ve en inatçı olan hep Morgie'ydi. Riley'lerin evinde Charlie ve Çekiç'e bile meydan okumuş ve sırf bu yüzden ölümle burun buruna gelmişti.

Benny'yi bir kez daha itti. Ama Benny bu sefer hazırlıklıydı. O yüzden sadece birkaç adım geriledi ve bunu yaparken de topuğuyla oltanın üstüne bastı. Keskin bir kırılma sesi duyuldu sonra.

İkisi de eğilip oltaya baktılar. O oltayla yüzlerce balık yakalamış, derenin kenarındaki bankta oturup belki binlerce saat takılmış ve her şeyden konuşmuşlardı. Ancak şimdi olta, onarılmaz bir şekilde ortadan ikiye kırılmıştı. Benny'nin yüreği ezildi. Böyle bir zamanda onlara böylesi bir şaka yaptığı için evrene lanet okudu.

Morgie başını iki yana sallayıp arkasına döndü. Basamaklara doğru yürüdü. Yavaşça verandaya çıktı ve ardından durdu. Hafifçe dödü ve sesi çatlayarak, "Umarım orada ölürsün, Benny. Umarım hepiniz orada ölürsünüz," dedi.

Sonra da içeri girip kapıyı ardından çarparak kapadı.

Benny, uzun bir süre gözlerini ayırmadan eve baktı. Morgie'nin geri gelmesini bekliyordu. Onunla kavga edip dayak yiyerek vedalaşmayı tercih ederdi. Bağırarak, haykırmak ve Morgie'yi geri çağırarak istiyordu. Söylediği tüm o sözleri geri almasını bekliyordu.

Ama kapı hiç açılmadı.

Benny, kalbi kırık bir şekilde yavaşça arkasına dönüp evinin yolunu tuttu.

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Zombi Avcılığında Kullanılan Malzemeler: Bölüm 1

Bokken: Japonlar tarafından geliştirilen tahta kılıç. İsmi, bo ("tahta") ve ken ("kılıç") kelimelerinin birleşiminden oluşuyor. Bokken antrenman için kullanılıyor ve genellikle samurayların kullandığı çelik kılıç katana ile aynı ebat ve şekillerde oluyorlar. Bu tahta kılıçlara bokutó da deniyor.

Benim bokkenim, doksan dokuz santim uzunluğunda ve kurutulmuş ceviz ağacından yapılmış. İki kilo ağırlığında.

Benny'nin bokkeni, yüz dört santim ve beyaz meşeden imal edilmiş. (Şimdiye kadar üç tahta kılıç kırdı ve Tom bu konuda ona çok öfkeli.)

GÜNEŞİN İLK IŞIKLARI ORMANIN İÇİNDE SÜZÜLMEMEYE başladığında Tom, bütün ekibi kapının önüne dikmişti. Herkes hazır bir şekilde bekliyordu.

Tom, son birkaç haftadır başkanın karısına, İlk Gece'den önce imal edilmiş çadır bezlerinden, her biri için çok dayanıklı ve bol cepli yelekler diktirmekle meşgul olmuştu. Benny ceplerine yapıştırıcı, her türlü hava koşulunda yanabilen kibritler, pusula, bir makara tel ve sicim ile balık tutmak için misina koymuştu. Misinayı koyarken Morgie'yi düşünmemeye çalışmış ama başarılı olamamıştı.

Son kontrollerini yaparlarken Benny'nin bakışları mütemadiyen kasabaya dönüyordu.

"Merak etme, gelecek," dedi Nix.

Ama Morgie gelmedi.

Tom, kapıdaki tedarikçiden her biri için üç küçük şişe kadaverin ve birer nane kremi aldı. Kadaverin, çürümüş etten üretilen bir tür kimyasaldı. Benny bu maddenin öldürülmüş zombilerden değil, ölü hayvanlardan üretildiğine neredeyse

emindi. Kadaverinden üzerlerine birkaç damla damlattıklarında canlı gibi değil birer ceset gibi kokuyorlardı. Zombiler genelde diğer zombilere saldırmıyordu. Bu yüzden korunma amacıyla bu kokuyu sürüyorlardı.

Chong kadaverini koklayıp yüzünü buruşturdu. "Hımm. Gerçekten çok çekici!"

Tom nane kremlerini dağıttı. "Kadaverini kullandığında bunu üst dudağma sürebilirsin. Bu, koku alma duyunu zayıflatacaktır," dedi Chong'a.

Chong kapağını açmaya yeltendi ama Tom, "Şimdi değil," diye uyardı onu. "Kadaverini ve nane kremini son çare olarak kullanacağız. Şimdilik stokumuzu saklayalım."

"Neden?" diye sordu Chong. "Neden birkaç kutu daha tedarik edip kendimizi kreme bulamıyoruz?"

Benny Chong'a doğru eğilip sessizce, "Tabii ya. Bu, Li-lah'nun koşarak kollarına atılmasını sağlar, değil mi?" dedi.

Chong ifadesini hiç değiştirmeden, "Şuracıkta düşüp boyunu falan kırmak istersen sana seve seve yardımcı olabilirim," diye mırıldandı.

Benny sırtıttı. Hâlâ gülebildiğine şaşıyordu. Kasabaya doğru kısa bir bakış attı. Morgie yoktu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı ve olanları unutmaya çalıştı. Acı, ihanet ve Morgie'nin son sözleri... Aldığı her bir nefes ciğerlerini yakıyordu sanki. Zihnini boşaltana dek derin nefesler almayı sürdürdü.

Artık gidiyoruz, diye geçirdi içinden. Gerçekten gidiyoruz.

Bunu düşündüğü sırada zihninde bir başka düşünce filizlendi.

Artık geri dönüş yok.

Bu iki şeyin zihninde art arda belirmesi son derece rahatsız ediciydi. Nix'in ona gerçekten gitmek isteyip istemediğini sorduğunda aklına gelenleri hatırladı. Bir yanı '*gitmek istiyorum,*' diyor, diğer yanıysa '*gitme,*' diye fısıldıyordu. Bu iki düşünce birbirine öyle zıttı ki...

Nix, her zamanki gibi Benny'nin bir şeylere dalıp gitmiş olduğunu fark etti ve ona iyi olup olmadığını sordu. Ama cevap beklemeden çitlere doğru bir bakış attıktan sonra omuzlarını düşürerek üzgün bir tavırla başım iki yana salladı.

Hoşça kal, Morgie, diye düşündü Benny.

"Tamam," dedi Tom. "Şöyle yapıyoruz: Ben önden gideceğim siz de takip edeceksiniz. Yapmanızı istediğim şeyleri söylediğimde dikkatinizi tamamen bana vermenizi istiyorum. Saçmalamak yok."

Tom'un gözleri, son kısmı söylerken Benny ve Chong'un üzerindeydi. İkisi de haksız yere suçlanıyorlarmış gibi tavırla Tom'a baktı.

"Ben ciddiylim," dedi Tom. "Hepinizin silahlı olduğunu ve iyi bir şekilde eğitildiğinizi biliyorum ama Harabe'de yapacağınız tek bir yanlış ölümünüze sebep olur."

Tom bunu söylerken Lilah'nın boğazından bir hırıltı yükseldi. Benny gayriihtiyari, Matthiaslar'ın bahçesinde Zak ve Büyük Zak'le dövüştüğü gün Lilah'nın bıçağını dayadığı yere dokundu. Nix de bunu düşünmüş olmalıydı; çünkü hemen Lilah'yla Benny'nin arasına girdi. Yüzünde gülümsemeden eser yoktu.

Tom, çelik katanasını tutan kayışı ayarladıktan sonra boğazını temizledi.

“Çit muhafızları, zombileri çitin diğer ucuna çektiklerinde tek sıra hâlinde ağaçların olduğu yöne koşacağız. Ben en önde olacağım. Arkamda da sırasıyla Nix, Benny, Chong ve Lilah. Anladınız mı?”

Herkes başıyla onayladı.

“Silahlarınız kılıflarında dursun. Şu an hızlı olmak her şeyden daha önemli. Muhafızlar biz uzaklaşana kadar zombilerin dikkatini dağıtmaya çalışacaklar. Sonrasında tek başımızayız.”

“Ya karşımıza zombi çıkarsa?” diye sordu Chong.

“Eğer öyle bir şey olursa işi bana bırakın, ben hallederim. Eğer sizin tarafınızdan bir zombi gelirse de Lilah halleder.” Tom hepsine sert birer bakış attı. “Kahramanlığa soyunmaya kalkmayın. Zak’lerin bahçesine benden izinsiz geldiğiniz için size hâlâ kızgınım. Beni ya da Kaptan Strunk’ı çağırmalıydınız. Bu, akıllı bir savaşçının yapacağı bir şey değil. Çok yetenekli olduğunuzu sandığınızı biliyorum ama gerçek bir samuray olmaktan çok uzaksınız. Tecrübeli savaşçılar gereksiz riskler almazlar. Anladınız mı?”

Diğerleri başlarını salladılar.

“Hayır,” dedi Tom sertçe. “Bana düzgün cevap verin.”

“Anlaşıldı.”

Ağaçların ardından yükselen güneş etrafta dolanan ya da meydanda heykel gibi dikilen zombileri aydınlatmaya başlamıştı. Çoğu zombi yalnızca avını takip etmek için hareket ederdi. Etrafta av yoksa yürümeyi bırakıp öylece dikilirlerdi. Benny, ayaklarına sarmaşık dolanmış zombilerle bile karşılaşmıştı. Ve bu sarmaşıkların büyüyüp bir yerlere o şekilde

dolanması yıllar alıyordu. Bu manzara üzücü müydü yoksa korkutucu muydu, hâlâ karar verebilmiş değildi.

En sonunda Tom isteksizce başını salladı ve çıkışa doğru bir adım attı.

“Hazır olun,” dedi sessizce ve gece vardiyasındaki muhafıza eliyle işaret verdi. Muhafız bir ıslık çaldı ve adamları ansızın kuzeye doğru ilerleyerek davullara ve çelik tencerelere vurmaya başladılar. Arazideki zombiler ağır ağır kıpırdamaya ve içgüdüsel olarak seslerin geldiği yere doğru ilerlemeye başladılar. Birer birer dönüp iniliyor ve o renksiz dudakların çevrelediği ağızlarını yemek yiyorlarmış gibi açıp kapatıyorlardı. Benny ve arkadaşlarıysa gördükleri manzarayı ürpertiyle seyrediyordu.

“Bu, çok tuhaf,” dedi Nix sessizce. “Nasıl oluyor da ölü oldukları hâlde bunu yapabiliyorlar? Seslere tepki gösteriyor ve onları takip edip avlanıyorlar?”

“Kimse bilmiyor,” dedi Tom. “Yemek yemeye ihtiyaçları yok. Demek istediğim, öldürmek onlara bir fayda sağlamıyor aslında. Yıllarca, şimdiki hâllerinden daha fazla bozunmadan kalabilirler. Bunu kimse anlamıyor.”

Chong başını salladı. “Ama bir yanıtı olmalı. Bilim buna bir cevap bulmalı.”

“Bildiğimiz kadarıyla tüm bilim insanları öldü,” dedi Tom. “Doktor Gurijala hariç ve o da yalnızca bir pratisyen hekim.”

“Bir zombiyi alıp inceledi mi hiç?” diye sordu Nix.

“Hayır,” dedi Tom sessizce, uzaklaşan zombilerin dikkatini çekmemek için. “Ona bunu belki binlerce kez söylemişimdir. Bunun faydalı olacağını, onların ne olduklarını ve neyle

karşı karşıya olduğumuzu anlamımıza yardımcı olabileceğini anlatmaya çalıştım. İlk Gece'nin üzerinden çok zaman geçmemiştir ve hâlâ onları alt etmenin bir yolu olabileceğini düşünüyorduk. Ama bunu teklif etmemin bile çılgınlık olduğunu söyledi bana. O zamandan sonra birkaç kez daha denedim. Ama bana bilimin çitlerin ardında tükendiğini söyledi."

"Nasıl?" diye sordu Nix.

"Yani, Doktor Gurijila ölümlerin yaptıklarının bilimle açıklanamayacağını düşünüyor."

Nix bir kaşım kaldırdı. "Buna sebep olan şey bir büyü mü yoksa?"

Tom omuz silkti.

"Büyü diye bir şey yok," dedi Chong. "Eğer böyle bir şey oluyorsa mutlaka bir açıklaması olmalı. Belki Doktor Gurijala olanları açıklamak için yeterli bilgiye sahip değildir. Yani demek istediğim, bu uzmanlık gerektiren bir şey olmalı."

"Ne gibi mesela?" diye sordu Nix.

"Bilmiyorum. Fizik, moleküler biyoloji, genetik belki. Kim bilir? Ama burada böyle şeylerden anlayan kimse yok diye olayı doğrudan doğüstü güçlere bağlamak doğru değil."

Tom başını salladı.

"Ya başka bir şeyse?" diye sordu Nix. "Ne bileyim, şeytani bir şeyler mesela? İblisler, kötü ruhlar ya da onun gibi bir şeyle alakalıysa? Yani bilemiyorum... Kutsal bir konuysa?"

"Ah, Tanrım!" dedi Chong. "Ne yani, cehennemde yer kalmadı da ölümler dünyaya mı indi?"

Nix omuz silkti. "Neden olmasın?"

"Mümkün değil."

“Nedenmiş o?” diye karşılık verdi Nix. “Herhangi bir inancın olmadığı için mi?”

“Benim bilime inancım var.”

Nix eliyle alandaki yaratıkları işaret etti. “Bilim bunu nasıl açıklıyor peki?”

“Bilmiyorum, Nix. Ama bir cevabı olduğuna inanıyorum.” Chong başını yana eğdi. “Bana bilime inanmadığını mı söylüyorsun? Yoksa bunun dinsel bir mesele olduğunu mu düşünüyorsun? Hem sen ne zaman dindar oldun? Sen de kiliseye benim kadar az gidiyorsun bir kere!”

Benny Tom’a, *Al işte, yine başladılar*, der gibi bir bakış attı.

Nix başını iki yana salladı. “Ben sadece her şeyin bir açıklaması olmayabileceğini söylemek istiyorum, Chong. Sadece açık fikirli olmamız gerektiğini düşünüyorum. Bilimin her şeye bir cevabı olmayabilir.”

“Ben açık fikirliyim zaten. Uyardığın için sağ ol... Ama bilimsel olmayan cevapların peşinde koşarak bu soruna bir çözüm bulabileceğimizi sanmıyorum.”

“Nedenmiş o?”

“Çünkü...”

“Yeter!” Lilah’ın hırıltılı sesi, tartışmaya bir nokta koyup onları susturdu. “Bıdı, bıdı bıdı... İşleri bu şekilde nasıl halledebiliriz acaba?”

“Lilah,” diye söze başladı Chong. “Biz sadece...”

“Hayır,” diye gürledi Lilah. “Konuşmak yok. Şimdi koşma zamanı. Cevap mı istiyorsunuz? İkiniz de orada arayın!”

Bunu söyleyip hareketlendi ve diğerlerine arkasını dönüp geçidin yanında dikildi. Mızrağını güçlü ellerinde sımsıkı tu-

tuyordu.

“Hanımefendi haklı,” dedi Tom. “Şimdi tartışmanın sırası değil. Hadi gidelim.”

Tom, Benny’nin omzuna dokunduktan sonra Lilah’nın yanına gitti. Geçidin önündeki alan zombilerden neredeyse tamamen temizlenmişti ve son kalanlar da ötekilerin yanına ilerliyorlardı.

Benny, Nix ve Chong’a dönüp sırtıttı. “Siz ikinize bir hakem lazım.”

Nix, soğuk ve belli belirsiz bir gülümsemeye yanlarından geçti. Benny ve Chong bir süre daha kaldılar. Chong, Benny’ye, “Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Her zaman düşündüğümü,” dedi Benny. “Hiçbir fikrim yok ve görünüşe bakılırsa şu an için en güvenli olan da bu. Hadi, Bay Sihirbaz, gidelim.”

Arazideki son zombi çitten elli metre kadar uzaktaydı. Tom kapıdaki görevliye başıyla işaret vererek geçidi açtırdı. Kapının menteşeleri, ses çıkarmamaları için düzenli olarak iyice yağlanıyordu. Tom eğildi ve karanlığa içine doğru birkaç adım attı.

Benny, Tom’un yanında durmuş, gölgelerin uzaklaşmasını izliyordu. Tuhaftı ama bu canavarlar için üzülüyordu. Bu kadar kolay kandırılabilirdikleri için daha da çok üzülüyordu hatta. Bu, beyni zarar görmüş ya da doğuştan engelli olan birini aldatmak gibi geliyordu ona. Onlara eziyet ediyorlarmış gibi hissediyordu kendini bazen.

Tom ona baktı. “Neyin var, çocuk?”

Benny başıyla zombileri işaret etti. Daha fazla açıklama

yapmadı çünkü bunu anlayabilecek tek kişi Tom'du. Abisi elini omzuna koydu.

"Biliyorum," dedi ve bir an sonra ekledi, "yine de dikkat et, onlara olan merhametin bir aptallık yapmana yol açmasın."

"Merak etme," diye karşılık verdi Benny. Ama sözlerine kendisi bile pek inanmamıştı.

Tom, Benny'nin omzunu hafifçe sıkıp diğerlerine döndü.

"Tamam. Söylediklerimi unutmayın. Eğilin, hızlı hareket edin ve ağaçlara varana dek sakın durmayın. Hazır mısınız? Haydi gidelim!"

Teker teker kapıdan geçip sabahın ilk ışıklarının vurduğu ormana doğru var güçleriyle koşmaya başladılar.

Bu sırada Benny bir kez daha dönüp arkasına baktı. Muhafızlar çiti kapamış ve Mountainside Kasabası artık çitin diğer tarafında kalmıştı. Tanıdığı bildiği herkes artık çitin öte tarafındaydı. Evi, okulu, Morgie... Her şey geride kalmıştı. Hiç dokunaklı vedalaşmalar olmamıştı. Tom, Başkan Kirsch'e ve Kaptan Strunk'a veda etmiş olsa bile Benny bunu görmemişti. Zaten onları yolcu etmek için çitlere gelen de olmamıştı.

Kendi kabuğuna çekilmiş bir hâlde yaşayan Mountainside halkının en büyük hatası buydu işte: Çitlerin ötesinde bir hayat olmadığını düşünüyorlardı. Tom, Nix ve Benny de bir süre sonra bir zamanlar tanıdıkları eski dostlara dönüşeceklerdi onlar için. Tıpkı İlk Gece'de ölen diğer insanlar gibi. Sonrasında da onları bilinçli bir şekilde unutacaklardı. Çünkü bu, Harabe'de başlarına gelebilecek şeyleri düşünmekten daha kolaydı onlar için.

Benny ve diğerleri, kasaba halkı için ölmüştü artık. Acaba

kasabadakiler de Benny için ölmüş olacak mıydı? Hatıralarını kalbine gömüp unutacak mıydı onları?

Öyle olmamasını umuyordu.

Koşarken hızım biraz düşürdü. Morgie'nin orada olmasını dileyerek çitlere baktı. Ufacık bir el sallama bile her şeyi tamir eder, biraz olsun iyileştirirdi.

Görünürde çitten başka hiçbir şey yoktu; kimse el sallamıyordu.

Benny tekrar önüne dönüp daha hızlı koşmaya başladı.

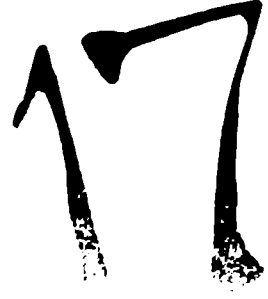
Beşi de hiç gürültü yapmıyordu ve birkaç dakika içinde muhafızların görüşü en keskin olanının bile menzilinden çıktılar. Orman onları bütünüyle yutmuştu sanki.

İKİNCİ BÖLÜM

BİLİNMEZLERLE DOLU BİR YOL

"Hayat ya serüven dolu bir maceradır ya da hiçbir şeydir.
Yüzümüzü değişime dönmek ve kadere rağmen
özgürce davranmak
yenilmez bir kuvvet verir insana."
— HELEN KELLER

ORMANIN DERİNLİKLERİNE DOĞRU KOŞTULAR. MARIPOSA County'deki –ya da tüm eski haritalarda Mariposa County diye geçen yerdeki– depolardan ya da küçük kasabalardan arabalar dolusu kurtarılmış mal getiren tüccarlar için daima temiz tutulan yoldan ilerliyorlardı. Güneş yükseldikçe Benny'nin derin tekerlek izlerine takılmadan ilerlemesi kolaylaşıyordu. Çok daha dengesiz olan Chong ise birkaç kez tökezlemiş ve Lilah her seferinde onun imdadına yetişmişti. Ama nazikçe değil, her seferinde azarlarının ve sertliğinin dozunu arttırarak yardım etmişti ona. Nix, Benny'nin yanından yürüyordu ve arada bir arkalarına bakıp Chong'a gülüyorlardı. Chong, ailesinin duysa şok olacağı türden espriler yapıp onları neşelendiriyor ancak her seferinde Tom'dan fırça yiyordu.

Bir kilometre sonra Tom diğerlerine yavaşlamalarını söyleyip koşunun temposunu düşürdü. Bir kilometre sonra da yürüyüş temposuna geçtiler. Ardından dinlenmek için durdular. Benny nefes nefese kalmıştı. Ciğerlerini açmak için kollarını başının üstüne kaldırıp indiriyordu. Çok terlemişti ama yorulmak iyi gelmişti ona. Nix'in al al olmuş zarif yüzü,

incecik bir ter tabakasıyla parıldasa da gülümsüyordu.

Chong yolun kenarına gidip kustu.

Lilah mızrağına yaslanmış, yüzünden okunan bir küçümseme ifadesiyle onu izliyordu.

Chong, dayanıksız olduğu için kusmuyordu aslında. O da diğerleri kadar sert bir eğitimden geçmiş ve kuvvetlenmişti. Ama böyle efor sarf etmek pek ona göre değildi.

Benny elini Chong'un sırtına koyup kulağına eğilerek sessizce, "Dostum, burada hemcinslerini utandırırıyorsun," dedi.

Chong nefes nefese kalmış bir hâlde, Benny'ye nereye gitmesini ve orada ne yapmasını istediği konusunda bol küfürlü bir talimat verdi.

"Anlıyorum," dedi Benny. "Sanırım biraz zamana ihtiyacın var. Ama yine de güzel bir sohbetti."

Benny, matarasından su içen Nix'in yanına gitti. Tom da onlara katıldı.

"İyi misin, Chong?" diye sordu Tom.

"Yaşayacak," dedi Benny. "Yorulmayı pek sevmiyor."

"Sahi mi?" dedi Tom gülerek. Sonra da ilerideki yol ayrımını işaret etti. "Herkesin nefesi normale dönünce şu yoldan gideceğiz. Orası daha yüksek olduğu için bugün az zombi göreceğiz. Yarın da aşağılara inip inemeyeceğimize bakarız."

"Neden?" diye sordu Nix. "Onlardan tamamen uzaklaşmak daha iyi olmaz mı?"

"Yapamayız," dedi Lilah, ağır adımlarla yanlarına gelirken. "Sonsuza kadar saklanamayız. Ölümler her yerde. Tepe-lerde de varlar."

Benny iç geçirdi. "Harika."

"Onları avlayacak mıyız?" diye sordu Nix gözlerini kocaman açarak.

Tom düşündü. "Avlamak? Evet. Öldürmek? Hayır. Onların izini sürebilmeyi öğrenmenizi istiyorum ama öncelikle onlardan kaçınabilmeyi öğrenmeniz gerek. Burada oturup saatlerce teoriler üzerine tartışabiliriz ama hiçbir, tecrübenin yerini tutmaz."

"Aman ne güzel!" diye homurdandı Chong onlara katılarak. Yüzünün rengi solmuştu ama koşunun son metrelerindeki kadar da kötü görünmüyordu.

"Güzel değil," dedi Tom ciddileşerek. "Sizi çok fena korkutacak ve belki de kalbinizi kıracak."

Hepsi şaşkınlıkla ona baktılar.

"Ne var?" dedi Tom. "Siz bunun eğlenceli olacağını mı sanıyordunuz?"

Çocuklar cevap vermedi.

"Gördünüz mü? Sizi buraya getirmek istememin sebeplerinden biri de bu. Öyle varsayımlar üzerinden konuşmak ve zombilerden gerçek değıllermiş gibi bahsetmek kolay. Aynı hikâyelerdeki karakterler gibi."

"Onlar gibi soyut," dedi Chong ve Tom onu başıyla onayladı.

"Evet ama burada her şey gerçek ve somut."

Benny huzursuzca kıpırdandı. "Ve onlar birer insan."

Tom başını salladı. "Evet. Bu, asla unutamayacağımız bir şey. Her bir zombi; erkek, kadın ve çocuk. Ne kadar çürümüş, ne kadar korkutucu ve tehlikeli olurlarsa olsunlar hepsi bir

zamanlar insandı. Bir isimleri, hayatları, kişilikleri ve aileleri vardı. Hayalleri ve hedefleri vardı. Bir geçmişleri vardı ve geleceklerinin de olacağını sanıyorlardı. Ama bir şey gelip her şeylerini ellerinden aldı.”

“Bu da bir başka bilinmez,” dedi Nix fısıldayarak.

“Tabii, öyle” dedi Chong dirseğiyle Nix’i dürterek. Nix gü-lümsedi ve ona daha sert bir şekilde karşılık verdi.

“Jeti bulmak için ne kadar yol gideceğimizi bilmiyoruz. Tabii bulabilirsek. Doğuya doğru uçtuğunu gördük ama herhangi bir yere inmiş olabilir,” dedi Tom.

Benny sessizce bir of çekti.

“Ama bunu çok düşünmeyin. Birkaç ipucu bulacağımızdan eminim. Başka insanlar da onu görmüş olmalı ve burada da insanlar var. Gördüğümüz herkese bunu soracağız. Ancak bu insanların çoğu aşağıda kalan bölgelerde yaşıyor ve ülkenin büyük bir bölümü dağlık değil. Çok büyük ihtimalle zombilerin olduğu yerlerden geçeceğiz. Bundan kaçınmamızın herhangi bir yolu yok.”

“O yüzden ölüye nasıl davranacağınızı öğrenmelisiniz,” diye ekledi Lilah. Anlaşılır bir cümle değildi bu ama herkes onun ne demek istediğini anlamıştı.

Tom Chong’un koluna dokundu. “Gitmeye hazır mısınız? Şimdi kasabada sakın bir yürüyüşe çıkmışız gibi ilerleyeceğiz.”

“Böylesi daha iyi.”

“Hayır değil,” değil dedi Lilah, mızrağım omzuna koyarak. “Burada her şey seni öldürmek ister.”

Derken yolda ilerlemeye başladı. Chong arkasından baka-

kaldı. "Ciddi misin? Mesajı almıştım zaten. Bu son dediğin gerekli değildi."

Nix, Lilah'nın peşinden giderken gülüyordu. Benny de tahta kılıcını omzuna alarak Lilah'nın o hırıltılı sesini taklit etti. "Burada her şey, Chong adındaki maymun kılıklı çocuğu öldürmek ister. Her şey..."

Sonra da grubun arkasında ilerlemeye devam etti.

Chong derin bir nefes aldıktan sonra yola koyuldu.

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Zombi Avcılığında Kullanılan Malzemeler: Bölüm 2

LILAH'NIN MIZRAĞI: Mızrağın gövdesi yüz seksen santim boyunda ve iki santim kalınlığında siyah bir borudan yapılmış. Gövdenin iki ucu ve tutacak yeri, yani orta kısım kahverengi deri bandajlarla sarılı. Ucundaki bıçak, bir donanma kasaturası ve yirmi santim uzunluğunda.

Lilah'nın dediğine göre bu, yaptığı dördüncü mızrakmış. İlk yaptığını Lunapark'a götürüldüğünde kaybetmiş (o zaman on bir yaşındaymış ve mızrağının uzunluğu yüz elli santimmiş). İkincisini, üç yıl önce Çekiş'ten kaçarken kaybetmiş. Üçüncüsü kitap almak için eski bir kütüphaneye girdiği sırada kırılmış. Bu dördüncü ise bir yıllıkmiş.

18

BENNY BİR SÜRE TOM'LA BİRLİKTE YÜRÜDÜ. "DÜN SENİ Kemikkıran'la konuşurken gördüm."

Tom ona döndü. "Neler duydun?"

"Birçok şey. Çoğu Harabe'deki sorunlar ve Pembe Göz Charlie'nin bölgesini almak isteyenlerle ilgiliydi."

"Başka?"

"Ve Lunapark'la ilgili olanları. Onu kasabaya yakın bir yerlere taşıdıklarından bahsediyordunuz."

"Bu, yalnızca bir söylenti," dedi Tom sakince.

"Öyleyse..."

"Ne demek istiyorsun? Öyleyse... Ne?"

"Yani bu konuyla ilgili bir şey yapmayacak mıyız?"

"Biz mi?"

"Evet, biz. Sen, ben, Lilah ve Nix... Yani buradan ayrılmadan önce bununla ilgilenmemiz gerekmez mi?"

Tom başını salladı. "Hayır."

"Neden? Bu bizim ormanımız. Buraları zombilerden te-

mizlemek için yıllarını harcadın sen.”

“Hayır. Ben yıllarımı bir zombi avcısı ve kapanış uzmanı olarak geçirdim. Niyetim asla buraları temizlemek falan olmadı. O zaman da değildi ve şimdi de değil. Kesinlikle.” Durdu ve dönüp diğerlerine baktı. Yüz metre geriden geliyorlardı. Nix ve Chong konuşuyor ve büyük ihtimalle zombi salgınının gizemleriyle ilgili tartışmaya devam ediyorlardı. Lilah arkada kalmış, kendi hâlinde takılıyordu. “Onlara bir bak, Benny. Lilah on yedi yaşında bile değil. Nix on beşine yeni bastı. Sen ve Chong, birkaç ay içinde on altı olacaksınız. Güçlüsünüz ama şunu kabul edelim ki bir ordu değilsiniz. Bu yaptığımız şeye bile hazır olduğunuz konusunda yeterince ikna olduğumu söyleyemem. Sizi ölüme sürüklüyor olma fikri beni ölesiye korkutuyor zaten. Sizi silahlarını kuşanmış onlarca ödül avcısıyla karşı karşıya getirerek bu riski daha da arttıramam.”

“Peki ya Lunapark? Eğer kasabaya yakın bir yere kurulduysa kasabadan çocuk kaçırmaya devam edeceklerdir. Aynı şeyi Nix’e de yapmaya çalıştılar. Öylece çekip gidemeyiz...”

“Ben yıllardır kasabada bunun mücadelesini verdim.”

“Biliyorum. Seni Başkan Kirsch ve Kaptan Strunk’la konuşurken de duydum.”

“Sen nesen böyle? Kasaba muhbiri mi?”

“Siz de bahçede konuştunuz ama. Pencerem oraya bakıyor, ne yapayım.”

“Mesele şu, kasaba artık kendi kendine sorumluluk almalı. Bunun mümkün olabileceğini onlara gösterdim ve bir süre uğraştım da... Ama bu, ne bir kişiyle olacak bir iş ne de çocuklara göre bir görev.”

“Gençlere göre diyelim, lütfen.”

“Gençler. Tamam. Gençlere göre de değil.”

Benny abisinin gözlerine baktı. “Emin misin?”

“Evet.”

“Ben değilim. Bu, bizim de dünyamız. Burayı bize emanet edeceksiniz. Ama bizden istediğin şey, işler kötüleşinceye hatta tamamen kontrolden çıkıncaya kadar elimiz kolumuz bağlı hâlde beklememiz, öyle mi? Böyle yaparak nasıl daha iyi bir gelecek inşa edebiliriz ki?”

Birlikte yürümeye devam ederlerken Tom kardeşini süzdü. Birkaç adım attıktan sonra da yüzünde hafif bir gülümsemeye le durdu ve Benny’ye döndü. “Senin ne kadar akıllı olduğunu unutup duruyorum, çocuk. Ve ne kadar olgun olduğunu.”

“Evet, yani geçtiğimiz yıl pek çocuklara uygun şeyler yaşamadık.”

“Evet. Bunun için çok üzgünüm... Ama bu, ayrılmadan evvel yapmamız gereken bir konuşmaydı.”

“Yani... Bir şey yapmak için artık çok mu geç, bunu mu demek istiyorsun?”

Tom başını iki yana salladı. “Hayır... Ama orası artık bizim kasabamız değil. Oradan ayrılıyoruz. Artık başkaları ortaya çıkıp elini taşın altına koymalı.” Yolun ilerisini işaret etti. “Sizin geleceğiniz oralarda bir yerde. Daha farklı bir dünya kurmak için onlarca fırsatınızın olacağından eminim. Eğer yapmak istediğiniz şey buysa tabii.”

Benny önce Tom’a, sonra geride bıraktıkları yola ve en sonunda da ileriye bakıp erin bir iç çekti.

Tom elini kardeşinin omzuna koydu ve birlikte yürümeye devam ettiler. Bir süre sonra Tom ilerleyip öne geçti. Benny

durup arkasına bakınca Nix'in Lilah'yla birlikte olduğunu ve Chong'un yalnız yürüdüğünü gördü. O da geri dönüp arkadaşına katıldı.

Uzun otların arasında, yakıcı güneşin altında yürürlerken Benny sürekli Chong'a bakıyordu. Chong kafasını çevirmeden, "Burnumda sümük falan mı kalmış?" diye sordu.

"Ha?"

"Bana bakıp duruyorsun da. Ne oldu?"

Benny omuz silkti.

"Çabuk! İlgimi kaybetmeden cevap ver bana," dedi Chong alaycı bir ifadeyle.

Benny derin bir nefes aldı. "Nix."

"Ne? Bilim ve din arasındaki bitmeyen kavgadan mı bahsediyorsun?"

"Hayır... Bizimle ilgili. Bilirsin... Çıkma olayları falan işte."

"Tanrım!" diye güldü Chong. "Büyük yemin!"

Benny ve Chong, dokuz yaşındayken kendileriyle takılan hiçbir kızla çıkmayacaklarına dair yemin etmişlerdi. Ama Benny geçen yıl Nix'i kurtardıklarından beri onunla birlikteydi ve şimdiye dek Chong'a bununla ilgili bir şey sormamıştı.

"Evet... Büyük yemin," dedi Benny. "Yeminimi bozduğum için kendimi kötü hissediyorum."

Chong birden durup ona döndü. Benny'nin yüzünü inceliyordu. "Dur... Sakın kıpırdama."

Benny donup kaldı. "Ne? Ne oldu? Yüzümde bir şey m--"

Chong, arkadaşının kafasına bir tane geçirdi.

"Ah! Neymiş o? Arı falan mı?"

“Hayır. Sadece bir tane indirsem aklın başına gelir mi diye şansımı denemek istedim.”

“Hey!”

“Tanrım, Benny, biz o yemini ettiğimizde dokuz yaşındaydık.”

“Ama kanımızın üzerine yemin etmiştik.”

“Çünkü elimiz olta iğnesi yüzünden kanamıştı ve yemin etme fikri de o an ortaya çıktı. Çocukça ve aptalca bir yemindi. Daha saçma anlar da yaşamıştık hatırlarsan. Sen daha çok yaşadın tabii...”

“Hey!”

“Ama bu o zaman da çok önemli değildi, şimdi de değil.”

Yüz adım kadar sessizce yürüdüler. “Söz vermiştik, Chong,” dedi Benny tekrar.

Chong iç geçirdi. “Beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun,” dedi Chong. “Gerçi bunlar da pek iyi sonuçlar doğurmuyor ya neyse.”

“Tabii, ne demezsin. Madem o kadar akıllı ve anlayışlısın neden gidip Lilah’ya ona vurulduğunu söyleyemiyorsun?”

“Akıllı ve anlayışlıyım ama cesur değilim.”

“Hiç denedin mi?”

Chong’un rengi değişti. “Bir mektup yazdım.”

“Ne yazdın?”

“Bir... şiir. Ayrıca birkaç bir şey daha.”

“Okudu mu?”

“Onun bulabileceği bir yere bıraktım. Ama ertesi gün mektubu çöpte buldum.”

“Ciddi misin?”

“Belki de yanlış anladı. Sonuçta şimdiye kadar kimseyle çıkmamış. Tek bildiği, kitaplardan okudukları.”

“Olabilir. Peki, neden gidip ona sormuyorsun? En kötü hayır der, olur biter yani.”

Chong ona kuşkuyla baktı. “Gerçekten mi? Sence yapacağı en kötü şey bu mu olur?” İç geçirdi. “Gerçi artık bir önemi de kalmadı. Yarın buradan tamamen ayrılıyorsunuz ve ben, onu bir daha asla göremeyeceğim.”

“Evet,” dedi Benny yumuşak bir şekilde. “Üzgünüm, dostum.”

Omuzlarının üstünden, vahşi bir kedi gibi yürüyen Lilah’ya baktılar çaktırmadan. Ancak Lilah bakışlarını yakaladı. “Ormana dikkat etsenize siz, bir şeyler gelip sizi ısırmadan!”

Çabucak başlarını önlerine çevirdiler. Benny sessizce gülüyordu. Chong’un yüzüyle acı çekiyor gibiydi.

“Ne demek istediğimi anladın mı şimdi? Bir süre bizimle yaşadı. Sen onu bir de sabah kahvesini içmeden önce gör,” dedi Chong.

“Hımmm... Demek ki bir ilişki yaşayacak olsanız kız tarafı sen olacaksın?”

“Bir beyzbol sopası alıp bir tarafına...”

“Durun!”

Tom’un keskin fısıltısı havayı yardı ve herkes olduğu yerde donakaldı.

Otuz metre yukarıda, hafifçe eğilmiş ve katanasını sağ eline almış bir hâlde bekliyordu. Elli metre arkalarında da Nix ve Lilah vardı. Yolun tam ortasında duruyorlardı. Nix tahta

kılıcını çekmiş, Lilah da mızrağını iki eliyle kavramıştı.

“Ne oldu?” diye fısıldadı Benny ama Tom parmağını dudaklarına götürerek susmasını işaret etti. İki taraflarına da güneş ışınlarını engelleyen ve ışığın yalnızca yer yer içeri süzülmesine imkân veren geniş yapraklı ağaçların karanlık gölgeleri düşmüştü. Zemini kaplayan fundalıklar ve yabani bitkiler öyle sıkı ki ağaç köklerinin etrafında aşılmaz bir duvar misali yükseliyorlardı. Benny onlara doğru gelen herhangi bir şey göremiyordu. Chong’la, Tom’un kendilerine öğrettiği biçimde sırt sırta vermişlerdi.

Lilah, kedi adımlarıyla sessizce ilerledi. Nix de birkaç metre arkasındaydı. Kayıp Kız, gözlerindeki o vahşi parıltıyla Tom’un yanına koşmuş ama onun kılıcı tutan elini engellemeyecek bir mesafede durmuştu.

“Ne oldu?” diye fısıldadı. “Ölüler mi?”

Tom başını iki yana salladı ama bir şey söylemedi.

Nix, Benny ve Chong’un yanına geldi ve üçü birlikte dövüş pozisyonu aldı.

“Siz bir şey gördünüz mü?” diye sordu Nix fısıltıyla.

“Hayır,” dedi Chong. “Bir şey de duymadım.”

Doğruydu. Orman, bir mezarlık kadar sessizdi. Ve bu da Benny’nin daha iyi hissetmesini sağlamıyordu tabii. Havayı kokladı. Ormanda binlerce farklı koku vardı. Çiçekler, ağaçlar, zengin toprak ve...

Ve ne?

Havada bir koku vardı. Belirsiz ama giderek artan bir koku.

“Kokuyu alabiliyor musunuz?” diye mırıldandı Benny.

“Hı hı,” dedi Nix. “Tuhaf bir koku, tanıdık geliyor... ama

çok da değil."

Lilah mızrağını kaldırıp parıldayan ucuyla ormanı işaret etti. "Orada," dedi. "Bize doğru geliyor."

"Nedir o?" diye sordu Nix, ürkek bir ses tonuyla.

Tom kılıcını kaldırdı. "Hazır olun."

"Ne için?" diye sordu Benny. "Dövüşmeye mi, koşmaya mı?"

"Bunu birazdan öğreneceğiz," dedi Tom.

"Lütfen," diye mırıldandı Chong, "zombiler olmasın. Zombiler olmasın."

"Hayır," dedi Tom, "Gelen her neyse oldukça canlı."

Sonra Benny ve diğerleri de duydu. Yere düşmüş ince dallar ağır bir cüssenin altında çatırdıyordu sanki. Geçen yıldan kalan çürümüş yaprak örtüsü sesi boğuyordu. Birkaç saniye sonra bir başka ses daha duyuldu. Farklı, alçak ve tuhaf bir ses... Benny ve Nix birbirlerine baktılar. Nix kaşlarını kaldırdı.

"Boğa falan mı acaba?" diye sordu.

Benny şaşırmıştı. "Burada mı?"

"Birçok hayvan buralarda serbest bir şekilde dolaşıyor," dedi Tom. "İlk Gece'den önce burası çiftliklerle doluydu."

Aynı ses tekrar duyuldu. Bu sefer daha derin ve güçlüydü.

"Devasa bir boğa olmalı," dedi Chong.

Dallar çatırdamaya devam ederken ses giderek yükseliyor ve yakınlaşıyordu.

"Eee... şey... Kaçmamız gerekmez mi?" diye sordu Chong.

"Bence iyi fikir," dedi Benny.

Lilah susmaları için tısladıktan sonra şöyle söyledi: "Ka-

çarsanız avlanırsınız. Dövüşmek avlanmaktan daha iyidir.”

Tom bir şeyler söylemek için ağzını açtı. Büyük olasılıkla son sözü söyleyerek konuya nokta koyacaktı. Ama tam o sırada gürültülü bir homurtu duyuldu. Devasa bir şey, fundalıklar ve yabancı otlardan örülü duvarı delip geçiyordu. Kalın sarmaşıklar, örümcek ağları misali dağılarak ormanın içinden yola fırlayan yaratığın omuzlarından aşağı döküldü. Yaratık, yolun ortasına gelince havayı koklamaya başladı. Benny, Nix ve Chong’un dikildikleri yerin on metre uzağındaydı.

Bu... bir canavardı. Gri bir derisi ve simsiyah gözleri vardı. Benny’nin kafasından bile büyük olan üç parmaklı ayaklarının ve dört kısa bacağının üzerinde dikiliyordu. Devasa göğsü ve omuzları, Benny’nin daha önce canlı olarak gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Elbette bunu kitaplarda görmüşlüğü vardı ama bu tür yaratıkların artık var olmadıklarını, hepsinin geçmişte kaldığını sanıyordu.

“Aman Tanrım!” diye fısıldadı Nix. Ardından yaratığın devasa başını ona doğru çevirdiğini görünce elleriyle ağzını kapadı.

Bu canavar, Mountainside’taki en iri boğanın üç katı büyüklüğündeydi. Benny onun hakkında okuduklarını hatırladı. Filden sonra dünyanın en büyük ikinci memeli hayvanıydı. Bu devasa şeyse beş metre uzunluğunda falan olmalıydı. Dört ayak üstündeki hâliyle iki metre yüksekliğe sahipti. Ensesinde, uzun boynunu ve kocaman başının ağırlığını destekleyen koca bir kas yığını vardı. İki ölümcül boynuzundan uzun olanı yaklaşık otuz santim kadardı ve Benny’nin bedenini kolaylıkla delebilirdi.

Yaratık gardını almıştı. Kulakları birbirinden bağımsız ola-

rak kıpırdanıyor ve tüm sesleri yakalamaya çalışıyordu. İnip kalkan burun delikleriyle önünde dikilen beş kişinin kokusunu hafızasına kazıyordu.

Korkudan gözleri büyüyen Benny ağzı bir karış açık hâlde bakakalmıştı.

“Bu bir... şey mi?” diye sormaya çalıştı Nix.

“Evet,” dedi Chong.

Yaratık başını hızla onlara doğru çevirdi.

“Bu bir rüya, öyle değil mi?” diye sordu Benny.

“Hayır, rüya değil,” diye fısıldadı Lilah. O bile korkmuş görünüyordu.

“Bu, bir beyaz gergedan,” diye açıkladı Chong. Sesi biraz yüksek çıkmıştı. “Ama nasıl olur?”

“Çenenizi kapayın!” diye atıldı Tom ama artık çok geçti.

Koca hayvan, güçlü bir homurtuyla Chong’a doğru tehditkâr bir adım attı. Ardından çok daha fazla anlam ve tehdit içeren bir ses çıkardı. Ön ayaklarını yere vurarak burnundan soluk verdi.

“Tamam,” dedi Tom. “Kaçın.”

Hepsi birden, aynı anda okkalı bir tokat yemişler gibi ona baktı.

“ŞİMDİ!”

Gergedan boynuzlarını onlara doğru eğdiğinde sırtındaki ve arka ayaklarındaki kasları titredi. Ve sonra... saldırıya geçti.

“Koş! Koş! Koş!” diye gürledi Tom, Benny, Nix ve Chong’u aynı anda ormana doğru iterek. “Ağaçlara doğru!”

“Üzgünüm!” diye bağırdı Chong.

“Kapa çeneni ve koş!”

Üç tonluk kas yığını, onlara doğru ilerlerken altlarındaki zemin titriyordu. Hayvan cüssesine göre inanılmaz derecede hızlıydı. Lilah mızrağını fırlattı. Ama bıçak, hayvanın zırh gibi omzunda sadece ufakcık kırmızı bir yara açtı. Üstelik bu, gergedanı daha delirtmekten başka bir işe yaramadı.

“Ah,” dedi Lilah sessizce. Sonra o da kaçmaya başladı.

Tom bir saniye daha bekledi. Silahını önce gergedanın gözüne doğrulttu ama sonra kılıfına geri koydu ve bacakları imkân verdiği ölçüde hızla koşmaya başladı. Diğerlerine yetiştiğinde bağırarak sola dönmeleri talimatini verdi. Böylece yola neredeyse paralel olarak koşmaya başladılar.

Gergedan da yola doğru dönmeye çalıştı ancak viraj onun için fazla keskindi. Devasa ayakları kuru toprakta kaydılar ve hayvan, gürültülü bir biçimde kükreyerek ormana daldı.

Omuzlarıyla bir çift körpe çamı devirdi.

“Ağaçları kullanın,” diye bağırdı Tom. “Büyük olanların etrafından dolanın.”

En önde Nix vardı. Ulu bir çınarın etrafından dolanarak arkasına geçti. Sonra dönüp Benny ve Chong’u arkasına aldı.

Gergedan onları fark edip derhâl saldırıya geçti. Koşarak geldi ve ağaca çarpmaktan son anda kurtuldu. Kafasını çevirerek sivri boynuzuyla ağaçtan koca bir parça kopardı. Devasa ağaç, kökünden yapraklarına kadar titredi. Gergedan dönüp tekrar vurduğunda Benny ağaçtan kopan parçalardan korunmak için ellerini yüzüne siper etti. Hayvan, ağacın etrafını dolanarak onları kovalamaya çalıştı ancak çocuklar onun için fazla çevikti. Homurdanarak geriye çekildi ve tekrar saldırdı. Bu defa bir çatırdama duyuldu ve ağaç büyük bir gürültüyle devrildi.

“Şimdi ne yapacağız?” diye fısıldadı Chong titreyen sesiyle. Benny ona baktı. Chong’un gözleri kocaman açılmıştı. Korku, kontrolü ele geçirmek üzereydi.

Canavar on metre kadar uzaklaşıp minik bir daire çizerek geri döndü. Ancak bu kez ağaca doğru değil ağacın olduğu yerin arkasına doğru bir açı yaptı. Doğrudan Chong’u hedef almıştı. Gergedan şimşek hızında ilerliyordu.

“HEY!” diye bağırdı Nix ellerini başının üstünde sallayarak. Gergedan birden yönünü değiştirip ona yöneldi. Nix, “Haydi!” diye bağırdı Benny’ye. Sonra da düşen ağacın ters istikametine doğru koşmaya başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye gürledi Benny panikle. Ancak daha sorusunu bitirmeden kızın ne yaptığını anladı.

Nix açık alanda on metre kadar ilerleyerek dev meşe ağaç-

larının bulunduğu kısma ulaştı. Gergedan bu ağaçları deviremezdi.

Benny, Chong'u çekiştirmek için döndü ama arkadaşı gitmişti. İleriye baktığında meşelerin olduğu tarafa değil, çamların olduğu yöne koştuğunu gördü.

"Chong, hayır! O tarafa değil!"

Gergedan yavaşladı. Önce Benny'ye, sonra Nix'e ve en sonunda Chong'a baktı. Nix devasa meşe kütüklerinin arkasında kaybolmuştu. Benny de devrilmiş ağacın kökleri ve dallarının koruması altında sayılırdı. Chong'un önündeyse koşması gereken uzun bir yolu vardı ve onu koruyabilecek tek şey, bir dizi çam ağacıydı. Ağaçların gür yaprakları onu saklayabilirdi ama yumuşak dallar onu tehlikelerden koruyamazdı.

Gergedan derhâl Chong'un peşine düştü.

Benny ağacın arkasından fırlayıp Nix'in yaptığı gibi bağır-maya başladı. "Hey! Seni koca çirkin şey! Buradayım!"

Ancak hayvan onu duyduysa bile umursamadı. Chong'u kovalamak için dosdoğru koşması yeterliydi. Onu kolaylıkla öldürebilirdi. Peşinden koşmaya devam etti. Yaban mersinleri ve körpe fidanlar devasa ayakların altında eziliyordu.

Benny, Nix'in ardına saklandığı meşenin yanına geldi ve birlikte koşmaya devam etti. Bir patika ya da yangın emniyet şeridine çıkan, yaşlı ağaçların oluşturduğu bir koridor boyunca ilerliyorlardı. Benny koşarken ileriye gösterdiğinde Nix başıyla onayladı. En son meşenin yanından sola döndükten sonra açık alanı geçerek çam ağaçlarının arasına girebilirlerdi. Benny Chong'a yetişip, onu uyararak tekrar meşelerin arasına dönebileceklerini düşünüyordu.

Açıklığa geldiklerinde bir an için durdular. Lilah ve Tom'a

bakındılar. Benny onları gördü ama gergedanın diğer tarafındaydılar. Lilah bir kavak ağacına tırmanıyordu. Tom da etrafında dönerek hayvanın gittiği yönü değiştirmeye ve onu çamlardan uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Hey!” diye bağırdı Tom. “Buraya!” Yukarı aşağı zıplarken bir yandan da kollarını deli gibi sallıyordu. Ancak hayvandan hiçbir tepki alamayınca bu kez havaya ateş açtı. İşte bu işe yaramıştı. Gergedan kayarak durdu ve gözlerinden öfke saçsaça yeni hedefine döndü. Benny, hayvanın insanları kovalamaktan yorulmuş olmasını diliyordu. Ancak ne yazık ki bu, olasılık dâhilinde bile değildi

“Çılgına dönmüş gibi,” dedi Nix.

Gergedan meydan okurcasına böğürdü. Bir boğa misali yere eğilirken bedeni gerildi ve hemen sonra Tom’a doğru koşmaya başladı.

“Hay lanet!” dedi Benny. Ama bunu, Tom’un başı belada olduğu için söylemişti. Görünüşe göre Tom’un bir planı vardı. Gerçi onun her zaman bir planı olurdu. Benny çamların arasında bir hareketlenme sezmiş ve Chong’un, Tom’u ve gergedanı görebilmek için saklandığı yerden çıktığını fark etmişti. Gergedan sesin geldiği yöne başını çevirdiğinde Chong’u gördü.

“Ah, Tanrım,” diye inledi Benny ama kalan nefesini koşmak için kullandı.

Chong, normalde Benny’den daha zekiydi ancak paniğe kapıldığında aklı duruyordu. Gergedanlar; insanlar, kediler, köpekler ya da yırtıcı kuşlar gibi değildi. Olağan dışı güçlerine ve cüsselerine rağmen öncelikleri kendilerini korumaktı. Yırtıcı hayvanların gözleri daima ileriye bakardı. Av hayvanlarının

gözleri başlarının yanında olurdu. Bu sayede her yönden gelebilecek tehditlere hazırlıklı olurlardı. Ve bu yüzden...

Gergedan bir kez daha dönüp yeniden Chong'un üzerine üzerine koşmaya başladı. Chong korkuyla sıçrayarak bir kez daha çamların arasına daldı.

"Neden Chong'un peşinden gidip duruyor bu?" diye sordu Nix koşarlarken.

"Çünkü o çamların arasına bir girip bir çıkarak dikkat çekiyor," diye sızlandı Benny.

"Tamam da neden Chong?"

Tom bir kez daha ateş açtı ancak hayvan bu kez onu hiç umursamadan Chong'a doğru koşmayı sürdürdü. Tom daha yüksek sesle bağırıyor, olduğu yerde zıplayıp duruyordu. Ama gergedanın gözleri Chong'a kilitlenmişti. "O tarafa değil!"

Chong ya duyamıyor ya da korkudan odaklanamıyordu.

Benny ve Nix, emniyet şeridine doğru ilerleyip keskin bir açıyla sola dönerek Chong'a yetişecekler ve ona çıkış için yol göstereceklerdi. Benny fundalıkların ve otların gergedanın devasa ayakları altında çoktan düzleşmiş olduğunu görüyordu. Gergedan buradan yüzlerce defa geçmiş gibiydi.

Benny, Nix'in bir adım gerisindeydi. Nix bir çılgılık atarak tökezledi ve birden Benny'nin birkaç metre ötesine savruldu. Benny'nin zamanında durabilme şansı olmadığından o da bir şeye takıldı ve yere yuvarlandı. Nix'in ayaklarının üzerine düşmüş ve onun acıyla bağırmasına sebep olmuştu.

"Of! Çok özür dilerim!" dedi ve hızla sol tarafa döndü.

Ve... bir zombiyle göz göze geldi.

BENNY ÇIĞLIK ATTİ.

Nix de o tarafa bakınca zombiyi gördü. Ardından o da çığlığı bastı.

Zombi onlardan sadece birkaç santimmetre ötede, uzun otların arasında uzanıyordu. Onların aksine zombi çığlık atmadı. Daha ziyade hırıldadı.

Bir an sonra ileriye atılıp Benny'nin yüzünü ısırmaya yeltendi.

Nix son anda, Benny'yi omzundan yakalayıp çekmeseydi yaratık havayı değil, onun yanağını ısırılmış olacaktı. Benny geriye doğru savrularak Nix'i ve kendisini, zombinin çürümüş dişlerinden ve onlara uzanan beyaz ellerinden kurtarmaya çalıştı. Ama yeterince hızlı olamadı. Zombi bir eliyle Benny'nin ayağını yakaladı ve ayakkabının üstünden onun başparmağını ısırdı. Parmağı, zombinin dişleri arasında çatırdayan Benny acıyla haykırdı.

Tanrım! Isırıldım mı? Isırıldım mı? Isırıldım mı? Korkunun ele geçirdiği zihninde aynı kelimeler dönüp duruyordu.

Sağ ayağını savurdu ve zombinin yüzünü tekmeledi. Sonra tekrar tekrar vurdu. Zombi çiftçi tulumu giymiş, iri cüsseli bir adamdı. Hem sakat hem de ölü olmasına rağmen son derece güçlüydü. Benny vurmaya devam ediyor, var gücüyle zombiyi alt etmeye çalışıyordu. Savurduğu her tekme, kaval kemiğine iğneler saplanıyormuş gibi hissettiriyordu.

Nihayet zombinin çene kemiği kırıldı ve çürümüş dişleri ağzından döküldü. Benny de sonunda serbest kaldı.

Nix'i canavardan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Sonunda ayağa kalkıp koşmaya başladılar. Ama Nix ani bir çığlık koparak yere düştü. Benny arkasına dönüp baktığında kanını donduran bir manzarayla karşılaştı. Başka bir zombi otların arasından çıkmış ve Nix'e saldırmıştı. Bir zamanlar iri bir kadın olmalıydı. Rahibelerin giydiği türden siyah beyaz bir kıyafet vardı üzerinde. Yanaklarında iki kurşun deliği vardı. Yaralar çok eskiydi ve anlaşılan, omuriliğine ya da beyin sapına zarar vermemişti. Zombi, Nix'in omuzlarını yere bastırmış ve ondan bir ısırık almak için üzerine eğilmişti. Benny'nin dünyasına ait iyi ve güzel olan ne varsa yok etmek üzereydi.

Nix'in yüzü parlak kırmızı renkli kana bulanmıştı. Benny'nin içini bir korku kapladı. Ama öfkesi korkusundan daha büyüktü.

"NIX!"

Beyaz gergedandan bile daha yüksek sesle gürlemişti Benny. Gördükleri karşısında içinde yükselen isyanın o şiddetli ve akıl almaz çığlığıyla kendisini zombinin üzerine attı. Tahta kılıcı otların arasında duruyordu. Bıçağını çekmeyi düşünmemişti bile. Kollarıyla yüzünü kapatıp bir kaplan gibi zombiye doğru atıldı.

“Ondan uzak dur!”

Zombi darbenin etkisiyle sırtüstü devrildi ve ikisi birlikte yerde yuvarlanmaya başladı. Nix’in ılığı her yeri doldurmuştu.

Yaratık, kurumuş gibiydi; ancak kolları güçlüydü. Yine de Benny, yerde yuvarlanırlarken zombinin vücudunun ve bacaklarının boşaldığını hissetti. Zombinin omuriliğı, Benny’nin omzuyla vurduğu darbe yüzünden zarar görmüş olmalıydı. Çünkü bacakları tamamen hareketsiz kalmıştı.

Ancak ağzı hâlâ hareket ediyordu.

Umutsuz bir açlıkla inliyordu. Yuvarlanmaları, Benny’nin zombinin altında kalmasıyla son buldu. Tüm bu süreç planladığını aksine gelişmişti. Kolunu zombinin çenesinin altında tutup, onun çürümüş dişlerini kendi etinden uzak tutmaya çabalıyordu. Zombinin omzunun üstünden bir hareketlenme sezdi. Vahşi bir korkunun esiri olmuş gözleri ve kana bulanmış suratıyla Nix orada dikiliyordu. Güneşten kavrulmuş küçük avuçlarının arasındaysa tahta kılıcını tutuyordu.

“Şimdi!” diye bağırdı Nix ve Benny, var gücüyle zombinin başını yukarı kaldırdı.

ÇAT!

Zombinin başının üst yarısı kopmuş gibiydi ve yaratık ansızın gevşemişti. Benny tiksinererek onu üstünden attı.

“Teşekkür ederim...” diye söze başlamıştı ki Nix’in kaskatı kesildiğini fark etti.

“Aman Tanrım!”

Benny ayağa kalkıp etrafına bakınca kendini, en karanlık kâbusunun içinde buldu. Vücudundaki tüm kanın çekildiğini

hissediyordu.

Arazi düzinelerce zombiyle doluydu. Uzun otların ve fundalıkların arasında yatıyorlardı. Boş gözleri onlara kilitlenmiş bir hâlde elleriyle Nix ve Benny'ye uzanmaya çalışıyorlardı. Ağızları açılıp kapanıyor ve iniltileri tüm araziye dolduruyordu.

Ancak hepsi sakattı. Kiminin bacağı kimininse kalçası kırıldı. Bazılarının göğsünde ya da midesinde kocaman delikler açılmıştı. Benny ve Nix'in etrafı onlarca sakat zombiyle çevriliydi.

Kırık bacakları üzerinden ilerlemeye çalışıyorlar ve otlara tutunarak vücutlarını taze ete doğru sürüklüyorlardı.

"Bu da ne böyle?" dedi Nix nefes nefese.

Benny tahta kılıcını çekti ve herhangi bir çıkış yolu olmayan arazide sırt sırta verdiler. En azından iki düzine kadar zombi olmalıydı. Hayır... Daha fazla, çok daha fazlaydı. Diğerleri, gri birer sümüklü böcek misali devrilmiş kütüklerin aralarından ya da yerdeki oyuklardan çıkıyorlardı. Elli taneydiler. Altmış. Daha da fazla... Hepsinin donuk gözleri, kapkara ağızları ve çürümüş dişleri vardı. Kendilerini taze etin ve kanın kokusuna doğru sürükleyip boğuk sesleriyle inliyorlardı. Bu korkunç ihtiyaç ve o doyumsuz açlığın iniltileri, Benny'nin damarlarındaki kam donduruyordu âdeta. Nasıl da kadim bir sesti bu... Dünyadaki tüm acı ve ıstıraplar kadar eskiydi.

"Buradan gitmeliyiz," diye fısıldadı Benny. Boşa konuştuğunun kendisi de farkındaydı. Ama ölülerin bu korkunç yakarışları arasında bir insan sesi duyma ihtiyacı hissetmişti.

Benny ve Nix sol taraflarında, yüz metre kadar ileride, Tom

ve Chong'un bağışmalarını ve onları yol boyunca kovalayan korkunç hayvanın öfkeli homurtularını duyabiliyorlardı.

Bir anda Benny'nin kafasında bir şimşek çaktı. "Tanrım! Gergedan!"

"Ne?" diye sordu Nix. Ve hemen sonra Benny'nin ne demek istediğini anladı. "Ooo!"

"Hadi gidelim buradan."

Nix gözlerine dolan kanı temizlemek için koluyla yüzünü sildi. "Nasıl?"

Benny dudaklarını yalayıp kılıcı sert bir şekilde ileriye uzattı. "Hızla ve sertçe," dedi.

Kılıcının en sert kısmıyla en yakınlarındaki zombinin alnına doğru hamle yaptı. Zombi savruldu ve Benny üzerinden atladı. Bir düzine kadar beyaz el onu ayakkabısından ve pantolonunun paçasından yakaladı. Ama Benny hamam böceklerinin saldırısına uğramış gibi tekmeler savurarak olduğu yerde tepindi.

"Haydi!" diye bağırdı ancak Nix onu çoktan geçmişti bile. Kılıcıyla yere doğru bir hamle yapmış ve başka bir zombinin çenesini kırarak onu diğer tarafa savurmuştu.

Koşuyor, vuruyor ve tekrar koşuyorlardı. Nix'in yüzündeki kan Benny'yi öyle çok korkutuyordu ki kalbi buz kesmişti âdeta.

Acaba ısırılmış mıydı?

Ayak parmağı da felaket acıyordu.

Isırıldık mı?

Ölüyor muyuz?

“Benny!” diye bağırdı Nix. “Devam et!”

Korkusunu bastırmaya çalışırken kılıcını savurdu. Onu yakalamaya çalışan elleri kırdı; bilekleri parçaladı. Sonra kılıcını tekrar savurdu ve askere benzeyen bir zombiyi sırtüstü yere devirdi. Benny ve Nix durmaksızın kılıçlarını savuruyorlardı. Sürekli bağıyor, yollarına devam ediyor ve ölümlerle savaşıyorlardı.

“Bu taraftan!” diye bağırdı Nix, onu omzundan iterek. Benny tek ayağının üstünde döndü ve bu zombi ormanından onları kurtaracak dar bir açıklık gördü. Nix’i önüne geçirdi.

“Koş!”

Nix koştu. Koşarken arada bir zıplıyordu. Kılıcı kahverengi bir silüet gibi havada savrulurken ona uzanmaya çalışan zombilerin kemiklerini paramparça ediyordu.

O sırada iki zombi, bir tezgâhtar ve üzerinde paramparça bir takım elbise olan bir adam, aynı anda Benny’yi ayak bileklerinden yakaladı.

Benny tökezleyip yere düştü. Ama düşerken Tom’un ona öğrettiği gibi havada dönmüş ve ayak bileklerini saran zombileri de beraberinde savurmuştu. Bu sayede takım elbiseli zombinin elinden kurtuldu. Tezgâhtar kılıklı zombinin eli ise hâlâ ayak bileğindeydi. Ondan kurtulmak için ayağını şiddetle sallıyor, bir yandan da kılıcıyla darbeler indiriyordu. En sonunda zombinin kafatası kırıldı ve son bir kez titredikten sonra elleri gevşedi.

Benny ayağa kalkıp tekrar koşmaya başladı. Nix elli metre kadar önündeydi ama Benny öyle hızlı koştu ki dar açıklığa ulaştıklarında neredeyse ona yetişmişti.

“Koş! Koş!” diye bağırdı. Derken zombilerin çemberinden kurtulup Chong’un kaçtığı açık araziye ulaştılar. Ölümün pençesinden kıl payı kurtulmuş gibi hissediyorlardı kendilerini.

Ama henüz hiçbir şey bitmemişti.

Gergedan hâlâ oradaydı. Ve Chong da...

Gergedan üzerine hücum ettikçe Chong meşe ağaçlarının arkasına saklanmaya çalışıyordu. Neyse ki ağaçlar birbirine yakın büyümüşlerdi ve bu sayede Chong’un hayatta kalmasını sağlıyorlardı.

Sonra Tom’u gördüler. Silahını iki eliyle sıkıca kavramış, öylece dikiliyordu.

“Gözünden vur!” diye bağırdı Benny, ona doğru yaklaşırlarken.

Tom onu duymazdan gelerek Chong’a seslendi. “İki el ateş edeceğim. Sonrasında ağaçların ardına doğru koşmanı istiyorum. Sola doğru koş ve mümkün olduğunca ormanın derinliklerine git.”

“Hayır!” diye bağırdı Nix.

Tom bir anda ona döndü. “Neden?”

“Biz oradan geliyoruz,” dedi nefes nefese. “Zombiler!”

“Lanet olsun!”

“Tom! Buradan çıkmam gerek!” diye sızlandı Chong, hayvanın boynuzlarından kaçarken. En son hamleden yalnızca birkaç santimle kurtulmuştu.

“Benny, Nix! Yola geri dönün. İlerleyin ve diğer tarafa geçin. Tırmanabileceğiniz bir ağaç bulup beni bekleyin.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Sadece dediğimi yapın!”

Benny ve Nix onu dinlediler fakat sadece on metre kadar koşuktan sonra yavaşladılar. Tom’un ağır ağır, öfkeden çılgına dönmüş gergedana doğru ilerleyişini izlediler.

“Bunu için üzgünüm, ihtiyar,” dedi Tom.

Benny, silahın daha yüksek sesle patlamasını beklemiş olsa da kurşunun sesi garip bir şekilde boğuk çıkmıştı. Kurşun gergedanı omzundan yaraladı. Yaratık böğürdü ancak sesinde acıdan çok öfke vardı. Çok geçmeden tekrar Chong’a doğru atıldı.

Tom hayvanın kalçasına doğru nişan alarak tekrar ateş etti. Hayvan acıyla feryat ederken öfkeden deliye dönmüş tavırla Tom’a dönüp saldırıya geçti.

“Neden gözünden vurmuyor?” diye sordu Nix ama Benny başını iki yana salladı.

Gergedan onların olduğu yerden uzaklaşınca Benny ve Nix sessizce çırpınarak Chong’a gelmesini işaret ettiler. Chong onları görünce tereddüt etti, gergedanın arkasından baktı ancak hiçbir şey yapmadı.

“Lanet olsun!” diye haykırdı Benny. “Hareket edemeyecek kadar korkmuş.”

Derken Chong’un arkasındaki otların arasından soluk renkli bir şekil yükseldi.

“Lilah!” dedi Nix güçlkle soluyarak.

“Siz salaklar neden ağaca tırmanmıyorsunuz?” diye sordu. “Bütün o koşuşturma da neydi öyle?”

Cevap vermeleri için beklemedi. Chong’u omzundan tu-

tup sertçe arkasından sürükledi. Sonra dördü birden çimenlerin ve otların arasından ağaçlara doğru koşup yola çıktılar.

“Buraya,” diye bağırdı Lilah ağaçları göstererek. Dördü birlikte yolun ilerisindeki ağaçlara doğru koştular. Daha sert çalılıkların ve sarmaşıkların arasından geçip ufak bir dereden geçtiler. Başka bir açıklığa gelmişlerdi. Açıklığın diğer ucunda dalları alçak, bodur ve kalın bir ağaç vardı. “Koşun!”

Ağaca ulaştıklarında teker teker dallara tırmandılar. Lilah hepsini popolarından destekleyip yukarı tti. Sıra kendisine geldiğindeyse eğilip zıpladı ve bir maymununki kadar çevik bir hareketle dala tutunarak kendisini yukarı çekti.

Sonra uzaktan iki el silah sesi daha duydular.

Ardından gergedanın korkunç çığlığından başka bir şey duyulmaz oldu.

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Zombi Avcılığında Kullanılan Malzemeler: Bölüm 3

Tom Imura'nın kılıcı bir katana. Bu tür kılıçlar eski zamanlarda, Japonların soylu asker sınıfı olan samuraylar tarafından geliştirilmiş. Katana, Japonya'nın Muromachi Dönemi'nde (1392-1573) ortaya çıkmış. Samuraylar bazen bu kılıçla birlikte wakizashi denilen daha kısa bir kılıç daha taşırlarmış yanlarında. Bunlar, samurayların onurlarını kaybettiklerini düşündüklerine harakiri yapmak yani intihar etmek için kullandıkları bir kılıç türüymüş.

(Tom'a neden kısa kılıcı da yanında taşımadığını sorduğumda bana, "Ben yaşamaya inanıyorum, ölmeye değil. Dünyada yeterince insan ölmedi mi zaten?" diye cevap verdi.)

Katana, dünyadaki en keskin kılıç olarak bilinir.

Onun kılıcına kami katana deniliyor. Söylediğine göre bu 'ruh kılıcı' veya 'şeytanın kılıcı' anlamına geliyormuş. Oldukça havalı bir isim ama bir yandan da korkutucu.

Onun kami katanasının bıçağı yetmiş beş santim uzunluğunda ve yirmi beş santim uzunluğunda da bir kabzası var. Aslında kabzası siyah ipekle sarılıydı ama yırtılınca annem onu üzerine Kelt düğümü işlediği bir deriyle sardı.

(Annem Tom'u gerçekten çok seviyordu.) Onu çok özledim. Tom da öyle.

ÜRKEK KUŞLAR MİSALİ AĞACIN ÜZERİNE TÜNEMİŞLERDİ. Ormanı gözlüyor ancak ağaçlardan başka bir şey görmüyorlardı. Tom'dan ya da gergedandan herhangi bir iz yoktu. Benny Nix'e döndü. Kızıl saçları yüzünün sağ tarafındaki kurumuş kana yapışmıştı. Yanağı yırtılmıştı ve Benny'nin gözlerine bakmıyordu. Benny uzanıp saçlarını yüzünden çekmek istedi ama Nix onu durdurdu. "Yapma."

"Nasıl olduğunu görmek istiyorum."

"Kötü değil. Merak etme."

Diğerleri aniden sessizleşti. Nix önce onlara baktı, sonra da Benny'ye ters bir bakış attı.

"Isırık değil," dedi. "Düşerken başımı yere vurdum."

"Göster o zaman," dedi Lilah. Nix tereddüt edince, "Hemen," diye çıkıştı.

Nix titreyen parmaklarıyla yüzüne dokundu ve yavaşça saçlarını çekti. Oldukça kötüydü ve hâlâ kanıyordu... Ama bir ısırık değildi. Benny rahatlayarak derin bir nefes verdi. Sonra içini bir endişe hissi sardı.

Nix'in yanağında, saçlarının bittiği yerden neredeyse çenesine kadar uzanan bir kesik vardı. Derin değildi ancak deli gibi kanıyordu.

"Ah Tanrım!" Benny çabucak ilk yardım malzemelerinin arasından birkaç pamuk çıkardı ve onları yaranın üzerine koymak istedi ancak Nix buna izin vermedi. Pamukları onun elinden alıp kendi yarasını kendisi kapadı. "Biliyorum," diye hırladı bu sırada. "Çok çirkin."

Benny ona gülümsedi. "Hayır, o kadar da kötü değil. Ben sadece yaralandığın için üzüldüm."

Nix'in gözlerindeki ifade, yaprakların gölgesi altında okunamayacak kadar belirsizdi. Hiçbir şey söylemeden başını çevirdi.

"Gidip Tom'u bulmalıyız," diye fısıldadı Benny.

Nix yüzüne dokundu. "Bunu görünce bizi eve geri götürmek isteyecek."

"Şimdi bunları düşünme, Nix. Şu an yapmamız gereken şey onu bulmak ve..."

"Burada kalmamızı söyledi," diye ısrar etti. "Belki bizi arıyordur. Eğer biz de onu aramaya başlarsak birbirimizi asla bulamayız."

"Evet," diye katıldı ona Chong telaşla. Korkudan bembeyaz kesilmişti ve fena hâlde terliyordu. Ağaç ondan kaçabilirmiş gibi sıkıca dala sarılmıştı. "Burada kalmamız daha iyi olur."

Lilah başını salladı. "Tom iyi bir avcı. Bizi bulacaktır."

"Ya bulamazsa?" diye sordu Benny.

"Bulacak."

“Ama ya bulamazsa?”

“Bulacak.”

Tam o anda, “Buldu,” dedi bir ses.

Benny başını o kadar hızlı çevirdi ki az kalsın ağaçtan düşecekti. “Tom!”

Tom Imura ağacın dibinde, beline kadar uzanan otların arasında dikiliyordu. Üstü başı çamura ve çimen yeşili lekelerle bulanmıştı.

Siyah saçları terden bukle bukle olmuştu. Ancak nefes nefese bir hâli de yoktu. Bir elinde Lilah’ın mızrağını tutuyordu.

“Aşağıya gelin,” dedi sırtarak.

Çocuklar birer birer aşağıya inip en alttaki daldan yere atladılar. En son Chong inmişti. Bacakları hâlâ deli gibi titriyordu.

Benny Tom’a koştu. “Bunu sakın yanlış anlama,” dedi ve abisine sarıldı. Abisinin de kendisini sarmasına yalnızca bir saniye için izin verdi ve sonra ondan radyoaktif bir maddeymiş gibi çabucak uzaklaştı. “Tamam, bu kadar yeter.”

Nix de sarılmak için yanlarına geldi.

“Çok hızlı başladık,” dedi Tom. Şaka yapmak istemişti ama Nix’in gözleri endişe doluydu.

“Tom... Ben geri dönmek istemiyorum.”

“Ben istiyorum,” dedi Chong.

Benny Nix’in, gözlerinden öfke saçarak Chong’a döndüğünü gördü. Ağzından iyi bir şeyler çıkmayacağı belliydi. Ancak Chong’un yüzündeki çaresizliği görünce yumuşadı ve sözle-

rini yuttu. Sonra tekrar Tom'a dönerek, "Geri dönmek istemiyorum," diye tekrarladı.

"Bunu birazdan konuşacağız," dedi Tom. "Önce biraz soluklanalım."

"Peki ya hayvan?" diye sordu Lilah, mızrağını Tom'dan geri alırken. Mızrağın üzerinde hiç kan yoktu. "Derisini bile delememiş."

"Evet, benim kurşunlar bile fazla bir zarar vermedi."

"Onu gözünden vurabilirdin," dedi Benny.

"Eğer seni ve Chong'u oradan kurtaramasaydım yapacaktım. Kaçtığınız hâlde onu öldürmek yanlış olurdu."

Lilah homurdanarak başıyla onayladı. Nix ise hâlâ endişe ediyordu. "Peşimizden gelir mi?"

"Gelmez. Orası onun bölgesi. Açıklığın arkasında bir yavrusu var."

"Yavru mu?" diye sordu Benny. "Bu şey, bir anne gergedan mıydı?"

"O hâlde sadece yavrusunu korumaya mı çalışıyordu?" diye sordu Nix.

"Öyle görünüyor."

"Peki, sen onu daha önce hiç görmedin mi? Ben senin hep bu dağlarda dolaştığını sanıyordum."

"Uzun zamandır bu tarafa gelmemiştim. Yavru, üç – dört aylık falan olmalı. Gergedanlar hakkında fazla bir şey bilmem ama sanırım bu koca anne, yavrusunu büyütmek ve yerleşmek için sakın bir yer aramış. Dağın bu tarafında normal şartlarda kimseler bulunmuyor."

“Nereden gelmiş olabilir?” diye sordu Benny.

“Hayvanat bahçesinden sanırım. Ya da bir sirkten kaçmıştır. Eskiden insanların özel koleksiyonları vardı ve hayvanlar film endüstrisinde kullanılıyordu. Harabe’de bir sürü yabancı hayvan olmalı. Arkadaşım Solomon Jones, Yosemite tarafında bir ayı ölüsü görmüş. Dediğine göre hayvan, kocaman dişleri ve çenesi olan bir şey tarafından parçalanmış gibi görünüyor. Bir de Wawona’da yaşayan Vaiz Jack dedikleri bir adam var. O da civarda kaplan gördüğüne dair yeminler ediyor. Eğer hayvanat bahçesindeki hayvanlar kaçtıysa burada her şey olabilir. Aslan ya da kaplan...”

“Belki de Oz Büyücüsü’ndeki korkak aslanlardandırlar,” dedi Lilah sessizce.

Benny güldü. Onun espri yaptığına ilk kez şahit oluyordu.

Tom geldiği yönü gösterdi. “İlk Gece’den önce, Amerika’daki sirklerde, hayvanat bahçelerinde ve özel koleksiyoncularda tüm Asya’dakilerden daha fazla kaplan vardı. Bu koca anne de bir anne ne yaparsa onu yapıyor. Yavrusunu korumaya çalışıyor.”

“Sadece bizden değil,” dedi Nix.

Tom onu onayladı. “Biliyorum. Zombileri ben de gördüm. Yere serilmiş hâldeydiler. Koca anneyle uğraşmamalıydılar.”

Benny başını sallayıp gördüklerini diğerlerine de anlattı. “Oldukça garip,” diye bitirdi. “Tüm o sürünen zombiler, yürüyenlerden daha korkunç gözüküyorlardı.”

“Hayır,” dedi Lilah. “Değiller. Sadece sen, daha yeterince yürüyen ölüyle karşılaşmadın.”

Benny, Zak ve Büyük Zak’le olan kavgalarını ve geçen

yıl Nix'i ararken karşılaştığı zombileri düşündü. "Benim de bazı zor anlarım olmadı değil."

Chong boğazını temizledi. "Zombiler o gergedana zarar veremezler, değil mi?"

"Mümkün değil," dedi Tom gülerek. Belki yavruya zarar verebilirler. Gidip bakmadım ama hâlâ savunmasız durumdaysa da büyüyüp koca bir gergedana dönüşmesi çok uzun sürmeyecektir. Bu şeyler birer tank gibi."

Tom Nix'in yüzündeki kanı gördü ve yarasına bakmak için kızın saçlarını kenara çekti. Nix'se başını sallayıp geri çekildi.

"Kötü görünüyor. Temizlenmesi lazım."

"Çok da kötü sayılmaz."

"Bu bir rica değil, Nix. Doktor Gurijala'mız ve antibiyotiklerimiz yok burada. Enfeksiyon da zombiler kadar düşmanımız bizim. O yüzden şimdi orayı temizleyeceksin ve ben de daha yakından bakacağım. Belki dikmemiz gerekebilir. Eğer öyleyse bunu ya ben yaparım ya da kasabaya geri döneriz. Ne olursa olsun yaraları ciddiye almak ve pansuman yapmak gerekir. Tartışma bitti."

Nix derin bir iç çekti ve oflaya puflaya ilk yardım malzemeleriyle matarasını çıkardı. Sonra ağır ağır yürüyerek devrilmiş bir ağacın üzerine oturup Tom'un söylediğini yaptı.

"Yardım edeyim," dedi Benny peşinden giderek. Ama Tom kolunu uzatıp onu omzundan yakaladı.

"Hey, bir dakika... Sen topallıyorsun ve ayağında kan var. Nerede yaralandın sen?"

Benny yutkundu; bakışları keskinleşen ve ona dikkat kesilen Lilah'ya endişeyle kaçamak bir bakış attı. Lilah'nın par-

makları mızrağını sıkıca sarmıştı.

"Hey, aklından bile geçirme," dedi Benny parmağını ona doğrultarak. "Zombilerden biri ayağımı ısırmaya çalıştı ama..."

"Ayakkabını çıkar," dedi Tom ve Lilah aynı anda.

"Ben..."

"Hemen," dedi Tom emredercesine. Benny Nix'e baktı. O da yüzünü temizleme işine ara vermiş endişeyle Benny'ye bakıyordu.

"Lanet olsun!" dedi Benny öfkeyle. Yere oturup ayakkabısını çıkardı. Çorabı kan içindeydi.

"Ah, hayır," diye inledi Chong. "Hepsi benim suçum."

Benny yüzünü ekşitti. "Ah lütfen. Şimdi bunun sırası değil."

"Gergedan bizi kovaladı çünkü onu tahrik ettim. Yanlış tarafa doğru kaçtığım için de her şeyi mahvettim."

Tom bir şeyler söyleyecekti ama Lilah araya girdi. "Evet. Yaptığın çok aptalcaydı."

"Artık hiç şansın yok," dedi Benny sırtarak.

Chong ona sert bir bakış attı. "Bir zombi tarafından ayak parmağından ısırılmış olan sensin."

Benny kendi kendine bir şeyler mırıldanarak çoraplarını çıkardı. Ayak tırnağı kırılmıştı ve kanıyordu. Parmağı da oldukça şişmişti. Ancak ısırılmamıştı. Lilah, daha yakından incelemek için ayakkabıyı aldı. Tom önce davranıp ayakkabıyı elinden kaparak Benny'nin ayak parmağını işaret etti.

"Darbe yüzünden olmuş." Yanaklarını şişirip, of çekerek

ayakkabıyı Benny'ye geri verdi. "Kafana bir kurşun yemekten ikinci kez kurtuluyorsun."

"Bunu mecazen söyledin, öyle değil mi?"

Tom'un gülümsemesi hiç de rahatlatıcı değildi.

"Değil mi?" diye tekrarladı Benny.

"Çorabını temizle," dedi Tom arkasına dönerken.

"Hey... Bir dakika. Öyleydi, değil mi?"

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Bazı tüccarlar ve ödül avcıları, Rocky Dağları'nın diğer tarafındaki zombilerin, buradakilerden daha hızlı olduklarını iddia ediyorlar. Bizim sınıftan bir kız, tüccarlık yapan amcasının ona İlk Gece'de, Wisconsin ve Milwaukee'de insanların peşinden koşan zombiler gördüğünü söylediğini söylemişti. Doğudan gelen bazı insanlar da aynısını söylüyor. Ama çoğu, bunlara inanmıyor.

Umarım doğru değildir!!!

“TAMAM... HADI SÖYLE,” DEDİ NIX TOM’A.

Tom önünde çömelmiş, kızın yüzündeki uzun kesiğin kenarlarına nazikçe dokunuyordu. Dudaklarını büzmüş bir hâlde homurdanıyordu. “Dikişe ihtiyacın var.”

“Biliyorum. Sen yap.”

Tom başını salladı. “Hayır... Yarayı idare edebilecek şekilde dikebilirim ama bunun ince bir işçiliğe ihtiyacı var. Yoksa...”

“Cadı gibi mi görünürüm?”

“Hayır, o kadar da değil... Ama hünerli bir el dokunursa, yüzünde çok daha hafif bir iz kalır. Kasabadaki doktor...”

“Hayır!” dedi Nix, elini terslenircesine sallayarak. “Kasabaya geri dönmüyorum.”

“Hadi ama Nix,” diye atıldı Benny. Tom’un omzunun üzerinden endişeyle kıza bakıyordu.

Nix ona ölümcül bir bakış attı. Ardından tekrar Tom’a döndü. “Sen, benim babam değilsin, Tom ve ben...”

Tom yüzünü ekşitti. “Ah lütfen, Nix. Sen de huysuz, küçük

bir çocuk değilsin. O yüzden hiç rol kesme bana. Benny de hep satmaya çalışır bana bunu ama inan, hiç işe yaramıyor.”

“Bazen işe yaradığı da oluyor,” dedi Benny ancak onu pek umursamadılar.

“Dört saat içinde evde oluruz. Doktor yaranı diker ve bir iki gün dinlendikten sonra da...”

“Hayır.”

“Yüzünde kocaman bir yara izinin kalmasını mı istiyorsun?”

“Eğer geri dönmekle bunun arasında bir tercih yapacaksam izi tercih ederim.”

“Neden?”

Bunu soran Chong’tu. Ona döndüler. Yüzü çok solgundu ve vücudundaki titreme hâlâ geçmemişti. Gözleri duyduğu suçluluk hissiyle gölgelenmişti.

“Bak,” dedi Nix yumuşak bir sesle. “İnsanlar nasıldır bilirim. Eğer bunun için dönersek, sonrasında geri dönmek için başka bahaneler bulup duracağız.”

“Hiç de değil,” dedi Benny.

“Evet,” diye katıldı Tom.

Nix ilk yardım malzemelerini Tom’a uzattı. “Sen yap.”

“Lütfen,” diye fısıldadı Chong. “Yapma. Bu, benim hatam. Ben... Sana yaşattıklarım için ömrümün sonuna dek vicdan azabı çekmeme neden olma.”

“O kadar da abartmayalım,” dedi Tom. “Dikişte çok da fena sayılmam.”

“Nix güzel bir kız,” dedi Chong. “Ve öyle kalmalı.”

Benny itiraz etti. "Bir dakika... yara izi olsun olmasın, Nix her zaman güzel olacak."

"Buna hiç şüphe yok," dedi Tom.

Nix'in yüzü kızarmıştı ama ifadesi hâlâ sertti.

Chong, bunu onaylamadığını belirtecek şekilde başını iki yana salladı. "Lütfen. Bunun benim hatam olması gerçeğiyle başa..."

"Sana yemin ederim," diye bağırdı Nix, "Eğer bir kez daha bu benim hatam dersen seni bayıltana kadar döverim, sonra da zombilere yem ederim."

Chong'un ağzı açık kalmıştı. Yarım kalan cümlesini gerisini getiremeden yuttu.

Arkasına dönüp açıklığın kenarına doğru yürüdü. Sonunda çimenlere oturup başını ellerinin arasına aldı.

İlk yardım çantası hâlâ Nix'in elinde duruyordu. Ama Tom tereddütlüydü. Derken birden Lilah gelip çantayı Nix'in elinden kaptı.

"Siz karar verene kadar kız burada yaşlanıp ölecek," dedi sertçe. "Ben yaparım."

"Hey, bir dakika," diye çıkıştı Benny, uzanıp çantayı Lilah'nun elinden alarak. "Sen nasıl yapacağını biliyor musun?"

Lilah cevap vermek yerine tişörtünü sıyırıp göbeğini gösterdi. En az üç tane yara izi vardı ve biri yaklaşık yirmi santim uzunluğundaydı. Yaralardan geriye belli belirsiz izler kalmıştı. Benny'nin gözleri Lilah'nun göbeğine ve muhteşem bir şekli olan karın kaslarına takılıp kalmıştı. Lilah yaralarını görünler diye tişörtünü biraz fazla yukarıya kaldırmıştı. Benny terlediğini hissetti.

Tom sessizce gülerken Lilah'ın eline uzanıp kızın tişörtünü birkaç santim aşağı indirdi.

Nix, Benny ve Lilah'ya o ölümcül bakışlarından attı. Ancak Lilah onun neden bu şekilde baktığını anlamamıştı. Lilah'ın utanma duygusu tamamen kitaplardan okuduklarıyla şekillenmişti ve gerçek hayatla hiçbir alakası yoktu.

"Bunları sen mi diktin?" diye sordu Tom.

"Başka kim diyecekti?" Lilah tişörtünü bıraktıktan sonra bu kez de bacaklarındaki diğer yaraları gösterdi. Benny o anda gökten taş yağmasını diledi. Bakmak istediğinden değil elbette. Gözlerini nasıl kaçıracığını bilemiyordu. Gerçi bakışlarını kaçırmaya çalışması daha çok dikkat çekerd.

"Çok başarılı," dedi Tom. "Benim yapabileceğimden daha iyi."

"Biliyorum," dedi Lilah açık açık. Gözlerini kısarak güneşe baktı. "Şimdi yapmak daha iyi olur. Işık güzel ve dikkat için de zaman gerek."

Nix hemen Tom'a döndü. "Eğer yapabilirse burada kalabilir miyiz?"

Tom iç çekerek ayağa kalktı. "Her şey sırayla. Önce Lilah'ın yarayla işi bitince duruma bir bakalım."

"İyi olacağından eminim."

"Anestezi yapma şansımız yok, Nix," diye mırıldandı Tom. "Canın çok acıyacak."

"Biliyorum," dedi Nix. Bakışları oldukça sertti.

Benny gözlerindeki ifadeyi okumaya çalıştı. Geçen yıldan beri Nix yaşanabilecek her türlü acıyı tatmıştı. Ya da en azından Benny'nin hayal edebileceği tüm acıları yaşamıştı.

Nix, Tom'a başka bir şey söylemeden Lilah'ya döndü.
"Hadi," dedi.

BENNY NE İZLEMeye DAYANABİLİYOR NE DE Nix'i YALNIZ bırakabiliyordu. Ama Nix defolup gitmesini söyleyince, ağır adımlarla ondan uzaklaşıp ağacın gölgesinde oturan Tom'un yanına gitti.

"Kötü bir başlangıç oldu," dedi Tom sakince.

"Aslında daha kötüsü de olabilirdi diyebilirim ama sanırım bunu hiçbir şey geçemez."

"Evet, öyle," dedi Tom.

Önlerinde uzanan ağaç denizini izlemeye başladılar.

"O, çok güçlü biri," dedi Tom bir süre sonra.

"Nix mi? Evet, öyle."

Dakikalar geçti. Benny, Morgie'nin olta iğnelerine benzeyen ve ucunda ameliyat ipliği olan yassı bir iğnenin yüzüne batmasının nasıl hissettireceğini düşünmemeye; başka şeylere odaklanmaya çalışıyordu. Dikişi sağlamlaştırmak için atılan o son düğümü ve derinin, ardı ardına gelen dikişleri gerilerek bekleyişini düşünmemeliydi.

Benny biraz daha beklerse kafayı yiyeceğinden emindi.

Nix'in neden hâlâ bağırmadığını anlamıyordu. Nix'in yerinde olsaydı çoktan çılgılığı basmıştı ve bunun için kimseden de özür falan dilemezdi. Nix'in şu an yaşadığı şeye verebileceği en iyi tepki bağlamak olurdu.

Ancak Nix sesini bile çıkarmadı.

Beş yüz yıl sürmüş gibi hissettiren bir sessizlik anından sonra Tom, az önce söylediği şeyi tekrarladı.

"O, çok güçlü biri."

"Evet," dedi yine Benny. Tırnaklarını avuçlarına geçirmişti.

"Kızlar erkeklerden daha güçlüdür," dedi Tom.

"Bilmediğim bir şey değil ki bu," dedi Benny.

"Sadece söylüyorum."

Birlikte ormanı izlemeye devam ettiler.

"Bu işkence biraz daha devam ederse..."

"Evet?"

"Vur beni."

Tom gülümsedi.

Benny önce abisine, sonra da hâlâ çimenlerin üstünde oturan Chong'a baktı.

"Sence olanlar Chong'un suçu mu?"

Tom omuz silkti.

"Lütfen, söyle."

"Eğer gerçekten dürüst olmamı istiyorsan; evet, öyle. Chong ona sessiz olması gerektiği söylendiğinde dinlemedi ve gergedan bizi kovalamaya başladığında da söylediklerimizi yapmadı."

"Ama çok korkmuştı."

"Sen korkmadın mı?"

"Elbette korktum," diye itiraf etti Benny istemeye istemeye, "ama ben buraya daha önce de geldim."

"Arkadaşın adına bahane bulmaya çalışma. Buraya ilk geldiğimizde sen benim sözümü dinlemiştin. Kaldı ki o zamanlar bana katlanamıyordun bile."

"Biliyorum."

"Herkes dayanıklı olacak diye bir kural yok. Hayatın acı gerçeği işte. Chong, tanıdığım en iyi insanlardan biri. Ailesi de öyle. Eğer bizim türümüz, gelecekte şu ankinden daha iyi bir yaşam inşa edecekse onlar gibi daha çok insana ihtiyacımız olacak. O zaman dünyamız çok daha rahat, akliselim ve medeni bir dünya olur."

"Ama..."

"Ama ben, onun bu iş için uygun olduğunu sanmıyorum."

"Sanırım öyle."

"Bizimle gelmemesi daha iyi."

Benny buna bir karşılık vermedi.

"Sen de aynı fikirde misin, çocuk?"

"Bilemiyorum," dedi Benny. "Chong, benim en iyi arkadaşım."

"O yüzden burada ya zaten. Buraya gelmesinin tek sebebi senin arkadaşın olması. Ayrıca yokluğunuzla nasıl başa çıkacağını da bilmiyor. İnsanoğlunun yapmakta en çok zorlandığı şeylerden biridir vedalaşmak. İlk Gece'den önce, liseyi bitirdiğim gün arkadaşlarımdan ne kadar zor ayrıldığımı

hatırlıyorum. Birbirimizin yıllıklarına hiç ayrılmayacağımıza ve sürekli görüşeceğimize dair bir sürü şey yazmıştık. Ama o zaman bile bunun koca bir yalan olduğunu biliyorduk. Umut dolu zararsız yalanlar. Ama yine de yalandı işte.”

“Bu daha farklı.”

“Öyle, ama her şey görecelidir. Acı gibi. Nix’in şu an çektiği acı, belki de yaşadığı en kötü acı değil. O yüzden buna katlanabiliyor. Benim için lisedeki arkadaşlarıma veda etmek korkunç bir şeydi. Her birimiz üniversite eğitimlerimiz için farklı şehirlere dağılmıştık. Birlikte büyüdüğüm arkadaşlarım ülkenin dört bir yana dağılıyordu. Ölüyormuşum gibi hissetmişim. Çok üzülmüştüm.”

Benny, Morgie’yi ve geride bıraktığı diğer insanları düşünürken başını salladı.

“Sanırım ben de buradan ayrılmanın bir son olduğu fikrine alışmakta biraz zorluk çekiyorum.”

“Son olmak zorunda değil,” dedi Tom.

“Nix için öyle ama.”

Tom başını salladı.

“Chong’u ne yapacağız?” diye sordu Benny.

Tom başıyla güneydoğu yönünü işaret edip, “Şurada David Kardeş’in istasyonunun arka tarafına giden bir yol var. Arkadaşım Çift Bıçaklı Sally bugün ya da yarın oradan geçecek. O gelene kadar istasyonda bekleyeceğim. Geldiğinde ona Chong’u geri götürüp götüremeyeceğini sorarım.”

Benny’de Çift Bıçaklı Sally’nin zombi kartı vardı. Çoğunlukla kuzey taraflarında çalışan bir ödül avcısıydı. Uzun boylu ve siyahi bir kadındı. Saçlarını Mohavk tarzı kestirir ve

kalçasında bir çift kasatura taşırdı. Zombi kartı üzerindeyse şunlar yazılıydı:

***Kart No. 39: Çift Bıçaklı Sally. Bu eski
buz pateni kraliçesi, Harabe'deki en sert
ve en güvenilir zombi avcılarından biridir.
Ona bulaşmayın! Yoksa jilet kadar keskin
bıçaklarıyla size ne kadar iyi olduğunu
kanıtlamak zorunda kalır!***

Çoğu zombi kartında olduğu gibi Sally'nin kartında da pek yararlı bilgiler yoktu ama Benny vahşi bir gülümsemeye sahip bu kadının kartını seviyordu. Çok güzel değildi ama kahverengi gözlerinde muzip bir ifade vardı.

David Kardeş'se bir istasyon keşişiydi. Harabe'de yaşayan Tanrı'nın Çocukları'ndan biriydi ve yaşayan ölümlere hizmet etmek için her şeyi yapmaya çalışıyordu. David Kardeş ve emrinde olan diğerleri, zombileri *Lazarus'un Çocukları* diye çağırıyor ve dünyanın onlara miras kalacağına inanıyorlardı. Benny bunu pek anlayamıyordu. Özellikle de Nix'le karşılaş-tığından beri...

"Sen ve Chong, yarın sabah vedalaşabilirsiniz."

"Peki, Chong iyi olacak mı? Yani... Çift Bıçaklı Sally onu koruyabilecek mi?"

Tom güldü. "Şüphelen olmasın. Sally, zombi öldürmeyi sevmez. O yüzden bütün temiz rotaları ve yolları ezbere bilir."

Bir süre sessiz kaldılar. Ara ara Nix'in yarasını dikmeye devam eden Lilah'ya bakıyorlardı.

Tom tekrar konuşmaya başladığında sesini kasten yumuşattı. "Eğer şanslıysak Yeşiladam'la da buluşabiliriz. Belki onun yerinde bir iki gün kalırız."

"Yeşiladam mı? Gerçekten mi? Süper! Onunla tanışmayı çok istiyorum," dedi Benny. Koleksiyonunda Yeşiladam kartı da vardı. Kartın üstüne; yeşil yapraklar, meyve dolu ağaç dalları ve çam kozalaklarıyla sarılı giysiler içinde uzun boylu ve zayıf bir adam resmedilmişti. Ressam, onu meşe yapraklarından ve palamutlarından yapılmış bir maskeyle betimlemişti. Kartta şunlar yazılıydı:

*Kart No. 172: Yeşiladam. Magoon Hill ve
Yosemite arasında avlanan bu gizemli adamla
ilgili çok az şey biliniyor. O bir efsane mi?
Bir hayalet mi? Yoksa masum gezginlere
saldırmak için fırsat kollayan bir çılgın mı?
Yeşiladam'a dikkat edin!*

"Roman kahramanı gibi."

"Fazlasıyla gerçek olduğundan şüphelen olmasın," dedi Tom. "Sadece biraz... değişik biri. Asıl ismi, Artie Mensch. Eskiden Yosemite'de korucuymuş. Ama İlk Gece'den sonra Harabe onun gerçek yuvası olmuş. Kasabaya pek uğramaz ve insanlarla konuşmayı sevmez. Yalnızlığı seven bir adamdır."

"Gerçekten de bu şekilde mi giyiniyor?"

"Bazen. Kamuflaj kıyafetleri üzerindiyken yanından yüz kere geçsen de onu göremezsin. Zombileri de bu şekilde atlatır. Kadaverin kadar etkili olabilecek bitkisel bir karışım yap-

maya çalışıyordu en son. Başarılı oldu mu, bilemiyorum.”

“Zombi kartında onun bir deli olabileceği yazıyor,” dedi Benny.

Tom omuz silkti. “İnsanların çoğu biraz delidir zaten. Özellikle de İlk Gece’den sağ kurtulan ve Harabe’de yaşamaya çalışanlar. Ama Yeşiladam iyi biridir ve bazı gezginlere iyi bir arkadaş olur.”

“Bazı gezginler derken?”

“Şöyle ki, Yeşiladam Charlie’yi ya da Çekiç’i çaya davetmezdi mesela.” Tom kendi düşüncelerine dalmış, uzaklara bakıyordu. “Onunla uzun geceler geçirdim. Eski günlerden konuşurduk hep. Ondan çok şey öğrendim.”

“Öğrendin mi?”

“Elbette. Şu anda gezegende yaşayan en akıllı insan o olabilir. Kesinlikle benim tanıdığım en bilge adam kendisi.”

Birkaç dakika sonra Benny ormanı işaret etti. “En fazla ne kadar derinlerine girdin ormanın?”

“İlk Gece’den sonra mı? Yosemite’in sınırına kadar. Ama nadiren o kadar ileri giderim. Parkın ötesi, benim için de en az size olduğu kadar yabancı ve yeni olacak.”

“Ve tüm o yolu erzakımız olmadan katedeceğiz, öyle mi?”

“Hayır. Birkaç hafta önce David Kardeş’in mekânına biraz malzeme bırakmıştım. Yün ceketler, fazladan biraz kadayıncı, birkaç silah, çadır falan var. Diğer ihtiyaçlarımızı Wawona’daki tüccarlardan alışveriş yaparak karşılayabiliriz. Ama bu gece için elimizde pek bir şey yok. Esas yolculuk için mümkün olduğunca tedarikli olmamızı istiyorum.”

Benny tekrar kızlara döndüğünde Lilah’ın Nix’in yarası-

nı sardığını gördü. Yarayı dikme işi bitmiş ve Nix'in gıkı bile çıkmamıştı.

"Deli demişken," diye mırıldandı Benny.

Tom kızlara bakarak, "Nix mi, Lilah mı?" diye sordu.

"Sen seç."

Tom güldü. "Hiç Nix'in kafasından neler geçtiğini hayal etmeye çalıştın mı?"

"Düşünmediğim bir an bile yok ki." Benny başını iki yana salladı. "Onu kendimi bildim bileli tanıyorum. Ama bazen bana tuhaf tuhaf baktığı ve garip şeylerden bahsettiği zamanlar da oluyor. İşte o an, onu gerçekten tanıyıp tanıdığımı emin olamıyorum."

"Peki, bu, onun deli olduğu anlamına mı geliyor?"

"Bilmiyorum... Bunu kelimelere dökemiyorum. Geçen yıldan sonra çok değişti. Kafayı bu geziye taktı. Bu konuda konuştuğumuzda çoğu zaman mantıklı şeyler söylüyor. Ama olur da ben bir şeye itiraz edersem ya bunu nasıl söylersin diye başımın etini yiyor ya da hiçbir şey söylememişim gibi davranıyor." Tom'un gözlerine baktı. "Sen de buna kaç kere şahit oldun zaten."

"Evet," dedi Tom. "Ama bunun, onun delirdiğinin bir işareti olduğundan emin değilim. Ailesinin son ferdi de bu dünyadan göçüp gitti, Benny. Artık tamamen yalnız olduğunu düşünüyordur."

"Öyle değil ama."

"Elbette öyle. Aslına bakarsan hepimiz kendi kafamızın içinde yalnızız; belki de bazılarımız diğerlerinden daha yalnız. Lilah yıllarca böyle yaşadı. Belki asla tam olarak düzele-

meyecek.”

“Yani Nix, sadece takıntılı ve yalnız biri mi?”

“Hayır, değil. Yaşamını çekilmez hâle getiren bir sürü şey olduğu konusunda seninle hemfikirim. Ama onun gerçekten delirdiğinden emin değilim. Yani kendisine ve başkalarına tehlike oluşturabilecek ölçüde delirmedi en azından. Ancak sanırım akıl sağlığı bozulmaya başladı. Gözün üzerinde olsun.”

Tom Benny’nin omzuna elini koydu ve Nix’in yanına gidip nasıl olduğuna baktılar. Solgun görünüyordu. Yüzünün rengi yeşile çalıyordu ve Benny’nin, bandajın altından görebildiği kadarıyla oldukça terlemişti. Lilah ağacın topraktan çıkan kökleri üzerine oturmuş, iğneyi alkolle dikkatli bir şekilde temizliyordu.

“Dünyanın en saçma sorusu olacak ama kendini nasıl hissediyorsun?” diye sordu Benny Nix’e.

“Bayan Lafferty’nin yorgan iğnesiyle saldırıya uğramış gibiyim.” Nix’in yüzü şişmişti ve konuşurken dudaklarını zar zor kıpırdatıyordu. Acıdan ve acıya katlanmaya çalışmaktan yorgun düşmüştü. “Teşekkürler,” dedi Lilah’ya.

“Ben de kasabaya dönmek istemiyorum,” dedi Lilah yanından uzaklaşarak.

Benny ve Nix, aynı anda Tom’a döndüler.

Tom iç geçirerek, “Tamam, yola devam ediyoruz,” dedi.

BİR SAAT DAHA DİNLENDİKTEN SONRA TOM, ÇOCUKLARA toparlanmalarını söyledi.

Benny, Chong'un nasıl olduğuna bakmak için arkadaşının yanına gitti ancak Chong konuşmak istemiyordu. Çantasını omzuna alıp kayışlarını ayarladı ve sonrasında kimseyle göz göze gelmedi.

"Hadi, gidelim," dedi Tom. "Güneş batmadan istasyona varmak istiyorum. Nix... Tempomuzu sen belirleyeceksin. Senin dayanabildiğin ölçüde hızlı gideceğiz."

"Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin. Yaralandın ve görüldüğü kadar ciddi olmasa da vücudun bir travma geçirdi. Kendini nasıl hissettiğin konusunda daha mantıklı davranman gerek. Eğer kendini çok zorlarsan bağışıklık sistemin çöker. İşte o zaman seni kasabaya kendi ellerimle götürürüm. Anlaşıldı mı?"

"Evet."

Tom kılıcının kınının bağlı olduğu kayışı ayarladı. "Şimdi, dağdan aşağı doğru ineceğiz; bu da attığımız her bir adımla

zombilerle karşılaşma olasılığımızın artacağı anlamına geliyor. Herkes gözünü dört açsın ve söz dinlesin." Son cümleyi söylerken Chong'a sert bir bakış attı. Çocuk, hafifçe başını sallamakla yetindi.

Böylelikle yola koyuldular. Tom en öndeydi. Birkaç dakika boyunca Benny de onun yanında yürüdü.

Bir süre sonra Benny, "Sağlam çuvalladık," dedi.

Tom homurdansa da yalnızca, "Daha kötü şeyler de gelebilirdi başımıza. Tamam, bundan çok daha kötüsü olamazdı ama yine de daha kötüsü de olabilirdi," demekle yetindi.

"Lilah da bana bunu söyleyip duruyor işte," dedi Benny sessizce. "Sanırım beni *susturma* fikri hoşuna gidiyor."

"Öyle olduğunu sanmıyorum. Yine de bazen oldukça sert olabildiğini kabul etmeliyim."

"Sence 'sert' kelimesi, onu tanımlamak için yeterli mi?"

"Ona biraz zaman ver çocuk, o yıllardır..."

"Yıllardır yalnız yaşıyor, evet, biliyorum. Böyle tuhaf biri olmasını eleştiriyor falan değilim. Sadece, birinin seni sürekli olarak öldürmekle tehdit etmesi sence de biraz ürkütücü değil mi?"

Tom, onu başıyla onaylasa da önceki sözlerini tekrarladı. "Ona biraz zaman ver."

Benny yavaşlayıp Tom'un öne geçmesine izin verdi ve Nix yanına gelene kadar bekledi. Gerçi kızın pek sohbet havasında olmadığı yüzündeki o sert ifadeden anlaşılıyordu. Bir süre Nix'le beraber yürüdü Benny. Ama sonra, Nix'in hızını artırmaya çalıştığını fark edince tekrar yavaşladı ve öne geçmesine izin verdi.

Ardından derin bir iç çekti.

Arkasına dönünce Lilah'nın Chong'la yan yana yürüdüğünü gördü. Sessiz sessiz bir şeyler konuşuyorlardı. Benny buna şaşırmişti. Lilah çoğu zaman tuhaf davranırdı ve genellikle yüz ifadesi o kadar duygusuz olurdu ki Benny, onun kafasından neler geçirdiğini çok merak ederdi. Zombi kartındaki resmini ilk kez gördüğünde ondan bayağı bir etkilenmişti. Ancak artık ondan sadece korkuyordu. Belki de onun için üzülüyordu... Tabii Lilah, ufacık bir sorunda bile bıçağını çekmek için o kadar acele etmese, Benny ona karşı daha çok merhamet besleyebilirdi.

Orman yolu kavisli bir şekilde ilerliyordu ve eskiden asfalt olan yol, topraktan fışkıran ağaç kökleri yüzünden çatlamış ve yer yer kırılmıştı. Bir süre sonra yol aşağıya doğru kıvrılmaya başladı. Bazısı henüz birkaç yıllık olan genç ağaçlar, bir zamanlar üzerinden arabalar geçen yolun ortasında serpilmişti.

"Tetikte olun," diye uyardı Tom. "Silahlarınızı çıkarın. Gözlerinizi ve kulaklarınızı dört açın."

Benny tahta kılıcını çıkarıp Nix'e yaklaştı.

Dizlerine kadar gelen otların arasmda yürüdüler. Arada bir ayaklarına insan kemiğine benzer şeyler çarpıyordu ama Benny, onların gerçekte ne olduklarına bakmak istemiyordu. İleride yana devrilmiş kahverengi bir kamyon vardı. Paslanmış arka kapısının üstünde *UPS* yazılıydı. Eski kargo kutularından arta kalanlar aracın arka tarafından fırlayarak etrafa saçılmıştı ve on dört yılın karını ve yağmurunu yediklerinden, hepsi bembeyaz olmuştu.

Tom, bir elini havaya kaldırıncaya herkes olduğu yerde ka-

lakaldı.

Ardından, kimsenin kıpırdamaması için bir işaret verdi. Sonra sessizce kılıcını çekip, parmak uçlarında kamyonun olduğu yere doğru ilerlemeye başladı. Orman, kuş cıvıltıları ve arı vızıltılarıyla doluydu. Benny kurumuş dudaklarını ıslattı ve her şeyin aniden ölüm sessizliğine bürüneceği o ana odaklanmaya çalıştı. Gergedana benzer başka bir hayvanla mı karşılaşacaklardı? Yoksa zombilerin saldırısına mı uğrayacaklardı?

Tom kimsenin görüş alanına girmeden kamyonun yanına vardı. Sessizce ilerlemek istediğinde bir gölge kadar sessiz olabiliyordu. Devrilmiş kamyonun üstüne çıktı, hızlıca etrafa göz attı ve ardından aracın arkasında kayboldu.

Nix, Benny'ye yaklaştı. Korkmuş görünüyordu. Benny, Nix'in yarasından ve sargılarından dolayı kendisini oldukça çaresiz hissediyor olabileceğini düşündü.

Bu yüzden yalnızca dudaklarını kıpırdatarak, "Her şey yolunda," dedi.

Ama aslında öyle değildi. Tom yeniden ortaya çıktığında kılıcı elinde gevşekçe sallanıyordu ve keskin tarafı otlara dönüktü. Benny, onun renginin solduğunu ve yüzünü tiksintiyle buruşturduğunu otuz metre öteden bile görebiliyordu.

Herkes aynı anda ileriye atıldı.

"Ne oldu?" diye sordu Nix.

"Birisi zombiler tarafından saldırıya mı uğramış?"

Tom umutsuzca onlara baktı. "Daha kötü," dedi. Yorgun ve üzgün görünüyordu. Arkasına dönüp yolun aşağısındaki ağaçların rüzgârla sallanan yapraklarına baktı.

Nix, Chong ve Benny, bir an şaşkınlıkla birbirlerine baktıktan sonra hep birlikte kamyonun diğer tarafına yöneldiler. Vızıltılar artmıştı. Benny birden bunun bahar çiçeklerinden nektar almaya çalışan arıların vızıltıları olmadığını fark etti.

Bu, sinek vızıltısıydı. Devrilmiş kamyonun üzerinde kalın bir bulut gibi uçuşan karasineklerin vızıltıları...

Bir erkek cesedinin üzerinde uçuşuyorlardı. İki ayağı üzerinde duran cesedin elleri devrilmiş kamyonun dingillerine bağlanmıştı. Üzerinde yırtık bir kot pantolon dışında bir şey yoktu. Vücudunu örten deriden eser kalmamıştı. Adamın vücudundaki etin neredeyse tamamı parçalanmış ve tüketilmişti.

Chong koşarak çalıların arasına girip kustu.

Benny'nin yanında duran Nix, gözleri kocaman olmuş bir hâlde kaskatı kesilmişti. Benny ona dokunduğunda buz gibi olduğunu fark etti.

Kendisiyse hâlâ ayakta mı duruyor, yoksa oturuyor mu, bilemiyordu. Belki de rüya görüyordu. Dünya deli gibi dönüyor; içini dolduran tiksinti, çılglık atma dürtüsünü tetikliyordu.

Gördükleri adam, zombiler tarafından saldırıya uğramıştı.

Onlara yem olmuştu...

35

"NEDEN?"

Bu, Chong'un aynı soruyu dördüncü soruşuydu. Belki de beşinci. Benny sayısını tam olarak hatırlayamıyordu. Chong durmadan volta atıyor ve her seferinde, etrafta onu cevaplayabilecek biri varmış gibi dönüp dönüp aynı soruyu soruyordu.

Benny'ye tamamen hissizleşmişti ama gözlerini bir türlü cesetten ayıramıyordu. Bu ölü adamın her bir santimetresini inceleme isteğine karşı koyamıyordu. Isırık izlerini saymak ve bu adamdan alınan her parçayı teker teker hafızasına kazımak istiyordu.

Hayır. Zihninde bir ses 'parça almak' gibi yetersiz ve doğru olmayan bir kelime grubunu kullanmasına itiraz ediyordu. Bu değerlendirmeyi soğuk bir tarafsızlıkla ve dürüstlikle yapmasını söylüyordu ona. *Hayır, dedi ses. Kendine yalan söyleme. Eğer gerçeği bu yumuşak kelimelerin ardına saklarsan sen de yumuşarsın. Ve sonrasında ölen sen olursun.*

Evet, hiçbir şey 'alınmış' değildi. Adamın tüm uzuvları tü-

ketilmişti. Yenmişti.

İşte, gördüğün şey bu. Zombilerin, o adama yaptığı şey bu.

Zihnindeki sesi dinlerken başka bir ses daha işitti. Bir hıçkırıktı bu. Gözlerini kırıştıtırıp etrafa bakındı. Chong, yine yanından uzaklaşıyordu. Biraz ilerledikten sonra yolun kenarına çöküp başını ellerinin arasına aldı. Tüm vücudu kontrolsüzce sarsılıyordu.

Benny, cesede bir kez daha baktıktan sonra Chong'un yanına gitmek için ona arkasına döndü. Bakışlarını yenmiş adamdan ayırabilmek için bir mazeret bulduğuna memnundu. Bu sayede cesede bakamayacak kadar korkak olduğunu iddia edemezdi kimse.

Güçlü ol, dedi içindeki ses son kez. Ve ardından sessizliğe gömüldü.

Benny, Chong'un yanına oturup kolunu onun omzuna attı. Bir şeyler söylemek istiyordu aslında, ancak ağzından çıkacak sözlerin hiçbirisi bu anın gerçekliğini anlatmaya yetmezdi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Chong. Başını kaldırıp ileriye baktı. Yüzü gözyaşlarıyla sıırıksıklamandı ve burnu akıyordu. "Ben... Yapamadım..."

"Hayır," dedi kısık ve hırıltılı bir ses. Arkalarına döndüklerinde tepelerinde dikilen Lilah'yla karşılaştılar. "Gözyaşı dökmen senin zayıf olduğun anlamına gelmez."

Chong burnunu çektikten sonra yüzünü sildi. Hiçbir şey söylemedi.

Lilah Chong'un önüne oturup mızrağını otların arasına bıraktıktan sonra, "Benny," dedi.

"Evet?"

"Git."

Benny bir şeyler söyleyecek olduysa da vazgeçti. Bunun yerine başını sallayıp ayağa kalktı. Lilah'ın Chong'a ne söyleyeceği ya da ne söyleyebileceğini hayal dahi edemiyordu. Çünkü Lilah'ın merhamet ya da duyarlılık gibi insani vasıflarla uzaktan yakından alakası yoktu.

Ama belki de Benny bu konuda yanılıyordu.

Kendi düşüncelerine karşılık başını iki yana salladı ve ardından Tom ve Nix'in yanına gitti.

"Tom... Burada neler olduğunu biliyor musun? Bunu kim yapmış?"

"Hayır," dedi Tom. Ama ses tonunda Nix'in ona keskin bir bakış atmasına sebep olacak bir şeyler vardı.

"Ne?" diye sordu.

Tom tereddüt etti.

"Hadi ama Tom," dedi Benny. "Eğer birlikte seyahat edeceksek bize bu şekilde davranmamalısın. Bizi bu şeylerden bu şekilde koruyamazsın."

"Bununla ilgisi yok," dedi Tom sessizce. "Ama... Önce bana şunu söyleyin: Geçen yıl, çocukları ödül avcılarından kurtardığınız o gece... Pembe Göz Charlie'yi öldürdüğünüzden ne kadar eminsiniz?"

Tom Benny'nin suratına okkalı bir yumruk indirmiş olsaydı onu bu kadar şaşırtamazdı.

"Ne?" diye sorabildi Benny sadece.

"Sen ne diyorsun?" diye sordu Nix.

"Henüz bir şey söylemiyorum. Sen soruma cevap ver,

Benny.”

Benny gözlerini kapayınca o berbat gecenin hatırası gözünün önüne geldi. Nix, Benny ve Lilah; Tom’un öldüğünü sanmış ve Charlie Matthias’la onun avcı dostlarının elindeki bir grup çocuğu kurtarmaya girişmişlerdi. Bir şeylerin ters gitme olasılığı, işlerin iyi gitme ihtimalinden çok daha yüksek olan riskli bir plan yapmışlardı. Gök delinmişcesine yağan yağmur ve korkutucu derecede şiddetli bir biçimde çakan şimşekler Charlie’nin kampını âdeta dövüyordu. Benny’nin önerisiyle Lilah, Charlie’nin Aç Orman’daki ağaçlara bağladığı yüzlerce zombiyi serbest bırakmıştı. Kayıp Kız, kendi vücudunu bir yem gibi kullanarak yüzlerce zombiyi peşine takıp onları ödül avcılarının kampına çekmişti. Şans eseri ölümden kurtulan Tom, tam o sırada yeniden ortaya çıkmıştı. Ardından yaşanan çatışmada tüm ödül avcıları ölmüştü. Lilah, yıllar önce Lunapark’tan kaçmaya çalışırken ölen kız kardeşi Annie’nin intikamı almak için Çekiç’i bizzat öldürmüştü.

Charlie Matthias, kamptaki bu kargaşadan kurtulmayı başarıp kaçmaya çalışan çocukların önüne çıkmıştı. O sırada Lilah ve Nix’i yere serip tam ikisini de öldürmek üzereyken Benny elinde siyah bir boruyla çıkagelmişti. Çekiç’in Morgie’nin kafasına indirdiği ve Charlie’yle beraber Nix’in annesini öldüresiye döverken kullandığı o siyah boruyla...

Charlie saldırıya geçtiğinde Benny, ters köşe yapmış ve ona boruyla vurmuştu. Bu görüntü, hatta ona vurmuş olmanın verdiği o haz bile Benny’nin hatırasında tazeliğini koruyordu hâlâ. Elinin tersiyle ağzını sildi.

“O, uçurumdan aşağı düştü, Tom.”

“Ama onun yere çarptığını görmedin veya duymadın.”

“Hayır...” dedi Benny şüpheyle.

“Lanet olsun!”

Nix, Tom’un kolunu kavradı. “Neden, Tom?”

Tom derin bir iç geçirdi. “Daha önce bu şekilde öldürülen iki adam gördüm. Yıllar önce. Hogan Dağı’nda. İkisi de bölgeye girmeye yeltenen ödül avcılarıydı.” Adamın yanına yürüdü ve onun cansız yüzüne baktı. “Bunları kimin yaptığına asla emin olamadım ama ortalıkta, bunu yapanın Pembe Göz Charlie olduğuna dair söylentiler dolanıyordu.”

26

“BU, MÜMKÜN DEĞİL,” DEDİ BENNY VE NIX AYNI ANDA.

“Umarım siz haklı çıkarsınız,” dedi Tom.

“Charlie öldü,” dedi Benny ısrarla. “Eğer düşüp boynunu falan kırmadıysa, en fazla zombi olmuştur. Yaşıyor olamaz.”

Tom bir şey söylemedi. Bıçağını çekip cesedin iplerini kesmeye koyuldu.

“Tom,” dedi Nix. “Charlie öldü. Öldüğünden eminim.”

“Tamam,” dedi Tom. İpleri kesip, cesedin kollarını kaldırarak aşağı kaymasını sağladı.

“Tom,” diye bağırdı Nix. “O, öldü.”

Tom adamı gövdesinden çekip yere yatırdı. “Seninle tartışmıyorum, Nix.”

“Ama bize inanıyorsun, değil mi? Onun düştüğünü gördük biz.”

“Size inanıyorum.”

“O hâlde...”

“Ama onun yere çarptığını görmediniz ya da duymadı-

nız.” Cesedin kollarını karnının üstünde birleştirdikten sonra doğrularak kamyonun içine göz atmaya koyuldu. Birkaç saniye boyunca bir şeyler aradı ve sonunda lekeli bir naylon parçasıyla geri döndü. Hiç konuşmadan cesedin üzerini naylonla kapayıp köşelerine ağır taş yerleştirdi.

“Tom,” diye çıkıştı Benny.

Tom sinirlenerek kardeşine döndü. “Ne söylememi istiyorsun, Benny? Durup dağın diğer tarafım kontrol etmedik. Belki orada tutunabileceği bir köşe ya da bir çıkıntı falan vardı. Hem darbeyi yumuşatacak kadar sık olan çalılıkların üzerine de düşmüş olabilir. Ya da otuz metreden doğruca toprak zemine düşmüş ve bedeni parçalanmıştır. Bilmiyorum. Bilmiyoruz. Mesele de bu zaten. Ben bu yaşıma varsayımlara bel bağlayarak gelmedim.”

“Ama...” diye söze girdi Nix fakat Tom onun sözünü kesti.

“Hayır. Şimdi beni dinleyin. İkiniz de. Devam etmek istiyorsunuz, değil mi? Kasabaya geri dönmek istemiyorsunuz?”

“Evet!” diye atıldı Nix. Benny ise hafifçe başını sallamakla yetindi. Bu konuda kendisinden Nix’in olduğu kadar emin olamıyordu.

“Tamam,” dedi Tom. “O hâlde hiçbir olasılığı göz ardı etmemelisiniz. Basit varsayımlar sizi ölüme götürür. Eğer Charlie ölmüşse, ölmüştür. Yaşıyorsa, yaşıyordur. Bunu kesin olarak bilmiyoruz. Ama hayatta olması ihtimalini göz önünde bulundurmazsak yanlış yapmış oluruz. Siz, Charlie’nin hayatta olup yolumuza çıkmasını ister miydiniz? Ticaret yollarını kesen adamlara bile işkence edip onları zombilere yem ediyorsa, bize neler yapmak isteyeceğini bir düşünün. En iyi arkadaşını öldürdük, bir zombi ordusunu üzerlerine saldı

ve onun Harabe'nin bu tarafında bir kanun kaçağı olarak anılmasına sebep olduk. Ve sen, Benny... Onu alt ettin. Bir gece gözlerini açtığında onun o pis pis sırttan suratıyla karşılaşmak ister miydin? Peki, ya sen, Nix?"

Hiçbir şey söylemediler. İkisi de konuşamıyordu.

"Ben burada, Harabe'de hayatta kalmayı başardım çünkü gerçekçi bir insanım. Her ne kadar her şeyin farklı olduğuna inanmak istesem de gerçekleri olduğu gibi kabullendim. Ve, *'Burada her şey seni öldürmek ister mi?'* sorusuna gelince... Evet, ister."

Kimseden çıt çıkmıyordu. Nix, Benny'nin elini tuttu ve Zak'in cenazesinde yaptığından çok daha sert bir biçimde sıktı.

"İkinizin de benim gibi düşünmenizi, hareket etmenizi ve tepki vermenizi istiyorum. Bu dünyayı kucaklamaya hazır olmalısınız. Henüz çok gençsiniz ama inanın bana, burada çok hızlı büyüyeceksiniz. Ama bu, ancak yeterince akıllı, dikkatli ve kendinize karşı dürüstseniz mümkün olabilir."

Nix, "Tom... Sence burada Charlie gibi başka adamlar da olabilir mi?" diye sordu.

"Evet," dedi Tom hiç tereddüt etmeden. "Hatta daha kötüler bile olabilir."

"Daha kötüler mi?" Nix ürpermişti. "Tanrım!"

Benny başım salladı. "O hâlde bu konuda da gerçekçi olmalıyız."

"Keşke aksini söyleyebilsem," dedi Tom güneşe doğru bakarken. "Artık harekete geçmeliyiz. Bu gece dışarıda uyumak istemiyorum. Böyle bir günden sonra bunu yapamam. David

Kardeş, yanında kalmamıza izin verecektir. Ama daha önümüzde kilometrelerce yolumuz var ve..." Sesi gittikçe azalıp sonunda kesildi. Havaya bakıyor gibiydi. Sonra dönüp hızla cesedin yanına gitti. "Lanet olsun! Seni aptal!"

"Neler?" diye sordu Nix.

Tom cevap vermek yerine cesedin üzerine serdiği naylonu çekip aldı ve yanına çömelerek boynunu incelemeye koyuldu. Cesedi çevirerek kafatasına yakından baktı. Sonra da bırakıp yere oturdu.

"Hayret..." dedi. Aklı çok karışmış gibi bir hâli vardı.

"Ne oldu?" diye sordu Nix tekrar.

Günler önce ölmüş olmalı, diye fısıldadı Benny'nin iç sesi. "Günler olmuş," dedi bu kez sesli bir biçimde.

Tom ona keskin bir bakış atarak sözlerini başıyla onayladı. Nix hâlâ anlamamıştı.

"Boynu kırık değil, öyle değil mi?" diye sordu Benny.

Tom başını iki yana salladı.

"Kafasında kurşun deliği yok mu?"

Yine başını salladı.

"Kıymık da yok?"

Nix ne söylemeye çalıştıklarını anlayınca gözleri dehşetle kocaman açıldı. "Onu kimse susturmadı," dedi sessizce.

"Hayır," diye mırıldandı Tom.

"O zaman neden... dirilmedi?"

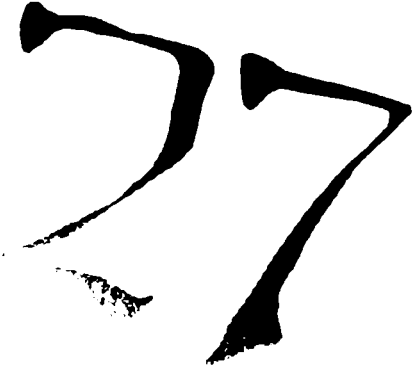
Tom başını ağır ağır salladı. Bir saniye kadar düşündükten sonra Lilah'yı yanına çağırdı. Chong'la birlikte Tom'un yanına geldiler. Chong sessizleşmişti ve solgun görünüyordu.

“Şu adama bir bak, Lilah,” dedi Tom. “Bana nasıl öldüğünü söyle.”

Tom başka açıklama yapmadı. Lilah bir saniye için Tom’un gözlerine baktıktan sonra omzunu silkip cesedin yanına çömeldi. Benny, Lilah’nın cesedi adım adım incelediğini fark etti. Tıpkı Tom gibi... Ama onun verdiği tepki farklıydı. Korkuyla geriye çekildi ve bıçağını çıkarıp bir saniye bile tereddüt etmeden adamın kafatasının köküne sapladı.

Benny irkilerek bıçaktan mümkün olduğunca uzağa kaçtı.

“Şuna da bakın!” dedi tanıdık olmayan bir ses. Hep birlikte Lilah’nın arkasındaki ağaçların arasından çıkan adama döndüler.

“KÜÇÜK KIZ, BIÇAK KULLANMADA DA BAYAĞI HIZLIYMIŞ.”

Yabancı sanki bir anda ortaya çıkmıştı. Kamyonun arka tamponuyla ormana doğru uzayan patikanın arasındaki açıklıkta duruyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu ancak oldukça zayıf bir adamdı. Üzerinde siyah bir ceket; başındaysa geniş siperli bir şapka vardı. Şapkasının kenarlarından sarkan uzun beyaz saçları, örümcek ağlarını andırıyordu. İnce dudakları, sıcak tavada oynayan solucanlar misali kıpırdanıyordu.

Lilah aniden mızrağını kapıp mızrağın kör ucunu yabancıya doğru savurdu. Adam en az altmış yaşında vardı. Sierra’nın kızgın güneşi ve sert rüzgârlarıyla kavrulmuştu teni. Buna rağmen bir şimşek hızında hareket edip arkaya doğru eğilerek mızrak saldırısını savuşturdu. Sonra Benny’nin takip bile edemediği bir hızla mızrağı kapıp ağaçlara doğru fırlattı. Eliyle Lilah’yı omzundan ittirip Nix ve Chong’un üzerine devirdi. Benny daha tahta kılıcını tutamadan Tom çömeldiği yerden kalkmış ve katanasını çekmişti. Ancak adam Benny’nin asla mümkün olamayacağını düşündüğü bir hareket yaptı. Adam, Tom’un kılıcı henüz havadayken arkasına geçip

bıçağı onun boğazına dayadı.

“Vay, vay, vay,” dedi adam sakince. Sırıtmaya devam ediyordu. “Hepimizin başı belada anlaşılan.”

Tom, aniden hamle yapıp boğazına dayanan bıçaktan sıyrıldıktan sonra bir dansçı edasıyla kendi etrafında dönerek kılıcını savurdu. Kılıç adamın burnunun ucundaydı.

Adam, gözlerini şaşşı yaparak kılıca baktı ve tuhaf bir biçimde kıkırdadı. Yavaşça bıçağını yukarı kaldırıp kılıca hafifçe vurdu. *Çling!* Metallerin birbirine çarpınca çıkardıkları ses uzun süre havada asılı kaldı.

“Bunu berabere sayalım ve oyunun ikinci raundunu ertелейelim,” diye öneride bulundu yabancı. Tom’un da aynı fikirde olup olmadığını öğrenmeyi beklemeden bıçağını elinde bir sihirbaz misali döndürüp belindeki deri kılıfa yerleştirdi.

Ancak Tom kılıcını indirmede. Ormanı kontrol etmek için sağa sola baktıktan sonra Lilah’ya, “İyi misin?” diye sordu.

Lilah bir şeyler mırıldanıp ayağa kalktı. Elini tehditkâr bir edayla belinde asılı duran silahının kabzasına koydu. O sırada Nix, Chong’un kalkmasına yardım ediyordu. İkisi de oldukça korkmuştu. Benny kılıcını çekmiş ve Tom’un sağ tarafına gelerek saldırı pozisyonu almıştı.

“Tamam,” dedi Tom kılıcını indirmeden. “Sen kimsin?”

“Rica etsem, katananı indirebilir misin, kardeşim?” Beyaz saçlı adam ellerini kaldırdı ancak sıırıtmaya devam ediyordu. Yine de gülümseyişi, o soğuk mavi gözlerine ulaşmıyordu. “Hepimiz dostuz burada.”

Adam katananın ne olduğunu da biliyordu. Bu, Benny’ye ilginç gelmişti.

“Dost mu? Genç bir kıza saldırmaya cüret eden biri için ne komik bir tanım bu,” dedi Tom.

Adam şaşkınlıkla bakakaldı. “Yanlış hatırlıyorsam lütfen beni düzelt kardeşim ama kendisi şuradaki mızrakla benim takma dişlerimi sökmeye kalktı. Ben de bundan sonraki akşam yemeklerimi dişsiz yemeyeyim diye onu iterek aramıza mesafe koydum. Sonra da sen ve şuradaki genç adam, bana kılıç çektiniz. Bense bıçağımı, ortamı sakınleştirmek için çıkardım.” Şaşkın bakışları yavaş yavaş kaybolmuş ve yüzünde yine o tuhaf gülümseme belirmişti. Bıçağını gösterdi. “Ve görüyorsun... Az önce onu kaldırdım.”

Tom yine de kılıcını indirmede.

“Sana ismini sormuştum,” dedi sakince.

“Bugünlerde insanlar birden çok isimle çağrılabilir, öyle değil mi?”

Tom bir şey söylemedi.

“Tamam, tamam,” diye kıkırdadı adam. “Görüyorum ki ciddi takılıyorsun; çünkü buradaki yetişkin sensin ve çocuklar seni izliyor. Buna saygı duyarım. Sürünün başındaki bir çoban misali.”

“İsim?” diye tekrarladı Tom.

“Dünyaya ilk geldiğimde John derlerdi bana. ‘Tanrı’nın lütfü’ anlamına gelen, İncil’de geçen bir isim. Henüz hatırı sayılır bir şey yapmamış bir bebeğe böyle bir isim vermek... Çok nazikçe bir hareket.” Siyah şapkasını çıkarıp Lilah’ya ve Nix’e baktı.

“Sizlerle tanıştığıma memnun oldum, hanımlar. Kabalığım için sizden af diliyorum. Lütfen özürlerimi kabul edin.” Eği-

lerek selam verdi. Şapkasıyla neredeyse yerleri süpürüyordu. Doğrulurken Tom'a gülümseyerek göz kırptı. "Bir gezgine benziyorsun ve elindeki kılıç, senin bir kervan muhafızı ya da ödül avcısı olduğunu gösteriyor. O yüzden büyük ihtimalle ismimi biliyorsundur."

"Nedir?"

Adam doğruldu ve ceketinin yakasını açıp iç cebinden yarısı görünen ve siyah kapağı yıpranmış İncil'i gösterdi. "Vaiz Jack."

Tom gözlerini kıstı. "Sen, Vaiz Jack misin?"

"Evet, bayım, ta kendisi. Benim adım daha önce de duyduunuz o hâlde?"

"Bazı ortak tanıdıklarımız var," diye mırıldandı Tom. "J-Dog, Solomon Jones, Dr. Skillz. Wawona'ya giden ticaret yolunda karşılaştığım insanlar."

Vaiz Jack'in mavi gözlerinde bir ışık parladı ve Benny, adamın yüzünün solduğunu fark etti. Vaiz, Tom'a bakıp başını sallayarak onu onayladı. Sonra dönüp Benny'ye, Lilah'ya ve Nix'e baktı. Bakışları üzerinde gezinirken Benny, yaşlı adamın gözlerindeki o tuhaf ışığın bir yanıp bir söndüğünü fark etti. Bütün bunlar bir saniyeden kısa bir süre içinde olmuştu ama günün tüm sıcaklığı değişmiş gibiydi. Değişmeden kalan tek şey, Vaiz'in o titrek gülümsemesiydi.

"Vay, vay, vay. Ne kutlu bir gün, bayım! Eğer şu et doğrayıcıyı indirirseniz, elinizi sıkmak isterim. Zira sanırım ben de sizin kim olduğunuzu biliyorum. Evet, bayım. Sert görünüşlü bir adam, otuz yaşlarında, siyah saçlı ve siyah gözlü. Japon görünüşlü ve buna uygun olarak Japon kılıcı taşıyan bir adam. Cebimdeki son kuruşun üzerine bahse girerim ki siz,

Tom Imura'dan başkası olamazsınız. Kılıç ustası Tom. Ormanın hâkimi. Hızlı Tommy. Katil Tom..."

Tom sakince kılıcını indirdi. "Ben takma isim kullanmıyorum," dedi sakince.

"Hayır, diğerleri gibi değilsin," dedi Vaiz Jack, yüzüne düşen bir tutam saçı geriye atarken. "İlk Gece'den sonra, buralarda yaşayan çoğu insan, bir yılanın deri değiştirmesi gibi kendi aile isimlerini saklama ihtiyacı hissettiler. Eski kimliklerinden sıyrılma ve başka bir insan olarak yeniden doğma fırsatı elde ettiler. Bazen çok daha iyi bir insan olmak için yaptılar bunu, bazen de tam tersi oldu. Ama sen, bunları zaten biliyor olmalısın, Tom Kardeş."

Tom kılıcını kınına yerleştirirken belli belirsiz bir şeyler homurdandı. Çocuklar, ortamdaki gerginliğin biraz olsun yumuşamasıyla rahat bir nefes aldı. Ardından Benny de kılıcını indirdi. Yapabileceği başka bir şey yoktu zaten. Bu kır saçlı yaşlı adamın, nasıl olup da Tom kadar hızlı hareket edebildiğine şaşırıyordu hâlâ. Hem bir vaiz neden profesyonel bir savaşçı gibi bıçak kullanmayı öğrenme ihtiyacı duymuştu ki?

"Bu lakapların çoğu," dedi Tom, "gerçekte beni tanımayan insanlar tarafından takıldı."

Benny abisinin, sözlerini özenle seçerek konuşmaya çalıştığını fark etti. Kılıcını indirmiş olabilirdi ama hâlâ tetikteydi.

"Seni, sen nasıl istersen öyle çağırırım, kardeşim," dedi Vaiz Jack elini kaldırırken. "Senin hakkında ilginç ve bir o kadar da harika şeyler duydum. O yüzden elinizi sıkmak isterim."

Tom adamın uzattığı eli görmezden gelip çenesiyle cese-
din olduğu tarafı işaret etti. "Bunun hakkında bir şey biliyor

musun?”

Vaiz Jack elinin havada kaldığına şaşırmış gibi rol kesti. Kederli bir ifadeyle omuz silkip havada kalan elini şapkasını düzeltmek için kullandı. Sonra yavaşça Benny'nin yanından geçerek cesede baktı. Nix ve Lilah, onun diğer tarafında durmuş, adamı pürdikkat izliyorlardı. Chong'sa ellerini cebine sokmuş, yere bakıyordu.

“Çocuklar mı yapmış?” diye sordu Vaiz Jack.

“Çocuklar mı?” diye sordu Nix. “Biz hiçbir şey yapmadık.”

“Hayır,” dedi Benny. “Lazarus'un Çocukları demek istiyor. Zombiler.”

Vaiz Jack, gözüne limon suyu fışkırtılmış gibi irkilerek Benny'ye döndü.

“Oooo... Hem doğru hem de yanlış, bayım. Doğru; çünkü bu zavallı adama bunu yapanlar Lazarus'un Çocukları. Yanlış; çünkü zombi, insanların kullanmaması gereken çirkin bir kelime.”

“Sadece bir kısaltma,” dedi Benny.

“Kısaltma olduğunu biliyorum, küçük kardeşim. Ama öyle bir kelimeyi kimse kullanmamalı. Bu kelime, Batı Afrika'daki Yılan Tanrı Nzambi kelimesinden geliyor. Bu kelimeyi bu anlamda kullanmıyorsun, değil mi? Ya da Lousiana lehçesinde 'hayalet' anlamına gelen sombra kelimesinden türetildiği anlamıyla? Çünkü bu, şeytanın yeryüzü üzerindeki kudretini kabullenmek olur.”

Benny'nin aklı karışmıştı. Vaiz Jack'in ses tonu bir dondurma satıcısı kadar cezbediciydi ama gözleri, bir kış rüzgârı gibi soğuktu.

"Ben..." diye söze başladı Benny ancak Nix, onun sözünü kesti.

"Annem bana, bir kelimeyi ne anlamda kullanmak istiyorsam o anlama geldiğini öğretmişti, bayım," derken sesi soğuk ve kesindi.

"Ah, ne hoş bir düşünce! Fakat gerçeklikten oldukça uzak. Gerçekte kelimelerin kendi güçleri vardır ve bunlar, ya Tanrı'nın saf kudretini ya da sapkın bir kara büyüünün gücünü taşır."

"Zombi kelimesini herkes kullanıyor," dedi Benny. Elbette bunun doğru olmadığını kendisi de biliyordu. David Kardeş bu kelimeyi asla kullanmaz ve duymaktan da hoşlanmazdı. Benny bu yaratıklara keşişlerin istediği biçimde seslenmekte bir sakınca görmüyordu aslında... Ama o anda var gücüyle, 'Zombi, zombi, zombi,' diye bağırmak istiyordu.

Vaiz Jack kara gözlerini kırptırdı. "Bu kelime, birçok insan için hakaret anlamına geliyor ve..."

Tom adamın sözünü kesti. "Hakaret etmek istemedik. Başkaları adına konuşamayız ama eğer kardeşimin ya da arkadaşlarının söylediklerine alman varsa bu, dinleyenin sorunudur."

"Öyle mi gerçekten?" diye sordu Vaiz Jack gülümsemesini hiç bozmadan. "Bu da başka bir bakış açısı tabii, Tom Kardeş. Ancak özgür iradenin de katıldığımız ya da katılmadığımız yönleri olabilir."

Tom adamın seslerine pek kulak asmadı. Bunun yerine, "Bu adama ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu.

Vaiz Jack cesedin yanına çömeldi. Bir süre anlamsız bir şeyler mırıldandıktan sonra Tom'a baktı. "Tam olarak ne öğ-

renmek istiyorsun, Tom Kardeş? Adam, Lazarus'un Çocukları tarafından hırpalanmış ve Yaratıcı'ya dönmüş. Sonra da şu beyaz saçlı genç hanımın nezaketiyle susturulmuş. Ben daha fazla anlaşılabilecek bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Onu Lilah susturmadı," diye çıkıştı Nix. "Hiç dirilmemiş."

Vaiz Jack başını bir peygamberdevesi gibi çevirip Nix'e baktı. "Bu doğru mu, Prenses?"

"Bana bu şekilde hitap edemezsin," diye atıldı Nix.

"Ah, affedersiniz. Bu kelime sizi gücendirdi mi?"

Tanrım, diye geçirdi içinden Benny. Tahta kılıcıyla adamın beynini dağıtmak istiyordu.

Nix ters bir cevap vermeden önce Tom, "Adamın ölümünün üzerinden en az bir gün geçmiş olduğu anlaşıyor ve bu sürede yeniden dirilmemiş. Ben de size, bu konu hakkında bir şey bilip bilmediğinizi soruyorum."

"Hayır, Tom Kardeş," dedi Vaiz Jack ayağa kalkarken, "bildiğimi söyleyemem."

"Onu kimin ölümlere yem ettiğiyle ilgili bir fikriniz var mı?"

Benny Tom'un 'zombi' yerine 'ölü' kelimesini kullandığını fark etti.

"Bu da başka bir gizem tabii," dedi Vaiz Jack. "Bir insan neden böyle bir şey yapsın?"

"Kim olduğunu biliyor musun peki?" diye sordu Tom. "Senin Wawona'da yaşadığını duymuştum. O taraftan gelmiş olabilir mi?"

"Bu zavallı günahkârı daha önce hiç görmedim."

Tom neredeyse gülümsüyordu. "Günahkâr mı? Onu daha önce hiç görmediysen, günahkâr olduğunu nereden biliyorsun?"

"Hepimiz günahkâriz, Tom Kardeş. Arafın nefes alan ve yaşayan tüm sakinleri birer günahkârdır. Benim gibi mütevazı din adamları bile. Hepimiz günahkâriz. Sadece Lazarus'un Çocukları saf kalpli ve temiz ruhludur."

"O nasıl oluyor?" dedi Benny şüphe dolu gözlerle adama bakarak. "İnsan yiyorlar."

"Onlar, bu yeni cennet bahçesini miras almak için ölümden uyandırılmış kullardır." Çürük ve Harabe'nin yeşil arazisini göstermek için kollarını açtı. "Bu dünyanın kanı içinde yeniden doğdular, günahlarından temizlendiler. Şimdi de arınmanın ışığında yürüyorlar. Sadece bizler, şu topraklarda bir avuç kalmış bizler hâlâ eski günahlarımıza, sapkınlıklarımıza ve imansızlığımıza tutunuyoruz."

Benny bir şeyler söyleyecekti ama dini bir tartışma için uygun bir rakip olmadığını fark etti.

Lilah öne atıldı. Hâlâ gergin olduğu gözlerinden anlaşılyordu. Belki de silahının elinden böyle kolayca alınmış olmasına bozulmuştu. Onu daha önce alt eden tek kişi, Pembe Göz Charlie idi. "Sen şimdi hepimizin birer günahkâr olduğunu mu söylüyorsun? Yani başımıza gelen her şeyi hak ettik, öyle mi?"

"Bunu ben söylemiyorum, Küçük Hanım. Bunu kitap söylüyor."

"Zombiler tarafından yenmek İncil'de mi geçiyor?" diye sordu Nix gözlerini ayırmadan. Zombi kelimesini üstüne basa basa söylemesi Benny'nin hoşuna gitmişti.

“Öyle kaba bir şekilde değil elbette.” Ceketinin cebindeki İncil’i işaret etti. “Ama evet. İnsanoğlunun kaderi, bu kitabın satırlarında yazılı.”

“Nerede?” diye sordu Lilah. “Bütün bunlar İncil’in neresinde yazıyor?”

Vaizin gözlerinden belli belirsiz bir ifade geçti. Benny o an, adamın maske takmış bir yılan gibi görüldüğü düşündü.

“Burada yazılı ama sadece onu gerçekten okuyabilen gözler görebilir bunları,” diye cevap verdi Vaiz sessizce. “Ancak bahse girerim sizler, İncil’i okumak için hiç zaman bulamamışsınızdır.”

“Böylesi bir bahse girseydiniz, kaybederdiniz, bayım.”

Herkes sesin geldiği yöne döndü. Konuşan Chong’dü. Lilah’nın mızrağını çalıların arasından alıp kıza uzattı. Lilah ona bakmadan mızrağı aldı.

Vaiz Jack Chong’u baştan ayağa süzdükten sonra ona küçümseyeci bir sırıtışla karşılık verdi. “Bundan şüphe ederim, evlat. Duyduğuma göre bu genç hanım, bu dağlarda yalnız ve yabani bir hayat sürüyormuş. Herhangi bir kilise veya cemaatten uzakta yani.”

“Ne fark eder ki? Bir çoban köpeği, bir sürü ve bir çoban olmasa da bir çoban köpeğidir.” Chong gergin bir tavırla dudaklarını yaladı. “Tartışmaya hazır olmadığınız bir konuda kimseye soru yöneltmeyin, bayım.”

Vaiz Jack’in gülümsemesi biraz olsun solmadı. “Vay, vay, vay... Sen neyle karşılaştın böyle, Jack? Çürük ve Harabe’de okul gezisine çıkmış birkaç ufaklıkla mı?”

“Pek yaklaştığın söylenemez,” dedi Tom sessizce.

“O hâlde nesiniz siz?”

Chong, Lilah, Nix ve Benny aynı anda konuşmaya başladı. Derken Tom parmaklarını şıklattı. Ses, havada bir silah sesi kadar keskin bir şekilde yankılanmıştı. Sonrasında avuçlarının arasında bir şey patlatıyormuş gibi bir el işareti yaptı. Bu, geçen yedi ay süresince öğrendikleri hareketlerden biriydi. *Sessiz ama tetikte olun*, anlamına geliyordu.

“Buraya kişisel bir iş için geldik,” dedi Tom yumuşak bir ses tonuyla. “Bir aile meselesi ve bizler, aile meselelerimizi yabancılarla tartışmayız.”

“Biz böyle miyiz, Tom Kardeş?” dedi sitemkâr bir ses tonuyla. “Bizler, birer yabancı mıyız?”

“Eğer Wawona’da ya da istasyonlardan birinde karşılaşmış olsaydık seninle konuşmaktan çekinmezdik sanırım. Ama durum böyle değil. Yol ortasında, işkenceye maruz kalmış ve ölümlere yem edilmiş bir adam buluyorum, hemen ardından bir anda sen ortaya çıkıyorsun. Bu, oldukça şüpheli bir durum.”

“Ben...”

Tom elini kaldırarak adamın sözünü kesti. “Bitirmeme izin ver. Herhangi bir husumet yaratmak ya da saygısızlık etmek istemem ama yabancılara güvenebileceğim bir pozisyonda değilim şu an.” Benny’yi ve diğе çocukları işaret etti. “Güvenlik söz konusu olduğunda, sosyal davranışların uygunluğunu sorgulamak ikinci planda kalıyor.”

“Anlıyorum.”

“Bir kez daha soracağım... Bu adamın kim olduğu, neden öldürüldüğü veya neden dirilmediği konusunda bir şeyler biliyor musun?”

Vaiz Jack başparmaklarını pantolonunun köprülerine geçirdi. Benny adamın sağ elinin bıçağının kabzasına değdiğini gördü. Bıçağını ne kadar seri kullanabildiğini gördüğü için bunun bilinçli bir hareket olmadığını düşünemezdi. Tahta kılıcını daha da sıkı tutmaya başladı.

“Aradığın cevapların hiçbiri ben de yok sanırım,” diye mırıldandı adam boğuk bir sesle.

“O hâlde, buradaki işimiz bitti.”

“Benimle mi yoksa bu zavallı günahkârla mı?”

“İkinizle de.” Tom yavaşça geriye doğru küçük bir adım attı.

Vaiz Jack kafasını salladı. “Belki daha uygun koşullarda bir kez daha karşılaşırız, Tom Kardeş.”

“Bu iyi olurdu, bayım ama sanırım mümkün değil. Gördüğünüz üzere bizler doğuya gidiyoruz.”

İlk defa Vaiz Jack’in yüzündeki gülümseme solar gibi oldu. “Ne? Bu dağlardan ayrılıyor musunuz? Ne zaman geri döneceksiniz?”

“Sanırım dönmeyeceğiz.”

İşte bu Vaiz Jack’in yüzündeki gülümsemeyi tamamen silmişti. Bu haber karşısında hayal kırıklığına uğramış hatta biraz da sinirlenmiş gibiydi. Tom, Vaiz Jack’in ifadesindeki değişikliği izlerken, Benny’de abisine bakıyordu.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Tom. Yüz ifadesi ve ses tonu oldukça sakindi.

Derken adam yüzünde yine o gülümseme belirdi. Başlangıçta biraz çekimser olsa da kısa sürede titrek gülümseme eski hâline geri döndü. “Sorun mu? Neden sorun olsun ki? Yok

elbette, sadece çok daha medeni koşullar altında karşılaşmış olsak oturup sohbet etme imkânımız olabilirdi. Korkarım, çok yanlış bir zamanda rastlaştık. Bıçaklar, sert sözler ve tüm bu koşullar...”

Bu kez Tom da gülümsedi. Bu seferki daha sahici görünüyordu. En azından Benny’ye öyle gelmişti. “Evet,” dedi Tom. “Sanırım bu, çok da sevecen bir karşılaşma olmadı.” Omuz silkti. “Ama daha kötüsü de olabilirdi.”

“Evet,” dedi Vaiz Jack gözleri parlayarak. “Kesinlikle olabilirdi.”

İkisi de öylece dikiliyordu. Ölü adamla aralarında üç metre kadar mesafe vardı. Benny o an pek çok farklı konuşmanın aynı anda yapıyor olduğu izlenimine kapıldı. Kelimeler dillendirilmiyordu ama belli ki Benny dışında herkes konuşulanları anlıyordu. Ancak sonra Nix’in yüzüne baktığında onun da anlamadığını gördü.

Vaiz Jack, Nix ve Lilah’ya döndü. “Eğer sizi gücendirecek bir söz söylediysem, güzel hanımlar,” dedi ve şapkasını çıkararak eğildi, “lütfen özürlerimi kabul edin. Harabe hiç de iyi bir okul değil ve bu zor koşullar altında çoğu zaman kim olduğumuzu ve nereden geldiğimizi unutuyoruz.”

Lilah bir şey söylemedi ama o bal rengi gözlerindeki ifade biraz yumuşamış gibiydi. Nix’se, başını hafifçe sallayarak adamın özrünü kabul etti.

Vaiz Jack Benny’ye döndü. “Sana da iyi günler dilerim, küçük kardeşim.”

“Hım... Evet, teşekkürler. Görüşürüz.”

Vaiz Jack Chong’u görmezden gelip imalı bir tavırla tekrar

Tom'a döndü. "Rüzgârda yine boş boş sallanır korkusuyla elimi bu kez sana uzatmayacağım, Tom Kardeş. O yüzden şapkamı çıkararak seni selamlamış olayım. Tanrı sizi, insanların zulmünden ve kötülüklerden korusun."

Ardından şapkasını tekrar başına takıp yakasını düzeltti ve tekrar ormana doğru ilerledi. Öyle çabuk gözden kayboldu ki Benny bir an tüm bu yaşananları hayal etmiş gibi bir hisse kapıldı. Tom ve diğerleri, beş dakika boyunca kıpırdamadan öylece dikilirken, Vaiz Jack'in yumuşak ayak seslerinin silinip ormanın seslerinin birer birer geri dönüşünü dinlediler.

Benny derin bir nefes verdi ve Tom'a döndü. "Bütün bunlar da neydi böyle?"

"Gerçekten bilmiyorum," dedi Tom.

Benny Tom'un da aklının karıştığını görebiliyordu. Abisiyle yolun kenarına kadar gittiler ve aynı anda çömelerek Vaiz Jack'in toprak yolda bıraktığı izleri incelediler. Benny Tom'un ince bir dal kullanarak adamın ayak ölçüsünü aldığını gördü. "Kaliteli bir yürüyüş ayakkabısı," diye mırıldandı Tom. "İlk Gece öncesinden. Bu da ya ayakkabıyı bir yerlerden bulduğu ya da onun için oldukça yüklü bir para ödediği anlamına geliyor."

Benny başını salladı ve yere birz daha yakınlaşarak Tom'un ona öğrettiği şekilde ayak izinin dokusunu incelemeye başladı. Giyilmekten yıpranmış bir ayakkabı olduğu belli oluyordu ve sağ topuğunda hilal şeklinde bir iz vardı.

"Oldukça belirgin bir iz," dedi Benny. Tom onu başıyla onayladı.

"Bu, bir parmak izi kadar önemli. Bunu unutma," dedi ve izi incelemeleri için diğer çocukları da yanlarına çağırdı. Her

bir adımın bıraktığı kendine has izleri gösterdi hepsine.

“Buna ne gerek var?” diye sordu Chong. “O, bizim düşmanımız mı?”

“Bunu ben de bilmiyorum ama hazır elimize fırsat geçmişken olabildiğince fazla detayı gözden geçirmenizi istiyorum. Neyin faydalı olacağını asla bilemezsiniz.”

“O gerçekten Vaiz Jack miydi?” diye sordu Nix.

Tom ayağa kalktı ve patikaya doğru döndü. “Yani... Dr. Skillz’in bana vermiş olduğu tarife uyuyor. En azından fiziksel olarak.”

“Şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf insan olduğunu ve onun yerine bir zombiyle karşılaşmayı tercih edeceğimi söylesem, çok mu ileri gitmiş olurum?” diye sordu Nix.

Tom başını iki yana salladı. “Hayır. Sana bu konuda hak veriyorum.”

“Onu sevmedim,” diye gürledi Lilah. Mızrağını sıkıca kavramıştı. “Eğer onu bir daha görürsem...” dedi ve cümlesini tamamlama gereği bile duymadı.

“Sanırım bundan sonrasında arkamızı kollasak iyi olacak,” dedi Tom.

“Onun gerçekten bir vaiz olduğuna inanıyor musun?” diye sordu Chong.

Tom başını iki yana salladı. “Onun hakkında hiçbir şeyden emin değilim. Hiçbir şeyden...”

Gökyüzüne baktı.

Benny bir şeyler sormak üzereydi ama Tom başını iki yana salladı.

“Gün batmaya başladı,” dedi Tom. “Hemen yola koyulup istasyona gitmeliyiz ve bunu yaparken, biraz salim kafayla düşünmeye ihtiyacım var. Sonrasında konuşuruz, Benny. Şimdi izci yürüyüşüyle ilerleyeceğiz. Yani iki yüz metre yürüyüp üç yüz metre koşacağız ve bunu bir döngü olarak tekrar edeceğiz. Bu şekilde daha hızlı ilerlemiş oluruz.”

Ve bu, bizi soru sormaktan alıkoyar, diye fısıldadı Benny’nin iç sesi. *Akıllıca.*

“Nix, bu sana bağlı tabii. Bu hızı kaldırabilir misin? Sakın lafı dolandırma; evet mi hayır mı?”

“Evet,” dedi Nix istekli bir şekilde. “Eğer devam edemeyecek gibi olursam, bunu sana söyleyeceğime dair söz veriyorum.”

Tom başka bir şey söylemeden güneydoğuya döndü ve ilerlemeye başladı.

Diğerleri de onu takip etti. Yürüyor, koşuyor sonra tekrar yürüyorlardı. Bu sırada soru sormaya da vakit bulamıyorlardı. Ama Benny’nin aklına binlerce soru geliyordu ve Nix’in zihninde de aynı soruların belirdiğine emindi.

Vaiz Jack kimdi?

Ölü adamla bir bağlantısı var mıydı? Adamı kim, neden öldürmüştü? Pembe Göz Charlie hâlâ hayatta olabilir miydi? Eğer öyleyse, şu küçük tepelerden birinde miydi? Ve onların dışarıda olduklarından haberdar mıydı?

En önemlisi; o adam nasıl olup da tekrar dirilmedi? İlk Gece’den beri ölen herkes, nasıl ölmüş olursa olsun yeniden diriliyordu.

Neden bu kez öyle olmamıştı?

Bu ne anlama geliyordu?

Koşarlarken bu sorular Benny'nin zihninde dönüp duruyordu.

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Hâlâ hayatta olan kaç insan var? Tom, California'nın orta kesimlerinde beş yüz tane ödül avcısı, tüccar ve istasyon keşişinin oluşturduğu bir ağ olduğunu söylüyor. Belki iki yüz kadar münzevi de ıssız bölgelerde ya da daha uzak noktalarda yaşıyor olabilir miş. Bu sayılar, kulağa çok gibi gelebilir ama değil. Tarih öğretmenimiz eskiden California'nın en kalabalık eyalet olduğunu ve şehirde neredeyse kırk milyon insanın yaşadığını söylemişti.

ESKİ YOLDAN AYRILDILAR. BİR ZAMANLAR OTOBAN OLARAK kullanılan bir yol bulup bu güzergâhta ilerlemeye başladılar. Benny'nin ayak parmağı deli gibi acıyordu ve giysileri terden sıırıslıklam olmuştu ancak Benny, bunları umursamadan mütemadiyen etrafı kolaçan etme ihtiyacı hissediyordu. Bir zombiyle ya da daha kötü bir şeyle karşılaşabilirler diye her bir ağacın gölgesini kontrol ediyordu.

Charlie öldü, dedi kendi kendine. Ama ondan daha gerçekçi olan iç sesi, *Bunu bilemezsin,* diye karşılık verdi.

Feci şekilde terleyen ve çektiği acıya rağmen kararlı bir şekilde ilerlemeye devam eden Nix'e kısa bir bakış attı. Onun bu azmiyle ilk kez karşılaşmadığından, Benny şaşırmıyordu.

Koştular ve yürüdüler. Koştular ve yürüdüler.

Tempoyu düşürdükleri anlardan birinde Benny, Nix'e doğru eğilip, "O adam neydi öyle?" dedi.

"Vaiz Jack," dedi Nix ürpererek "Banyo yapmaya ihtiyacım olduğunu hissediyorum."

Benny parmaklarıyla saymaya başlayarak, "Şimdiye dek

yedi din adamıyla tanıştık. Yani hâlâ görev başında olan yedi adam demek istiyorum,” dedi.

“Kasabada dört kişi var: Rahip Kellogg, Peder Shannon, Haham Rosemann ve İmam Murad... İstasyondaki keşişlerse; David Kardeş, Shanti Kardeş ve Sarah Kardeş’ten ibaret. Azıcık şey olan keşişler dışında, yani, bilirsin...” diye de ekledi, kastettiği kişilerin birer kaçık olduğunu ima ederek.

“Tanrı’nın elinden geçmiş,” dedi Nix. “Tom’un kullandığı ifade bu değil miydi?”

“Evet. Onların dışında, tanıdığımız tüm din adamları oldukça normal. Yani o keşişler de iyi insanlar ama burada, Harabe’de yaşadıkları için azıcık kafayı kırmışlar sanırım. Ama başka dinlerden olsalar bile, hepsi kıyamet gününde birlikte olmak isteyeceğin türde insanlar.”

“Ama O, değil,” dedi Nix, Benny’nin ne demek istediğini anladığını belirtecek şekilde başını sallayarak. “O adam, zombilerden bile daha korkutucu.”

“Ooooo, ‘zombi’ çok kötü bir kelime, küçük kız,” dedi Benny, Vaiz Jack’in o yapmacık konuşmasını taklit ederek.

“Off... Yapma!” dedi Nix, Benny’nin koluna hafifçe vurarak.

Yol, bir tepenin yamacında kıvrılırken biraz daha yürüdüler.

“Tuhaf bir gün,” dedi Benny.

“Tuhaf bir gün,” diye tekrarladı Nix.

Yolun kenarında düzinelerce araba ve kamyon vardı. Arabaların bazıları yolun kenarındaki drenaj çukuruna savrulmuş; geri kalanlar da birbirlerine girmişti. Bazılarının içlerin-

de insan iskeletleri vardı.

“Bu arabaları yoldan kim çekti?” diye sordu Chong.

“Büyük ihtimalle bir tank veya buldozer,” dedi Tom. “Şehirler bombalanmadan önce, bu savaşın kazanılabilir olduğunu düşünüyorlardı.” Sağa sola saçılmış bir yığın aracı işaret etti. Çoğu artık otların arasında görünmez olmuşlardı. “Burası, tüccarlar ve diğer insanlar tarafından sıkça kullanılan bir yol. Tüm bu arabalarda defalarca zombi araması yapıldı.”

Nix, Tom’un sözlerine inanmadığını belli edercesine sin-si sin-si gülümsedi. “Ama bu güvenli oldukları anlamına gelmez. Her seferinde onları kontrol etmeliyiz, öyle değil mi?”

Tom onu başıyla onayladı. “İşte bu, bizim hayatta—”

“—kalmamızı sağlayacak türden bir düşünce tarzı,” diye abisinin lafını tamamladı Benny huzursuzca. “Evet, bunu defalarca duyduk.”

“Bunu düşünen ilk kişi olmadığı için huysuzlanıyor işte,” dedi Nix.

“Öyle bir şey yok,” diye yalan söyledi Benny.

Sohbeti kesip yürümeye devam ettiler.

Güneş, batıdaki ağaç denizinin üzerinden batmaya başladığında bir tepeye varmışlardı. Benzin istasyonu, tepenin aşağısındaki büyük söğüt ağacının altındaydı.

“Yakından bak bakalım,” dedi Tom Benny’ye dürbünü uzatarak.

Benny, lensleri ayarladı ve etrafı inceledi. Etraftaki çalılar çok sık ve uzundu ama küçük binaların etrafında geniş ve beton bir alan görünüyordu. Ağaçların olduğu yerde çok eski bir tabela sallanıyordu. Güneşten bembeyaz kesilen tabelanın

üstüne kutsal kitaptan alıntılanan cümleler yazılmıştı ancak yazılar, çokça yağmur yediği için cümlelerin yalnızca bir kısmı okunabiliyordu.

“David Kardeş’in yeri burası mı?” diye sordu Chong kasvetli bir ses tonuyla. Gergedan felaketi, ölü adamı bulmaları ve Vaiz Jack’le olan tuhaf karşılaşmalarının ardından Chong, espri yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Çok az konuşuyordu ve konuştuğunda da sesi çok donuk çıkıyordu. Onunla konuşmak bir uyurgezerle sohbet etmekten farksızdı.

Tom da bu durumu fark edince Benny’ye anlamlı bir bakış attı. Dudaklarını oynatarak, “Gözün arkadaşının üstünde olsun,” dedi.

“Evet,” dedi Benny. “O, benim tanıştığım ilk keşişti. Onun dışında iki de kız var. Sarah ve Shanti Kardeşler.”

“Ve İhtiyar Roger,” diye ekledi Nix.

“Kim?” diye sordu Chong.

“Himayelerindeki zombi. Hatırlarsan sana anlatmıştım.”

Chong başını salladı ama bir şey söylemedi.

Buzulların binlerce yıl önce buraya yığıldığı devasa beyaz kaya bloklarının yanında uzanan yolu takip edip aşağıya indiler. Kayaların arasından incecik bir dere akıyordu ama öylesine minik bir akarsuydu ki hiç sesi çıkmıyordu. Chong diğerlerinin gerisinde kalınca Benny de onunla beraber yürümek için yavaşladı. Chong’un yüzüne baktığında az kalsın dengesini kaybedip düşecekti.

Chong’un o kara gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

“Hey, dostum. Ne oldu?”

Chong, Benny’nin koluna dokundu. “Çok üzgünüm, dos-

tum."

Benny başını iki yana sallayıp bir şeyler söylemeye çalıştı ancak Chong, "Hayır," diye araya girdi. "Sizinle hiç gelmemeliydim. Ben olmasaydım her şey daha iyi olurdu."

"Saçmalama," dedi Benny ama ses tonu çok inandırıcı değildi. "Ayrıca bu sayede Lilah'yla bir iki gün daha geçirme fırsatı bulmuş oldun işte."

Chong acı bir şekilde gülerek Benny'yi susturdu. "Şu gergedan olayından sonra, onun gözünce bir köpek pisliğinden farkım yok."

"Saçmalama. Lilah herkese aynı şekilde davranıyor. Beni iki kez öldürmeye yeltendi, biliyorsun."

Chong ümitsizce başını salladı. "Ben, her şeyi berbat ettim."

"Abartıyorsun."

"Geldiğim için çok pişmanım," dedi Chong ısrarla. Ancak bu sefer daha çok kendine söylemişti bunu. Benny, arkadaşının moralini yükseltmek için söyleyebileceği bir şeyler bulmaya çalışıyordu ki Tom yumruğunu kaldırarak durmalarını işaret etti.

Bir süre araziyi inceledikten sonra diğerlerini yanına çağırdı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Benny.

"Gidip bakalım," dedi Tom.

Tom yamaçtan aşağı inerken çocuklar da onu takip etti. Benny sabahtan bu yana ilk kez gergin hissetmiyordu kendini. David Kardeş'in biraz kaçık olduğunu düşünüyordu ama şimdiye kadar tanıştığı en iyi insanlardan biriydi o. Onunla

birlikte yaşayan diğer iki kız da çok tatlıydı. Ayrıca hepsi iyi birer aşçıydı. Benny bugün gördüğü onca şeye rağmen koca bir parça gergedan etini mideye indirebileceğinden emindi.

Tam ortasında bir benzin pompasının, toprak olmuş bir kültürün çürük mezar taşı misali durduğu beton alana ulaştılar. Tom benzin pompasının metal kutusuna vurarak gürültü çıkardı. Ses, tepeden yankılanıp sessizliğin içinde eridi.

Ancak ortalıkta kimse yoktu. Tom gözlerini kısarak, "Burada kalın," dedi. Dikkatle benzin istasyonunun ön kapısına gidip kapıyı çaldı. Sessizlik. "David Kardeş?" diye seslendi bu kez.

Yine hiçbir karşılık gelmedi.

Tom kaşlarını çatıp çocukları çağırdı. Onlar da büyük bir dikkatle kapıya yaklaştılar. Herkesin silahı elindeydi.

"Hazır olun," dedi Tom eli kapının tokmağına uzanırken. Kapı kolayca açılarak içeri doğru savruldu. Tom silahını çekip sessizce içeri süzüldü. Diğerleri de arkasından girdi. Lilah, Tom'un sağını koruyordu; Benny ve Nix de sol tarafındaydılar.

Ancak dikkatli olmayı gerektirecek bir şey yoktu.

"Herkes nerede?" diye sordu Nix fısıltıyla.

Tom başını iki yana sallayıp tereddütle birkaç adım daha attı.

İstasyonun ön tarafı ticari işler için düzenlenmişti ve konforlu olması amaçlanmıştı. Bu kısımda rahat koltuklar, bir kömür sobası ve bir de yemek masası vardı. Benny, Tom ve Nix birkaç defa burada kalmışlar ve Tanrı'nın Çocukları tarafından pişirilen güzel yemekleri yemişlerdi. Tom, her gelişinde

hediye olarak birkaç malzeme getirirdi onlara.

İstasyonun kalan kısmı keşişlerin yaşam alanı olarak hizmet veriyordu. Dürülmüş şilteler ve geceleri üzerinde okuma yaptıkları plastik süt kasaları olurdu burada. İplere serilmiş çarşaflarla mahremiyet alanları oluşturulurdu. Duvara çakılmış çivilere çiçekler ve taze otlar asılırdı.

“Neredeler?” diye sordu Nix tekrar.

“Lilah,” dedi Tom. “Verandayı kontrol et.”

Lilah başını salladı ve tek kelime etmeden dışarıya süzüldü. Tom’un, kendisinden hiç böyle şeyler istememesi Benny’yi biraz rahatsız ediyordu. Ama şimdi tartışmanın sırası değildi.

Nix sobanın yanına gidip tabakları inceledi. Sonra ellerini ocağın üzerinde gezdirdi. “Ocak soğuk ama tabaklarda yiyecek var. Henüz bozulmamışlar.”

“Masada da çay bardakları var,” dedi Benny. “Ve görünüşe göre bütün eşyaları da burada. Shanti Kardeş’in çantası yatağının üzerinde duruyor. Yürüyüşe falan gitmiş olabilirler mi? Günübirlik bir gezi veya onun gibi bir şey?”

Tom başını iki yana salladı. “Hayır... Aceleyle kalkıp gitmişler gibi görünüyor.” Çömeldi ve yerdeki okuma gözlüğünü eline aldı. Camlarından biri kırılmıştı. “David Kardeş’in bu,” diye mırıldandı. “Ve dahası da var. Ben buraya birçok malzeme göndermişim. Yün ceketler, çadırlar, yemek kapları, biraz yiyecek ve birkaç silah. Hiçbirini göremiyorum.”

Kapı açıldı ve Lilah içeriye girdi. “Birisi İhtiyar Roger’ın kapısını kırmış. Ve adam gitmiş... İzler doğuya doğru gidiyor.”

“Ne zaman olmuş bu?” diye sordu Tom.

“Öğleye doğru.”

Tom bir kez daha başını salladı. “Sanırım herkes aynı anda ayrılmış istasyondan.”

Batmaya başlayan güneşin son ışıkları altında dikilip düşünmeye koyuldular. İpuçlarından bir şeyler çıkarmaya çalışıyorlardı.

“Tamam... Kasabaya dönmek için artık çok geç,” dedi Tom. “Ve bu gece, bu tepelerde uyumak istemediğime de eminim. Çok garip şeyler oluyor.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” dedi Benny.

“O yüzden iki seçeneğimiz var. Ya burayı sağlamlaştırıp istasyonda kalırız ya da ancak gece yarısı varabileceğimiz Sunset Hollow’a doğru yola çıkarız.”

Benny başını iki yana salladı. Sunset Hollow, İlk Gece’den önce Tom’la birlikte yaşadıkları yerdi. Tom, zombiye dönüşmüş ebeveynini on dört yıl orada tutmuştu. Sonrasında da onları oraya gömmüşlerdi. Aslında yüksek duvarları ve sağlam kilitleri olan güvenli bir yerdi ama Benny oraya giderse hepten çıldıracağını düşünüyordu.

“Nix oraya kadar dayanamaz,” dedi mantıklı bir mazeret öne sürmeye çalışarak. “Ayrıca Chong’un da yarın dönmesi gerekiyor.”

“Benim adıma konuşma,” dedi Nix savunmaya geçerek. “Sen, o bir deri bir kemik kıcını kaldırına dek Sunset’e kadar üç tur atar gelirim, Benny Imura.”

Benny gülümsedi.

“Burada kalalım,” dedi Lilah. “Beş kişiyiz, kendimizi sa-

vunabiliriz.”

“Arka taraftan kaçabileceğimiz bir çıkış yok,” dedi Tom.

Lilah bunu düşündü ancak bir cevap vermedi. Sonra dönüp diğerlerine baktı. “Chong nerede?”

Hepsi birden kapıya döndüler ve aynı anda Chong’un onlarla birlikte içeriye girmediğini fark etti.

“Arka tarafı kontrol etmeye çıktığında dışarıda mıydı?”

Lilah başını iki yana salladı ve birden dışarıya fırladı. Tom da hemen arkasındaydı.

Chong görünürde yoktu.

“BUNDAN DAHA KÖTÜ BİR GÜN HAYAL EDEMEZDİM,” DEDİ TOM sessizce.

Benny ona bir bakış attı. Bu asla söylemeye cesaret edemeyeceği türden bir cümleydi çünkü evren, bunu her seferinde bir meydan okuma olarak kabul ediyordu. Ellerini ağzına si-per edip Chong’a seslendi.

Sesi, arazide bir süre yankılandıktan sonra yok oldu.

“Ah, hadi ama” diye gürledi Tom hayal kırıklığıyla. “Bu kadar zeki biri, aynı gün içinde nasıl bu kadar çok aptallık yapabilir?”

“Belki tuvaletini falan yapmak için bir yerlere gitmiştir,” dedi Benny. “Chong bu konuda çok utangaçtır, o yüzden belki de...”

“Nerede tuvalete gidecek? Ailesinin evinde mi? Yirmi metre ötede bir tuvalet var, ayrıca her yer arkasına çömelebileceği otlarla kaplı.”

“Oldukça üzgündü,” dedi Nix. “Belki de sadece yalnız kalmak istemiştir.”

Tom ona dönüp uzun ve buz gibi bir bakış attı. “Yalnız mı? Bu lanet olası Çürük ve Harabe’de mi?”

Nix kıpkırmızı kesildi. Hemen sonra o da Chong’un ismini haykırmaya başladı. Tom da Chong’a seslenmeye koyuldu. Sadece Lilah sessiz kalmıştı. Zarar gören ses telleri nedeniyle bağırıyordu çünkü. Ancak o bal rengi keskin gözleriyle etrafı süzdüğünde hiçbir şeyi kaçırmazdı.

Derken Nix’e şeytani bir bakış attı. “Tüm erkekler böyle salak mı?”

“Hey!” dedi Benny.

Nix cevap vermedi. Tekrar Chong’un adını haykırdı. Yarası sızlasa da var gücüyle bağırıyordu. Chong sesleri duyuyorsa bile cevap vermiyordu.

Tom birkaç saniye boyunca büyük bir coşkuyla lanetler yağdırdı. “Onu öyle bir perişan edeceğim ki... Onu, kasabaya kadar yerde sürükleyerek götürüp evinin verandasına zincirleyeceğim.”

“Sana seve seve yardımcı olurum bu konuda,” dedi Benny. Ama aslında arkadaşına kızgın olduğu kadar da korkmuştu da.

Tom güneşe baktı, artık ağaçların hizasına kadar inmişti. Ardından tekrar çocuklara döndü. “Tamam. Herkes dağılsın. Chong’un ayak izlerini bulmaya çalışın. Kalın tabanlı botlar vardı ayağında. Silahlarınızı hazırda tutun ve en azından bir kişinin görüş mesafesinde kalm. Eğer bir şey bulursanız haber verin. Hadi!”

Dördü birden istasyondan farklı yönlere dağıldı.

O gitti, diye fısıldadı Benny’nin iç sesi. Buna hazırlıklı ol.

Benny buna inanmak istemiyordu ama zihninde Chong'la yaptığı son konuşma ve arkadaşının sözleri dönüp duruyordu. *Geldiğim için çok pişmanım.*

“Hadi ama maymun herif,” diye mırıldandı Benny tozlu zemini tarayıp kırılmış betonun üzerinde ilerlerken. “Saçmalamayı kes artık.”

Derken yerde bir şey fark etti. Derhâl doğrulup avazı çıktığı kadar bağırdı.

“Buraya gelin!”

Herkes o yöne koştu. Benny, solundan gelen abisinin kılıcının parıltısını ve sağından yaklaşan Lilah'nın mızrağının ışıltısını gördü. Nix nefes nefese arkasından geliyordu. Hepsi aynı anda yanına varıp yere baktı. Kimse bir şey söylemedi. Çünkü geriye söylenecek bir şey kalmamıştı.

Ağaç kökleri yüzünden neredeyse ayağa kalkmış olan beton levhanın önüne toplanmışlardı. Chong onlara iki kelime-lik bir mesaj bırakmıştı:

ÇOK ÜZGÜNÜM.

Benny, beton levhanın önünde uzanan yola baktı. Buzullar tarafından taşınmış ve kilometrelerce uzunlukta bir alana yayılmış beyaz kayalıklar... Kayalıklar, dağın tepesine ulaşan beş farklı kola ayrılıyor ve ardından kasvetli ormanın içinde kayboluyordu.

Benny, Tom'un onlara iz sürmeyle ilgili öğrettiği temel kuralı hatırladı. Kauçuk tabanlı ayakkabılar kayaların üzerinde iz bırakmazdı.

Beş farklı rota vardı ve onlar dört kişiydiler. Güneş çoktan ağaçlık tepenin ardına ulaşmıştı ve iki saat içinde karanlık

çökmüş olacaktı.

Benny, giderek artan bir korkuyla tanıdığı en zeki kişi olan Chong'un takip edilmesi imkânsız yolları seçeceğini tahmin etti. Duyduğu üzüntü ve utanç yüzünden onlardan kaçıyor-
du Chong.

Ve ekibin bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

LOU CHONG, KAYALARIN ÜZERİNDE OLABİLDİĞİNCE HIZLA koşuyordu. Kalbi küt küt atıyordu ama aynı zamanda ağrıyordu da. Bu yaptığı yüzünden Benny ondan nefret edecekti. Nix ve Tom da öyle. Peki, ya Lilah? Chong, Lilah'nın bu durumdan hoşnut olacağını düşünüyordu. Lilah zayıflıktan nefret ederdi ve Chong, artık onu tanımlayan tek kelimenin 'zayıflık' olduğunu hissediyordu. En azından Harabe'de durum böyleydi.

Utanmıştı ve kendisini bir aptal gibi hissediyordu. Arkadaşlarının davetini asla kabul etmemeliydi. Ama şöyle bir düşününce Tom'un da en az kendisi kadar suçlu olduğuna inanıyordu. Çünkü bu geziye katılmasını öneren kişi Tom'du. Chong, başlarına gelen onca şeyden kendini sorumlu tutuyordu ve şundan oldukça emindi: Tom, geri dönmenin eşiğine kadar gelmişti. Bu da Chong'un, Nix ve Benny'nin çıkmayı delicesine istediği bu yolculuğu mahveden kişi olacağı anlamına geliyordu. Üstelik özgürlük için yanıp tutuşan Lilah'nın da önündeki engel olacaktı.

İşte, bütün bunları düşününce kaçmaya karar vermişti.

Ama şimdi, ormanın derinliklerinde ilerledikçe dayandığı bu mantığın en fazla kumdan bir kale kadar güvenilir olduğunu anlıyordu. Babasının akıl yürütme üzerine söylediği şeyleri hatırladı: *Eğer bir denkleme duygularını eklersen, sonucundan asla emin olamazsın.* Suçluluk ve utanç birer duyguydu ve yaptığı bu mantıksal hesaplamanın sonuçları da gergedanla karşılaştığı zamanki gibi tehlikeli olabilirdi.

Koşarken, "Ben Harabe'de yaşamak için yaratılmamışım," dedi kendi kendine. "Maceraya atılmak kim, ben kim." Söyledikleri kulağa komik gelse de canını yakıyordu.

Hızla ilerlemeye devam ederken, izcilik eğitimi sırasında Bay Feeney'in öğrettiği tüm şeyleri ve Sierra Nevada'nın ormanları hakkında okuduklarını hatırlamaya çalışıyordu. İz sürme, takip etme ve izini kaybettirmenin yolları... Kitaplarda bu konuda pek çok şey bulmak mümkündü. Leatherstocking Masalları ve Louis L'Amour romanları İlk Gece'den çok önce yazılmıştı.

Chong, aynı yerden iki kez geçme ve yanıltıcı iz bırakma gibi yöntemleri biliyordu. Daireler çizerek kendi izini kaybettirmeyi de öğrenmişti. İlerlerken ayaklarını kayalara sürtmeyi de akıl etti. Birkaç kez kayaların üzerinden atlayarak uzun çimlerin arasında koştu. Ardından kendi izlerini dikkatli bir şekilde geriye doğru takip etti. Böylece onu takip ederlerse, onun otların arasından yola devam ettiğini düşünecekti. Ormana ulaştığında yaprakları henüz dökülmemiş bir dal buldu ve dalı arkasından yere sürterek koşarken ardından bıraktığı izleri silmeye çalıştı.

Belki Tom veya Lilah onu bulabilirdi ama öyle olacağını sanmıyordu. Yalnız olsalar ve bolca zamanları olsaydı, bunu

yapabilirlerdi tabii. Ama Benny ve Nix'e göz kulak olmak zorundaydılar.

Chong, bu kadar zeki olabildiği için kendi kendine gülümsedi. Diğerleri ondan nefret edecek olsa da doğru bir şeyler yaptığı için kendini daha iyi hissediyordu. Yaptıkları yüzünden onları bir kez daha incitmekten bin kat daha iyiydi bu. Özellikle de Pembe Göz Charlie hâlâ hayattaysa. Benny ve diğerlerinin, o manyağın ulaşabileceği bir yerde olmalarındansa doğuya doğru ilerlemeleri en doğrusuydu.

Chong'un coğrafya bilgisi, hangi yolun kuzeybatıya gittiğini anlayabileceği kadar iyiydi. Fiziksel güç harcamaktan nefret ediyor olsa da bir ağaca tırmanıp, kalın bir dala tüneyerek geceyi orada geçirebilirdi.

Karanlık çökmeye başlayınca temposunu düşürüp yürümeye başladı. Ağaçların tepelerindeki yapraklar öyle sıkı ki gökyüzünü zar zor görebiliyordu. Günün tamamen batmasına bir buçuk saatten az bir süre kalmıştı. Sığınacak bir yer bulmanın tam sırasıydı.

Bir yamaç bulup tırmanmaya başladı. Çünkü yüksek bir yere çıkmak, geceyi geçirebileceği ağacı seçebilmesi ve ormanın bu bölümünde gerçekten yalnız olup olmadığından emin olmasını kolaylaştırırdı. Chong bir zombiden kaçabileceğine emindi. Ama bir zombi onun peşine düşecek olursa, hangi ağacı seçmiş olursa olsun oraya kadar onu takip eder ve kıyamet günü gelene dek ağacın altında beklerdi.

"Teşekkürler, ben almayayım," dedi kendi kendine. Neredeyse kendi sesinden bile korkacaktı. Kılıcını çıkardı. Kılıcı Benny kadar iyi kullanamıyor ve Nix kadar hızlı hamle yapamıyordu. Fakat öyle zayıf biri olmadığının da farkındaydı.

Kendine olan güveni yerine gelsin diye tutuyordu kılıcı elinde.

Yamacın tepesinde bir tam daire çizdi. Ağaçların köklerine gölgeler düşmüştü ve Chong ne zaman rüzgâr esse, sendeleyerek yürüyen bir silütle karşılaşacağını hayal ediyordu. Ama hiç zombi görmedi.

Bir süre sonra heybetli bir kavak ağacı çıktı karşısına. İlk birkaç dalı tutunabileceği mesafelerdeydi ve diğer dallar da yukarıya doğru yükseliyordu. Koştur koştur aşağıya inip tepesinde kavak ağacının olduğu yamacı tırmanmaya başladı. Bir yandan da sağa sola bakınıyor, etrafı kolaçan ediyordu. Zihnini elindeki verilere odaklayıp mantıklı ve dikkatli davranmaya özen gösteriyordu.

Ancak yürürken devasa bir çam ağacının gölgesinde diki- len iki silüeti fark etmedi Chong. Silüetlerse onu görmüşlerdi.

Tom, Lilah, Nix ve Benny, Lou Chong'un çığlıklarını duymayacak kadar uzaktaydılar.

31

BENNY, KUZHEY TARAFINDA BİR HAREKETLİLİK OLDUĞUNU FARK edince birden durdu. Bir grup kuş ağaçların arasından, çekirge sürüsünü andıran bir hareketle havalanmıştı. Bir süre havada daireler çizdiler ve en sonunda tekrar koyu yeşil yaprakların arasında kayboldular.

“Neydi o?” diye sordu Nix. Benny’nin kafasını aniden çevirdiğini fark etmiş ama neye baktığını kaçırmıştı. Nix, istasyondan altmış metre kadar ileride diz çökmüş, yerdeki izin Chong’a ait olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

“Sadece kuşlar,” dedi Benny ama o yöne bakmaya devam etti.

Lilah diğer taraftan kayanın üstüne tırmanıp, “Neredeler?” diye sorduğunda Benny o yönü işaret gösterdi. Ağaçlar beş saniye için hareketsiz kaldılar ve hemen sonra kuşlar yeniden havalandı. Sürü hâlinde hareket ederek yüz metre kadar öte-lerindeki diğer ağaçlara tünediler.

“Lilah, sence...”

Benny sözünü bitiremeden, Lilah ellerini başının üzerinde

çırparak Tom'un dikkatini çekmeye çalıştı. Tom istasyonun diğer tarafındaydı, koşarak yanlarına geldi.

"Ne oldu?"

Benny gördüklerini anlattı. Tom, yorum yapmadan önce bir süre bekledi. Hemen bir cevap vermedi. Tekrar güneşe ve batı yönündeki ağaçların uzun gölgelerine baktı. Sonra dönüp Lilah'nın işaret ettiği yeri inceledi.

"Bu, Chong olmalı," dedi Tom. "Yönü doğru. Kuzeydeki ticaret yoluna doğru gidiyor olabilir."

"Evet," dedi Benny. Tom onlara Harabe'deki tüm yolları ve rotaları öğretmişti.

Nix dudaklarını ısırıldı. "Tom, sence Chong eve dönmeye mi çalışıyor?"

"Elbette. Başka nereye gidebilir ki? Esas soru, eve nasıl döneceği. Buradan Mountainside'a giden elli farklı yol var ve emin olduğumuz bir şey varsa o da Chong'un geldiğimiz yoldan dönmüyor olduğu."

"Vaiz Jack de oralarda bir yerlerde olmalı," dedi Nix.

Tom buna bir karşılık vermedi ama çenesindeki kaslar kasılıp gevşedi.

"Hadi," diye bağırdı Benny kılıcını kaparak. "Neyi bekliyoruz? Gidelim."

"Üzgünüm, çocuk," dedi Tom. "Ama sen ve Nix, beni çok yavaşlatıyorsunuz. Yakında hava kararacak ve tek başıma gidersen çok daha hızlı olurum."

Bu doğrudu ama Benny yine de itiraz etti.

"Ben onunla giderim," dedi Lilah.

Tom başını salladı. "Hayır. Sen çok güçlüsün Lilah ama buna izin veremem." Lilah, 'izin verme' lafına sinirlenmiş olsa da Tom geri adım atmadı. "Senin çok iyi bir iz sürücü olduğunu kabul ediyorum. Burada yıllarca tek başına hayatta kaldın. Ama ben senden daha iri ve daha hızlıyım. Ayrıca on dört yıldır bu dağlarda avlanıyorum. Hem Chong'lar, oğullarını bana emanet ettiler. Olanlar benim hatam ve bunu düzeltmek de bana düşer. Bu konuda tartışmak istemiyorum. Senin, Benny ve Nix'le birlikte kalmanı istiyorum. Mekânın güvenliğini sağlamak konusunda onlara yardım etmelisin. Çift Bıçaklı Sally bu gece burada olacak. J-Dog ve Dr. Skillz de yakınılardadır. Onları bekleyin. Anlaştık mı?"

Nix, Benny ve Lilah hep bir ağızdan bağırmaya, bu planın ne kadar kötü olduğunu ve neden hep beraber gitmeleri gerektiğini açıklamaya başladılar. Nix ve Benny de Tom'a, onları, kendi başlarının çaresine bile bakamayan iki velet olarak görmekten vazgeçmesini söylediler. Tom sinirlenmeden önce beş saniye boyunca onları dinledi.

"Tamam... Yeter!"

Hepsi birden sus pus oldu.

"Sizinle bu konuyu tartışmıyorum. Siz üçünüz, burada kalacaksınız ve size söylediklerimi yapacaksınız. Yani bu, senin için de geçerli, Lilah."

Çocukların gözleri öfke saçıyordu. Ancak Tom'un bir sonraki sözleriyle öfkenin yerini korku aldı.

"Lilah, eğer yirmi dört saat içinde geri dönmezsem... Benny'yi ve Nix'i eve geri götürmeni istiyorum."

"Ne?" diye atıldı Nix.

“Bir dakika bekle, lütfen,” dedi Benny.

Ancak Lilah, “Tamam,” diyerek karşılık verdi.

Benny ve Nix, hızla başlarını çevirip Lilah’ya, kendilerine ihanet etmiş gibi baktılar. Lilah’nın yüzü ise taştan bir heykelinki kadar kıpırtısızdı.

Sessizlik sağlanınca Tom, “Güzel,” dedi. Ceplerini yoklayarak ihtiyacı olan her şeyin yanında olup olmadığını kontrol etti ve ardından üç şişe kadaverin çıkarıp Benny’ye uzattı.

“Bu kadarına ihtiyaç duyacak kadar uzağa gideceğimi sanmıyorum,” dedi Tom. “Ama siz gidebilirsiniz.”

“Tom, ben...” diye başladı Benny ama Tom, onu ensesinden tutup kendine çekti ve kardeşini alnından öptü.

“Güçlü ve dayanıklı ol, küçük kardeşim. Geçen yedi ay boyunca çok şey öğrendin. Öğrendiklerini uygula. Akıllı bir savaşçı ol.”

Benny başıyla onayladı. “Akıllı savaşçı.”

Tom, son olarak Nix’i kucakladı ve Lilah’nın yanağını okşadı. “Hepiniz,” dedi. “Akıllı savaşçılar olun.”

Hepsi aynı anda başlarını salladılar.

Tom arkasına dönüp buzul kayalıklarının üzerinde koşmaya başladı. Bir şimşek kadar hızlı hareket ediyordu. Saniyeler içinde ormanın sınırına ulaştı ve birkaç dakika içinde gözden kayboldu. Güneş dünyanın kenarından aşağı yuvarlanırken, Tom da karanlık orman tarafından yutulmuştu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

KÖTÜ ŞANS VE BELA

"Nefret etmek kolay, sevmek zordur.

İşte işler böyle yürür dünyada.

İyi şeyleri elde etmek zordur; kötü olanlarsa
kolayca elde edilir."

— RENÉ DESCARTES, FRANSIZ MATEMATİKÇİ, FİLOZOF VE
BİLİM İNSANI, 1596-1650

32

TOM GITTİKTEN SONRA LİLAH, BENNY VE NİX'E DÖNDÜ. "EĞER geceyi burada geçireceksek, mekânı daha güvenli bir hâle getirmeliyiz."

"Ne yapmamız gerektiğini söyle," dedi Nix.

Yaptıkları ilk şey, yeterince ip ve tel bularak istasyonun etrafına bir hat çekmek oldu. Lilah, Benny'yi çöplerden teneke kutu bulmak ve bir kova dolusu küçük taş toplamakla görevlendirdi. Nix'se, David Kardeş'in alet kutusundan aldığı çekiç ve çiviler yardımıyla teneke kutuların üzerine delikler açtı. Daha sonra Lilah, teneke kutuları istasyonun etrafına sardıkları tellere bağlayarak içlerine birkaç küçük taş koydu. Çektiği tellerin yükseklikleri birbirinden farklıydı. Böylece içeri girmeye çalışan ne tür bir zombi olursa olsun tenekelerdeki taşlar, duyabilecekleri kadar net ve yüksek bir ses çıkarabilecekti. Bunların ayrıca karanlıkta içeri girmeye çalışan insanlara karşı da işe yarayacaklarını umuyorlardı. Yıldızlar gökyüzünü kaplamış olsa da ay henüz doğmamıştı. Zaten tenekelerin bağlı olduğu tel de güneş battıktan sonra tamamen görünmez olacaktı.

İçeriden ışık sızmasını engellemek için pencerelere havlu ve çarşaflar gerdiler. Lilah da ocak için odun topladı.

Yapabilecekleri başka bir şey kalmayınca oturup bekleme-ye başladılar.

Başlangıçta hepsi çok gergindi. Benny, Chong ve Tom için endişeleniyordu. Zaman ilerledikçe gerginliği arttı ve kendisini rahatsız hissetmeye başladı.

“Keşke Tom burada olsaydı,” dedi kızlara.

Silahını temizleyen Lilah, ona kısa bir bakış attı. “Chong bu kadar aptalca davranmamış olsaydı, Tom şu an burada olabilirdi.”

“Tamam,” diye çıkıştı Benny. “Chong hata yapmış olabilir... Onu kovmana ne demeli, peki?”

“Ne var bunda? Zaten kasabadan ayrıldığımızdan beri başımıza iş açıyor.”

“Chong yalnızca korktu, tamam mı? Bana korktuğun zamanlarda hiç hata yapmadığını söyleyebilir misin?”

Lilah’nın gözlerinden bir duygu geçer gibi olduysa da sesi soğuk ve sakindi. “Evet, ben de hatalar yaptım ama kimsenin hayatını tehlikeye atmadım.”

“Çünkü yanında kimse yoktu,” dedi Benny acımasızca. Ama sözlerinin Lilah’ı kışkırttığını fark edince bu yaptığına pişman oldu. “Lanet olsun! Lilah, seni kırmak istemedim...”

Lilah onu öldürmek istiyormuş gibi baktı. Sonrasında kalıp kapıyı kıracakmış gibi sertçe açtı ve dışarı çıktı. Güneş, ağaçların üzerinden kızgın bir ejderha gibi göz kırpyordu.

Benny, Nix gelip önüne geçene kadar Lilah’ın arkasından bakakaldı. Nix’in yüzündeki onaylamaz ifade açık seçik görü-

lebiliyordu. Benny gözlerini kapadı.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu Nix.

“Ona bunları söylediğime inanamıyorum.”

Nix, Benny’nin göğsüne bir yumruk attı. Çok sert değildi ama ne demek istediğini anlamasına yetecek kadar sağladı. Sonra da dönüp dışarı çıktı.

Benny’nin iç sesi, *Harika*, dedi.

“Kapa çeneni,” diye homurdandı Benny.

Lilah geri döndüğünde neredeyse akşam olmuştu. Benny’yi hiç umursamadan masanın yanına gitti ve hiçbir şey olmamış gibi silahını temizlemeye geri döndü. Nix, kapıyı kapattı ve pencerelerin perdesini örttü.

Ocakta minik bir ateş yaktılar. Birkaç bir şey hazırlayıp yediler ve mataralarından su içtiler.

Zaman ilerledikçe ortam yeniden gerilmeye başladı.

Lilah ve Nix, Benny’yle neredeyse hiç konuşmuyordu. İlk başta Benny bu duruma üzülmüş, sonra da kızlara sinirlenmeye başlamıştı. Bir saat daha bu şekilde geçti. Dışarıda ateş böcekleri ötüşmeye ve kuru rüzgârlar ağaç dallarını dövmeye başladı.

Biraz daha pirinç lapası ve fasulye yiyerek dışarıdan gelen sesleri dinlemeye koyuldular. Yemeği Nix hazırlamıştı. İçine biraz soğan ve sarımsak koymuş; biraz da David Kardeş’in dolabında bulduğu baharatlardan eklemişti. Lilah da yemek yapardı ama şu dünyada onun yemeklerini gönüllü olarak yemek isteyecek bir insan bulamazdınız. Benny de yemek yapabiliyordu aslında ama baharat olayından pek anlamıyordu. Kullanabildiği baharatlar; tuz ve acı biber sosundan ibaretti.

Tabii bunlara baharat denirse.

Bir yarım saat daha geçti. Lilah istasyonun içindeki tüm bıçakları toplamış ve teker teker temizlemeye başlamıştı. Her birini düzgünce sıraya koymuştu.

“Burada böylece oturacak mıyız?” diye sordu Benny, masada oturan Lilah’ya öfkeyle bakarken.

Nix, ona soğuk bir bakış atıp elini şöyle bir savurdu. “Kapı orada. Kimse seni zorla burada tutmuyor.”

“Aman ne komik.”

Lilah masaya sert bir tekme savurdu. “Nix haklı. Eğer işe yarayacak bir şeyler yapabileceğini düşünüyorsan gitmekte özgürsün.”

“Belki de öyle yapmalıyım,” dedi Benny.

“Belki de yapmalısın,” diye katıldı Lilah, çocuğun yüzüne bakarak.

“Belki sen de yapmalısındır,” diye karşılık verdi Benny. “Sen olmasan bu kadar zahmet çekiyor olmazdık.”

Lilah tamamen afallamış hâlde Benny’ye baktı. “Ne?”

“Ah, hadi ama. Bunların hepsinin Chong’un hatası olduğunu düşünüyorsun ama sen olmasaydın Chong bu aptal geziye asla katılmazdı.”

Lilah şaşkınlık içinde gözlerini kırptırdı. “Ne?”

“Beni duydun. Sen burada olmasaydın Chong hayatta bizimle gelmezdi. Evinde ve güvende olurdu.”

“Benny!” diye çıkıştı Nix ama Lilah kızın sözünü kesti: “Ben mi? Neden? Onun yaptıklarının benimle ne ilgisi var?”

“Çünkü o çocuk sana deli gibi âşık, Lilah. Nasıl oldu da

bu kadar iyi bir gözlemci olduğun hâlde bunu fark edemedin acaba?"

"Benny!" diye ayağa fırladı Nix. "Kes şunu."

Kes sesini! diye gürledi iç sesi. Ama Benny her iki uyarıyı da duymazdan geldi. "Ben doğruyu söylüyorum."

Lilah hem şaşırmış hem de kızmıştı. Benny'ye dönerek, "Çenenin kapatsan iyi olur," diye çıkıştı.

Benny parmağıyla onu işaret ederek, "Sen de gözlerini açsan iyi olur, Lilah. Chong, onlara taşındığın günden beri sana âşık. Gözlerini senden alamıyor."

"Kes sesini!"

"Yolda gelirken onunla konuşuyordun. Bahse girerim, Chong saha hislerinden bahsetmiş ve sen de onu terslemişsindir."

"Kes sesini!" diye bağırdı Lilah.

"İnkâr mı ediyorsun? Orada sana bir şey söylemedi mi?"

"Git başımdan."

"Ne hakkında konuşuyordunuz peki?"

Lilah birden parladı. "Bana, olanların onun hatası olup olmadığını sordu. Ben de gerçeği söyledim. Onun bir kasaba çocuğu olduğunu ve burada kalmak için yeterince güçlü olmadığını açıkladım."

"Ona böyle mi söyledin? Onun gitmesini mi istiyordun?"

"Hayır!"

"O sana nasıl bir karşılık verdi?"

"Seni ilgilendirmez, o yüzden kapa çenenin!" diye gürledi Lilah. Yumruklarını masaya indirdiğinde bıçaklardan birinin

yere düştü. Ortam sessizleşince eğilip düşürdüğü bıçağı yerden aldı.

Benny çenesini kapaması ve onu rahat bırakması gerektiğini biliyordu ama sözlerin dudaklarından dökölmesine engel olamıyordu bir türlü.

“Çenemi kapamazsam ne olur? Beni yine tehdit mi edersin? Zaten beni *susturmak* için fırsat kolluyorsun. Hatta Chong’u da. Ve belki Nix’i de.”

Lilah’ın yüzü kireç gibi oldu. Gözleri elmas misali parılayan yaşlarla dolmuştu. Konuşmak için ağzını açtı ama Nix onun sözünü kesti.

“Benny,” diye bağırdı Nix. “Yemin ederim seni...”

GÜM!

Bir şey kapıya çarpmıştı. Oldukları yerde donakaldılar. Ağızları açık kalmıştı ama ses çıkarmadılar. Gözlerini kapıya dikip dışarıya kulak kesilmişlerdi. Ağaçları sarsan rüzgârdan başka bir ses yoktu. Ateş böcekleri bile gitmişti.

“Bu da neydi?” diye sordu Benny.

Lilah, işaret parmağını dudağına bastırıp elindeki bıçağı daha sıkı kavradı.

Benny dudaklarını yalayıp usulca, “Lanet olsun!” dedi.

Nix yerdeki tahta kılıçların ikisini de eline alıp birini Benny’ye uzattı. Dışarıdan gelen sesleri dinlemeye çalıştılar. Ateş böcekleri susmuştu ve Benny, böceklerin yalnızca korktukları zaman sustuğunu biliyordu.

Bekleyip başka bir ses duymaya çalıştılar. Tom’un veya Chong’un sesini işitmeyi umuyorlardı.

Güm!

Kapıya bir darbe daha indi. Ses, hem ağır hem de yumuşaktı. Sanki havluya sarılı bir yumruk ya da...

Güm! Güm-güm!

Ya da herhangi bir amacı olmaksızın bilinçsizce savrulan bir elin sesiydi.

Kapıya vuran şey her neyse, Tom değildi. Chong da değildi. Ya da canlı olan herhangi bir şey...

Sonra o tanıdık iniltiyi duydular.

“DİŞARIDA BİR ZOMBİ VAR,” DİYE FISILDADI BENNY.

“Biliyorum,” dedi Lilah o hırıltılı sesiyle. Boştaki elini kullanarak gözündeki yaşları sildi. “Seni duymuş olmalı.”

“Bizi duymuş olmalı,” diye düzeltti Benny ama savunması zayıftı ve bunu biliyordu. Lilah homurdandı.

Güm.

“Ne yapmaya çalışıyor?” diye sordu Nix titreyen sesiyle. “İçeri girmek için kapıyı mı çalışıyor?”

Lilah başını iki yana salladı. “Çalmıyor. Çarpıyor. Aslında bizi almak istiyor... Kapı, önünde duran bir engel sadece.”

Bu düşünce, nedense Benny’ye daha az korkutucu gelmişti. Zombiyi göremiyor olsa da onun beyninde oluşan bir takım dürtülere esir düşüp, ölü ve güçsüz elleriyle kapıyı çalıyor olduğu düşüncesi daha tüyler ürperticiydi. Bilim bunu nasıl açıklayabilirdi ki? Bunun nasıl bir mantığı olabilirdi?

Kapı gümbürdemeye devam ediyordu. Herhangi bir ritmi yoktu ama her bir darbe aynı şiddetle idi.

“Ne yapmalıyız?” diye sordu Nix.

Lilah'nun verdiği cevap, dışarıdaki ölünün bedeni kadar soğuktu ve gözlerindeki o tuhaf ışık, küçük bir çılgınlıktan daha fazlasını planladığını açığa vuruyordu. "Onu öldüreceğiz."

İkisi de Lilah'ya hayretle baktı.

Benny kapıyı işaret etti. "Oraya gitmemizi mi istiyorsun? Kapıyı açıp gerçekten dışarı mı çıkalım yani?"

"Eğer korkuyorsan burada kal," dedi Lilah dalga geçerek.

Benny kendini bir aptal gibi hissetti. "Bak... Biraz önce söylediklerim için..."

"Kes sesini," dedi Lilah. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Benny kendini aşağılanmış hissediyordu bu kez. O yüzden dik durmaya ve sağlam bir ödül avcısı gibi bakmaya çalıştı.

"Yüzüne ne oldu öyle?" diye sordu Lilah. "Kusacak mısın yoksa?"

"Hayır, ben..."

Lilah onu kenara itti. "Siz kapıyı açmca onu dışarı iteceğim. Kapıyı arkamdan kapatın. Onu susturduktan sonra kapıyı çalarım, beni içeri almak için hazırlıklı olun."

"Tamam," dedi Nix, "ama en azından üzerine şu yün ceketlerden birini giymelisin."

Lilah bu öneriye sırtarak karşılık verdi. "Bir zombi için mi?"

Benny boğazını temizledi. "Bak... Lilah... Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Kayıp Kız ona alay edercesine baktı. "Bunun 'istemekle' ne

alakası var? Bizi yakalayana dek bunu yapmaya devam edecek. Hem yaptığı gürültü başkalarının da dikkatini çekebilir.”

Zombi, Lilah’ın söylediğini onaylarcasına kapıyı bir kez daha çaldı. Sonra bir kez daha...

“Şimdi,” dedi Lilah sakince. Ancak yılların tecrübesiyle kazanılabilecek bir ustalıkla bıçağını hazırladı.

“Şimdi,” dedi Lilah tekrar ve Benny yerinden sıçrayıp, “Pardon,” dedi. Sonra da kapının koluna uzandı. Lilah ondan iğreniyormuş gibi bir bakış attı.

“Bekle!” diye atıldı Nix, Lilah’ya dönerek döndü. “Teneke kutular.”

Lilah bir anda gerildi. “Ah,” dedi sessizce.

“Ah, Tanrım...” diye soludu Benny. “Bir zombi onları nasıl...” Cümlesini tamamlamadı çünkü ne söylese anlamsız olacaktı.

“Başımız belada,” diye fısıldadı Nix. “Dışarıda biri var. Canlı biri.”

“Biliyorum.” Lilah kapıdan uzaklaştı.

Nix bir saniye için gözlerini kapattı. “O hâlde, David Kardeş ve diğerleri çekip gitmediler...”

“Biliyorum,” dedi Lilah tekrar. Bıçağını kılıfına geri sokup mızrağına uzandı.

“Bekle,” dedi Benny kapının önüne geçerek. “Gerçekten oraya gitmeyeceksin, değil mi? Yani şimdi.”

“Gideceğim.”

“Bak... Söylediklerim için üzgünüm. Ama bunu yapmak zorunda...”

Lilah sözünü kesti ve ansızın ona doğru eğildi. O kadar yaklaşmıştı ki neredeyse burun buruna gelmişlerdi. Altın rengi gözlerinden hem öfke hem de acı okunuyordu. "Aslında oraya seni atmak istiyorum."

Bu, Benny'nin çenesini kapamasını sağlamıştı işte.

Güm! Güm!

"Ama şimdi," dedi Lilah ve döndü, "zombinin gürültü yapmasını engellemeliyiz. Gürültü, gecenin sessizliğinde daha uzak mesafelere taşınır."

"Lilah," dedi Nix. "Belki de oraya gitmemelisin. Bir zombiden çok daha tehlikeli bir şeyle karşılaşabilirsin."

Lilah'nın sesi buz gibiydi. "Ben, bir zombiden çok daha tehlikeliyim. Aç şu kapıyı."

"Lilah," diye fısıldadı Benny. "Dışarıdaki Pembe Göz Charlie olabilir."

Lilah şeytani bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "Bu, gerçekten harika olurdu."

Zombi kapıya vurmaya devam ediyor; uğursuz rüzgâr dinmek bilmiyordu. Nix sobanın kapağını kapatıp mumları söndürdü. Kapının kirişlerinden içeriye sızan ışık dışında tüm oda karanlığa gömülmüştü. Benny el yordamıyla kapının koluna uzanıp üçten geriye doğru saydı ve yoldan çekilerek kapıyı ardına kadar açtı.

Zombi oradaydı. Yıldızların ışığıyla çevrelenmiş, uzun boylu ve sıskaydı. Teni, kireç misali bembeyazdı. Siyah gözleri vardı ve ağzını açmış, bekliyordu. Benny'ye doğru uzandı ancak Lilah aniden ortaya çıkıp yaratığın göğsüne bir tekme atarak onu kapıdan uzağa savurdu. Zombi bir ok gibi fırla-

mıştı. Daha yere düşmeden Lilah onu tutup çevirdi ve mızrağının keskin ucuyla dizlerinin arkasını kesti. Bu hareket, onun imzasıydı. İlk Gece’de öksüz kaldıktan sonra, ona kol kanat geren George öğretmişti bu hareketi ona. Tendonları kesilince yaratık aniden dizlerinin üzerine yığıldı. Lilah, zombinin sırtına bir tekme indirip onu yüzü üstü yere devirdi. Mızrağını havada döndürüp iki eliyle sıkıca kavradı ve öne eğilerek sivri ucunu zombinin ense kökündeki o dar boşluğa sapladı. *Tam isabet!* Zombi bir saniye içinde hareketsiz kaldı. Artık sonsuza dek yok olmuştu.

İlk tekmeden son darbeye kadar geçen süre dört saniyeden daha azdı.

Benny ve Nix, kapı ağzından Lilah’ı izlemiş ve onun ne kadar hızlı ve yetenekli olduğuna bir kez daha şahit olup çok şaşırmışlardı. Ve tabii ne kadar acımasız olabildiğini de görmüşlerdi. Bunun nedenini anlayabilseler de onu izlerken âdetâta korkudan nefesleri kesilmişti.

“Tanrım...” dedi Nix soluk soluğa.

“Biliyorum,” dedi Benny.

“Hayır,” dedi Nix, elini kaldırıp ileriye göstererek. “ŞURA-YA BAK!”

Benny, kızın neyi kastettiğini anlamak için gözlerini kısarak ileriye baktı. Lilah da ani bir atak bekliyormuş gibi mızrağını kaldırıp hızla döndü. O da aynı yöne doğru bakıyordu.

Yıldızlar geceyi aydınlatıyor, rüzgârda ağır ağır sallanan ağaçları mavi beyaz bir renge boyuyordu. Işık, yerlere saçılmış teneke kutuları ve kesilmiş telleri görebilmelerine yetecek kadar kuvvetliydi. Orada başka biri daha olmalıydı. Bu bubi tuzağım bozacak kadar akıllı ve dikkatli biri. Ama en kötüsü

bu değildi. Asıl esrarengiz olan... Asıl korkunç olan şey, yıldızların ışığıyla aydınlanan o bembeyaz yüzlerdi.

Yüzlerce yaşayan ölünün bembeyaz suratları...

"Tanrım..." Benny'nin ağzı, daha fazla bir şey söyleyemeyeceği kadar kurumuştı. Her yerdeydiler. Bir yaşayan ölüler ordusu, ormanın dipsiz karanlığından ayaklarını sürüyerek, topallayarak ve titreyerek üzerlerine geliyordu. Benny dönüp soluna baktı; yarısı yürüyen yarısı sürünen bir grup daha vardı ve iniltileri rüzgârın sesini bastırıyordu. Sağa dönüp istasyonun ucuna kadar ilerledi. Şimdi zombilerle dolmuş ve siyaha bürünmüş olan buzul kayalıklarını görebiliyordu. En yakındaki yüz metre ilerideydi ama sabit bir hızla istasyona doğru ilerliyordu.

Benny kaç tane olduklarını sayamıyordu. Geliyorlardı. Birkaç dakika içinde istasyona ulaşmış olacaktı ve kaçabilecekleri hiçbir yer yoktu.

"Lütfen bana, bu gördüklerimin bir kâbus olduğunu söyleyin," dedi Benny. "Bu, mümkün değil."

"İşte şimdi bittik," diye fısıldadı Nix. "Aman Tanrım... Aman Tanrım..."

Lilah onlara döndü. Benny ve Nix, Lilah'nın o sağlam özgüveninin sarsıldığını görebiliyordu. Lilah'nın yüzünde cansız, donuk bir ifade vardı şimdi. Tıpkı dört bir koldan onlara doğru yaklaşan canavarlarındaki gibi... Mızrağını indirdi. Mızrak düşmeye hazırmış gibi parmaklarının arasında gevşekçe asılı kaldı.

"Bittik biz," dedi Nix tekrar. Kendini kaybetmek üzereydi.

"Evet," dedi Kayıp Kız. "Bittik."

TOM IMURA, ÇÜRÜK VE HARABE'DEYKEN KENDİNİ EVİNDE GİBİ hissediyordu. Gecenin karanlığı, yemyeşil ağaç denizini kasvetiyle boğmuş olsa da ormanı çok seviyordu. On beş yıl önce yaşanan o berbat geceden beri, zamanının yaklaşık üçte birini bu ormanlarda geçirmişti. Belirgin sınırları ve ruhuna işlemiş korkuları olan Mountainside'm aksine, Harabe oldukça basit bir yerdi. İnsan buradayken, nerede durması gerektiğini bilirdi.

Tom, ilk şehirler kurulmadan önceki dünyanın da böyle bir yer olduğunu tahmin ediyordu. O zamanlarda da etrafta her türden vahşi hayvan vardı ve hayatta kalmak çok zordu. Her geçen gün, bir hayatta kalma mücadelesiydi ama bu mücadele, insanların sorun çözme yeteneklerini geliştirmişti. İnsan ırkının keşfetme arzusu, hayatta kalmasını sağlayan en önemli unsurlardan biriydi ve tüm medeniyetin temelini oluşturuyordu. Bu arzu olmasaydı insan, ateşi asla bir alete dönüştüremez; kütükten tekerlek yapmayı akıl edemezdi.

Tom burada zombilerin olduğunu biliyordu ama onlardan korkmuyordu. Onların kendisine zarar verebileceğini biliyor

ve onları öyle kabul ediyordu. Tıpkı bu tepelerde dolaşan ayı-
ları, kaplanları ya da kurtları oldukları hâllerıyla kabul ettiği
gibi... Onun felsefesi, doğanın düzenine dayanıyordu. Eğer
bir sorunla karşılaşırsa onunla baş edebilmek için elindeki
her şeyi kullanırdı. Şimdiye kadar bu strateji işe yaramıştı.
Benny'yi İlk Gece'den kurtarmak, birkaç yıl önce kurulan ilk
Lunapark'ı yerle bir etmek ve yüzlerce zombi için 'kapanış'
yapmak da bu stratejinin bir parçasıydı. Öte yandan, eğer
ruhsal ve fiziksel kabiliyetlerini aşan bir sorunla karşılaşır ve
bu yüzden ölürse huzura kavuşacağını düşünüyordu. Onun
dünya görüşü, 'En güçlü olan hayatta kalır,' ilkesine dayanı-
yordu. Ve hiç kimse sonsuza dek 'en güçlü' olarak kalamazdı.

Hafif tempolu bir koşu tutturmuştu. Ağaçların arasına
dalıyor ve küçük dereleri aşıyordu. Ormanın ona yapması-
nı söyleyeceği şeyleri algılamasına izin verecek ölçüde yavaş
koşuyordu. Chong'a seslenmeyi kesmişti. Çocuğun onlardan
kaçmaya çalıştığı aşikârdı ve adını duyacak olursa bir yerlere
saklanırdı. Bu karanlıkta dünyanın en iyi avcısı bile, bile iste-
ye saklanan birini bulamazdı. Chong'un izlerini takip etmek
de zorlaşmıştı. Neyse ki çocuk ayak izlerini silmek için eski
numaralardan birine başvurmuştu: Bir dalla izlerin yok edil-
mesi taktiği... Kullandığı taktik işe yaramıştı ama bu sayede
toprağın üzerinde çok daha belirgin başka izler bırakmıştı.
Tom bu izleri gördüğünde gülümsemişti.

En sonunda Chong'un ayak izlerini silmeyi bıraktığı ve ka-
lın tabanlı botların izlerinin tekrar ortaya çıktığı bir noktaya
ulaştı. Patikada başka izler de vardı. Bunların çoğu hayvan-
ların bıraktığı izlerdi. Ama başka insanlara –veya zombile-
re– ait izler de buldu. Bunlar, günler öncesinden kalmaydı ve

Chong'unkilerle birbirine girmişlerdi. Bir başka iz ise olduğu yerde donup kalmasına hatta belinde asılı duran silahına uzanmasına sebep oldu. Bunlar eski dünyadan kalma, yıpranmış yürüyüş botlarının bıraktığı izlerdi ve sağ ayak topuğunda hilale benzer bir işaret vardı.

Tom iyice eğilip izleri inceledi. Bu izler şüphesiz Vaiz Jack'e aitti. Ancak bunların, birkaç saat önceki rastlaşmalarından evvel ardında bıraktığı izler olduğu açıktı.

Tom incelemeye devam etti. Orman iyice sessizleşmişti ve o da sadece sessizliğini koruyabileceği bir hızda ilerleyebiliyordu. Bu, en önemli sırlardan biriydi: Asla izini sürdüğü şeyden daha fazla ses çıkarma.

Çat.

Bir ses duymuştu. Yumuşak bir sestti ama yakından geliyordu. Tom üç adımda iki karaağacın oluşturduğu gölgelelerin arasına girip kulak kesildi. Ses oldukça yanıltıcıydı. Eğer devamı gelmezse, hangi yönden geldiğini anlamak genellikle çok zor olurdu. Ön taraftan mı? Soldan mı? Yolun dışından mı?

Bir hışırtıydı bu. Kesinlikle sol taraftan geliyordu. Tom karanlığın içinde ilerledi. İkinci ses, sert bir fırçanın yere sürülmesini andıran bir tınıyla yankılanmıştı. Uzun bir aradan sonra başka bir çıtırtı daha yükseldi.

Tom, saklandığı gölgenin içinden çıkan ve soldan sağa doğru ilerleyerek açıklıktan geçen bir silüet gördü. Oldukça hızlı ve sinsice hareket etmişti. İki ayağı üzerinde yürüyen bir şeydi bu. Ama Tom, onun bir zombi olmadığından oldukça emindi.

Vaiz Jack miydi? Eğer öyleyse Tom, yolda aralarında ge-

çenden çok daha farklı bir konuşma yapmaya kararlıydı.

Gölge, onun bulunduğu yere doğru geliyordu. Ama vücut dilinden anladığı kadarıyla Tom'u görmemişti. Başı kuzeye dönüktü ve patikanın daha ilerisine bakıyor gibiydi.

Tom karar vermeye çalışıyordu. Hareket etmeye devam ederse, onu daha net görebilir miydi?

Kendini onaylar biçimde başını salladı. Bu kişinin oldukça iyi bir iz sürücü olduğunu tahmin ediyordu.

"Tom!" dedi bir ses. Oldukça tanıdıktı. "Tom Imura. O ağaçların arkasında bir yerde olduğunu biliyorum. Beni bu bayırı çıkmaya zorlama."

Tom elinde silahıyla ağacın arkasından çıktı. Gölge de biraz daha aydınlık bir noktaya doğru ilerledi. Uzun boyluydu ve botlarından, turuncu renkli Mohawk saçlarına kadar sağlam bir kadın olduğu belli oluyordu. Eski zamanlardaki korsanlar gibi her tarafından bıçak kabzaları ve silahlar sarkıyordu. Sağ elinin avcunda elli santimlik bir av bıçağı vardı.

Bıçağın ucunda da siyah bir şeyler parıldıyordu. Kötü ışıkta yağ gibi gözüküyordu ama Tom, bunun kan olduğunu anlamıştı. Kadının yüzü ve kıyafetleri tamamen kana bulanmış gibiydi. Sendeleyerek ilerliyordu. Tom, kadının sol elinin yan tarafında cansız bir hâlde sallandığını fark etti.

Derhâl ağacın arkasından çıkıp, "Sally?" dedi.

Çift Bıçaklı Sally kana bulanmış dişleriyle ona gülümsedi. "Yalnız mısın, Tom?"

"Evet."

"Güzel," dedi ve yüzüstü yere yuvarlandı.

35

“GERİ ÇEKİLİN... GERİ ÇEKİLİN!” DİYE BAĞIRDI Nix ÖFKE DOLU bir fısıltıyla. Ardından Lilah ve Benny’yi önüne katarak açık kapıya doğru ilerledi. Lilah, beyni durmuş gibi öylece kalmıştı. Benny onu içeri itmek zorunda kaldı. Kapıdan içeriye en son girense Nix oldu. Tahta kılıcını içeri atıp Lilah’ın silahını kaptı ve bir süre kapıda bekledi. Silahın namlusunu sağa sola doğrultuyor ancak ateş etmiyordu. Ateş etse de bunun hiçbir yararı olmazdı, bu yüzden silahı indrip içeri girdi.

“Bittik biz,” dedi Lilah tekrar. Sesi, çoktan ölmüş gibi çıkıyordu.

Benny kapıyı kapatıp kilitledi. “Kapı çok uzun süre dayanmaz,” dedi sessizce. “Camlar da öyle. Birkaç tanesi cama vuracak olsa belki dayanırdı ama dışarıda yüzlerce zombi var.”

“Binlerce,” dedi Nix. “Sadece kayalıklardan gelen beş yüz tane zombi gördüm. Bu çılgınca.”

Gerçekten de öyleydi. Benny geçen yıl, üç bin kadarnı Aç Orman’da görmüştü. Ama dışarıdaki kalabalık neredeyse oradakilerin iki katıydı. Bu, çürümüş et yiyicilerden oluşmuş

dev bir orduydu. “Nereden geliyorlar?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Nix. “Ama hiç mantıklı değil. O kadar gürültü yapmadık. Ayrıca yaktığımız ateşi dışarıdan görebildiklerini sanmıyorum. En azından tüm ormanı aşıp da dağlara kadar ulaşamaz ışığı.”

“Bu, hiç mantıklı değil,” dedi Lilah donuk bir sesle.

“Teneke kutulara ne demeli? Zombiler bunu yapamaz,” dedi Benny.

“Biliyorum,” dedi Nix. Bir kibrit çıkarıp küçük bir kandili yaktı.

“Yapma,” diye atıldı Benny.

“Neden?” dedi Nix sessizce. Yanan kibrit, çarpık gülümsemesini ortaya çıkarmıştı. “Zombileri buraya çekeceğinden mi korkuyorsun?”

Sesi fazla sakindi. Benny insanların kötü bir sonla karşılaşmadan hemen önce bu şekilde konuştuklarını duymuştu. Ama ne söyleyebilirdi ki? Yardım etmek için Lilah’ya döndü ancak Kayıp Kız, bu kez tamamıyla kaybolmuş görünüyordu. Hâlâ elinde tuttuğu silaha ve bıçağa bakıyordu. Bir süre sonra onları kılıflarına geri koydu.

“Bu, hiç mantıklı değil,” dedi aynı cümleyi fısıltıyla tekrar ederek.

Benny başıyla onayladı. “Evet, değil. Eğer bu normal bir şey olsaydı, Tom bize daha önce bu konudan bahsedirdi. Hem David Kardeş bir yılı aşkın bir süredir burada yaşıyordu. Birkaç tanesi dışında burada hiç zombi görmediğini söylediler hep. Bu... Bu çılgınca.”

“Çılgınca,” diye tekrarladı Lilah.

Benny, Lilah'nın yüzündeki ifadeden ve Nix'in ses tonundan hiç hoşlanmamıştı. Kendisinin de ne kadar çılgın göründüğünü merak ediyordu.

Çılgınca olsun olmasın bu durum, bir şeyler yapmak zorunda oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Benny kapıya asılmış olan üç yün cekete baktı. Shanti'ye ve Sarah'ya ait olanları kapıp kızlara uzattı. "Bunları giyin!"

Nix, ceketi hemen alıp üzerine geçirdi ama Lilah, kendisininkini yere bıraktı. Benny ceketi yerden alıp tekrar ona verdi.

"Giy şunu!" diye bağırdı.

Lilah ceketi tekrar aldı fakat öylece elinde tuttu. En sonunda Nix, ceketi kızın elinden alıp çocuğunu giydiren bir anne edasıyla Lilah'nın üzerine geçirdi.

"Buradan gitmeliyiz," dedi Benny, David Kardeş'in ceketini de kendisi giyerken. Battaniyeleri kaldırıp dışarı çıktı. Zombilerin en yakında olanıyla aralarında hâlâ elli metre kadar mesafe vardı. "Hâlâ kaçabiliriz."

Bu söz Lilah'nın yüzünün tuhaf bir biçimde seğirmesine sebep oldu. "Nereye kaçacağız?"

"O haklı, Benny," dedi Nix. "Dört koldan üzerimize geliyorlar. Burada daha güvende oluruz."

"Burası güvenli değil," dedi Benny, eliyle istasyonu işaret ederek. "Burası onlar için bir ziyafet sofrası gibi. Etrafımızı kuşatacaklar, kapıları kıracaklar ve..."

"Sus!" diye atıldı Lilah elleriyle kulaklarını kapatarak.

"Eğer koşarsak en azından bir şansımız olabilir." Benny ellerini ceplerine sokup kadaverin şişelerini çıkardı. Ayrıca bunlar da var."

Kararsızlığın pençesine düşen Nix dudaklarını ısırmaya başladı.

Sonra Lilah ansızın elini uzatıp Benny'nin elindeki şişelerden birini kaptı. Kapağını açtı ve yoğun kıvamlı sıvıyı kollarına sürmeye başladı.

Benny ve Nix orada öylece dikilmiş onu izliyorlardı. Lilah, sürme işlemi bitince, "Şimdi!" diye gürledi.

Çok tuhaf bir andı. Sanki en başmdan beri hiç kendini kaybetmemiş, tüm bu zaman boyunca aklı başındaymış gibi davranıyordu şimdi. Benny ve Nix belli etmemeye çalışarak endişe dolu gözlerle ona baktı.

Hiçbir şey söyleme, diye uyardı Benny'nin iç sesi. Çıldırmanın eşiğinde. Eğer onu zorlarsan, bu kez paramparça olur.

Benny ikinci şişeyi Nix'e uzattıktan sonra diğer şişeyi de cebinden çıkardı.

"Yeterli olacak mı?" diye sordu Nix berbat kokulu kimyasalı üzerine boca ederken.

Benny cevap vermedi. Hepsi şişelerin içindeki bütün sıvıyı kullandı. İstasyon, çürümüş etle dolu bir tavan arası gibi kokuyordu şimdi.

"Yalnızca silah ve su alıyoruz," dedi Benny.

"Tamam," diyerek onu onayladı Lilah.

Nix de başını sallasa da masadan günlüğünü alıp yeleğinin büyük iç cebine tıktırdı. Ardından yün ceketine sıkıca sarıldı. Ceket, vücudunu ve kollarını sarmıştı; yüksek ve sert yakası da boğazını zombilerin dişlerinden koruyacaktı. Ama yine de bir zırh sayılmazdı. Kasabadaki çit muhafızlarının yeteri kadar zombi olması durumunda, ceketin eninde sonunda

parçalanabileceğini söylediklerini hatırladı Nix.

Benny matarasını boynuna asıp tahta kılıcını kınından çıkardı.

Kapıya geldiklerinde Lilah durdu. Derin bir nefes aldı ve arkasına dönmeden, "Yavaş ilerleyin. Mecbur kalmadıkça savaşmayın ve sadece başka çareniz kalmadığında koşun," dedi.

"Birbirimizden ayrılırsak ne olacak?" diye sordu Nix.

Bu sorunun tek bir yanıtı vardı ve Benny'nin iç sesi ona bunu fısıldadı. *Biri karanlıkta kaybolursa... ölmüş demektir.* Sonra da yüksek sesle, "Ayrılmayacağız," dedi.

Bu, yalan söylemekle kumar oynamak arasında bir şeydi.

Pat! İlk ölünün avucu pencereye çarptı ve pervazını sarstı.

"Nix, Benny," diye mırıldandı Lilah. "Hazır mısınız?"

İkisi de yalan söyleyerek, "Hazırız," dedi ve Lilah kapıyı açtı.

Kapının hemen önünde bir zombi duruyordu. Cama vurmak için elini kaldırmıştı. Bir zamanlar kahverengi olan derisi zamanla beyazlamış ve sütlü çay rengini almıştı. Yüzünün büyük bir kısmı yoktu; kenarları kemirilmiş bir kemik, kansız etinden dışarıya fırlamıştı. Yaratık ileriye doğru bir adım attı. Havayı kokluyordu; Benny, zombilerin bunu yaptığını hiç görmemişti çünkü koku alma duyuları yoktu. Ancak sahip olduğu duyu her neyse, onunla yapmıştı bunu. Beyaz saçlı ve soluk tenli kızın ne olduğunu anlamaya çalışmıştı. Sonra onu geçip odanın içine doğru ilerledi. Kız, şimdilik onun için bir av değildi. Bir ölü gibi kokuyordu çünkü.

Benny, Lilah'nın tüm vücudunun titrediğini görebiliyor-

du. Aç Orman'daki zombileri serbest bırakan Lilah değildi bu. O zamanlar kendi çöplüğündeydi ve o ormandaki yolları avcunun içi gibi biliyordu. Hayır... Bu olanlar, Lilah'nın tecrübelerinin de ötesindeydi ve belki de bu yüzden o kadar çok korkmuştu. Hiçbir planı yoktu ve kaçabileceklerine dair bir umudu da kalmamıştı.

Ya da belki Chong hakkında söylediklerin yüzünden bu hâle geldi. Benny tüm kalbiyle zamanda geri gitmeyi, o zalimce ve aptalca lafları hiç söylememiş olmayı diledi.

Lilah sessizce nefes alıp dikkatle kapıdan dışarı adım attı. Arkasından da Nix çıktı. Karnında koca bir kurşun deliği olan şişman bir adama yol vermek için dönmek zorunda kalmıştı.

Benny kapıdan çıkarken ayağı yere takıldı ve şişman adam hızla ona döndü. Gri dudaklarının ardında yeşil dişleri görünüyordu. Zombi Benny'ye hurlasa da bir an sonra açlıkla bakan gözlerindeki o tehditkâr ifade silindi. Dumanlı gözleri başka tarafa döndü ve zombi, istasyonun içine yöneldi. Arkasından bir başka zombi geldi ve ardından da bir başkası...

Kılıcını bir tılsım misali göğsüne bastıran Benny derhâl dışarı çıktı. Lilah onları beklememişti. Otuz metre kadar önderindeydi. Sendeleyerek yürüyen ceset denizine doğru ilerliyordu. Nix çok daha yavaştı. Kararsız adımlarla yol almaya çalışıyordu. Sık sık Benny'ye bakmak için arkasına dönüp duruyordu. Lilah ise hiç ardına bakmadan ilerlemeye devam ediyordu. Benny, *Bir çıkış yolu mu buldu acaba?* diye düşündü. Ancak Lilah gittikçe daha da hızlanıyordu. Ve sonunda Benny onu göremez oldu.

Kıçını kaldır ya da öl, diye gürledi iç sesi. Benny yürümeye başladı. Eklemleri yokmuş gibi hareket ediyor ve zombilerin

dikkatini çekmemek için onlardan biriymiş gibi rol yaparak ilerliyordu.

Durma.

Durmadı... Benzin pompalarının yer aldığı beton zemine ulaşana dek ilerledi. Buradan istasyonun etrafındaki arazinin tamamını görebiliyordu. Ve orada bir yerlerde gözüne çarpan şey, ciğerlerindeki tüm havanın boşalmasına sebep olmuştu. Dizlerinin üstüne yığılıp kalacakmış gibi hissediyordu kendini. Orada, o zombi denizinin içinde, saçları Lilah'nunkilerden bile daha beyaz, bir dev kadar geniş omuzlu ve uzun boylu bir siluet vardı. Beline ve omzuna asılı kayışlardan tabancalarının namluları görünüyordu. Soluk benizli elindeyse bir metrelik siyah bir boru vardı. Bu mesafeden gözleri görünmüyor olsa da Benny birinin mavi diğerinin de ateş kırmızısı olduğuna adı gibi emindi.

Siluet, doğrudan ona bakıyordu. Gülümsedi.

Zombiler, siluetin etrafından dolanıyor ve ona saldırmıyorlardı. Yanından benzin istasyonuna, Lilah ve Nix'e doğru ilerliyorlardı. Hemen sonra başka bir zombi grubu, siluetin etrafını sarıp Benny'nin görüşünü engelledi.

Ama artık bunun bir önemi yoktu. Benny göreceğini görmüştü.

Onu görmüştü.

"Hayır..." diye mırıldandı kendi kendine. "Hayır."

Arkasına dönüp koşmaya başladı. Yürümüyordu ya da zombi gibi sallanmıyordu. Benny Imura, var gücüyle koşuyor ve koşarken ona dönen bakışları hissedebiliyordu. Tanrı bilir, Tom neredeydi. Benny onun binlerce yürüyen ölüden

yükselen iniltiyi duyacağını tahmin ediyordu. Bir zombi ordusunun ortasından dikilen o adamın alaycı ve keskin kahkahalarını duyabileceğini düşünüyordu.

Pembe Göz Charlie'nin kahkahalarını...

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Ben küçükken annem istihkak doları kazanmakta güçlük çekiyormuş. İlk Gece'den önce Hollywood'da (Los Angeles bombalanmadan önce insanların film çektikleri yer) yapım asistanı olarak çalışıyormuş. Nasıl çiftçilik yapılacağını veya nasıl ev inşa edileceğini bilmiyormuş. Bu yüzden de hayatını dikiş dikerek ya da insanların evlerini temizleyerek kazanmaya çalışıyormuş. Bu, oldukça zor olmalı. Ama annem hiç şikâyet etmezdi. Ne kadar çok çalışmak zorunda olduğunu bana asla hissettirmezdi. Sonra bir gün çok hasta olmuş ve uzun bir süre iyileşememiş. Çalışamadığı için de biriken faturaları ödeyemez hâle gelmiş.

O sırada Charlie Matthias'la tanışmış. Adam annemle çıkmak istemiş ama annem hiç ilgilenmemiş. HEM DE HiÇ. Sonra Charlie ona bir aylık istihkakını bir gecede kazanabileceği bir işten bahsetmiş. Öyle seks işçiliği gibi bir şey de değilmiş bu iş. Yapması gerekenin sadece bir zombiyi susturmak olduğunu söylemiş.

Elbette bir zombiyle birlikte büyük bir çukura atılacağını ve silah olarak eline sadece bir süpürge sopası verileceğini anlatmamış Charlie. Bahsettiği yer, Lunapark denilen çukurmuş. Dağların tepesine kurulmuş gizli bir yer... İnsanlar, Z Oyunları dedikleri şey üzerine bahis oynamak için buraya geliyorlarmış. Zombi Oyunları...

Annem, paraya ihtiyacı olduğu için çukura inmeyi kabul etmiş.

Bana bundan asla bahsetmedi ve detayları tam olarak

bilmiyorum. Bildiğim tek şey: Charlie'nin annemi bir hafta boyunca o çukurda tuttuğu. Ben çok küçüktüm ve o zamanlar bana Benny'nin teyzesi Cathy bakmış.

Sonra Tom, annemi eve getirmiş. Daha sonraları komşuların bana anlattığına göre, geldiklerinde Tom yaralıymış. Kıyafetleri kan revan içindeymiş ve is kokuyormuş. Tom'un annemi oradan kurtardığını ve Lunapark'ı yok ettiğini çok sonra öğrendim. Sanırım bunu yaparken bazı insanları incitmek zorunda kaldı. Belki de bazılarını öldürdü. Keşke Charlie de onlardan biri olsaydı.

Charlie Matthias, geçen yıl annemi öldürdüğünde beni de Lunapark'a götürecekti. Yeni Lunapark'a...

Tanrım... İnsanlar nasıl bu kadar zalim olabiliyor?

TOM OLDUKÇA HIZLIYDI ASLINDA ANCAK ÇİFT BIÇAKLI SALLY'yi düşmeden yakalayacak kadar hızlı davranamadı. Yere yığılan kadının yanına diz çöküp nabzım kontrol etti. Hâlâ atıyordu. Sonra boynunu ve omurgasını kontrol edip kadını sırtüstü çevirdi. Yüzüne gözüne bulaşan toprağı ve saçlarındaki yaprakları temizledi.

"Ah Tanrım, Sally," dedi. "Ne hâle gelmişsin sen böyle." Sally'nin göz kapakları yavaşça açıldı. Tom bu loş ışıktaki bile onun yüzünün büyük bir acıyla kasılmış olduğunu görebiliyordu. "Nerenden yaralandın?" diye sordu.

"Her yerimden."

"Bana gösterecek misin yoksa ben mi bakayım?"

Sally sırtıttı. "Ne zaman böyle ahlaklı biri oldun sen?" Sonra gülümseyip karnına dokundu. "Karnımdan ve kolumdan."

Tom, Sally'nin gömleğinin alt düğmelerini açınca karnındaki kesiğı gördü; bıçak yarası olduğu oldukça netti. Sally kan tükürmüyordu, bu yüzden Tom onun iç kanama geçirmediğini düşündü. Ya da en azından öyle umuyordu. Yele-

ğinin cebinden bir şişe antiseptik ve bir parça pamuk çıkardı. Yarayı nazikçe temizledikten sonra üzerini kapattı. Bıçağıyla Sally'nin gömleğinin kolunu kesti ve kadının kolundaki büyük ve siyah oyuğu inceledi. Ardından kolu hafifçe kaldırıp arkasına baktı. Orada da nispeten küçük bir delik vardı.

"Girmiş ve çıkmış," dedi. "Kurşun kolunun arkasından saplanmış ve önünden dışarı çıkmış. Seni neyle vurdular?"

"Bilmiyorum," dedi Sally dişlerini sıkarak. "Küçük bir silah... şey... Yirmi iki ya da yirmibeş kalibre. Ama kurşun girip çıkarken canımı fena yaktı."

"Damara gelmemiş ve kemiğini de kırmamış," dedi Tom. "Şans zaten her zaman senden yana olmuştur, Sally."

"Öyle mi dersin? Vuruldum ve bıçaklandım. Sen buna şans diyorsan, ben daha fazla almayayım."

"Şakasını bile yapma," dedi Tom. Kolun iç ve dış kısmındaki yaraları temizledi. Üzerine temiz pamuk koyup sargı beziyle sardı. "Ben kendi payıma düşen kötü şans aldım bugün."

Tom, sargı bezinin uçlarını düzgün bir şekilde bağlarken içindeki panik gitgide büyüyordu. Hava, Chong'u takip edemeyeceği kadar kararmıştı. Sally'nin oturmasına yardım ettikten sonra kadına matarasındaki sudan içirdi.

"Atımı bir yerlerde görmüş olamazsm, değil mi?" diye sordu Sally. "Onu bir ağaca bağlamaya çalıştım ama sanırım tüymüş."

"Hayır," dedi Tom. "Tamam, Sal. Sana ne oldu ve bunu kim yaptı?"

"O kısmı biraz karışık," dedi Sally. "Beyaz Ayı'nın tayfa-

sından birileriyle karşılaştım. Beyaz Ayı'yı biliyor musun?"

Tom başını salladı. Beyaz Ayı bir zamanlar Pembe Göz Charlie'yle birlikte çalışan ama yıllar önce ortalıktan kaybolan bir hayduttu. "İsmi duydum ama onunla hiç tanışmadım. Nevadalı, iri bir herif. İlk Gece'den önce Vegas'taki gazinolardan birinde fedailik yapıyormuş, öyle değil mi? Herkese, büyük bir yerli şifacının reenkarnasyonla yeniden vücut bulan ruhu olduğunu söylüyormuş. Ama duyduğuma göre, aslında Amerikan yerlisi kanı falan taşıymıyormuş. Burada ne arıyor ki?"

Tom, karnındaki yarasını dikerken Sally acıyla inleyince Lilah'nın orada olmasını diledi.

"Ah, lanet! O yarayı dikmek için ağaç kıymuğımı kullanıyorsun sen?" diye homurdandı.

"Bu kadar çıtkırıldım olma, lütfen."

Sally, Tom'un gelmişine geçmişine küfredip lanetler yağdırıyordu. Tabii bu, Tom için daha katlanılabilirdi. Küfürler çığlıklardan daha iyiydi çünkü.

"Beyaz Ayı'ya ne olmuş?"

Sally derin bir nefes aldı. "Charlie geçen yıl zombilere yem olduğundan beri onun bölgesini kimin alacağı konuşuluyordu. Eskiden en büyük pay Charlie'nindi. Mountainside, Fairview gibi birkaç kasaba ve dağlardaki tüm ticaret yolları onun kontrolündeydi. Şimdi Beyaz Ayı hepsini istiyor. Yanına bir sürü adam almış. Çoğu daha tüfeğin namlusunun nerede olduğunu bilmeyen salaklardan oluşsa da sayıca çok fazlalar."

"Kaç kişi?"

"Ben bu gece sadece iki tanesini gördüm, belki yirmi kişi

daha vardır. Eğer söylentiler doğruysa, bunun iki katı da olabilir. Ve büyük ihtimalle Charlie'nin sağ kalan adamlarını da toplamıştır."

Tom, son dikişi de attıktan sonra yarayı temiz bir bezle sarmaya başladı. "Sana neden saldırdılar?"

"Aslında onlar saldırmadı. Ben saldırdım." Tom'un koluna dokundu. "Tom... Senin kardeşin, Benny de yanlarındaydı."

"Ne?"

"Onları Japona benzer bir çocuğu paketlemeye çalışırken gördüm. Senin kardeşin on beş, on altı yaşlarında, değil mi?"

"On beş. Çocuğun üzerinde ne vardı?"

Sally bir süre düşünüp, "Kot pantolon, kırmızı çizgili siyah bir tişört ve çok cepli bir yelek," dedi.

Tom, ciğerini yakan derin bir nefes aldı. "O, Benny değil. Onun arkadaşı Louis Chong. Bir Çinli, Japon değil. Ayrıca Benny yarı İrlandalıdır."

"Ben ne bileyim? Hava karanlıktı, o yüzden senin kardeşin olduğunu sandım. Bu yüzden de onlara saldırdım." Gözlerini kıstı. "Senin aradığın o mu? Yani, o Çinli çocuk mu?"

Tom, Sally'ye neler olduğunu anlattı.

"O zaman... Buralardan gidiyorsun, öyle mi?" diye sordu Sally.

"Planım buydu ama anlaşılan kötü bir başlangıç yapmışız."

"Benimle David Kardeş'in orada buluşmak istemenin sebebi bu muydu yani? Vedalaşmak için mi çağırdın beni?"

Tom başını salladı.

"Lanet olsun!" dedi Sally. "Şövalyemiz olmadan buralar artık eskisi gibi olmayacak."

Tom sırtıttı. "Birçok şey olabilirim belki ama bir şövalye olmadığım kesin."

Sally gülmedi. "Eğer öyleyse düşündüğümde de şapşalmışsın. Buralarda senin kim olduğunu ve ne yaptığını bilmeyen tek bir kişi bile yoktur. Ve bu, Charlie ve Çekiç'i zombilere gümüş tepside sunmandan önce de böyleydi," dedikten sonra duraladı. "Pek çok insan sana saygı duyuyor. Hatta seni... örnek alıyorlar."

"Hadi ama, Sal, şimdi bunun sırası değil."

"Beni iyi dinle, Tom. Sen insanlar için önemlisin. İlk Gece sırasında ve sonraki yıllarda hepimiz hayatta kalabilmek için oldukça korkunç şeyler yaptık. Sen bunları bilmiyorsun. Ya da... belki de biliyorsun. Belki sen de kötü şeyler yaptın. Ama yine de sen, başından beri insanların bakıp bakıp, 'Ah, evet, işte insan dediğin böyle davranmalı,' diyebilecekleri biri oldun. Zombiler ortaya çıktığından beri böyle insanlarla çok nadir karşılaşır olduk. Ve sen, tam da öyle bir insansın..." Sally gülümserken başını iki yana salladı.

Tom boğazını temizleyip, "Dinle, Sally. Sanırım acı çektiğin ve şokta olduğun için böyle konuşuyorsun. O yüzden asıl meseleye gelem: Chong'u nereye götürdüler ve sen nasıl yaralandın?"

Sally güldü. "Aynı zamanda mütevazısın da. Kasabadan ayrılman çok üzücü... Jessie Riley California'daki en şanslı kadındı. Eğer yanılıyorsam şu anda çek vur beni, lütfen."

“Chong...” diye üsteledi Tom.

“Tamam, tamam. İki saat önceydi. David Kardeş’in mekânına doğru gidiyordum. Sonra bağırışmalar duydum. Seslerin geldiği yere usulca yaklaşıncı çocuğun birkaç hayduta karşı koymaya çalıştığını gördüm. İlk başta iyi gidiyordu. Senin taşıdığın kılıcın ahşap versiyonu vardı elinde. Haydutlar kılıcı çocuğun elinden almaya çalışıyorlardı. Onunla oyun oynuyorlardı. Zombi gibi rol yapıyorlardı, bilirsin bu tür şeyleri. Sen de daha önce görmüşsündür.”

“Evet,” dedi Tom soğuk bir ses tonuyla. “Gördüm. Sonra ne oldu?”

“Çocuk, iri olanlardan birine bir tane indirmeyi başardı. Omzuna vurdu. Kemiğin çatlama sesini yamacın yukarısında olduğun hâlde işittim. Sonra adamlar oyun oynamayı bırakıp çocuğa saldırdılar. Kılıcı elinden alıp onu bayağı bir benzettiler.”

“Lanet olsun!” Tom, Chong’un hayatı için savaşmak zorunda kaldığı o anları düşündü. Çok korkmuş olmalıydı. Buna karşın, anlaşılan oldukça cesur davranmıştı.

“Bu esnada ben de çocuğun senin kardeşin olacağına kanaat getirdim. Sonra bir savaş narası atarak tepeden aşağı indim ve o aşağılık herifleri devirdim. Öyle çok fazla bir şey yapmak istememiştim. Sadece akıllarını başlarına almalarını ve uza-yıp gitmelerini sağlamak istemiştim. Ama o iki salak benimle uğraşmak istedi. Sonucu da onlar için iyi olmadı tabii. Dünya için çok büyük bir kayıp da değil.”

“Bir dakika... Onları indirdiğini mi söylüyorsun?”

“O iki sersemin bana karşı ne kadar şansı olabilirdi? Onları paten kaydığım yaşlarımda olsam bile haklayabilirdim. Ki o

zamanlar dövüşmenin ne demek olduğunu bilmezdim.”

“Yani hayır, eğer sen onları indirdiysen o zaman kim...”

“Üçüncü bir adam olmalı. Geldiğini görmedim. O ikisini susturmak üzereydim ki bir şey arkadan koluma vurdu ve beni ağaca yapıştırdı. Kurtulmaya çalıştım ama görüş alanımın dışındaydı. Beni bıçakladı. Tek görebildiğim; erkek ve beyaz saçlı olduğuydu. Sonrasında kendimden geçmişim.”

“Beyaz saçlı mı? Vaiz Jack olabilir mi?”

“Wawona’daki o kaçık ihtiyar mı?” dedi Sally durumu değerlendirirken. “Hayır, bu adam daha iriydi. Her neyse... Bayıldım ve uyandığımda çocuk da o iri yarı adam da gitmişti.”

“Diğer ikisi?”

“Onlar da oradaydı. Beni vuran her kimse, onları da susturup kargalara bırakmış olmalı.”

Tom arkasına yaslanıp düşünmeye çalıştı. “O iri yarı adam Beyaz Ayı olabilir mi?”

Sally omuz silkti. “Belki. Pembe Göz Charlie kadar iriydi ve yüzü mahvolmuştu. Büyük bir kısmı yanıktı.”

“Charlie olabilir mi?”

Sally gözlerini kısarak Tom’a baktı. “Charlie öldü. Sen onu öldürdün.”

“Tam olarak öyle değil,” dedi Tom. Ona Benny’nin Çekiğin borusuyla Charlie’ye vurmasını ve sonrasında olanları anlattı.

“Harika... Bu, kendisini zaten kötü hisseden bir kadının duymak isteyeceği türden bir haber değil gerçekten. Sence Charlie hayatta mı?”

“Bilmiyorum. Sana saldıran adam, bunu öldürdüğü adamların intikamı almak için mi yaptı yoksa çocuğun peşinde miydi sence?”

“Ben... Bilmiyorum. Ama Charlie onun senin kardeşin olmadığını anlamaz mıydı?”

Tom başıyla onayladı. “Benny’yi de Chong’u da tanıyor.”

Sally mataradan bir yudum daha su aldı ve dudaklarını ısırdı. “Ben onlara saldırmadan önce, adamlardan birinin çocuğa söylediklerini duydum. Onu nereye götüreceklerini söylüyorlardı.”

Tom, bunun arkasından gelecek şeyi biliyordu ve acı çekiyormuş gibi gözlerini sımsıkı kapadı. “Söyle.”

“Lunapark,” dedi Çift Bıçaklı Sally. “Çocuğu, mekânı işleten adamlara satmayı deneyeceklermiş. Sonra da zombi çukuruna atacaklarmış.”

“Ama seni vuran adamın onu oraya götüreceğinden emin değilsin, değil mi?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Harika,” dedi Tom yüzünü ekşiterek. “Charlie’nin çetesini hakladığımızdan beri Lunapark’ı iki kez daha kurdular. Her yerde onu arıyorum ve nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Şu anda her yerde olabilir, Utah’ta bile.”

“Orada olabileceğini sanmıyorum, Tom,” dedi Sally soğuk bir gülümsemeyle. “Adamlar çocuğu tartaklarken bir tanesi onun ertesi sabah dövüşmeye başlamış olacağını söylüyordu.”

Tom, karanlığa bakıp, “Lanet olsun!” dedi sessizce.

BENNY BİR ZOMBİYE DOĞRU KOŞTU. YARATIK HIRLAYARAK döndü ve beyaz ellerini Benny'nin suratına doğru uzattı. Benny, yaratığın kırık tırnaklarının yüzünü çizdiğini hissetmişti. Ölünün kurumuş parmakları burnunun ve ağzının üzerinden kaymıştı. Benny tiksintiyle zombiyi kenara savurdu. Zombi başka bir zombiye çarpınca ikisi birlikte yere devrildiler. Diğerleri de onlara takılıp yere yuvarlandı. Dünyanın çivisi çıkmış olmasaydı Benny bu gördüklerine kahkahalarla gülebilirdi bile. O koşuyor ve yanından geçtiği zombiler de hırlayarak onu ısırmaya çalışıyorlardı.

Yavaşla, diye uyardı onu iç sesi. Yavaşlamaya çalışıyordu. Ayaklarına koşmamalarını, yürümelerini emrediyordu ancak ona itaat etmiyorlardı. Nix, altmış metre ilerideydi.

Lilah'sa görünürlerde yoktu. Onları bırakıp kaçmış mıydı? Yoksa zombiler onu ele mi geçirmişti? Hayır... Eğer ona saldırmış olsalardı, Lilah'nın çığlıklarını duyarlardı. İlk önce savaş çığlıklarını ve sonra da... Diğer çığlıkları... Koşarken bunları düşünüyordu Benny. Ona uzanan beyaz ellerin arasından eğilerek geçiyor; onu yakalamaya çalışan zombileri de

sağa sola sıçrayarak ya da şaşırtmacalarla atlatıyordu. Tüm kalabalığı kışkırtıyor ve onların dikkatini çekiyordu.

Yavaşla!

Nix onun geldiğini duyunca arkasına dönüp Benny'nin bir zombiyle çarpıştığını ve elinden kurtulduğunu gördü. Diğer zombiler de hareketliliğin olduğu tarafa dönmüşlerdi. O bembeyaz elleriyle havayı tutmaya çalıştıkça iniltileri de artıyordu.

Yavaşla!

"Benny!" diye tısladı Nix öfkeyle. "Ne yapıyorsun?"

Benny benzin pompalarının önünde aniden durdu. Peşindeki zombiler, bir anda Benny'ye doğru ilerleyen Nix'e döndüler.

Nix'in ölümüne sebep olacaksın.

İç sesinin bunu söylemesine gerek yoktu aslında. En yakınındaki zombiler çoktan kızın etrafını sarmaya başlamışlardı. Nix koşmaya hazırlandı.

"Nix... Dur!" diye hırladı Benny. "Sadece dur. Hareketsiz kal."

Nix çok korkmuştu. Etrafındaki zombiler, onu çoktan parçalamış da yutmaya çalışıyorlarmış gibi ağızlarını açıp kapamaya başlamışlardı. "Benny..."

"Hişşt," diye sakinleştirmeye çalıştı Benny Nix'i. Sonra da dudaklarını oynatarak sessizce, "Sadece kıpırdama," dedi. Eğer kıpırdamazsa kadaverin işe yarayacak mıydı? Ona yaklaşan zombiler, ilgilerini kaybedecekler miydi?

İşe yaramayacak. Zombiler inildeyerek etrafını sardı. Giydikleri paçavraların rüzgârda sallanan uçlarının tenine değ-

diğini hissediyordu. Nix ürperdi. Elindeki tahta kılıç titriyordu. Zombiler ona yaklaşmaya devam ettikçe Nix kılıcını daha yukarı kaldırmaya başladı.

Hayır! Benny neredeyse bağıracaktı ama tam zamanında kendini kontrol etmeyi başardı. Bu, senin hatan. Başı belada. Akıllı ol... Onu kurtarmanın bir yolunu bul.

Benny başını iki yana salladı. Panik duygusuna teslim olmak üzereydi. Aklına bir sürü çılgın fikir geliyordu ama hepsini bir bir eliyordu. *Kahramanca ortaya atıl... Aklına romantik kahramanlıklar veya trajik intiharlar geliyordu. Ancak bunlar işe yaramazdı. Her şeyi gözden geçir. Yer, zaman, ışık, rüzgâr...*

Benny, Nix'e doğru ilerledi. Rüzgârla birlikte hareket ediyor ve ölü kalabalığın arasına karışıyordu. *İhtiyacın olan her şeye sahipsin. Yeter ki faydalanmasını bil.*

İç sesine çenesini kapamasmı ve düşünmesine izin vermesini söylemek istedi. Pembe Göz Charlie arkada bir yerlerdeydi. Belki de tabancasını ona çevirmişti. Ya da Nix'e... *Varsayimleri boş ver. Sadece ana odaklan.*

Bir elini yavaşça kılıcından çekti ve usulca ceplerini yokladı. Parmakları, geri kalan son kadaverin şişesini buldu. Bu şişeyi de kullanmalı mıydı? Daha fazla kokunun bir yararı olur muydu?

Hayır.

Hafifçe tıkırdayan dikdörtgen bir nesneye dokundu. *Sahip olduklarını kullan.* Benny'nin aklına aniden bir fikir geldi. Çok çılgın ve çok tehlikeli bir fikirdi bu.

Yüzlerce zombi benzin istasyonuna ilerliyor; onun ve Nix'in üzerine geliyordu.

Nix'e bir bakış attı. Kız öylesine titriyordu ki Benny kılıcının bile sallandığını görebiliyordu. Birkaç zombi ona doğru yaklaştı. Bir tanesi bir anda uzanıp kılıcını çekti. Nix ona karşı koymaya çalıştı ama Benny başını iki yana sallayıp ağzını oynatarak, "Bırak gitsin," dedi. Nix'in gözleri korkuyla parladı ama yine de avuçlarını açıp zombinin kılıcı elinden almasına izin verdi. Zombi kılıcı iki eliyle kavrayıp ağzına götürdü ve ısırıldı. Bir çatırtı duyuldu. Sonrasında yaratık hırıldayarak kılıcı bıraktı. Dişlerinden biri kılıca saplanıp kalmıştı.

Oldukça yavaş hareket ederek boştaki elini pantolonunun cebine daldırdı Benny. Kadaverin şişesini şingirdatarak cebini karıştırdı ve sonunda aradığı dikdörtgen kutuyu buldu. Karton bir kutuydu bu. Benny onu cebinden çıkarırken hafifçe tıkırdadı.

En yakınındaki zombi sertçe dönüp cansız gözlerle ona baktı. Benny onun bu ölü gözlerle nasıl görebildiğini merak ediyordu. Bu da asla çözülemeyecek gizemlerden biri gibi geliyordu ona. *Boş işlerle zaman kaybetme.*

Zombi inledi.

Benny de inleyerek birkaç metre sola kaydı. Zombi orada öylece dikilip onun uzaklaşmasını izledi. Ölünün gevşek yüzünde herhangi bir ifade yoktu ama Benny, yaratığın kafasının karıştığından emindi. Avlanma içgüdüsüyle Benny'den gelen çürük kokusu bir çekişme hâlindeydi. Benny bir adım daha yana kayarken zombi kararsız bir şekilde olduğu yerden onu izledi. Gri gözlerini Benny'nin yüzünden ayırmıyordu.

Acele et. Benny, karton kutuyu usulca açtı. Kutuda yirmi beş tane kibrit çöpü vardı. İçlerinden bir tanesini aldı. Tam kutuyu kapatmak üzereydi ki iç sesi, daha akıllıca bir tercih

yapması için onu uyardı.

Zombi hâlâ onu izliyordu. Aynı şekilde onu gözleyen iki zombi daha vardı. İzliyorlar mıydı yoksa sadece dikiliyorlar mıydı?

Yün ceketin içi oldukça sıcaktı ama sırtından soğuk terler dökülüyordu. Kalbi öyle hızlı atıyordu ki... Başını yavaşça çevirince Nix'in hâlâ aynı yerde olduğunu gördü. Acaba ne kadar zaman geçmişti? Üç saniye mi? On saniye mi? Bir saat mi? Ya da hiç zaman geçmemiş miydi? Bunu bilemiyordu işte, çünkü o an yaşadıkları gerçek gibi gelmiyordu Benny'ye.

Acele et!

Durdu ve birinci kibriti dişlerinin arasına sıkıştırıp bir çöp daha aldı.

Kutuyu kapatıp parmaklarının arasında çevirerek siyah şeritli kısmı öne getirdi. Bunlar özel kibritlerdi. Su geçirmemeleri için bal mumuyla kaplanmış ve yağmurda ya da rüzgârda da alev alabilmeleri için bir çeşit kimyasala batırılmışlardı.

"Tanrım... Lütfen işe yarasın!" Bunu sesli söylemişti ve anlaşılan sesi, niyetlendiğinden daha yüksek çıkmıştı. Onu izleyen zombi bir anda ileriye atıldı. Kaskatı dudakları titremeye başlamıştı. Hareketlerindeki tutarsızlık, etrafındaki diğer yaratıkların da kıpırdanmalarına ve Benny'ye doğru dönmelerine sebep olmuştu. Ona mı odaklanmışlardı yoksa ilk zombiyi mi takip ediyorlardı?

Bunu düşünecek zaman yoktu. Benny kibritin beyaz ucunu siyah şeride sürttü. Ateş çok küçüktü ama o zifirî karanlıkta küçük bir güneş gibi parlamıştı. Ateşlemenin çıtırtısı ve çıkan alevin kimyasalı tutuştururken çıkardığı ses son derece yüksekti.

Nix, “Hayır!” diye inleyince zombilerden birkaçı ona doğru döndü.

Ama çok daha fazlası tamamen Benny’ye odaklanmıştı. Benny, bir saniye için kibriti önünde tutup ışığın daha da netleştirdiği korkunç görüntüyü izledi. Yüzlerce beyaz yüz, kibritin çıkardığı sese ve alevin parlak ışığına doğru dönmüştü. Ölülerin korkunç iniltileri her yeri dolduruyordu. En yakındaki zombi kolunu yakalayıp Benny daha elini çekmeye fırsat bulamadan bileğini vahşice ısırdı. Diğer iki tanesi etrafını sarpıp diğer kolunu yakaladı. Ve dişlerini geçirmeye çalıştı. Acı çok ani ve korkunçtu.

Benny çılgınlığını bastırdı. Yün ceketin yaşayan ölülerin ısı- rıklarıyla bulaşan o enfeksiyonu engelleyebilmesini umdu. Var gücüyle bir tekme savurdu ve en yakınındaki zombiyi kendinden uzaklaştırdı.

Şimdi! ŞİMDİ!

Kendini diğer zombilerden de kurtarıp ileri atıldı. Kibritin sönmemesi için tüm kalbiyle dua ediyordu. Rüzgâr esince kibritin alevi hafifçe titredi. Benny, her ihtimale karşı dişlerinin arasına bir kibrit çöpü daha sıkıştırmıştı. Bir zombi üzerine atılınca Benny, kendisine uzanan soluk ellerin altına geçip kibritle adamın paçavraya dönmüş giysilerini tutuşturdu. Yaratığın ceketini ve kravattı ani bir parlamayla alev aldı. Yüreği öfke ve korkuyla dolan Benny, tüm gücünü kullanarak yanan zombiyi diğerlerinin üzerine itti. Hepsi de çıra gibi kupkuruydu ve alevler korkunç bir hızla birinden diğerine sıçrayıp gece rüzgârıyla çabucak yayıldı.

Saniyeler içerisinde alev alan yarım düzine kadar zombi dev bir meşale gibi geceyi aydınlatmaya başladı. Alevlerden

korkmuyor ya da acıyla çığlık atmıyorlardı. İşte bu, Benny'yi derinden yaralamıştı. Nedenini anlayamasa da acıya karşı bu kadar duyarsız olmaları, bağırıp çağırarak kaışmalarından daha kötü gelmişti ona. Bu durum, sayamayacağı kadar fazla sebepten ötürü doğaya aykırı ve yanlıştı.

Dişlerinin arasına sıkıştırdığı diğer kibriti alıp bu kez arkasından yaklaşan zombilere doğru döndü. Kolunu bir kalkan gibi kullanarak onu yakalamaya çalışan elleri engelledi ve hızlıca bir gelinliğin dantelini, snmş bir hırkanın uçlarını ve bir garsonun ceketini tutuşturdu. Kibrit parmaklarını yakınca p yere bıraktı.

"BENNY!" Nix'in kulakları tırmalayan o tiz çığlığını duyunca o yöne döndü. Alevler o tarafı da sarmıştı. Benny, bir an için yangının nasıl olup da oraya sırayabildiğini anlamadı. Ancak sonra parçaları birleştirdi: Yaptıklarını gzen güzel, akıllı ve cesur Nix de aynı yöntemi kullanmıştı. Benny kahkaha atmamak için kendini zor tuttu. Nix yere düşen kılıcını almış, cayır cayır yanan bir zombiyi defetmeye çalışıyordu.

Benny de kılıcını çekti ve tüm gücünü kullanarak bir hamle yaptı. Kılıcı, yanmakta olan zombilerden birinin boynuna öyle sert indirmişti ki yaratığın boynu kırılırken o da darbeyi bileğinde hissetmişti. Zombi, diğer iki zombinin üzerine yığıldı ve onlar da hemen alev aldılar. nnde yükselen ateşten duvar, Benny'nin yüzündeki gülümsemeyi alıp gtrmştı.

"Eyvah," dedi yüksek sesle. Sesinin duyuluyor olmasının artık bir önemi yoktu. Etraf, alevlerin yükselmesiyle iyiden iyiye ısınmıştı.

"BENNY!"

Arkasına döndü ve gözlerini kısıp turuncu alevlerin ardı-

na baktığında Nix'in güneydoğu yönüne koştuğunu gördü. Derken, bir şey omzuna dokununca çığlık attı.

İlk zombi –şu tekmeleyerek uzaklaştırdığı yaratık– yanan eliyle omzunu kavramıştı. Zombinin alev alev yanan parmakları yün ceketin kumaşını tutuştururken kor gibi bir acı omzuna yayıldı.

Benny acıyla bağırırken kılıcını var gücüyle savurdu. Darbeyle kafası paramparça olan yaratık yere yığıldı ancak eli hâlâ Benny'nin ceketinin üzerindeydi. Benny, zombiyi, kararmış parmakları omzundan düşene kadar tekmeleyerek kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Ardından omzunun tutuşan kısmını söndürmeye çalıştı. Yün ceket eskiydi ama zombilerin üzerindeki paçavralar kadar kavrulmuş hâlde de değildi. Ateşi söndürmeye çabalarken omzunun yandığını hissedebiliyordu. Eğer ceket bu kadar kalın olmasaydı...

Derken omzunda başka bir el hissetti. Döndü ve tam saldırıya geçecekken gelenin Nix olduğunu gördü. Yüzü duman-dan kapkara olmuştu ve gözlerinde vahşi bir ışıltı vardı.

"HADİ!" diye haykırarak Benny'yi peşinden sürükledi. Alevler dört bir yanı sarmıştı ve hava nefes almayı güçleştirecek kadar ısınmıştı.

"Lilah nerede?" diye sordu Nix bağırarak.

"Bilmiyorum. Tanrım... Gitmeliyiz artık!"

Koşmaya başladılar. Zombiler koca bir alev topu hâline gelmişti. Diğerleri de hareketliliğin olduğu yere doğru birikmeye başladıkça tutuşuyor ve alevler gittikçe büyüyordu. Rüzgâr, yanan giysi parçalarını arazinin her yerine sürüklüyor ve yeni yangınların çıkmasına sebep oluyordu. Benny ve Nix, koşarlarken tüm dünya alev almış gibi bir hisse kapılmıştı.

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

(Benny, eğer benim günlüğümü okuyorsan, burada DUR. Çünkü bu kısım bana özel. Eğer burayı okuduğunu öğrenirsem seni öldüresiye döverim ve ölüp yeniden dirilince tekrar döverim.)

Sevgili Gelecekteki Nix,

Ne zamandır sana yazmıyorum. Uzun zamandır zombilerle ilgili bilgi toplamakla meşguldüm. Lilah'yla konuşmaya çalıştım ama o erkekleri anlamıyor. Hem de hiç.

Benny'ye benden sürekli bir çiftmişiz gibi davranmamı bekliyor. Evet, biz bir çiftiz ama bazen öyle aşk böceği olamıyorum işte. Garip hissettiriyor. Daha önce hiç erkek arkadaşım olmamıştı. Ayrıca, Benny'yi altı yaşından beri seviyor olsam da tamamen bağlanmaya hazır olduğumdan pek emin değilim. Hayatımda başka biri olduğundan değil. Harabe'de olduğumuz ve burada başka kimsenin olmadığı da doğru. Geçtiğimiz yıldan beri kalbim âdeta buz kesmişti. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor. Korku dışında... Korku her zaman gerçektir. Tabii bir de öfke var. Ve ben her zaman öfkeliyim. Hep beraber eğlendiğimiz zamanlarda bile içten içe kızgınım. Benny bunu bilmiyor. Bu duygumu saklama konusunda oldukça başarılıyım ve oğlanlar, bu tür şeyleri fark etmekte pek iyi değiller.

Durumumuz oldukça kafa karıştırıcı. Benny ve ben, bir daha asla eve dönmeyeceğiz. Bir daha asla kendi yaşitlarımızla karşılaşmayabiliriz. Başka bir seçeneğimiz olmadığı için mi birlikte olmak istiyoruz yoksa bu, bizim

tercihimiz mi?

Sen bunu gelecekte okuyorsun ve işlerin nasıl gittiğini biliyorsun. Ben bilmiyorum.

Benny'den gerçekten hoşlanıyorum. Büyük ihtimalle onu seviyorum da ama bunca zamandır ona duyduğum aşk ile gerçek aşk arasındaki farkı söyleyebilmek zor.

Nasıl hissettiriyor peki? Acaba bir gün öğrenir miyim?

38

LOU CHONG İLK UYANDIĞINDA CEHENNEMDE OLDUĞUNU düşündü.

İkinci kez gözlerini açtığındaysa orada olduğundan emindi.

Hissettiği ilk şey acıydı. Yüzündeki kemikler öylesine ağrıyordu ki diş etleri bile sızlıyordu. Başını hareket ettirmeye çalışınca boynundaki kaslar acıyla gerildi. Yaralarının ne kadar kötü olduğunu anlamak için yüzüne dokunmaya çalıştı ama ellerini hareket ettiremiyordu. İşte o zaman, el ve ayak bileklerindeki acıyı hissetti.

Konuşamıyor olsa da içinden kendi kendine, 'Bu da ne?' diye sordu. Başına kalm ve pis bir paçavra sarılmış; ağzına da koca bir bez yumağı tıkılmıştı. Yapabildiği tek şey, bir zombi gibi inlemek oldu.

Görüşünü netleştirmek için gözlerini kırptırdı. Görüntü oldukça yavaş bir şekilde geri geldi. En başta görebildikleri, toprak yığını ve birkaç parça cam kırığından ibaretti ama en azından vücudunun nasıl durduğunu anlayabildi: Yerde, yan

yatmış bir hâldeydi.

Hareket edip ses çıkarmaya çalıştı. Panik duygusu göğsünün içinde çırpınarak yükseliyordu. Bağırmak, dikkat çekmek ve mantıklı ve sakin bir şekilde olanların kendi hatası olduğunu söyleyebilmek istiyordu. Birisini bu derece delirtcek ne yaptıysa onun için özür dilemek istiyordu. Acaba Kapitan Strunk onu hapse mi atmıştı? Ya da Benny ve Morgie'yle birlikte birinin camını mı kırmışlardı? Lamba Çiftliği'nden yumurta çalarken mi yakalanmışlardı yine? Veyahut kasaba muhafızlarından biri onları, Pettit'nin yerine yumurta atarken mi görmüştü?

Acı, bir gelgit misali durmadan yükselip alçalıyordu. Aynı anda bu kadar çok yerinin ağrıyorsa Chong'a âdeta gerçek dışı geliyordu.

"Yardım edin!" dedi ancak sesi, bir homurtudan ibaretti.

"Bak sen!" dedi bir ses. "Bakın, kimler uyanmış?!" Bir çift çizmenin sardığı ayaklar, Chong'un burnunun bir santimetre kadar yakınında durdu. "O kadar uzun zamandır baygındın ki seni susturmak zorunda kalacağımı sanıyordum." Adamın tuhaf bir şekilde tanıdık ve bir o kadar da yabancı gelen tok bir sesi vardı. Ancak Chong'un başı, bunu anlamlandıramayacak kadar çok ağrıyordu.

Yukarı bakmak için boynunu çevirmeye çalıştıysa da kafasını hareket ettiremedi. Ağzına tıktıkları şey her neyse, aynıyla el ve ayak bileklerini de bağlamışlardı.

"Lütfen..." Sadece boğuk bir ses çıkmıştı ama adam, onun ne demek istediğini anlamış gibi kıkırdadı.

"Bir şey demeye mi çalışıyorsunuz, Küçük Bey?"

Bir an için gümüş bir şeyin gözünün önünde parıldadığını gördü ve ardından yanağına dayanan soğuk çeliğin dokusunu hissetti. Adam, Chong'un ağzına tıktığı şeyin ucunu kesti ve sert kumaş parçası ağzından düşüverdi.

Chong, çenesi serbest kalınca öksürdü ve ağzındaki pis paçavrayı tükürdü. Dudakları, biri uzun süredir yanaklarını çekiştiriyormuş gibi gerilmiş kalmıştı. Elleri ve ayakları hâlâ sıkıca bağlıydı. Sağa sola dönerek halattan kurtulmaya çalıştı ama çok sağlam düğümler atılmıştı.

"Merak etme, Küçük Bey, seni o halattan kurtaracağım. Canım ne zaman isterse o zaman tabii."

Chong yukarıya bakmaya çalıştı ama adam dibindeydi ve deri çizmesinin ekşi kokusu burnuna dolmuştu.

Konuşmaya çalıştı ancak boğazı kurumuştı. "Ne... Neden?" diye sormaya çalıştı kesik kesik. "Sen kimsin?"

Adam tekrar kıkırdadı. Sesi beklenmedik bir şekilde dostaneydi ve bu da ortamda, olan bitene fazlasıyla tezat bir hava yaratıyordu. Ayrıca sesi inanılmaz derecede tanıdıktı. Neredeyse şey gibi...

Hayır... Bu, imkânsızdı.

Adam ayağını kaldırıp çizmesinin tabanını Chong'un yüzüne dayadı. Tekme falan atmıyordu. Yalnızca ayağını Chong'un yanağına koymuş, yavaşça bastırıyordu.

"Sessiz ol. İpi, nefes alasin diye kestim. Cevabını bildiğin sorular sor diye değil."

Chong şaşkınlıkla bunun doğru olmadığını söylemeye çalıştı. Hiçbir şeyin cevabını bilmediğini ve tüm bunların bir yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu söylemek istedi. Derken

çizmenin uyguladığı baskı yavaş yavaş arttı. Adam, başlangıçta hafifçe bastırıyordu ama sonra çenesini kırabilecek bir şiddetle Chong'un yanağına basmaya başladı. Sonra daha çok arttı ve... Chong inlemeye başladı. Artık yanağında korkunç bir baskı hissediyordu. Hatta bir an bayılacağını düşündü.

"Bunu bütün gece sürdürebilirim," dedi adam rahat bir tavırla. Sanki havadan sudan konuşuyordu. "Sesini keseceğine ikna olursam duracağım. Bunu bir düşün, Küçük Bey. Seni susturmanın tek yolu ağzına bir şey tıkmak değil. Dilini de kesebilirim. Sonra da seni ağaca çivilerim. Şaka yaptığımı sanma sakın. Çünkü bunu daha önce yaptım. Hem de senden çok daha sert çocuklara."

Chong bağırarak istiyordu. Ancak adamın ayağı, ağzını açmasını engelliyordu.

Baskı artmaya devam ederken Chong gözlerini sımsıkı kapadı ve zihninde, sığınıp saklanabileceği bir nokta bulmaya çalıştı. Evinde, dört bir yanı kitaplarla çevrili odasında olmak istiyordu. Odasında, okuduğu kitaptaki canavar çok korkutucu olmaya başlarsa kitabı elinden bırakma şansı vardı. Ama burada olmazdı. Karanlığın içinde, hareket edemez bir hâlde acıyla kıvrılırken yapamazdı bunu.

Adam Chong'un sessiz olmaya çalıştığını görünce durdu.

"İşte bu," derken ayağını çekti. Ama çekmeden önce biraz daha bastırmayı ihmal etmemişti. Bu, Chong'u daha da korkuttu. Çünkü gereksiz bir hareketti. Adamın, Chong'u yendiği ve gücünü kanıtladığı hâlde indirdiği son darbe, ehlileşmemiş bir kötülüğün göstergesiydi. Alçakça ve zavallıcaydı. Sinsi ve kirli... İşte bu, ölesiye korkutmuştu Chong'u.

Birkaç dakika boyunca başka bir şey olmadı. Acısını artı-

racak bir darbe gelmedi. Adam ortadan yok olmuştu. Chong ayak sesi falan da duymuyordu. Yoksa orada bir yerde durmuş, onu mu izliyordu? Chong öyle olduğunu anlayınca daha da korktu.

Derken adam konuşmaya başladı. “Bahse girerim; anne-ciğin ve babacığın sana buralarda kötü adamların olduğunu anlatmıştır. Sana zarar verebilecek insanların olduğunu. Büyük Çürük ve Harabe’de gezinen aptal ufaklıklara kötülük yapabilecek insanların...”

Chong gittikçe yükselen bir ses duydu. Adam ansızın elleri ve dizleri üzerine çöküp Chong’la yüz yüze geldi. Kâbuslarında görebileceği türden bir yüzdü bu. Resmen bir korku tünelinden fırlamış gibiydi. Yüzünün her bir santimetresi erimiş ya da soyulmuştu. Bir gözü tamamen gitmişti. Geriye sadece, etrafında pembe ve kırmızı izler olan kapkara bir çukur kalmıştı. Saçları, o berbat yüzünü çevreleyen bir kar tabakası misali bembeyazdı.

Yalnızca dört kelime çıktı ağzından: “O kötü adam, benim.” Sonra gülerek ayağa kalktı. “Şimdi ne yapacağımızı biliyor musun?”

Chong cevap vermeye cesaret edemiyordu. Bu yaşadıklarının, sadece bir kâbustan ibaret olmasını diler gibi gözlerini sımsıkı yumdu. Bunun gerçek olmaması için evrene yalvarıyordu.

“Ayaklarındaki ipi keseceğim ve böylece yürüyebileceksin. Yürüyeceğinden emin olabilirsin. Yürüyecek kilometrelerce yolumuz var. Hem de gecenin bu kör karanlığında. Ve sen; her bir santimini yürüyeceksin. Hiçbir şey söylemeyeceksin. Tek bir kelime bile etmeyeceksin. Osuracak bile olsan seni pa-

ramparça ederim. Anladıysan başını sallla.”

Chong başını salladı, dediklerini kelimesi kelimesine anladığını vurgularcasına şiddetli bir şekilde hem de.

“Öyleyse, gece yarısı gibi varmak istediğim yere varmış olacağız. Orası neresi biliyor musun, Küçük Bey?”

Chong başını, belli belirsiz bir hareketle iki yana salladı. Adam tekrar eğildi. Nefesi sıcaktı ve viski kokuyordu.

“Senin o sıska kışını Lunapark’a götürüyorum, Küçük Bey. Ne kadar eğlenceli, değil mi?”

Chong, delicesine çığlık atmaya ihtiyaç duyuyor olsa da bunu yapmaya cesaret edemedi...

DÜNYA O ANDA YALNIZCA; ALEVLERDEN, ÖLÜLERİN SOLUK yüzlerinden ve ölümden ibaret gibiydi. Benny ve Nix, cehennem ateşinden gecenin içine doğru kaçıyorlardı. Hangi yöne gittiklerini bilmiyorlardı. Etraflarında, düz bir rotada koşmalarına imkân vermeyecek kadar çok zombi vardı.

“Burada ne kadar zombi var?” diye sordu Benny nefes nefese. Ama bu, yüksek sesle söyleyeceği son şey olacaktı. Çünkü bu beş kelime, az kalsın onu ölüme sürüklüyordu. Arazideki yangın birçok zombinin dikkatini çekmişti ancak Benny’nin sesi kargaşayı bastıracak kadar yüksek çıkmıştı. Bu yüzden etraftaki tüm soluk yüzlü ölümler hemen onlara doğru döndü.

Benny ve Nix, derhâl durup sırt sırta verdiler ve kılıçlarını kaldırdılar.

Ölümümüze sebep olacağım, diye düşündü Benny. Ama iç sesi buna anında karşılık verdi. *Hayır. Başka bir şeyler düşün. Başka ne yapabilirsin?*

Benny, kibritleri ve neredeyse gülmek üzere olduğu o anı

düşündü. Eğer o kahkahayı gerçekten atmış olsaydı bu, büyük olasılıkla son gülüşü olurdu. Ateş onları kısa süre için de olsa kurtarmıştı ancak rüzgâr dönerse, alevler ikisini dağa kadar kovalar ve sonrasında yukarı doğru daha hızlı yayılırdı. Aşağıdaysa kaçıp kurtulabilecekleri bir yol yoktu.

Nix yana doğru bir adım atınca Benny'de onunla birlikte yana kaydı. Zombiler, ikisine daha da yaklaşırken karanlık gözleri bir çocuklara bir ateşe dönüyordu. Dikkatlerini çeken başka bir ses olmayınca ilgilerini kaybediyorlardı normalde.

Ama bu o kadar çabuk olmuyordu. Çok yakında birkaç tanesi, onlara ulaşabilecekleri mesafeye gelecekti. Benny, çürümüş ceset kokularını şimdiden alabiliyordu.

İşte o anda aklına bir şey geldi. Kılıcını diğer eline aldı ve boşa çıkan elini yavaşça cebine daldırdı. Ama bu kez kibrit için değil. Elinde kalan son kadaverin şişesini çıkardı. Eğer bu korkunç durumdan kurtulabilirlerse, o zaman daha çok kadaverine ihtiyaç duyacaklardı. Gidecekleri yere varana dek...

Ama nereye gideceklerdi ki? Eve mi? Alevlerin yuttuğu istasyona mı? Tom ve Chong'u aramaya, o uçsuz bucaksız ormana mı? Doğuya mı? Yosemite'e ve sonra da uçağın gittiği yer her neresiyse oraya mı?

Her seferinde tek bir soruna çare bul, diye uyardı onu iç sesi.

Nix bir adım daha attı. Benny onu takip edebilsin diye çok yavaş hareket ediyordu. Benny'ye, Nix amaçsızca mı ilerliyor yoksa bir çıkış yolu mu buldu diye bakmaya cesaret edemiyordu. Şişeyi açabilmek için kapağını dişlerinin arasına aldı. Sonra da şişeyi çevirerek açtı. Çürümüş etin berbat kokusu aniden havayı doldurdu. Bu ana kadar Benny, dumanın kadaverin kokusunu ne kadar bastırmış olduğunu fark

etmemişti.

Bir an için zombiler dumana maruz kaldıklarında birbirlerine saldırırlar mı diye merak etti. Eğer ölü kokusunu almazlarsa herhangi bir şeye saldırırlar mıydı? Bunu öğrenmek mümkün değildi ve geriye dönüp bunu kanıtlamak için deney yapacak hâli de yoktu.

“Benny,” diye mırıldandı Nix, sesin ancak gölgesi sayılabilecek kadar alçak bir tonda.

Benny cevap vermedi. Göğsüne ve saçlarına biraz kadaverin damlattı. Peşlerindeki zombilerin ilk sırası, artık bir kol mesafesi kadar uzaktaydı. Elleri kalkıyor, uzanıyor ve duruyordu.

Benny açık şişedeki sıvıyı omzunun üzerinden Nix’in kızıl buklelerine de serpti.

“Bekle,” diye fısıldadı. “Bana bir saniye izin ver.”

“Benny...”

“Şşt!”

“Hayır,” dedi Nix ısrarla. “Bak.”

Benny önce yanlış yere dönüp Nix’le burun buruna geldi. Sonra da onun kılıcıyla işaret ettiğı yöne baktı.

Yıldızların bile zorlukla görülebildiğı gölgelik bir alana uzanan yamacın üzerindeydiler. O tarafta çok daha az zombi vardı. Ama Nix’in göstermek istediğı şey bu değildi. Patikanın en tepesinde bir siluet vardı. Benny gözlerini kırpıştırarak görüşünü netleştirmeye çalıştı. Siluet başlangıçta uzun bir çalılık gibi görünmüştü gözüne ama sonra daha iyi görebilmek için yıldızların altına geçti. Benny nefesini tuttu.

Boyuna bakılacak olursa bu, bir erkeğı siluetiydi ancak

hakkında başka bir şey söylemek mümkün değildi. Üzerine küçük bir ağaç giymiş gibi bir görüntüsü vardı. Ancak Benny sonradan adamın, üzerine yapraklar ve dallar dikilmiş uzun bir elbise olduğunu fark etti. Yüzü, meşe yapraklarından yapılmış yuvarlak bir maskenin ardına gizlenmişti ama Benny, bu karanlıkta bile onun kim olduğunu anlamıştı. Onu Tom'un tarifinden ve Zombi kartlarından tanıyordu.

Bu, Yeşiladam'dı. Zombiler adamın yanından geçerek ormandan çıkıyorlardı. Hatta birkaç tanesi aşağı doğru yuvarlanırken ona çarpmıştı. Yeşiladam onlara bakarken yalnızca işaret parmağını maskesinin dudaklarına götürdü.

Benny ve Nix, o anda heykel misali sessiz ve hareketsiz kaldılar. Aşağıda kalan kısımda rüzgâr, alevleri kayalıklara doğru sürüklüyordu. Alevler tepeye yayılmamıştı ve Benny bu durumdan memnundu. Tom'un başına daha fazla dert açmak ve bir orman yangını başlatmak niyetinde değildi.

Zombilerin uzaklaşması oldukça uzun zaman aldı. Benny kafayı yememek için saniyeleri ve dakikaları saymaya çalıştı. Nix'i kollarına alıp ikisi de yeter diye haykırana dek sıkıkmak istiyordu onu. Aynı zamanda hem gürültü hem de sessizlik olsun istiyordu. O anda etraflarında olmayan ne varsa onlar olsun istiyordu kısacası.

Nihayet zombiler gözden kayboldu. Üzerinde bir boya ustası tulumu olan ve oldukça üzgün görünen son zombi de titreyerek yanlarından geçti. Göğsüne saplanan kasap bıçağının sapı paslanmıştı. Yaratık Benny'yi uzunca bir süre boş bakışlarla süzdü. Benny, göğsünde yükselen paniğe rağmen adam için üzüldü. Az kalsın bunu ona da söyleyecekti ancak kendini tuttu. Ardından o zombi de dumanların arasında gözden

kayboldu.

Nix, kolunu çekiştirince Benny yukarı bakıp Yeşiladam'ın ağır el kol hareketleriyle onları çağırdığını gördü. Sonra da arkasına dönüp onları beklemeden ormanın içine doğru yürüdü.

"O da kim?" diye sordu Nix. "Lilah mı? Ne giymiş öyle?"

Benny başını iki yana salladı. "O, Yeşiladam."

"Neden öyle giyinmiş?"

"Tom onun ormandayken kendisini gizlenmenin bir yolunu bulduğunu söylüyor. Zombiler bile onu göremiyormuş." Kılıcını indirip elini Nix'e uzattı. "Haydi, gidelim."

Nix burnunu çektikten sonra Benny'nin elini tutup, sertçe sıkarak, "Lilah nerede?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Koştuğunu gördüm... Ama sonra onu kaybettim."

"Sence kurtulmuş mudur?"

"Kesinlikle," dedi Benny. "Başının çaresine bakmıştır." Ama bunu söylerken, Lilah'nın gözlerinde gördüğü o korku dolu ve umutsuz ifadeyi hatırladı. Kendi akıl sağlığından da şüphe ediyordu. En nihayetinde kendisi de koca bir yangın başlatmış ve Pembe Göz Charlie'yi zombilerle dolu bir yerin ortasında canlı ve sağlam bir hâlde görmüştü. Benny, saniyenin binde biri kadar kısa bir süre için bunu Nix'e söyleyip söylememe konusunda kararsız kaldı ve sonra, gün ağarana kadar beklemenin daha iyi olacağına karar verdi. O an, sığınacakları güvenli bir yere ve yaralarını kontrol etmek için zamana ihtiyaçları vardı. Benny'nin omzundaki yanık hâlâ sızlıyordu ve yün ceketin, kendisini zombilerin ısırıklarından

yüzde yüz kurtardığından emin olamıyordu. Her ikisi de enfeksiyon kapmış olabilirdi ve bu düşünce az kalsın Benny'nin oracıkta yığılıp kalmasına sebep olacaktı.

Nix Benny'nin elini tutup, "Hadi," dedi ve birlikte Yeşiladam'ın arkasından seğırttiler. Ancak yamacın tepesine çıkıp orman yoluna girdiklerinde tuhaf adam ortadan kaybolmuştu bile.

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Zombiler ve ateş: Bazı insanlar İlk Gece hakkında hikâyeler anlatırken zombileri korkutmak için ateş kullandıklarını; onların ateşten bir hattı geçemeyeceklerini ve meşale kullanılarak savuşturulabildiklerini söylerler. Eğer bir zombi ateş görürse kaçmaya çalışırmış. Tom bunun doğru olmadığını söylüyor.

Tam tersine, bir zombinin hiçbir acı duymadan ateşin içinden geçebileceğini iddia ediyor. Zombiler, ateşin kendisine ve hareketlerine dikkat kesilirlermiş. Daha önce, alevler için yandığı hâlde yüz metre yürüyebilen ve ancak kasları ve tendonları yürümesine müsaade edemeyecek kadar zarar görünce yere devrilen zombiler gördüğünden bahsediyor.

Ve ordu büyük şehirleri bombaladığında bile radyoaktif zombi dalgasının ilerlemeye devam ettiğini söylüyor. İnsanların bir kısmı, zombiler daha onları ısıramadan radyasyon yüzünden ölmüşler.

Zombiler tam olarak ne peki?

“BİR ŞEY YAKLAŞIYOR!” DİYE FISILDADI ÇİFT BİÇAKLI SALLY.

Tom Imura hemen ayağa kalkıp kılıcına sarıldı. Büyük kayalıkların arasında kalmış bir zeytin ağacının dalları altında kol kola duruyorlardı. Tom, en büyük kayanın ucuna doğru ilerlerken Sally’nin bıçağını sakince çektiğini duydu. Bunu duymazdan gelip ilerideki ağaçların arasında gördüğü karaltıya odaklanmaya çalıştı. Bu geçici kampı kurmadan önce Tom, bir kucak dolusu kuru dal bulup etrafa sermişti. Böylece yaklaşan tehlikeleri önceden fark edebileceklerdi.

Bir çıtırtı sesi daha yükseldi. Sonra bir daha... Gelen her neyse, sessiz olmaya gayret ettiği söylenemezdi. Bu dünyada bu ancak iki şeye işaret ederdi: Gelen ya çok iyi silahlanmış bir grup insanla birlikte hareket eden ve bu yüzden yaşayan ölüleri umursamayan biriydi ya da yaşayan bir ölünün ta kendisiydi. Tom kayanın dibinden biraz daha ilerledikten sonra kımıldamadan durup kayanın, gölgelerin ve ormanın kendisini gizlemesine izin verdi. Sally’nin kadaverininden kullanmayı gönülsüzce kabul etmişti çünkü gecenin bir yarısı onu bir ağaca çıkarabilmek mümkün değildi. Sally’nin, yaralı bir

kol ve deşilmiş bir karınla ağaca tırmanmak şöyle dursun, yürüebilmesi bile mucize sayılırdı.

Bir an sonra otların arasında bir siluet belirdi. Öldüğünde muhtemelen on üç yaşlarında olan bir oğlandı. Şimdiyse ölümsüzdü. Gözleri kayaların arasında ve zeytin ağacın üzerinde gezindi ama Tom'un takılıp kalmadı. Yaratığın ağzı ve dudakları lastik gibi gevşemişti. Üzerinde, *Los Angeles Lakers* armalı kirli bir tişört ve alev desenli bir mayo vardı. Ayakları çıplaktı ve kanı çekilmiş derisi öyle yırtılmıştı ki Tom, çocuğun kemiklerini ve kas dokusunu görebiliyordu. Gözlerini kapamak ya da başka bir yere bakmak istiyordu ama karşısında duran oğlan bir zombiydi ve hayatı, hâlâ tehlike altındaydı.

Ölü çocuk yol boyunca ilerleyip karanlığa karışırken Tom onu sessizce izledi. Sonra da tam kayalıkların arasına dönmek üzereyken bir anda duralayıp doğruldu. Güneydoğu tarafında gökyüzü kızıla mı çalıyordu? Yaprakların oluşturduğu kalın tabakanın arasından gökyüzü çok az görülebiliyordu ve Tom, gökyüzünde kızıl bir hare görür gibi oldu. Bu bir ışık oyunu muydu? Bundan pek emin değildi.

"Zombi mi?" diye sordu Sally.

"Zombi," diye cevap verdi Tom.

"Susturdun mu onu?"

"Hayır."

Sally kıkırdadı. "Duygusal adam."

Tom omuz silkti. Onu tanıyan herkes, bir kapanış işi almadığı sürece ya da kendisini savunması gerekmedikçe onun zombi öldürmediğini bilirdi. Bu zombi de onun ya da Sally'nin varlığından haberdar değildi ve bu yüzden ciddi bir

tehdit oluşturmuyordu.

Tom yere çöküp matarasını Sally'ye uzattı. Kadın biraz su içtikten sonra matarayı geri verdi.

"Son zamanlarda bu ormanda çok fazla zombi görmeye başladım," dedi. "Geçen hafta bir tanesine çarpmadan iki adım dahi atamazdın."

"Gerçekten mi?" diye sordu Tom şaşırarak. "Burası her zaman sessiz bir yer olmuştu. O yüzden çocukları bu taraftan getirdim. Zombileri buraya çeken ne acaba?"

"Emin değilim ama son zamanlarda doğudan çok fazla şey geliyor. Çok tuhaf şeyler hem de. Normalde geyiklerin kullandıkları bir yolda küçük bir zebra sürüsü gördüm. Bir sürü de maymun. Çocuklarımı milyon yıl önce San Diego Hayvanat Bahçesine götürdüğümünden beri maymun görmemiştim. Ama son zamanlarda her yerde maymunlar var."

"Ben de gergedan gördüm," dedi Tom. Sonra da başlarına gelenleri anlattı.

"Vay canına. Bu mahlûkların çoğu Yosemite'in içlerinden geliyor. Ama diğerleri daha doğudan. Bir şeyler, yabani hayvanları buralara sürüyecek kadar korkutmuş olmalı. Belki zombiler de hayvanları takip ediyordur."

Tom, dudaklarını ısırды. "Sally, biliyor musun, bugün beni fena hâlde korkutan bir şey gördüm," dedi ve kamyonu bağlanıp zombilere yem edilmiş adamı anlattı.

"Lanet olsun!" dedi Sally. "Bu, Charlie'nin eski numaralarından biri, Tom. Ama sen bunu daha önce de gördün. Belki birisi Charlie'nin davranışlarını taklit ediyordur. Beyaz Ayı ya da..."

“Daha kötüsü de var,” dedi Tom. Sonrasında hikâyenin geri kalan kısmını anlattı.

Sally şaşkınlıkla ona bakakaldı. “Bundan emin misin? Boyunu kırık değil miydi? Onu kimsenin susturmadığından emin misin?”

“Kesinlikle.”

“O hâlde bu, ne demek oluyor?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Tom. “Bir yanım, bunun gerçek olmasını umuyor. Belki de bu, salgının artık sona erdiğini gösteriyordur...”

“Ben de hep, bir gün uyanacağım ve İlk Gece hiç yaşanmamış olacak diye ümit ediyorum.”

Tom başını salladı. “Ama bir yandan da korkuyorum, Sal.”

“Sen mi? Korkuyor musun? Neden?”

“Çünkü şu anda işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Bir zombi, her zaman zombidir. Ama oyunun kuralları değişirse, bildiğim her şeyden şüphe duymaya başlayacağım.” Durdu. “Benny’ye bunu öğretmeye çalışıyorum... Ama ya öğrettiğim her şey yanlışsa? Ya eğer o da...”

“Sus,” dedi Sally parmağını Tom’un dudaklarına götürerek. “Şu an bir ebeveyn gibi konuşuyorsun ve bu, benim uzmanlık alanım. Tom... Dünya hiçbir zaman aynı kalmaz. Hem de hiçbir zaman. Bizler, gelecek kuşaklara herhangi bir şeyin garantisini veremeyiz. Yapabileceğimiz en iyi şey, neyle karşılaşılırsa karşılaşsınlar yeteri kadar zekice hareket etmelerine ve güçlü olabilmelerine yardım etmek. Sonsuza dek onların yanında kalamayacağımızı sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

“Biliyorum ama işler tam da biz evden ayrılmaya karar verdiğimizde değişmeye başladı.” Tom huysuzlanarak homurdandı ve matarasından bir yudum su içti. “Chong için de çok endişeleniyorum. En azından Benny daha önce de burarlarda bulundu. Ancak Chong ilk defa araziye çıkmıştı. Onu bulmak zorundayım.”

“Bulacaksın,” dedi Sally ve ekledi, “Keşke seninle gelebilseydim. Ama en azından David Kardeş’in oraya gidip Benny’ye ve kızlara işlerin nasıl yürüdüğünü anlatabilirim. Eğer J-Dog’u ve Dr. Skillz’i görürsem onlar için bir harita çizerim. Böylece seni bulabilirler.”

“Neden?”

“Destek kuvvet. Onlar da Lunapark’ın yıkıldığını görmeyi en az benim kadar istiyorlardır.”

Tom başını iki yana salladı. “Bu, sadece bir kurtarma operasyonu, Sally. Gidecek ve Chong’u alıp çıkacağım. Oraya Lunapark’ı yıkmak için gitmiyorum.”

“Öyle mi?” dedi Sally sırtarak.

“Evet, öyle. Orayı bir kere yıktım ve Charlie tekrar kurdu. Şimdi de bir başkası işletiyor. Belki Beyaz Ayı, belki de eğer hâlâ hayattaysa, Charlie. Ben orayı yıktıkça onlar yeniden inşa edip duracaklar. Buralarda, Lunapark gibi para kazandıran bir yeri ayakta tutmak isteyecek bir sürü kokuşmuş insan var. Hayatımı orayı tekrar tekrar yerle bir etmekle geçiremem.”

“Evet, evet,” dedi Sally.

“Ben ciddiym. Korumam gereken çocuklar var benim. Gün ağarmaya başlayınca Chong’u bulmalı ve onu evine geri götürmeliyim. Ardından kardeşimle ve onun arkadaşlarıyla

doğuya gideceğim.”

“Sen nasıl istersen, Tom.”

“Bana inanmıyor musun?”

“En iyi olduğunu düşündüğün şeyi yapacağına inanıyorum.”

“Evet. Şu an düşündüğüm tek şey, kimin elinde olursa olsun Chong’u geri almak.”

Sally gülmeye devam ediyordu. “Yoluna çıkanın, Tanrı yardımcısı olsun.”

Tom Imura buna herhangi bir karşılık vermedi.

Nix ve Benny, yorgunluktan harap olmuşlardı. Hem korkmuş, hem aç, hem de üzgündüler. Orman, Yeşiladamı bulamayacakları kadar büyük ve çok da karanlıktı.

Arkalarındaki arazideki yangın yavaş yavaş sönüyordu. Ama olup bitenleri daha net göremeyecekleri kadar çok uzaktaydılar artık. Zombilerin hepsi yanmış mıydı? Yangın onları öldürmüş müydü yoksa kömürleşmiş bir zombi ordusu bu dağlarda avlanmaya devam mı edecekti? Bu, oldukça tuhaf olurdu.

Gökyüzünü kızıla boyayan alevler sönmeye yüz tutmuştu artık. Benny, Tom'un bunu görüp göremediğini merak etmişti. Görseydi ne yapardı acaba? İstasyona dönmek üzere yola çıkmış mıydı? Yoksa bir perde görevi görebilecek kadar sık olan ormanın ve yüksek tepelerin arkasında mıydı? Rüzgâr güneye doğru esiyordu. O yüzden Tom, dumanın kokusunu da alamazdı. Olanlardan haberi bile olmayabilirdi yani.

"Yarın," dedi Benny. Yün ceketini tutan kemeri gevşetip serin havanın vücudunu okşamasına izin verdi. "Geri dönmenin bir yolunu bulmak zorunda kalacağız. Tom, bizi bul-

mak için istasyona geri dönecektir.”

Nix buna bir karşılık vermedi.

Tom istasyona geri dönse bile, zombi külleriyle iki tane er-
genin külleri arasında bir fark göremezdi.

“Orada sağlam bir ağaç var,” dedi Nix. Eğri büğrü bir kavak ağacını gösterdi. Çok güçlü alt kolları ve dört bir yana uzanan bodur dalları vardı. Dalları test etmek için ağaca önce Benny tırmandı. Tom ona en uygun dalı nasıl seçeceğini göstermişti. Altın kural; eğer dal pazularından kalınsa ağırlığını taşıyabilirdi. Benny bunu, bir düzine ağaç üzerinde test etmiş ve güvenilir bir yöntem olduğuna kanaat getirmişti. Ancak Tom, onu bazı ağaçlar konusunda da uyarmıştı. Çınar ağacı gibi mesela... Bu ağacın dalları kolay kırılıyordu. Ayrıca ölü ağaçlardan her daim uzak durulmalıydı.

Benny ağacın gövdesine sarılıp, ayaklarından kuvvet alarak kendisini yukarı çekti. Kol kaslarının gücünü, en alttaki dala tırmanmak için saklıyordu. Dallara ulaşınca bazılarını kontrol etti ve gecelemeye uygun birkaç dal buldu. Ardından duralayıp çığlık atma isteğini bastırmaya çalıştı. Omzundaki yanık hâlâ acıyordu.

Acıya dayanamayıp çığlığı basmak üzere olduğunu hissettiği her an, Nix’i hatırlıyordu. Lilah, yüzündeki kesiği dikerken onun bir kütüğün üzerine oturup sessizce beklediği geliyordu gözünün önüne. Acısını gösterip onurunu ayaklar altına almaktansa ölmeyi tercih edeceğine karar verdi.

Kontrolünü sağlayınca aşağıya indi ve tırmanması için Nix’e yardım etti. Nix, iyi bir tırmanıcı olmasına rağmen yaraları yüzünden güçten düşmüştü. Son birkaç saattir yaşadıkları o korku ve stres dolu anlar da kalan gücünü tüketmişti.

Çok zorlansa da ağaca tırmanabildi ve Benny'nin seçtiği yere, neredeyse aynı noktadan çıkan dört dalın yukarı doğru uzadığı bir budağa geldiğindeyse artık tamamen tükenmişti.

Benny, tekrar en alttaki dala inip ormanın görebildiği kısmını iyice inceledi. Etrafta hiç zombi yoktu. Bu da biraz olsun rahatlamalarını sağlamıştı. Ama Lilah ve Yeşiladam'dan da hiç iz yoktu.

Yün ceketini çıkardı ve bir koluna kendi kılıcını, diğerine de Nix'inkini koyup bir tür askı hazırladı. Bir hamak görevi görecektik kadar sağlam sayılmazdı ama eğer düşecek olurlarsa en azından onları, çarpmanın şiddetinden koruyabilirdi. Nix'le birlikte, hazırladığı bu hamak benzeri şeyi altlarına yerleştirdiler ve sırtlarını ağacın gövdesine yasladılar. Çok konforlu olmasa da en azından güvenliydi ve bu geceyi atlatmaları için bu kadarı yeterliydi.

Mataralarındaki suyu, susuzluktan öleceklermiş gibi bir iştahla içtiler. Benny Nix'e yüzünün nasıl olduğunu sordu. Nix, iyi olduğunu söylese de Benny, elini dikişlerin üzerinde gezdirince biraz sıcak olduğunu fark etti. Bunun nedeninin ne olduğunu bilmiyordu. Harcadıkları çaba yüzünden miydi yoksa ateş yüzünden mi? Yoksa enfeksiyon onlara da mı bulaşmıştı?

Antiseptik şişesini çıkarıp olabildiğince nazik bir şekilde Nix'in dikişlerine sürdü. Nix, Benny'nin bu işlerde çok becerikli olmadığını biliyordu. Canı yanıyordu ama yine de sesini çıkarmadı. Benny, işi bitince bir parça temiz sargı bezini suyla ıslattıktan sonra tişörtünün içine sokup yanığın üzerine yerleştirdi. Hava, yanığın ne kadar kötü olduğunu göremeyeceği kadar kararmıştı ama hayatında yaşadığı en şiddetli

acıyı duyuyordu. Nix ona nasıl olduğunu sorduğunda yalan söyleyüp, "Önemli bir şey değil," dedi.

İçindeki panik duygusu yavaş yavaş yok oluyor ve yerini yoğun bir yorgunluk hissine bırakıyordu. Nix başını Benny'nin yara almamış koluna yasladı. "Olan biten onca şeye rağmen bugünün en kötü günümüz olmadığını bilmek ne kadar saçma, değil mi?"

Benny, Nix'in geçen seneki o berbat üç günden bahsettiğini anlamıştı. Annesinin öldürülüşü, hemen ardından Charlie ve adamları tarafından tutsak edilişi ve sonra Benny, Lilah ve Tom'a, ödül avcılarının kampına saldırırken yardım edişi. O gün Nix de Benny de ilk kez insan öldürmüştü. Başka seçenekleri yoktu elbette ama bu korkunç olaylar ikisini de zehirlemişti.

"Biliyorum," dedi Benny fısıltıyla. Üzüntüsünü sesine yansıtmamaya çalışmıştı.

Nix, Benny'nin ellerini bulup avcunu, onun avcunun içine yerleştirdi. "Ama sanırım herhalükârdaki bu, tarihteki en kötü kamp gezisidir."

Benny gülerek, "Buna hiç şüphe yok," dedi.

Oturup ormanın seslerini dinlemeye koyuldular. Orman, ateş böceklerinin o sakin ve rahatlatıcı ötüşleriyle dolup taşıyordu.

"Lilah oralarda bir yerde," dedi Nix. "Güvendedir, öyle değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Benny.

"Tom da öyledir. Bahse varım, Chong'u bulmuştur ve birlikte bir ağacın üstünde şafağın sökmesini bekliyorlardır."

“Evet,” dedi Benny. Ardından orman da cırcır böcekleri ve yaprakları hışırdatan yumuşak bir meltemle onu onayladı.

“Dinle, Nix,” dedi Benny. “İstasyondaki tavrım için özür dilerim. Sanırım çok korkmuştum.”

“Şaka yapıyorsun!”

“Tam bir ahmak gibi davrandım.”

“Evet, öyle davrandın.”

“Ve tam bir kaçık gibi.”

“Aynen.”

“Beni onaylamaktan vazgeçip bir şeyler söylesene!” dedi Benny.

“Bak sen! Anlaşılan aklının başına gelmesi için seni bir güzel pataklamak gerek.”

Benny derin bir iç geçirdi. Nix’s’e onun omzuna vurup, “Kriz yönetiminde oldukça iyisin, Benny ama beklemeye tahammül edemiyorsun, öyle değil mi?” dedi.

“Mesele beklemek değil, Nix... Belirsizlik beni çıldırıyor.”

“Beni de.”

“Hiç göstermiyorsun ama” dedi Benny. “Ben bu koca ağzımı açıncaya kadar sen ve Lilah gayet iyi idare ediyordunuz.”

“Asıl özür dilemen gereken kişi, Lilah,” dedi Nix.

Nix oldukça nazikti. Lilah’nın onun için ne kadar kolay bir hedef olduğunu ve onu ne kadar çok incittiğini söylemedi. Her nedense onun bu nezaketi, Benny’nin daha da kötü hissetmesine sebep oluyordu.

Bir süre sonra Nix, “Her günümüz böyle mi olacak?” diye sordu.

Benny, bunun bir tespit mi yoksa soru mu olduğunu anlamamıştı. Ama her iki durumda da cevabı aynıydı: "Hayır."

Birbirlerinin elini daha sıkı kavradılar. Nix'in eli gevşeyince Benny onun uykuya dalmış olduğunu fark etti. Karanlıkta yüzünü göremiyor olsa da aldığı derin nefeslerin sesini dinledi. Sonrasında arkasına yaslanıp gün içerisinde yaşadıklarını gözden geçirdi. Böylece yarın için de bir plan yapabilecekti. Ama birkaç saniye içinde o da kendini uykunun kollarına bıraktı. Yeryüzü, şafakla buluşmak için kendi etrafında dönerken havaya yayılan gece, karanlık ağlarını dört bir yana saldı.

LOU CHONG UYANDI.

Hâlâ cehennemdeydi... Hatta o anda, cehennemin en sıcak katlarından birinde olduğuna emindi. Yeleğini, tişörtünü ve ayakkabılarını almışlardı. Üzerinde yalnızca pantolonu kalmıştı ve tir tir titriyordu. Sert bir toprak zeminde yatıyordu. Toprak, soğuk ve nemliydi. Çürümüş et kokuyordu. Chong oturur pozisyona geçip kollarını vücuduna sardı. Oldukça iyi bir kas dokusu vardı ama vücudunda hiç yağ yok gibiydi. Onu, bu nemli ve karanlık ortamda sıcak tutabilecek hiçbir şeyi yoktu.

Etrafı görebilmesine yetecek kadar ışık vardı ama yine de oldukça karanlık ve kasvetli bir yerdi burası. Duvarlar da topraktandı ancak düzleştirilmişlerdi. Chong başını kaldırıncaya duvarların yaklaşık yedi metre yüksekliğinde olduklarını gördü. Ancak etrafta ne bir merdiven, ne tutunacak bir yer ne de bir ip vardı.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama acıyla haykırarak dizlerinin üzerine çöktü. Çenesine yumruk yemiş, karnına tüfek dipçigiyle sert bir darbe almış ve nefesi kesilmiş bir hâlde yerde

yatarken kasıkları tekmelenmişti. Chong, ağlamamak için direniyordu.

Acı içinde kıvrınmasına ve gözyaşlarıyla mücadele etmesine rağmen zihni gayet iyi çalışıyordu. Nerede olduğunu biliyordu. Lunapark'ta, bir zombi çukurunun içindeydi.

Daha önce bir zombi çukurunu ne görmüş ne de içine girmişti. Ama bunun bir önemi yoktu. Geçen birkaç ay boyunca Tom ona, Benny'ye ve Morgie'ye buranın nasıl bir yer olduğunu defalarca tarif etmişti. Eğitimlerde onlara zombi çukuru tatbikatları yaptırmıştı. Bu, onun kurguladığı en kötü senaryolarından biriydi ve akıllı savaşçı eğitim sürecinin bir parçasıydı.

"O zaman akıllı bir savaşçı ol," diye fısıldadı kendi kendine, sıkıdığı dişlerinin arasından. "Tom olsa ne yapardı? Lilah olsa ne yapardı?"

Ne olursa olsun; başlarına gelecek olanı, böyle dizlerinin üzerine çökmüş bir hâlde karşılamazlardı. Chong bundan oldukça emindi. Nix'in hiçbir ağrıkesici olmadan yüzündeki yarayı diktirdiğini ama yine de hiç sesini çıkarmadığını anımsadı. Nix, bununla başa çıkabilmek için gereken kuvveti içinde bir yerlerde, oldukça derinlerde bulmuş olmalıydı. Tıpkı geçen yıl olduğu gibi... Tom'un öldüğünü düşünüp Benny ve Lilah'yla birlikte Charlie'nin kampına saldıracak cesareti bulduğunda olduğu gibi...

"Ayağa kalk," dedi haykırdı kendi kendine.

Duyduğu acı dayanılmazdı; bu yüzden yeniden dizlerinin üzerine yığıldı. İçine büyük bir keder dolmuştu. Orada, diz çökmüş hâlde öylece dururken zihni ona oyunlar oynuyordu. Lilah; başının üzerinde dikilmiş, onun öyle çaresizce oturuşu-

nu izliyor ve ona gülüyordu.

Sıska ve zayıf oğlana gülüyordu. Savaşçı olabileceğini zanneden 'kasaba çocuğuna'...

Efsanevi Kayıp Kız gibi büyülü ve güçlü birisinin sevgisini bir milyon yıl sürse de mutlaka kazanabileceğini düşünebilen bir şapşala... Arkadaşlarının hayatını tehlikeye atmış olan bir eziğe gülüyordu. Onları bırakıp kaçan bir korkakla alay ediyordu. Bu görüntüler ve düşünceler tenine çivi gibi saplanıyordu.

Ama bazen utanç, öfkeden daha güçlü bir etki yaratabilirdi. Öfke gibi utanç da çok ateşli bir duyguydu. O da öfke gibi kendi ateşinden besleniyordu. Acısına tutunup ıstırap çekmeyi hak ettiğini düşünerek bir ayağını yere bastı ve sonra yumruklarını soğuk toprağa dayayıp doğrulmaya çalıştı. Ayağa kalkmakta zorlanıyordu. Vücudunu doğrultmak, almış olduğu bütün yaraları dağlamıştı ama utanç duygusu, tamamen ayağa kalkana dek durmasına müsaade etmedi.

"Akıllı savaşçı," dedi alaycı bir ses. "Ne kadar da heyecan verici bir sahne, öyle değil mi?"

Havada yankılanan cümle, Chong'un üzerinde soğuk düş etkisi yarattı. Biri onu itmiş gibi geriye sendeledi ve başını yukarı çevirdi. Çukurun kenarında üç tane adam yan yana duruyordu. Bir tanesi onu buraya getiren tek gözlü beyaz saçlı adamdı. Hani şu yüzü erimiş ve paramparça olmuş adam... Diğer ikisini tanııyordu. Chong'un dizlerini titreten bir sahtelikle gülümsüyorlardı.

"Siz kimsiniz?" diye sordu Chong. Sesi çatlamasa daha iyi bir etki yaratabilirdi.

"Siz kimsiniz?" dedi iri adam Chong'u taklit ederek. Ses

tonu Chong'un tüylerini diken diken etti. Bu, Pembe G z Charlie'nin sesine benziyordu.

Gerçekten Charlie olabilir miydi? Benny ona vurduğunda, adam ölmemiş ve yanan kampa geri dönmüş olabilir miydi? Ya da kurtulmak için çırpınırken alevlere mi yakalanmıştı? Karşısında duran adam Charlie miydi yoksa bu belalı ve  l  dünyada başka bir canavar daha mı türemişti?

"Eminim kafanda bir sürü soru vardır, Küçük Bey," dedi Yanık Surat, Chong'un düşüncelerini okumuş gibi. "Al, bir de buna bak."

Aşağıya bir şey attı ve o şey, Chong'un ayaklarının arasına düştü. Bu, uzun ve siyah bir boruydu. Bir tarafı siyah deriyle sarılıydı ve her tarafında kurumuş kan lekeleri vardı. Chong eğilip boruyu dikkatli bir şekilde yerden aldı.

"O şey, bir zamanlar benim bir arkadaşıma aitti," dedi Yanık Surat. "Onunla binlerce zombiyi öldürdü ve en az onların yarısı kadar insanı. Evet... O boru parçasının bir geçmişi var. O boru parçası sayesinde arkadaşımmın şöhreti Freefold'dan Sanctuary'ye kadar tüm kasabalarda dilden dile dolaşıyor."

Diğer iki adam gülerek birbirlerine vurdular.

Chong,  eki 'e ismini veren nesneyi kavradı.

"Arkadaşım uzun zaman önce öldü," dedi Yanık Surat. "Ama efsanesinin yaşadığını görmek onu memnun ederdi."

"Onu ben öldürmedim," dedi Chong ve kelimeler ağızından çıktığı gibi böyle korkakça davrandığı için kendine kızdı.

"Belki de öyledir," dedi Yanık Surat. "Ama belki de sen  ld rm şs nd r. Ya da onu öldürenlerin arkadaşısıdır. Küçük Hank Wilson, geçen sene kamptan sağ kurtulananlardan

biri. Çekiç'e ne olduğunu gördüğünü söylüyor. Onu öldürenin bir kız çocuğu olduğunu görmüş. Şu birkaç yıldır dağlarda takılan beyaz saçlı sürtük. Ama ben o küçük kızın Çekiç'i indirebileceğini sanmıyorum. Hayır, buna inanmıyorum. Ama senin gibi güçlü bir çocuk, sinsice arkadan yaklaşıp onu gafil avlamış olabilir. İşte buna inanırım."

Chong boruyu adama fırlatmak istedi ama hayatı onun elindeydi ve bu, şu anda sahip olduğu tek şeydi.

"Ama sanırım favori oyuncağının unutulmadığını ve onun hâlâ kan dökkebildiğini bilmek Çekiç'i memnun ederdi." İri adam yere çömeldi. "Senin ölmen ya da yaşaman ne onun ne de benim umurumda, Küçük Bey. Ama yaşamak için bu boruya tutunmak zorundasın. Belki bir gün sen de Çekiç olursun. Bu da bir şeydir, öyle değil mi?"

Chong başını iki yana salladı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ama öte yandan, eğer ölürsen... Sırası geldiğinde, bu güzel boru parçasını kullanmak isteyecek bir sürü çocuğumuz var."

Chong en sonunda dişlerini sıkarak ağzından iki kelime çıkarmayı başardı. "Cehenneme git."

Adamların üçü de gülmeye başladı ve içlerinde en çok gülen o iri adamdı. "Tanrı aşkına, sen hiç etrafına bakmıyor musun, çocuk? Zaten cehennemdeyiz. İlk Gece'den beri bütün dünya cehenneme döndü."

Adam doğrulup diğer ikisine başıyla işaret verdi. İki adam da bir anda ortadan kayboldu ancak çukurun etrafında ansızın başka yüzler belirdi. Adamlar ve kadınlar vardı. Sert bakışları olan sert yüzlü insanlar... Zalimce gülümsüyorlardı. Fare suratlı bir adam ve oğlu olduğu belli olan bir çocuk

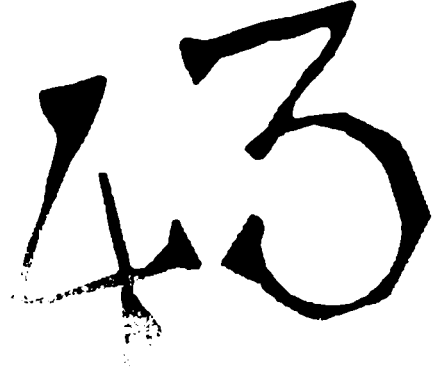
çukurun kenarına geldiler ve bir takım rakamlar söyleyerek para almaya başladılar.

Bahisler. Korku tüm hücrelerine yayılmıştı. *Tanrım... Bahis oynuyorlar.*

Sonra kalabalık bir anda suspus oldu. Herkes, Yanık Surat ve iki arkadaşının biraz önce durduğu yere bakmaya başladı. Adamlar geri döndüğünde, üzerlerinde yün ceketler ve başlarında Amerikan futbolcularının kullandığı kasklardan vardı. Aralarında havayı ısirmaya çalışan solgun bir siluet dikiliyordu.

“Lunapark’a hoş geldin,” dedi Yanık Surat.

Ardından zombiyi çukura, Chong’un yanına attılar.

BENNY, KÂBUSLARINDA CANAVARLAR TARAFINDAN KOVALANI-yordu.

Uykuya dalışının hemen ardından uğursuz diyarlarda buldu kendisini. Her tarafını, gökyüzüne değen kapkara gövdeleri olan ağaçlar sarmıştı. Ağaçların yaprakları yoğun ve sapsarı bir ışıkla yanıyordu. Benny, siyah çimlerle kaplı bir araziye doğru koşmaya çalışıyordu ama toprağın içinden fırlayan beyaz eller onu yakalamaya çalışıyorlardı. Zıplamaya, dönmeye ve kurtulmaya çabaladıkça daha fazla el, toprağı yarıp dışarı çıkıyor ve ona uzanıyordu.

Zombiler kendilerini göstermiyordu ancak... topraktan kınk tırnakları ve kansız derileriyle uzanan eller çıkıyordu.

Koşarken Nix'e sesleniyordu ama sıcak rüzgâr, ağzından çıkan kelimeleri boğuyordu. Onu hiçbir yerde göremiyordu. Koşmaya devam etti.

Topraktan fırlayan ellerin arasında yavaşça yürüyen Tom'u gördü. Abisine koşup onu kolundan yakaladı ve kendisine doğru çevirdi. Tom kapkara olmuş gözleriyle ona bakıyordu.

Yüzü bembeyazdı. Konuşmaya yeltendiğinde ağzından çıkan tek şey, aç bir zombinin inildeyişi oldu.

“HAYIR!” diye bağırdı Benny geri çekilerek. Soluk eller onu ayak bileklerinden yakaladı ve Tom, üzerine gelirken onu sıkıca tuttular. Tom bir adım daha attı. Sonra bir adım daha... Benny tekrar bağırdı ve Tom’un kurumuş parmakları yüzünü sıyrıp geçerken, tekmeler savurarak ellerden kurtuldu. Yanan ağaçlardan küller yağarken yoldan aşağı koşmaya başladı.

“NIX!” diye bağılıyor ama sesi çıkmıyordu.

Sol tarafında bir hareketlilik sezince oraya döndü. Yanmış bir arabanın arka tarafına bağdaş kurarak oturmuş Morgie Mitchell’ı gördü. Yüzünü asmış, babasının kırık oltasını tamir etmeye uğraşıyordu. Arabanın diğer tarafında kanlar içinde yatan zayıf bir silüet görülüyordu.

Chong!

Benny aceleyle oraya yöneldi ve arkadaşının yanına çömelerek neresinden yaralandığını anlamaya çalıştı. “Chong! Chong... Beni duyabiliyor musun? Hadi, konuş benimle, seni sıska maymun.”

Chong, önce gözlerini kırıştırdı sonra da göz kapakları yavaşça açıldı. Gözlerindeki hayat ışığı sönmemişti; kahverengi göz bebeklerinin ardından parlamaya devam ediyordu. Çok sessizce ve ağır ağır konuşmaya başladı. Benny, onu duymak için iyice eğilmek zorunda kaldı.

“Burada her şey seni öldürmek ister, Benny,” dedi Chong.

“Chong! Nerenden yara aldın?”

Chong elini kaldırıp kanlı parmaklarından biriyle başını

işaret etti. “Burası acıyor, Benny. Artık burada hiçbir şey çalışmıyor.” Sonra eli yere düştü ve Chong, son nefesini vererek yana doğru devrildi.

Benny Chong’dan uzaklaşmak için kendini arkaya doğru attı. Eller topraktan tekrar fırladı ve onu ayak bileklerinden yakaladı.

“Hayır!” diye gürledi Benny. Dönüp tekmeler savurarak onlardan kurtulmaya çalıştı. Ayağını tutan parmakları kırıncaya kadar debelendi. Kırılan parmaklar sıcak küllere dönüşüyordu. Benny, külleri üzerinden silkeleyip ayağa kalktı. Tom hâlâ ona doğru geliyordu.

“Evde kalmalıydın,” dedi Morgie, yaptığı işten başım kaldırmadan. “Çünkü hepiniz burada öleceksiniz, bunu sen de gayet iyi biliyorsun.”

“Nix nerede?” diye sordu Benny.

Morgie, ona bakmak için başını kaldırdı. Gözlerinin yerinde yalnızca iki siyah delik vardı.

“O da ölecek, Benny... Ve bu, senin hatan olacak.”

İçinden yükselen öfke ve tiksinti Benny’nin yüreğini parçalamıştı ama geriye çekildi. Sonra iki el ansızın onu yakaladı. Topraktan fırlayan o soğuk eller değildi bunlar. Sıcak ve küçüktüler. Önce sırtına, sonra omuzlarına ve en sonunda da yanaklarına dokundular. Benny yavaşça döndü. İçi rahatlama ve şükran duygusuyla dolmuştu.

“Nix... Tanrım! Neredeydin?”

Sesi kısıldı. Nix Riley bembeyazdı. Kızıl saçları lekeli bukleler hâlinde kafa derisinden sarkıyordu. Derisi tamamen solmuştu. Yanaklarında, omuzlarında ve kollarında ısırık izleri

vardı. Ama en kötüsü gözleriydi... Onun o güzel yemyeşil gözlerinden artık eser yoktu. Şimdi sarı ve siyah renklerle zehirlenmişlerdi. Görüntü dehşet vericiydi. Bunlar, bir kızın gözlerinden ziyade bir şeytanın gözleriydi.

“Benny,” dedi ve gülümsedi. Çürümüş dudakları gerilip sivri dişlerini ortaya çıkardı. “Öp beni.”

Benny bağırarak uyandı.

Doğruldu. Nefes nefese kalmıştı. Kalbi küt küt çarpıyordu ve tüm vücudu terden sıırıslam olmuştu. Yıldızların soğuk ışıkları yaprakların arasından süzülüyor ve bulundukları yeri henüz uyandığı kâbustaki gibi mavi-beyaz bir garabetle sarı-malıyordu.

Benny Nix’e döndü. Çığlığının onu uyandırmamasına şaşmıştı. Yoksa çığlık da kâbusun bir parçası mıydı? Kızın koluna dokundu ve onu nazıkçe uyandırmaya çalıştı.

Ama teni buz gibi soğuktu.

“Ne... Nele–” Benny’nin sesi boğuk ve kırılgandı.

Nix’i hızla kendine çevirdi. Kaskatıydı. Dudakları çoktan ölüm sertliğine ulaşmış gibi donuktu.

“Hayır!” Boğazını yoklayıp nabzını aradı. Ufacık da olsa hâlâ yaşadığına dair bir işaret bulmaya çalışıyordu. Ama Nix’in bedeni hiç kıpırdamıyordu.

“HAYIR!”

Benny, Nix’i tutup kendine çekti. Boğazından yükselen

çılgılığı zapt etmekte güçlük çekiyordu. Bu nasıl olmuştu? Bu nasıl mümkün olmuştu? Yüzündeki yara yüzünden mi olmuştu? Hayır... O, sadece bir kesikti. Isırılmış mıydı? Nerede? Ne zaman ısırılmıştı ki?

Ve aniden nasıl olduğunun farkına vardı. Arazide, karanlıkta ilerlerken olmuştu. Alevler yükselip de her yeri dumanlar kapladığında zombilerden biri onu ısırılmıştı. O hengâmenin arasında Nix ne olduğunu anlayamamıştı. Ya da anlamış ama söylemeye cesaret edememişti.

Nix'in cansız bedeni kollarının arasında yatıyordu. Benny durmadan onun ismini haykırıyordu. Bu, imkânsızdı. Dünya buna izin veremezdi. Bu doğru olamazdı.

Nix'in bedeni hâlâ soğuktu.

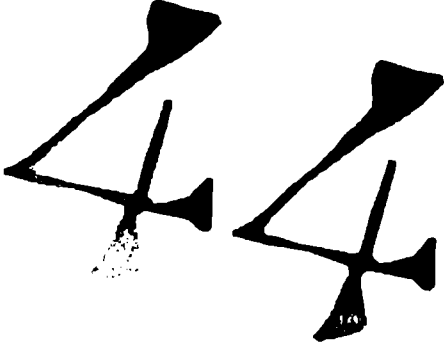
Sonra kımıldanmaya başladı.

Benny geri çekildi. Ona bakıyor ve son bir umut ışığı arıyordu. *Lütfen... İyi olsun! Belki sadece hastadır. Lütfen... Lütfen... Lütfen!*

Nix Riley gözlerini açtı.

Bir zombinin yeşil ve sarı renkli gözlerine sahipti.

Ve... büyük bir açlıkla kükreyerek Benny'nin üzerine atıldı.

VE UYANDI.

Orman, ölüm kadar karanlıktı. Cırcır böcekleri ve baykuşlar ötüyordu. Ancak kollarının arasındaki kızın teni yumuşak ve sıcaktı.

Benny Imura onu sımsıkı sardı. Kalbi güm güm atıyordu. Yüzünden akan terler, gözyaşlarıyla karışıp yanaklarından süzülüyordu.

“Nix!” dedi yavaşça. Nix uykusunda yavaşça inil dedi. Kendi rüyalar âlemine dalıp gitmişti ve Benny’ye biraz daha sokuldu. Benny gecenin kalan kısmında bir daha uyuyamadı.

Bunu yapacak cesareti yoktu.

TOM İMURA ŞAFAK SÖKMEDEN ÇOK ÖNCE UYANMIŞTI. SALLY'YLE ikisi için çabucak yemek hazırladı. Ufak bir dereden matara-larını doldurdu. Hava, gölgeleri gerçek şeylerden ayırabilece-ği kadar aydınlandığında yola çıkmaya hazırды.

Çift Bıçaklı Sally'nin uykusundan uyanması biraz uzun sürmüştü. Ama az da olsa bir şeyler yiyip su içmek ona iyi gelmişti. Geceki hâlimden çok daha iyi gözüküyordu. "Yaşa-yacaksın," dedi Tom nazikçe şakalaşarak.

"Aslında daha kötülerini de görmüştüm," dedi Sally, dik-katlice sargının altındaki bıçak yarasını işaret ederek. "Sen de öyle."

Tom omuz silkti. "Hayatın gerçekleri."

Sally, ona elini uzatarak, "Kalkmama yardım et," dedi.

Tom yardım ederken Sally kadar dikkatli hareket etti. Ka-dın tamamen ayağa kalkıp, etraflarım saran kayalardan birine yaslanana dek hiç durmadan küfürler ve lanetler yağdırmış ve olayı çok daha yavaş bir şekilde halletmişti. "Vay canına," dedi, "bu çok ilginç."

"Ayağa kalkmamalıydın."

"Burada kalamam. Hem atım da yakınlarda bir yerlerde olmalı. Eğer onu bulursam, iyi olurum."

"Bıçak yarasıyla at sürmek..."

"...oldukça can yakar, şakası yok. Ama yürümekten iyidir."

"Bugün dinlensen daha iy--"

"Boşuna uğraşma, Tom. Her ne kadar benim için uygun bir sıfat olmasa da bir hanımefendiye yardımcı olmak istemen senin inceliğin. Ama artık gidip o oğlanı bulman gerek. Ve benim de kardeşini ve diğer iki kızı bulmam gerekiyor."

Tom buna itiraz edemezdi.

"Teşekkürler, Sally. Senin için yapabileceğim..."

"Hadi, kaldır kışını, evlat. Gün ışığını kaçırıyorsun."

Tom gülümsedi. Hava, ancak patikayı görmesini sağlayacak kadar aydınlanmıştı. Başını salladı ve tam gitmek üzereyken, Sally onu sağlam olan eliyle tişörtünden yakalayıp kendine çekti. Sonra dudaklarına uzun bir öpücük kondurup geri yolladı. Tom nefessiz kalmıştı. Nehirden yeni çıkmış bir kurbağa gibi gözlerini kırptırıyordu.

"Vay canına!"

"Seni bir daha görememe ihtimalim için," dedi Sally ve ona tuhaf bir tavırla gülümsedi. "Beni unutmanı istemem."

"Hımm... Unutmama imkân yok, Sally." Ona son kez gülümsedi ve dönüp, ormana doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

Sally onun gidişini izledi. Gülümsemesiyle dönüp yola ko-

yuluşu arasındaki o ufacık anda Tom'un güler yüzünün bir avcının ifadesine büründüğünü görebilmişti. Gece söylediği o sözü tekrarladı.

"Yoluna çıkanın, Tanrı yardımcısı olsun."

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Zombiliğe Giriş

Zombi: Herkesin 'yaşayan ölü' diye tabir ettiği şey.

Nomad: Göçebe zombiler. Belli bir avı takip etmeden boş boş yürüyen zombiler. (Eğer bir şeyi takip etmiyorsa, zombiler çoğunlukla hareketsizdir.)

Yürüyenler: Nomadların diğer ismi. Ama bazı insanlar bütün zombilere 'yürüyen' der.

Kıymık: Zombileri 'susturmak' için kullanılan ucu sivri metal bir silah. Omuriliklerini parçalamak için ense köklerinden saplanır.

Susturma: İnsanların bir zombinin kalıcı olarak 'öldürülmesine' verdikleri isim.

BENNY Nix'in, TÜM ORMAN PEMBE BİR IŞIKLA AYDINLANANA dek uyumasına izin verdi. Zombilerden herhangi bir iz var mı diye ormanı dikkatle kolaçan etti. Ne Lilah'dan, ne Tom'dan ne de Yeşiladam'dan bir iz vardı. Bir an için tüm ormanın onlara kaldığını düşündü.

Benny, başparmağıyla Nix'in yüzüne dokunarak yanaklarını nazikçe okşadı. Yanağındaki sargının ucunu hafifçe kaldırıp uzun yarayı ve minik dikişleri inceledi. Yaranın kenarları biraz kırmızı ve şişkindi ama çok kötü görünmüyordu.

Nix, yumuşak bir ses çıkararak gözlerini açtı. Gözleri yeşildi. Sarı veya siyaha dönmüş değildi.

"Selam," dedi neredeyse utangaç bir ses tonuyla. Ardından gülümsedi.

"Sana da selam."

"Saat kaç?"

"Şafak skeli yarım saat oluyor."

Nix, Benny'ye doğru gerinip doğruldu. Sonra yle uzun esnedi ki çenesi kıtırdadı. Ardından avcunu ağzına siper edip

hohladı. “Of! Nefesim maymun kıcı gibi kokuyor,” dedi

“Benimki de bir gorilin kıcı gibi kokuyor olmalı,” dedi Benny.

Sırt çantaları ve eşyaları istasyonda kalmıştı. Ya da kül olup gitti demek daha doğru olurdu herhâlde. Ellerindekiler artık sadece yeleklerinin ve pantolonlarının ceplerinde kalandı. Kibrit, ilkyardım malzemeleri, iğne ve iplikler, bıçaklar ve kadaverin... Ne bir diş fırçası ne de yiyecek bir şey vardı.

Benny, matarasını Nix’e uzattı. Kız sudan bir yudum alıp ağzını çalkaladı. Sonra da Benny’den yeleşini çıkarıp tişörtünü sıyırmasını istedi. Benny bunu yapmaya çekiniyordu. Ama bu utanıyor olduğundan değildi. Yanığın ne kadar kötü olduğunu öğrenmek istemiyordu. Yarası bu sabah daha az acıyordu ama zihninde, kangren olmuş bir yaranın içinden fırlamış kapkara kemik uçları göreceğini hayal ediyordu.

Ama gerçekte durum bambaşkaydı. Yarası su toplamıştı. Üç tane iz vardı ve her biri bir kurşun kaleminden kalın, iki santimden uzun değildi. Yanıkların etrafındaki deri kabarmıştı fakat enfeksiyona dair herhangi bir iz yoktu.

“Yaşayacaksın,” dedi Nix, temiz bir pamukla yarayı temizlemeyi bitirince.

“Acımıyor bile,” dedi Benny ama Nix’in buna inanmadığına emindi. Midesi birden aç bir zombi gibi guruldadı. “Yiyecek bir şeyler bulsak iyi olacak,” dedi.

Kılıçlarını Benny’nin yün ceketinden çıkardıktan sonra dikkatle ağaçtan aşağıya indiler. Yavaş ve acılı bir süreç olmuştu. İkisi de hamlamıştı ve yaraları vardı. Çimlere basar basmaz oldukları yerde donakaldılar.

Ağacın dibinde bir şeyler vardı. Birisi yumruk büyüklüğünde taşları dizip üzerine ağaçtan oyma büyük bir tas yerleştirmiş; üstünü de temiz yapraklarla kapatmıştı. Yaprakların altından muhteşem bir koku yayılıyordu. Nix yaprakları kaldırıncı şaşkınlıkla kalakaldı. Benny'nin de ağzı açık kalmıştı. Tasın içinde omlet, kızarmış patates ve taze çilek vardı.

"Ne?" diye sordu Benny etrafına bakarak. "Kim--"

"Kimin umurunda?" dedi Nix, koca bir parça omleti tasın içinden eliyle alarak. "Tanrım... Burada on insana yetecek kadar yiyecek var."

"Rüya falan görmüyoruz, değil mi?" dedi Nix ve aldığı bir parça yumurtayı Benny'nin ağzına tıktı. Benny çiğnemeye başladı. Yumurta soğumuştı ama çok lezzetliydi.

"Bu, sana mantıklı geliyor mu?" diye sordu bir parça daha yumurta alırken.

Nix başını iki yana salladı ve sonra omuzlarını silkeli. "Belki. Mümkün geliyor en azından. Düşün bir kere."

Benny'nin Nix'e yetişmek için iki ağız dolusu yumurta ve üç ağız dolusu patates yemesi gerekiyordu. "Tanrım, çok yaşıyorum."

"Yeni mi farkına vardın?" dedi Nix. Yanakları sincap gibi şişmişti.

"Yeşiladam!"

"Asıl soru," dedi Nix yutkunarak. "Neden?"

"Çünkü o, Tom'un arkadaşı."

Nix başını iki yana salladı. "Ben neden bize selam vermek için uğramadı diyorum."

"Hiçbir fikrim yok. Nerede yaşadığını biliyor olsaydım

keşke. Tom buralarda bir yerlerde yaşadığını söylemişti. Ama büyük ihtimalle çok gizli bir yeredir. Adam çok sosyal biri değil.”

Bir süre yemek yediler. Sonra Nix, “Tanrım... Aklımda çok fazla soru var. Chong ve Tom’a ne oldu? Lilah nerede? Dün gece teneke kutuları kim indirdi? Bütün o zombiler bize neden saldırdı? Ve o ucube Vaiz Jack nereden çıktı?” dedi.

Benny gülümsedi. “Ne zamandan beri benim bir şeyler bilebileceğimi düşünür oldun?”

“Her şeyin bir ilki vardır.”

“Olabilir ama bugün o gün değil.” Benny eliyle yüzünü sildi. “Tamam... O hâlde planımız ne?”

“Plan mı? Sen bir şeyler düşünmedin mi?”

“Hımm... Hiçbir şey bilmeyen adam nasıl bir anda her şeyi bilir oldu?”

“Çünkü benim herhangi bir fikrim yok.”

“Ah.” Birileri çıkıp onlara ne yapmaları gerektiğini söyleyecekmiş gibi etraflarına bakınmaya başladılar. “Yeşiladam’ın gelmesini bekleyebiliriz.”

Benny başını iki yana salladı. “Ben geleceğini sanmıyorum. Dün gece bizi beklemedi ve bizimle kahvaltıya da kalmadı.”

Nix iç geçirerek, “Belki gidip araziye ve istasyona bakmalıyız. Uzaktan tabii. Görelim bakalım, neler olmuş.”

“Olur,” dedi Benny. “İyi bir başlangıç.”

Yumurtayı ve patatesleri paylaşıp çilekleri ceplerine doldurdular. Tabağı temiz yapraklarla sildikten sonra tekrar ağacın dibine bıraktılar. Benny toprağa büyük harflerle, ‘Teşekkürler’ yazdı.

Arkasına dönünce Nix'i, ilgisiz gözlerle ve belli belirsiz bir gülümsemeyle kendisini seyrederken buldu.

"Ne?" diye sordu Benny.

Nix gözlerini kırptırdı. "Hiç."

Kasabada olsa Benny onu sıkıştırmaktan vazgeçerdi ama bu tür sorular sormaktan korkan versiyonunu geride bırakmış olduğunu hissetti. O yüzden, "Hayır... Bir şey var. Bana bakışında. Ne oldu?" diye sordu.

Nix cevap vermeden önce kuşlar beş saniye boyunca ötüştüler. "Kasabadayken... Sizin çatıda... Sana, beni seviyor musun diye sormuştum. Bana verdiğin cevap doğru muydu?"

Benny'nin bir anda ağzı kurudu. "Evet."

"O zamandan sonra bir daha söylemedin ama."

Benny bir an kendisini savunmak istedi ama bunun yerine, "Sen de söylemedin," dedi.

"Evet," diye itiraf etti Nix kısık sesle. Sabah güneşine dönüp gözlerini kıstı. "Eğer kasabadan ayrılmak daha kolay olsaydı..."

Benny bir şey söylemeden bekledi.

"...söylemesi daha kolay olurdu. Ama buradayken..."

"Biliyorum," dedi Benny. "Ben de öyle hissediyorum."

"Anlıyor musun?" diye sordu Nix. "Deniyorum ama doğru kelimeleri bulamıyorum."

Hadi söyle, dedi iç sesi. Ona doğruyu söyle.

Benny başıyla onayladı. "Öyle düşünüyorum. En azından... Neden söylememiş olduğumu biliyorum. Kasabadan ayrıldığımızdan beri sıkıntı içindeyim. Yolculuğumuz pek eğlenceli sayılmaz. Buradayken 'seni seviyorum' demek... Gül-

me ama bu, yün ceketimi çıkarıp zombilerin arasına dalmaya benziyor. Bunu sesli olarak söylersem çok daha kırılganlaşırım diye düşünüyorum. Sence bu, aptalca mı?”

Nix başını iki yana salladı. “Hayır, aptalca değil.”

“Şimdi soru sorma sırası bende,” dedi Benny. Nix’in gerildiğini hissetmesine rağmen devam etti. “Söylememiş olmamı ister miydin? Yani hiç söylemeseydim?”

Nix’in yeşil gözlerinin derinliklerinde garip ışıltılar vardı. “Doğru zamanın geldiğini düşündüğünde,” dedi Nix, “bir daha dene ve ne olacağını gör.”

Benny’nin içindeki güvensizlik duygusu, Nix’in cevabını yanlış anlamasını sağlamaya çabalıyordu ama iç sesi ona başka bir öneride bulundu.

“Tamam,” dedi Benny.

Nix, ona elini uzattı. “O zaman... Yürüyüşe çıkmak ister misin?”

“Eh... Seçeneklerim ya bu ya da odamı toplamaksa... odam da bir ağaç olduğuna göre...”

Benny, Nix’in elini tuttu ve ağaçların altında yürümeye başladılar. Ağaçlara tünemiş kuşlar cıvıldıyordu ve ayaklarının altındaki toprak, sabah düşen çiğlerle parıldıyordu. Günün ilk arısı çiçeklerin arasında vızıldadı. Bir çiçekten diğerine polen taşıyarak kadim ve çok önemli işini yapmaya koyulmuştu. Bir grup sivrisinek çimlerin arasından fırlayıp spiraller çizerek gün ışığına doğru havalandı. Ormanın güzelliği onları büyülemişti. İkisi de konuşmuyordu. Hem bu eşsiz güzellik karşısında ne diyeceklerini bilemiyorlardı hem de yüreklerini parçalayan korkularını dillendirerek havayı

zehirlemek istemiyorlardı.

Ellerinin sıcaklığına rağmen kendilerini inanılmaz derecede yalnız hissediyorlardı. Tom'un, Lilah'nın ve Chong'un aynı ormanda olduklarını bilmelerine rağmen her biri başka gezegende gibiydiler. Evleri, Mountainside, bir milyon kilometre uzaktaydı sanki. Aradıkları uçak, dünyanın diğer ucuna gitmiş ya da eski bir hayal misali ortadan kaybolmuş olabilirdi.

Kayalık yol, ağaçların ve çalılarının arasından aşağı doğru kıvrılıyordu ve yolun büyük bir kısmında is kokusu dışında, dün gece olanlara dair herhangi bir iz yoktu. Dönemeçten döndüklerindeyse tüm görüntü değişti.

"Tanrım..." dedi Nix fısıltıyla.

Arazi yerle bir olmuştu. Ağaçlar tamamen yanmış ve çalılar küle dönmüştü. İstasyonun kararmış bir hücreden farkı yoktu.

Ama en kötüsü bu değildi. Her yer –arazi, buzul kayalıkları, istasyondaki beton alan– cesetlerle doluydu. Geçen gece yaşayan ölülerdi ama şimdiyse yalnızca ölüydüler. Benny'nin küçücük bir kibritle çıkardığı büyük yangınla sonsuza dek yok olmuşlardı.

Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Her taraf kül ve kemik yığınıyla kaplıydı. Nix başka tarafa döndü.

Benny başını eğerek, "Çok üzgünüm," dedi.

Nix onun koluna dokundu. "Bu, senin suçun değil. İsteyerek yapmadın."

"Evet, yaptım, Nix." Ona döndü ve yüzüne düşen bir tutam saç kenara çekti. "Yangını ben başlattım çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. Onların hepsini öldürdüm..."

“Zombi, Benny. Onlar, zombi. Onları öldüremezsın.”

“Biliyorum... Ama...”

Nix, ne olduğunu anlamayarak, “Ne?” diye sordu.

“Onlar bir zamanlar insandı.”

“Biliyorum.”

“Ya eğer...” durup derin bir nefes aldı. Bir an için alevlerin kurumuş deriler ve eski giysiler üzerinde hızla yayılışını hatırladı. “Ya hissediyorlarsa?”

“Hissedemezler, Benny,” dedi Nix yumuşak bir ses tonuyla. “Onlar ölü.”

“Ne olduklarını bilmiyoruz. Ölüler, ölüdür. Hareket etmezler, çürürler ve toprağa karışırlar. Zombiler... Etrafta dolaşıyorlar. Tamam, insanlara saldırıyorlar ama mesele de bu zaten. Ölü bir insan bunu yapamaz... O hâlde onlar ne? Neden inliyorlar? Bir şekilde iletişime geçmeye mi çalışıyorlar? Bir şeyler mi söylemeye çalışıyorlar? Ya da... zombi olmak canlarını mı acıtıyor?”

“Acıtmak mı?”

“Başlarına gelen şey yüzünden demek istiyorum. Onları öldüren yaralar, çürüme... Bunları hissedebiliyorlar mı?”

“Onlar çürüyor, Benny. Bedenleri etrafta dolaşıyor ama düşünemiyorlar.”

Benny başını iki yana salladı. “Bunu gerçekten bilmiyoruz, Nix. Biliyormuşuz gibi davranma. Tom onların kapı kolunu çevirebildiklerini ve basamak çıkabildiklerini görmüş. Bazılarının nesneleri silah olarak kullanabilmek için kaldırabildiklerini söyledi. Taşları ve sopaları mesela. Geçen gece bir tanesi kapıya vuruyordu. Bunun bir anlamı olmalı. Bu, içlerinde bir

şeyler olduğunu gösteriyor.”

“Benny, sincaplar da bir şeyleri kaldırabilir. Kedi de bir şeylere vurabilir. Ama bu, onları...”

“Benim de söylemek istediğim bu!” dedi Benny. “Sadece birer sincap veya kedi olsalar bile ya da bir böcek kadar akılları olsa bile... Yine de acıyı hissederler.”

Nix başını iki yana sallayarak küllerin üzerinde yatan zombi cesetlerine baktı. “Hayır. Böyle düşünerek aklını kaçıracaksın. Tom, binlerce zombi susturdu ve asla acıyı hissettiklerine dair bir şey söylemedi.”

“O nereden bilecek ki?”

“Tom bilirdi,” dedi Nix gergin bir tavırla. Ama Benny, Nix’in sözlerinin ardındaki gizlenen şüpheyi sezebiliyordu.

Bırak gitsin, diye fısıldadı iç sesi. *Şimdi sırası değil.*

Benny başını sallayınca Nix, onun fikrine katıldığını sanarak rahatladı. Benny küllere basarak yavaşça istasyona doğru yürüdü. Bina mahvolmuştu. Yalnızca ön duvar hâlâ ayaktaydı. Diğerleri çökmüştü. Benny parmağıyla duvara dokundu. Neredeyse soğumuştı ve ince bir is tabakasıyla kaplanmıştı. Tekrar başını salladı. Aklından bir şeyler geçirip parmağıyla isin üzerine bir mesaj yazdı.

T / L / C

BİZ İYİYİZ. UMARIM SİZ DE ÖYLESİNİZDİR.
YOLUMUZA DEVAM EDİYORUZ. BİZİ NEREDE
BULACAĞINIZI BİLİYORSUNUZ.

A.S.

B / N

"A.S. mi?" diye mırıldandı Nix. "Akıllı savaşçı mı?"

"Evet. Onun bize öğretmiş olduklarını kullandığımızı düşünmesini istedim."

"O hâlde... doğuya mı gidiyoruz?"

"Sanırım," dedi Benny. "Ya Yosemite'e ya da kasabaya. Burada beklemek istemediğime eminim. Dün gece bütün zombileri buraya süren şey neydi bilmiyorum ve öğrenmek de istemiyorum."

Ona zombilerin arasında duran adamdan bahsetmemiştii. Hani şu Pembe Göz Charlie olduğuna oldukça emin olduğu adamdan. Nix'e annesinin katilinin hâlâ buralarda olduğunu ve serbestçe dolaştığını nasıl söyleyebilirdi ki?

Bunu ona er ya da geç söylemesi gerektiğini biliyordu. Ama şimdi ve burada yapamazdı.

Nix duvardaki yazının ilk satırının altına dokundu. Benny, Tom için T, Lilah için L ve Chong için C yazmıştı.

"Çok komik. Annem bu harfleri başka kelimeler için kullanırdı," dedi Nix. Ardından Benny'ye döndü. "O dünya çok geride kaldı."

"Evet, öyle," dedi Benny.

"Biz, artık oraya ait değiliz."

"Evet, değiliz."

Nix gözlerini kısarak ilerleyecekleri yolu inceledi. Kapkara olan arazinin ilerisinde yemyeşil bir orman ve doğuda tarafında da dağlar uzanıyordu.

"Bu, çok komik," dedi Nix. "Ben aslında yolun bu kısmının, yani başlangıç kısmının kolay olacağını ve işlerin daha sonra zorlaşacağını düşünüyordum. Bunun... Bilemiyorum..."

Bu kısmın biraz sıradan olacağını düşünmüştüm. David Kardeş'in yerine daha önce milyon kere geldik... Ve evden otuz kilometre bile uzaklaşmış değiliz."

"Herhangi bir şey kolay olacak mı bilmiyorum, Nix."

Nix ona döndü. Dudaklarını ısıırıyordu. "Benny... Eğer geri dönelim dersen, seninle dönerim. Hemen şimdi. Yemin ederim, dönerim."

Benny, Nix'in gözlerine baktı. Ardından dönüp gözlerini kemik yığınlarıyla dolu araziye ve kuzeybatıya doğru uzanan patıkaya çevirdi. Sonra içine derin bir nefes çekti. "Senin de daha önce söylediğin gibi, Nix. Artık oraya ait değiliz."

Nix'in yüzü şüpheyle karardı. "Peki, buraya mı aitiz?"

"Bilmiyorum," dedi Benny. Yere eğilip eline bir avuç kül aldı ve rüzgâra bıraktı. "Belki de hiçbir yere ait değilizdir. Ama sana şunu söyleyebilirim, Nix. Şimdi geri dönersek, bunun bedeli ağır olur. Devam etmeliyiz."

"Kimseye bir şey ispatlamak zorunda değiliz, Benny."

"Hayır," dedi Benny. "Bence ispatlamak zorundayız," diye ekledi gülümseyerek.

Ağaçtan indiklerinden beri ilk kez gerçekten gülümsüyorlardı. "Ama bana ispatlamamız gereken şeyin ne olduğunu sorma."

Sonra onu öptü. Önce yaralı yanağından yavaşça, sonra da dudaklarından sertçe öptü.

Nix de ona karşılık verdi. Sırf yapmış olmak için değil, isteyerek öpmüştü. Sonra bir adım geri çekilerek Benny'ye baktı. Gözleri gizemle doluydu. İlk defa Benny o gizemlerin bazılarını anlayabildiğini sandı.

Kıza gülümseyerek elini uzattı. Nix elini tutunca da beraber doğuya dönerek o kocaman mezarlıktan uzaklaştılar. Önlerindeki yol otlarla kaplıydı ama güneş her bir yaprağın üzerinde umutla parılıyordu.

Yürürlerken yanarak kararmış bir çam ağacının arkasından çıkan adamı görmediler. Uzun boylu bir adamdı bu. Siyah palto giymiş bir korkuluğu andırıyordu. Beyaz saçları sıcak rüzgârda savruluyor; sessizce iki gencin uzaklaşmasını izliyordu.

Adam gölge kadar sessiz bir şekilde araziye geçti ve istasyona geldi. Durup soğuk gözleriyle isin üzerine yazılmış olan mesajı okudu. Dudakları mesajı okurken hareket ediyordu ve sonra kendi kendine kıkırdadı.

Dudaklarını büzerek uzun süre mesaja baktı. Sonra da onu avcuyla sildi. Geriye yalnızca is lekesi kalmıştı. Derken arkasına dönüp yola baktı. Artık küçük birer nokta gibi görünen Nix ve Benny, bir süre sonra ormanın içinde gözden kayboldular.

Adam gülümsedi ve bir ölü gibi sessizce onları takip etti.

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Tom'un Zombi Susturma Konusunda Verdiği Bilgiler

Tom Imura: "Beyin sapına bir kurşun isabet ettirirseniz zombiyi kapatırsınız. Aynı şeyi bir kılıçla ya da bir baltayla da yapabilirsiniz. Veya travmaya sebep olabilecek herhangi bir delici aletle. Ama beyin sapına az zarar verirsiniz bazı vücut fonksiyonlarını ortadan kaldırabilirsiniz. Zombi, ısırma yetisini ya da denge fonksiyonunu kaybedebilir. Uzun lafın kısıası; bir zombinin 'hayati' önem taşıyan yerleri, beyin sapı ve motor korteksidir."

LİLAH DEVASA MEŞE AĞACININ GÖLGESİNE SIĞINMIŞTI. SERİN ve yeşil orman etrafını sarmıştı. Beyaz saçlarına birkaç yosun sapı ve yaprak takılmıştı. Gömleğinde iki uzun kesik vardı. Kumaşı yırtan şeyin ne olduğunu hatırlamıyordu. Sivri dallar mı yoksa kırılmış tırnaklar mıydı? Silahı yoktu. Bıçağı da. Mızrağını, yanmış arazinin arkasında karşısına çıkan bir zombinin göğsüne saplamıştı. Mızrağının olmadığını da birkaç saat önce fark etmişti zaten.

Gecenin büyük bir kısmını hatırlamıyordu. Kafası bulanıktı. Kalbi kırılmıştı. Yüzüne dokundu. Gözyaşlarını fark edince şaşırıldı. Ama bir saat sonra hâlâ ağladığını anlayınca paniğe kapıldı. Gözyaşlarını durduramıyordu. Hıçkırıyordu ama. Sessizce gözyaşı döküyordu. Sıcak cildinin üzerinden soğuk yaşlar süzülüyordu.

Çömeldiği yerden Benny ve Nix'in araziye girdiğini gördü. Benny'nin duvara bir şeyler yazdığını ve sonra beraberce doğuya ilerlediklerini fark etti. Onları takip eden uzun boylu, beyaz saçlı adamı da görmüştü. Üç defa ayağa kalkıp onlara el sallayacak duruma geldi. Az kalsın onlara seslenecekti.

Ancak her defasında vazgeçti. Her seferinde vücudunun işe yaramaz bir kas yığınınından başka bir şey olmadığını hissetti. Hiçbir uzvu hareket etmiyordu sanki. Hiçbir kası ve kemiği artık beynine bağlı değildi âdeta. Bedeni ağacın dibine çökmüştü ve etrafı, gözlerinin o puslu pencerelerinden zar zor görebiliyordu.

Gözyaşları korkunç bir sessizlik içinde yanaklarından aşağı süzülüp yere dökülüyordu.

Lilah annesini zar zor hatırlıyordu. İlk Gece yaşandığında yeni yeni yürümeye başlamış, küçücük bir çocuktur. Çığlıkları ve acıyı hatırlıyordu. Birilerinin onu kucağında taşıdığını hatırlıyordu. Bazen bir kadının –büyük ihtimalle annesi– bazen de başkalarının. Annesinin, kardeşi Annie’yi doğururken öldüğünü anımsıyordu. Ancak bu hatıralar, milyon yıl öncesine aitti sanki.

Lilah’yı ve Annie’yi büyüten kişi anneleri değil, George Goldman’dı. O adam, onların babası değildi. Lilah, babasının kim olduğunu hiçbir zaman bilemedi. George, zombi salgısından sağ kurtulmuştu ve Los Angeles’ten kaçıp gelen grupta hayatta kalan son yetişkindi. Lilah’nın annesini birkaç saat öncesine kadar tanııyordu. Birbirlerine hayat hikâyelerini anlatmamışlardı. Lilah’nın annesi ölmüş ve yeniden dirilmişti. George ve diğer kurtulanlar da yapmak zorunda oldukları şeyi yapmışlardı.

İşte Lilah, o anı çok net hatırlıyordu. Olanları görmüş; bağırmış, bağırmış ve bağırmıştı... Ses telleri yırtılıp onu bu hırıltılı sese mahkûm edene dek çığlık atmıştı.

Sonraki yıllar boyunca Lilah ve Annie’nin hayatındaki tek yetişkin George olmuştu. Onları yetiştirmiş, onlara okuma

yazma öğretmiş, onları beslemiş ve korumuştur. Onlara nasıl dövüşeceklerini öğretmişti. Sonra Pembe Göz Charlie ve Çekiş onları buldu. George'u dövüp kızları Lunapark'a götürdüler.

Lilah, George'u bir daha görmedi. George yıllarca kızları aradı. Mümkün olan her yere gitti. Ve sonunda çıldırdı. Tom, Charlie ve Çekiş'in onu bir yerlerde öldürüp olaya intihar süsü verdiklerini düşünüyordu.

Lilah ve Annie, Lunapark'taki dövüş çukurlarında, hayatları pahasına dövüşmek zorunda kaldılar. Annie, çok küçüktü ama güçlüydü. Lilah ise ondan biraz daha büyüktü. Yağmurlu bir gecede, hapsedildiği kafesten kaçmayı başardı. Birkaç silah çaldı ve Annie'yi bulup kurtarmak için kampa geri döndü. Annie de kaçmaya çalışmıştı ancak Çekiş onun peşine düşmüştü. Annie kaçarken düşüp kafasını çarpmış ve ölmüştü. Sonra da bir çöp yığınıymış gibi çamurun içinde öylece bırakılmıştı.

Lilah onu bulduğunda Annie, çoktan bir zombiye dönüşmüştü. Lilah, neredeyse onun kendisini ısırmasına izin verecekti.

O zamanlar o cehennemden kurtulmanın tek yolunun, kardeşi gibi bir şeye dönüşmek olduğunu düşünmüştü. Çok kolay görünüyordu. Sadece savaşmayı, çabalamayı bırakacak ve teslim olacaktı. Sonra Annie'nin gözlerine baktı... Ama Annie orada değildi. Gözlerine baktığında onun ruhunu göremiyordu artık. Görebildiği tek şey, kapkara bir boşluktan ibaretti.

Lilah yapmak zorunda olduğu şeyi yapmış ve Küçük Annie'yi susturmuştu.

Yıllar boyunca ormanda bir başına yaşadı. Kimseyle ko-

nuşmadı. Kendisiyle bile konuşmuyordu. Kitaplar bulup onları okuyordu. Sonra nasıl silah yapılacağını öğrendi. Bir avcı ve bir katil oldu.

Yıllar sonra Benny ve Nix'e rastladı ve işte o zaman, bambaşka bir dünyayla tanıştı.

Birlikte Charlie'yi ve Çekiç'i yok ettiler. Çocukları, Annie ile aynı kaderi paylaşmaktan ya da Lilah gibi vahşi doğada büyümek zorunda kalmaktan kurtardılar. Nix, Benny ve Tom, onu yanlarına alıp evlerine götürdü. Sonra Chong ailesi ona kapılarını açtı ve ona aileden biriymiş gibi davrandı.

Artık Chong da gitmişti. Kaybolmuş ve büyük ihtimalle ormanda ölmüştü. Belki de bu, onun suçuydu. Bu düşünce, zihnine bir bıçak gibi saplanıp duruyordu.

Benny ve Nix, doğuya doğru yürüyordu. Bedenleri gün ışığının altında parlıyordu.

Lilah, Benny'nin söylediklerini ve kendisinin Benny'ye ve Chong'a sarf ettiği sözleri düşündü. Gözyaşları dinmiyordu.

Zaman akıp geçti. Her şey anlamını yitirmişti sanki. Sonra... Arkasında bir ses duydu. Bir gün önce olsa bir kedi kadar hızlı hareket edebilirdi. Duyuları, belindeki bıçak kadar keskin olurdu. Şimdiyse... önemsemiyordu. Farkındaydı ama umursamıyordu. Eğer arkasındaki bir zombiyse bile fark etmezdi. En fazla onu öldürürdü. Çok daha kötülerini yıllar önce başına gelmişti zaten.

Biri arkasından geldi ve yavaşça ona yaklaştı.

Gelen, bir zombi değildi. Chong, Benny ya da Charlie de değildi.

Bu adam tepeden tırnağa yeşile bürünmüştü. Giysilerine

yapraklar ve çiçekler iştirilmişti. Lilah ona baktı ama gözyaşlarının ardından zar zor görebiliyordu. Ancak adamın yüzü de yapraklarla kaplıydı.

Lilah bu yüzü ve giysiyi tanıyordu. Daha önce onu defalarca görmüştü. Ama hep uzaktan. Benny'de üzerinde adamın resminin bulunduğu bir zombi kartı vardı. Bu, Yeşiladam'dı.

Güneş ışığı, Yeşiladam'ın elinde tuttuğu şeyin üzerinden yansıyor. Lilah'nın mızrağıydı bu. Hiçbir şey söyleyemedi.

Yeşiladam, tutuşunu gevşetip, mızrağın yere düşerek uzun otların arasında kaybolmasına izin verdi. Sonra maskesini çıkardı. Bu, gerçekten de kafasına taktığı kumaş şapkanın siperine tutturduğu bir kamuflajdı. Maskenin altında yara izleriyle dolu kavruk bir yüz vardı. Kafası keldi ve sakalları vardı. Saçları Lilah'nunkiler gibi bembeyazdı. Kederli gözlerinin çevresi kırışıklıklarla doluydu.

Lilah adamın, her zerresi eski ve yeni yara izleriyle dolu yüzünü inceledi. Yeşiladam eğilip Lilah'nın yanağından süzülen gözyaşlarına dokundu. Lilah neredeyse geri çekilecekti. Bedenindeki hareketlenmeyi hissedebiliyordu ama çekilmedi. Belki gece boyunca koşmaktan yorgun düştüğü için yapamamıştı bunu. Ya da adam, onu incitecek gibi görünmüyor diye yapmamıştı.

Adam, yaşlarla ıslanan parmak uçlarını birbirine sürttü. Gözyaşlarını hissetmeye çalışıyor ve ıslaklığın parmaklarına yayılmasına izin veriyordu.

"Ben... Ben çok üzgünüm," dedi Lilah fısıldayarak.

Adam ona gülümseyerek, "Hayır," dedi.

Sonra kendisini çimlere bırakıp bağdaş kurdu. Lilah'dan

ağlamayı kesmesini falan istemedi. Ona hiçbir şey sormadı. Öylece karşısına oturdu sadece. Güneş ışığı beyaz sakallarını aydınlatıyordu. Bir süre sonra gülümseye başladı. Lilah'ya, ağaçtaki kuşlara ve baharın ilk yusufçuğuna... Lilah emekleyerek adama doğru ilerledi ve sonra yere çöktü. Yeşiladam ona dokunmadı ya da ne hissettiğini sormadı.

Sadece oturdu ve bu kadarı yeterliydi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

CEHENNEME
GİDEN YOL

"Korkuyu yenmek, bilgeliğin başlangıcıdır."

BERTRAND RUSSELL

48

LOU CHONG KORKUYLA HAYKIRIP ÇUKURA DÜŞEN ZOMBİDEN uzaklaşmaya çalıştı. Sırtını duvara yaslayıp kolunu yüzüne siper etti. Yaratığın çukura düşmesiyle kemiklerinin korkunç bir çatırtıyla kırılması bir oldu. Yukarıdaki kalabalık, bir pal-yaço gösterisi izliyormuş gibi kahkahalara boğulmuştu. İnsanlar, düşen zombinin kemiklerinin kırılıp kırılmadığı ve Chong'a saldırıp saldıramayacağı üzerine yeni bahisler açıyorlardı.

Zombi inleyerek ayağa kalkmaya çalışırken Chong tereddütle ona bakıyordu.

Koşup saklanmak istiyordu ama eni en fazla beş metre olan bir çukurun içindeydi. Kaçacak ya da sığınacak yer yoktu. Buradan kurtulmanın bir yolunu bulabilmek için zihnini zorluyordu. Ama her durumda harekete geçmesi gerektiğini biliyordu. Yapılacak en akıllıca şey ne olurdu?

Tom olsa ne yapardı? Bu sorunun yanıtı daha zihninde netleşmeden harekete geçti Chong. Duvardan ayrıldı, demir boruyu kafasının üstüne kadar kaldırıp var gücüyle zombinin başının arkasına indirdi.

Çat!

Yaratık yere yığılırken kalabalık sessizleşmişti.

Bir kâğıt para, havada süzülerek çukurun içine düştü.

Zombinin bacağı ve eli titriyordu. Chong hırsıyla bağırarak yaratığa bir darbe daha indirdi. Bu seferki daha da sert olmuştu ve kırılma sesi sanki bu kez daha güçlü bir şekilde çınlamıştı.

Zombi hareketsizleşti.

Kalabalık... âdeta çıldırmıştı. Ortalık, tezahürat ve alkış sesleriyle inliyordu.

Chong boruyu indirip yukarıya, kalabalığa baktı. Yanık Surat, pis pis sırtarak çukurun kenarına çömeldi.

"Vay canına. Kesinlikle lanetleneceğim. Millet, öyle görünüyor ki burada tam bir zombi avcısı var. Evet, baylar bayanlar, bu çocuk kesinlikle bir zombi avcısı."

Kalabalık tekrar hareketlendi. Bir sürü para el değiştirmeye başladı. "Başka bir tane yolla!" diye bağırdı birisi. Ardından tüm kalabalık yeniden tezahürata başladı.

"Tamam, tamam!" dedi Yanık Surat gülererek. "Müşteri ne derse o. Nestor, Crap. Bize başka bir gladyatör getirin. Bu kez taze bir şey olsun."

İki asistan, sinsi sinsi gülümseyerek ortadan kayboldu. Bahisler hızlanmıştı. Bahisçi, "Paraları saymama bir müsaade edin, sizi lanet olasıca pislikler!" diye bağıırıyordu.

Chong artık üşümüyordu ama kendisini ne kadar zorlarsa zorlasın biraz sonra karşılaşacağı canavarı beklerken tüm vücudunun titremesine engel olamadı. Birden çukura koca bir gölge düştü ve Chong hızlıca dönüp yukarı baktı. Çukurun

kenarında duran tahta bir vincin uzun kolunu gördü. Makaranın ucunda bir zombi sallanıyordu. Kollarının altından geçirilen halatlar, zombi çukura inince gevşeyecek ve onu serbest bırakacaktı.

Yanık Surat çukurun kenarından aşağıya sarktı. “Malımızın ikinci kez zarar görmesini istemeyiz,” dedi. Söyledikleri, yeni bir tezahürat dalgasının yükselmesine sebep oldu.

Nestor ve Crab, zombiyi indirmeye başladılar. Chong duvara doğru geriledi. Bu seferki zombi çok iriydi. Kasabadaki mezar kazıcıları ya da sığır çobanlarını andırıyordu. Geniş bir göğüs, devasa kollar, güçlü omuzlar ve kapkara gözler... Derisinde hiçbir bozulma yoktu. Ölümünün üzerinden fazla zaman geçmediği anlaşıyordu.

Tom yeni dirilenler hakkında ne demişti? Daha zeki oluyorlardı. Daha güçlüydüler, hızlıydılar ve koordine olabiliyorlardı. Motor korteksleri, onları birer korkuluğa çevirecek kadar bozunmamış olabilirdi.

Chong boruyu daha sıkı kavradı ve dudaklarını yaladı. “Akıllı savaşçı,” diye mırıldandı kendi kendine.

“Bırakın gitsin!” diye emir verdi Yanık Surat. Crab ve Nestor zombinin beline sarılı olan halatı gevşettiler ve makarayı döndürerek halatı geri çektiler. Zombi, birkaç santimetre yükseklikten gürültüyle yere indi.

Dev gibiydi. En az iki metre boyunda ve yüz elli kilo ağırlığındaydı. Damarlarındaki kan tamamen çekilmiş gibiydi. Chong’un boyuysa sadece yüz elli santimdi ve altmış beş kilo ağırlığındaydı.

Zombi çukurun diğer tarafına inmişti. Chong’un koşarak ona hızlı bir darbe indirebilirdi. İleriye doğru atıldı ama daha

adımını atamadan başından aşağı bir kova dolusu soğuk su döküldü. Suyun etkisiyle bir anda şoka giren Chong, yüzüne bir yumruk yemiş gibi afallamıştı. Nefessiz kalarak öksürmeye başladı. Elindeki boruyu düşürmüştü. Duvara yaslanıp gözlerini ovuşturdu. Yukarı baktığında elinde boş kovayla dikilen Yanık Surat'la göz göze geldi.

“İşleri daha adil bir hâle getirmemiz gerekiyordu, Küçük Bey,” dedi kalabalıktan yükselen ısıklar ve yuhamalarla birlikte.

Suyun sesi ve Chong'un çıkardığı gürültüler zombinin o yöne dönmesine sebep oldu. Kapkara gözleriyle Chong'a bakmaya başladı. Dudakları büküldü ve hâlâ beyaz ve temiz olan dişleri ortaya çıktı.

Boru zombinin ayaklarının on santimetre kadar önünde, yerde duruyordu ve Chong'la arasında üç metre vardı.

Zombi daha yeni uyanan ve asla doyurulamayacağı anlaşılan bir açlıkla inledi. Devasa ellerini kaldırıp Chong'un üzerine atıldı.

ÇİFT BİÇAKLI SALLY, ATINI BİR DEREDEN SU İÇERKEN BULDU VE ıslık çaldı. İsmi Posey olan büyük at, benekli kafasını kaldırıp onunla göz göze geldi. Keyifle kişnedi ve koşarak Sally'nin yanına geldi.

Sally bıçağını kılıfına koyduktan sonra atın yanaklarını okşayıp onu öptü. "Seni haylaz," diye azarladı atını. "Kaçtın ve anneni burada yalnız bıraktın. Aklından neler geçiyordu acaba?"

"Büyük ihtimalle öldüğünü düşünüyordu," dedi arkasından bir ses. Sally aniden bıçağını çekip dönmeye çalıştı. Bıçak kılıfından çıktı ama Sally'nin yaptığı hareket acıyla inlemesine sebep oldu.

Çektiği acıya rağmen uzun çam ağacının gölgesinden çıkan adamı görünce gülümsedi.

Adam orta boyluydu ve bir güreşçi kadar yapılıydı. Kel kafası gün ışığında parlıyordu. Derisi çikolata rengindeydi ve keçi sakalına aklar düşmüştü. Sırtında asılı duran bir çift palası ve belinde kırkbeşlik bir donanma silahı vardı.

“Lanet olsun!” dedi Sally.

Adam gülümsedi. “Bu çılgın atın sana ait olduğunu anlamıştım. Ben onu sürmeye çalıştım, o da beni yemeyi denedi. Sonunda ikimiz de biraz sakinleşmenin iyi olacağına karar verdik.”

Çift Bıçaklı Sally, adama samimi ve şuh bir gülücük attı. “Solomon Jones... Neden atımı çalmaya çalışıyorsun?”

Solomon kollarını açtı. “Gel de sana bir sarılayım, kadın.”

Hemen adamın yanına gitti. Solomon onu güçlü kollarıyla sarınca Sally acıyla inledi. Adam bunu duyunca geri çekilip neler olduğunu anlamaya çalıştı. Ve nihayet sargıları gördü.

“Hey... Sana ne oldu?”

“Bu yaşlı kız eskisi gibi değil artık,” dedi ve adama her şeyi anlattı. Solomon, onu büyük bir dikkatle dinledi. Sally gibi o da tam anlamıyla bir ödül avcısı sayılamazdı. O da Tom Imura gibi kapanış işleri yapıyordu ve bazı özel durumlarda temizlik ve koruma hizmeti veriyordu. İlk Gece’den sonra, iki oğlu ve beş bin kilometrelik yol boyunca topladığı mültecilerle birlikte Batı Pennsylvania’dan buralara göçmüştü. Solomon, Fairview’da yaşıyordu. O da tıpkı Tom gibi bir milis kuvveti oluşturup Sierra Nevada bölgesinde kontrolü sağlamak gerektiğini savunuyordu.

Sally hikâyeyi anlatırken Solomon onu onaylarcasına başını sallıyordu. “Şimdi taşlar yerine oturmaya başladı işte,” dedi. “Ama işler senin bildiğinden daha kötü. Beyaz Ayı’nın çetesinde yetmişden fazla adam var ve bazıları gerçek gangsterler. Belalı olabilecek iki tanesini tanıyorum: Belalı Garrison ve Mezarıcı Harris. Mezarıcı, Detroit’te bir çetenin tetikçisiymiş. Belalı da Rus mafyasındandı, değil mi? Ya da en azından

insanlar öyle olduğunu söylüyor.”

Sally yüzünü ekşitti. “Aman ne hoş!”

“Ben de Tom’u arıyordum,” dedi Solomon. “Coldwater Deresi’nde Süslü McTeague’yle karşılaştım ve bana Tom’un buraları terk ettiğini söyledi. Bir uçak arıyormuş. Ben bir dahaki hafta burada olacağını sanıyordum.”

“Fikrini değiştirdi. Birden gitmek istedi. Neden arıyorsun onu?”

“Ona işlerin yolunda olmadığını söylemek istiyordum. Bir milis kuvveti oluşturmak konusunda insanları ikna edemiyordum.”

“Tom da öyle.”

“Bunun için tek başına mücadele eden herkesin başına bu geliyor işte. Ben onun komite sözcüsü olmasını istiyordum. Kasaba kasaba gezip bir kampanya başlatmak için.”

“Bu işe yarayabilirdi, Sol. Ama iki gün kadar geç kaldın. Hem Tom’un ilgilenmesi gereken başka şeyler var şu anda.”

“Lunapark’ı mı kastediyorsun? Orayı tekrar yakacak mı gerçekten?”

“Oraya ne yapar bilmiyorum ama çocuğu geri alacak. Kardeşi ve diğer çocuklar, David Kardeş’in yerinde onu bekliyorlar.”

“Hayır, beklemiyorlar,” dedi Solomon. “Şimdi oradan geliyorum. Birileri orayı ateşe vermiş. Yüzlerce zombi kızarmış hâlde etrafa dağılmış durumda. David Kardeş’ten ve kızlardan da hiçbir iz yok.”

Sally, okkalı bir küfür savurdu. “Tanrım... Sence Tom’un kardeşi de yanmış mıdır?”

“Umarım öyle olmamıştır ama ben öyle olduğunu sanmıyorum. Arazide Wawona yönüne giden izler vardı. Çocuklar büyük ihtimalle oraya gitmişler. Onlar olduğuna emin olsam peşlerinden giderdim. Doğuda kötü şeyler oluyor.”

“Biliyorum,” dedi Sally düşünceli bir hâlde gözlerini kısarak. “Süslü’yü gördüğünü söyledin. Etrafta başka kimse var mı?”

“Olanlardan sonra herkes dört bir yana dağıldı. Tom’u arayan yarım düzine adamım var.”

“Onları ne kadar çabuk bir araya getirebilirsin?”

“Hemen yapabilirim bunu. Ama iyi bir nedenim olması gerek. Neden sordun?”

“Aklıma bir fikir geldi.”

“Ne tür bir fikir?”

“Tehlikeli bir fikir.”

Solomon gülümsedi. “Bana da anlat.”

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Zombiler neden sadece canlıları yiyorlar?

Zombileri kendi gözleriyle görenler, onların sadece canlıları yediklerini söylüyorlar. İnsanları, hayvanları, kuşları, böcekleri ve kertenkeleleri... Balıkları yiyip yemediklerini bilen yok.

Söylentilere göre, canlı etin sıcaklığı zombileri çekiyormuş. Ama o zaman böcek yemelerini nasıl açıklarız? Böceklerin pek hatırı sayılır bir vücut ısıları yok.

Isı, tek başına onların neden canlılara ilgi duyduğunu açıklamaya yetmiyor. Çünkü öyle olsa, yeni ölmüş insanları da yerlerdi. Ama öyle yapmıyorlar. Bir şey öldüğü zaman zombiler ilgilerini hemen kaybediyorlar. (Kaldı ki bir cesedin sıcaklığının oda ısısına inmesi saatler sürer.)

Eğer zombilerin ilgisi etin sıcaklığıyla ilgiliyse sıcak iklim bölgelerinde daha uzun, soğuk yerlerde ise daha kısa süreli olarak yemeye devam etmeleri beklenir.

Zombiler kadaverin süren insanlara saldırmıyorlar. Onları uzak tutan şey bu koku mu? Bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Çünkü yeni ölmüş bir insan ya da hayvan hemen çürümüş et gibi kokmuyor ama zombiler onları yemeyi derhâl bırakıyorlar.

HIÇ MANTIKLI DEĞİL VE BU BENİ DELİ EDİYOR!

50

“YOSEMİTE NE KADAR UZAKTA?” DİYE SORDU BENNY UZAKTAKİ puslu yeşillığe bakarak.

Nix, eliyle yüzüne konan sivrisinekleri kovaladı. “Emin değilim. Sence ne kadar ilerledik?”

Benny güneşe baktı. “Üç saattir yürüyoruz. Böylesi bir arazide en fazla saatte beş kilometre falan yapmışsızdır. Belki de daha az. Dört buçuk kilometre desek, istasyondan buraya kadar on üç, on dört kilometre yürümüş olmalıyız.”

Nix cebinden günlüğünü çıkardı. Titizlikle kopyaladığı haritalardan birini açtı. Mariposa County’nin doğusunu gösteren ve Mountainside’in işaretli olduğu bir harita vardı. Kat ettiği yollar haritanın üzerine işlenmişti. Nix, haritada yuvarlak içine alınmış DK / İ yazılı –David Kardeş / İstasyon– yere baktı. “Tom bizi Merced Nehri’nin kıyısındaki Wawona’ya götürmek istiyordu.” Kafasında bazı hesaplamalar yaptı ve sonra, “Wawona’ya on kilometre kadar bir yolumuz kalmış olmalı,” diye ekledi.

Birçok ziyaretçinin uğradığı büyük bir otelde kalmayı ve

düzenli olarak devriye gezilen bir ormanı düşünmek rahatlatıcıydı. Belki orada tekrar bir araya gelip uçağı bulmak için çıktıkları geziye daha düzgün bir başlangıç yapabilirlerdi.

“Oteldekilerden biri uçağı görmüş olabilir,” dedi Benny. “Tom, oranın gezginlerin uğrak yeri olduğunu söylemişti.”

“Vaiz Jack gibi gezginler mi?” dedi Nix ve ardından sessizce, “Ucube herif,” diye ekledi.

Benny başını salladıktan sonra matarasını çıkardı. “Dikkatli olacağız. Hem Tom da nereye gittiğimizi biliyor.”

Nix, Yeşiladam’ın bıraktığı yiyeceklerden kalan çilekleri cebinden çıkarıp yarısını Benny’ye verdi. “Şimdi Tom’un hazırladığı o pazar kahvaltılarında birinde olmak için neler vermezdim. Şöyle çatalımı batırdığımda lezzet patlamasıyla zevkten dört köşe olacağım cinsten bir biftek... Ispanak ve mısır... Ve annemin tarifini uygulayarak yaptığı ballı kurabiyeler... Bir de o üzümlü elmalı turta...”

“Üzümlü, elmalı ve bademli,” diye düzeltti Benny onu. “Bu önemli bir detay.” Ziyafeti hayal ederken yürümeye devam ettiler. “Otelde bir sürü yiyecek olmalı.”

“Eğer yoksa seni yerim.”

Benny bunun üzerine o korkunç kâbusu hatırladı. “Hadi, Nix,” dedi derhâl. “Birkaç saat içinde oraya ulaşmış oluruz.”

Nix, arkalarında bıraktıkları yola şöyle bir baktı. “Bizi bulacaklar, öyle değil mi?”

“Elbette,” dedi Benny. İlk defa bunu yürekten hissederek söylemişti. “Ve onlar bizi bulana kadar ikimiz de iyi olacağız.”

Arazileri, vadileri ve çalılıkları aşarken ciddi bir tehlikeyle karşı karşıya kalmadılar. Birkaç kez zombi gördüler ama her

seferinde etraflarından dolaşarak yola devam ettiler. İkisi de mecbur kalmadıkça zombilere saldırmak istemiyordu.

Benny, geçen yıl ilk defa Tom'la beraber Harabe'ye çıktığında, sırf eğlence olsun diye zombileri dövüp işkence eden üç kişilik bir ödül avcısı çetesi görmüştü. Adamlar gülüp eğleniyorlardı ama Benny, gördüklerine inanamamıştı. O acı anlar, kapanmamış bir yara misali sızlayarak kendilerini hatırlatmaya devam ediyordu.

"Hadi," dedi Nix. Yeniden yürümeye başladılar. Nisanın başı olmasına rağmen güneş kavuruyordu. Üstelik yüksek arazilerde yürüyorlardı. Bulutların çoğu dağılmıştı ve ikisin de şapkası yoktu.

"Vay canına," dedi Benny matarasına tekrar uzanarak. "Güneş tam tepeye geldiğinde yürümeyelim ve havanın biraz da olsa serinlemesini bekleyelim."

"Bence de," dedi Nix somurtarak. Bir an sonra yüzü aydınlandı ve parmağıyla bir yeri işaret etti. "Bak! Elma!"

Yoldan ayrılıp Nix'in işaret ettiği meyve bahçesine girdiler. Kucak dolusu elma topladıktan sonra yere oturup, üzerinde kurşun delikleri olan bir kayaya yaslanarak elmaları yemeye koyuldular. Kaya serin, elmalarsa tatlıydı. Yakınlarda yanmış bir çiftlik evi vardı. Onun da ilerisinde kırmızıya boyalı bir ahır bulunuyordu. Bir zamanlar parlak kırmızı olan boyası artık kurumuş ve kana benzer bir pas rengine dönmüştü. Birkaç karga çatının üzerine tünemiş, öğlen güneşinin altında kesti-riyorlardı.

Benny ve Nix, yün ceketlerini çıkardılar. İkisi de ter içinde kalmıştı. Ama Benny, Nix'in kıyafetlerinin vücuduna yapışmış olduğunu görünce daha fazla terlemeye başladı. Başını

sessizce kayaya yasladı ve gözlerini kapatıp elli milyona kadar saymaya çalıştı. Sonra da gözlerini açıp elma dilimleyerek kendini meşgul etmeyi denedi. Derken Nix, günlüğünü çıkartıp bir şeyler karalamaya başladı.

“Ne yazıyorsun?” diye sordu Benny, kıza bir dilim elma uzatırken.

“Liste yapıyorum.”

“Ne listesi?”

“Ne olduğunu anlayamadığım şeylerin listesi.”

“Uzun bir liste olacağı benziyor. Şimdiye kadar neler yazdın?”

Nix, kaleminin arkasını kemirerek, “Mesela gergedan meselesini anladım. Kaynağı hayvanat bahçeleri, sirkler falan. Bunlar mantıklı geliyor... Peki, ya kamyonu bağlanmış hâlde bulduğumuz adam? Kimdi ve neden zombilere yem edildi? Ve kim tarafından? En garip kısmıysa şu: Neden tekrar dirilmedi?”

Benny başını salladı. Bu durum onun da canını sıkıyordu.

“Bu, ne demek oluyor peki?” diye sordu Nix. “Ne anlama geliyor olabilir? Bu salgın, radyasyon ya da her neyse, o şey sonunda bitiyor mu? Ya da buna bağışıklığı olan insanlar mı var?”

“Böyle bir şey olsa daha önce duyardık,” dedi Benny.

“Amerika’da üç yüz milyon zombi varsa ve bu durum özellikle az rastlanır bir şeyse nasıl bilinebilir ki?”

“Ödül avcıları bilirdi,” dedi Benny ısrarla. “Tom bilirdi. Buraları biliyor. Her türlü şeyi duyuyor. Böyle bir şey olsaydı onu da duyardı.”

“Doğru,” dedi Nix düşünceli bir tavırla. “Buna inanırım... Ama bu durumda diğer ihtimal daha olası, değil mi?”

“Yani zombilerin çoğalmasını sağlayan şeyin sona eriyor olma ihtimali mi?” diye sordu Benny bu durumu düşünerek. “Bu, harika olurdu.”

“Eğer doğruysa...” diye söze girdi Nix kuşkulu bir tavırla. “Şu istasyon işinde bir tuhafılık var demektir. David Kardeş, Shanti ve Sarah kayıp ve Tom’un bizim için gönderdiği malzemeler de.”

“Ve tüm o zombiler,” diye ekledi Benny.

“Tom, bana bazı zombilerin avlarını takip edebildiklerini söylemişti. Mesela bir yabani at sürüsünü ya da bir ayıyı... Tom bu yaptıkları şeye ‘üşüşme’ diyordu. Dün gece şahit olduğumuz şey de bu muydu acaba?”

“Bence değil,” dedi Nix. “Dün gece olanlar rastgele gerçekleşen bir şey değildi. Planlanmış bir saldırıydı. Bence birisi onları, Lilah’nın geçen yıl Aç Orman’daki zombilere yaptığı gibi oraya sürükledi.”

Bir süre konuşmadan elmalarını yediler.

“Nix,” dedi Benny çekinerek. “Sana söylemem gereken bir şey var. Dün gece söyleyemediğim bir şey.”

“Lilah’yla mı ilgili?”

Benny yana dönüp Nix’in yüzüne baktı.

“Lilah mı? Ona ne olmuş? Kaçışıyla ilgili mi?”

Nix kızardı. “Hayır, boş ver. Sen ne diyeceksin?”

Benny derin bir nefes aldı. “Dün gece... Zombilerin arasındayken... Hani ben yangını başlatmadan önce... Birisini gördüm.”

“Kimi?”

Benny boğazını temizledi. “Çok karanlıktı. Korkmuştum. O yüzden emin olamıyorum. Büyük ihtimalle yanlış görmüşümdür. Ama... Sanırım Pembe Göz Charlie’yi gördüm.”

Nix ansızın ona döndü ve tişörtünün yakasını kavrayıp onu güçlü bir şekilde sarstı. “Ne dedin sen?”

“Ah! Hey! Kafam kayaya çarpıyor.”

Nix onu sarsmayı bıraktı ama elleri hâlâ yakasındaydı. “Onu mu gördün?”

“Hayır, sana emin değilim dedim. Karanlıktı, her yerde zombiler vardı ve...”

“Canlı mıydı yoksa zombi miydi?”

“Ben... Bilmiyorum.”

“Bana yalan söyleme, Benny Imura!”

“Söylemiyorum. Bilmiyorum diyorum. Sadece bir anlığına gördüm. Canlı olabileceğini düşündüm ama zombiler ona saldırmıyordu.”

“Üzerine kadaverin sürmüş olabilir. Tıpkı bizim yaptığımız gibi.”

“Biliyorum. Ama ters bir şeyler var gibi geliyor. Gördüğüm o bile olmayabilir.”

Nix uzun süre Benny’nin gözlerine baktı ve onu hafifçe iterek yakasını bıraktı. Aniden kalkıp birkaç metre yürüdü. Dondurucu bir fırtınaya karşı koymaya çalışıyormuş gibi kollarını kendine dolamıştı. Benny yavaşça ayağa kalktı ama kayanın yanından ayrılmadı.

Sessizce Nix’in kendisine gelmesini bekledi. Vücudunun

her yeri gerilmiş ve kasılmış gibi görünüyordu. Duruşu gergindi. Benny, Nix'in zihninde nasıl bir dehşet senaryosu kurguladığını ancak tahmin edebilirdi. Charlie, onun annesini döverek öldürmüş ve sonra Nix'i kaçırmıştı. Charlie'nin istasyona bir zombi saldırısı düzenlemiş olduğunu düşünmek korkunçtu. Ama aynı zamanda mantıklıydı da. Çünkü onlar da Charlie'ye aynı şekilde zombilerle saldırmış ve kampını dağıtmışlardı. Göze göz, dişe diş...

"Nix?" dedi Benny.

Ancak Nix karşılık vermedi. Amansız güneşin altında gergin bir hâlde duruyor ve tir tir titriyordu. Benny bekledi. Üç dakika geçti. Sonra dört... Beş... Nix'in sırtı ve omuzları yavaş yavaş gevşemeye başladı. Arkasını döndüğünde Benny, gözlerinin kenarında kurumuş yaşları görebiliyordu. Bir an için Benny'ye boş boş baktı ve hemen ardından gözleri kocaman açıldı.

Çığlık çığlığa bağırmaya başladı.

Onu uyarmakta yarım saniye kadar gecikmişti. İki soğuk el, Benny'nin omuzlarını kavradı ve kayanın arkasına sürükledi. Benny, sertçe arkasına döndü ve onu yakalayan zombinin yüzünü gördü. Uzun boylu bir adamdı. Bir zamanlar yataklık çarşafı olabilecek bir şeyden yapılma bir tunik giyiyordu.

"Hayır," diye sızlandı Benny.

Bu, David Kardeş'ti.

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Bayan Griswold'un fen dersinden kadaverinin yapılışıyla ilgili notlar:

"Çürük ve Harabe'de kullanılan kadaverin aslında kadaverin, putresin, spermidin ve birkaç başka kötü ptoma-inin karışımından oluşuyor. Asıl malzeme, yakıcı ve zehirli ama su ya da etanol kullanılarak kolayca seyreltilebilir. (Ancak bu işlem, kokunun azalmasına sebep olmamalı.)

Böylesi bir karışımı evde ya da okul laboratuvarında yapmak mümkün değildir. Bu iş için gereken aletler ve kimyasallar ya üniversite ya da endüstri laboratuvarlarında bulunabilir. Bu malzemeler dışarıdan bulunup Mountainside'a getirilmişlerdir."

Orijinal yöntem, 1890 tarihli bir Alman makalesinden alıntılanmış. Bu yöntemde dikloropropan, sodyum siyanür (ölümcül bir zehir) ile reaksiyona sokulup çinko tozu ve hidroklorik asitle karıştırılıyormuş. Böylece kadaverin elde ediliyormuş. İğrenç.

TOM, SOĞUMUŞ KAMP ATEŞİNİN BAŞINA ÇÖMELDİ VE ZEMİNİ inceledi. Burası, Chong'un ayak izlerini ve boğuşma işaretlerini gördüğü ikinci yerdı. İlkini, Çift Bıçaklı Sally'nin Chong'u kurtarmaya çalıştığı yerde görmüştü. Orada gerçekten de iki ölü adam vardı ve Tom, onları tanımıştı. Denny Spurling ve Patch Lewis... Bunlar, Sahtekâr Lowinski adında bir adamla birlikte dolaşan üçüncü sınıf ödül avcılarındandı. Benny, onları ilk gezisinde zombilere işkence ederken görmüştü. Sahtekâr lakaplı ve Arap kılıcı taşıyan iri adam orada değildi. Sally, onları vahşice ancak hak ettikleri türden bir adaletle cezalandırmıştı.

Tom, Sally'nin hikâyesini de biliyordu. İlk Gece'den önce, sert bir savunma oyuncusu olarak Seattle liginde Rat City Rollergirl takımındaydı. İki çocuğu vardı ve o gece, çocukları April ve Toby'e annesi bakıyordu. Seattle'ı geçip küçük apartman dairesine ulaştığında lobinin kana bulanmış olduğunu gördü. Tom'a hikâyenin tamamını anlatabilmesi iki sene sürmüştü. Parça parça anlatmıştı her şeyi. Ancak anlattıklarının hiçbiri hoş değildi ve hikâye mutlu sonla bitmiyordu. Apart-

manın onuncu katındaki dairesine ulaştığında tek bulabildiği hayal kırıklığı olmuştu.

Kalbi kırık ve yaşadığı acı kayıp yüzünden yarı delirmiş bir hâlde otoparkta bulduğu zırhlı bir ciple güneye doğru yola koyulmuştu. Elektromanyetik dalgalar sonunda arabasını bozduğunda Portland'a ulaşmıştı. Bir spor mağazasına girerek silah bulmaya çalışmıştı. Ateşli silahlar çoktan alınmıştı, o yüzden bıçaklara yönelmişti. Ününün ve lakabının kaynağı iki av bıçağını işte buradan bulmuştu.

Tom'la tanıştığı Mariposa County'e ulaşması ve kurtulanların kasabalar kurduğunu öğrenmesiyse iki yıl sürmüştü. Tom, onunla karşılaştığı ilk anı dün gibi hatırlıyordu. Neredeyse tamamen yabanileşmiş, üstü başı kir pas içinde ve içtiği kötü sular yüzünden kapıldığı enfeksiyonlar yüzünden yarı ölü gibiydi. İlk önce David Kardeş'in oraya, sonra da kasabaya ulaşmıştı.

Tom, Sally'nin kendini ona karşı borçlu hissettiğini biliyordu. Ama Tom'a göre eğer başkalarma yardım ederse farklı bir türde salgın başlatabilirdi. Cömertlik de insanlar gönüllü olarak taşımayı istedikleri sürece zombi salgını kadar bulaşıcı olabilirdi.

Tom, çömeldiği yerden kalkıp etrafı inceledi.

İki adam gerçekten susturulmuş ve çürümeye bırakılmıştı. Tom onlara biraz olsun acımadı ama gözüne bir şey takıldı. Otları temizleyince Chong'un tahta kılıcının orada durduğunu gördü. Zarar görmemişti. Kılıcı yerden alıp göğsündeki kayışa astı. Sonra izleri takip ederek açıklığın etrafında ağır ağır ilerledi. Beş farklı ayak izi vardı. Chong'un kalın tabanlı botlarının, Sally'nin yürüyüş botlarının ve iki ölü adamın

ayakkabılarının izleri vardı. Beşinci kişiye ait olan izler, kampın olduğu yere çıkıyordu. Tom kendi ayağını izin yanına getirdiğinde kendi ayak izi bir cücenin ayak izi gibi kalmıştı. Tom çok iri değildi ve ayağı kırk üç numaraydı. Diğer izler ise en az kırk sekiz numara bir ayakkabıya aitti ve ardında bıraktığı izler oldukça belirgindi. Adam çok uzun boylu ve ağır olmalıydı.

Charlie gibi... Charlie'nin de ayağı kırk sekiz numaraydı.

Tom, yürümeye devam etti ve giderek daha da derinleşen ayak izleri buldu. İzler aynı ayakkabıya aitti ama çok daha belirgindi. Bunun sebebi ortadaydı. Ortalıkta Chong'un kalın tabanlı botlarının izi olmadığına göre bu, adamın onu sırtında taşıdığını gösteriyordu.

Bu, Tom'u biraz olsun umutlandırmıştı. Chong ölmüş olsaydı, adam onu susturup kargalara yem ederdi. Eğer diriye ve adam onu taşıyorsa bu, adamın çok hızlı ilerleyemeyeceği anlamına gelirdi. Hem yük taşırken izini kaybettirmek neredeyse imkânsız sayılırdı.

Tom'un herhangi bir yükü yoktu ve kör bir adamın bile takip edebileceği bu izleri takip ederken çok daha hızlı ilerleyebilirdi. Hemen yola çıktı. Çok hızlı hareket ediyordu. Koşmak için yaratılmış düz ve ince bir vücut yapısı vardı ve nasıl koşacağını gayet iyi biliyordu. İki saat sonra başka bir kamp ateşinin ve Chong'un botlarının izlerine rastladı. Toprakla söndürülen ateş neredeyse soğumuştur. Üzerine toprak atılarak söndürülen ateş, suyla söndürülenden daha çabuk soğurdu. Tom, iri adamla aralarında en fazla dört saatlik bir mesafe olabileceğine karar verdi. Dün gece Sally'yle harcadığı zamanı telafi ediyordu. İri adam da dinlenmek için durmak

zorundaydı. Tekrar yola koyulduklarında Chong'un yola yürüyerek devam ettiğini fark etti. *Güzel*, diye geçirdi içinden Tom.

"Dayan, Chong," diye mırıldandı sesli bir şekilde. "Seni kurtarmaya geliyorum."

CHONG YANA ÇEKİLİP ÜZERİNE ATILAN ZOMBİDEN KAÇTI. Yuvarlanarak yere düştü ve hızını azaltamayınca karşıdaki duvara tosladı. Yerde yuvarlanırken boruyu yakalamaya çalışmıştı ama beceremedi. Boruyu tutamaması bir yana, onu daha da uzağa itmişti.

Kalabalık tezahüratlara başladı. Ama Chong, onun için mi yoksa zombi için mi bağırdıklarından emin değildi.

Zombi, Chong'un düşündüğünden çok daha hızlı bir şekilde ona döndü. Ölü gibi inlemek yerine tıslıyordu. Sesi nefret doluydu. Chong'un zihni tam anlamıyla durdu. Nefret bir duyguydu ve zombiler bir şey hissetmezdi. Ancak Chong, zombinin öfkeli yüzündeki o canice ifadeyi açıkça görebiliyordu.

“Hayır...”

Kalabalık onu duymuş olmalıydı. Kahkahalar yükseldi.

“Sürpriz, Küçük Bey!” diye bağırdı Yanık Surat. “Eminim, daha önce hiç Büyük Joe gibi diri bir zombi görmemişsindir.”

Zombi –Büyük Joe– Chong’a doğru hantal bir adım attı.

Ama borunun üstüne bastı. Boru ayağının altından kayınca Chong bu fırsatı değerlendirmek istedi ve ileri atıldı. Tom'un onlara öğrettiği gibi bir tekme savuracaktı. Niyeti, havaya sıçrayıp tekmeyle rakibin göğsüne bir darbe indirmek ve onu sırtüstü devirmektir.

Plan buydu.

Ancak Chong, iri zombinin göğsünü ıskaladı ve tekme, yaratığın sol kalçasına isabet etti. Zombi geriye doğru devrilmek yerine yana döndü. Borunun üstüne basmış olduğu için dengesini sağlamakta zorlanınca yere düştü. Yerdeki boru fırlayıp boğuk bir gürültüyle duvara çarptı. Chong da sert bir şekilde kışının üstüne düşmüştü. Kuyruk sokumu keskin bir acıyla sızladı. Acı, omurgasını yalayıp beynine ulaştı ve tüm bedenini ele geçirdi. İşte bu, canını çok yakmıştı.

Yaşadığı acıya ve çektiği ağrılara rağmen, orada öylece oturursa öleceğini biliyordu. Hâlâ kendisine gelememiş olsa da emekleyerek el yordamıyla boruyu aramaya koyuldu.

Kalabalığın uğultusu, zombinin inleyişini duymasını engelliyordu. Artan sesler yaratığın daha çabuk ayaklanmasına sebep oldu. Chong'un soğuk demiri kavramasıyla zombinin onu ensesinden yakalaması bir oldu. Yaratık onu tuttuğu gibi havaya kaldırdı. Chong o korkunç ağza doğru çekilirken çıplak omuzlarında yaratığın soğuk salyalarını hissetti.

Korku ve acıyla karışık bir çığlık koparıp iki eliyle birden kavradığı boruyu başının üzerinden yaratığın kafasına indirdi. Chong darbenin şiddetini ellerinde hissetmişti.

Ama zombi onu bırakmadı.

"O-ooo," diye dalga geçti Yanık Surat kıkırdarak.

Chong, zombinin sert dişlerini omzuna geçirmek üzere olduğunu hissedince haykırarak elindeki boruyu tekrar savurdu. Sonra bir daha, bir daha ve bir daha... Ancak zombi dişlerini etine geçirmişti ve Chong'un duyduğu acı inanılmaz boyutlardaydı. Ama bir sonraki darbeye yaratık kontrolünü kaybetti. Chong sertçe yere düştü ve bir örümcek gibi ellerinin ve ayaklarının üzerinde emekleyerek yaratıktan uzaklaştı. Boynunu çevirip omzuna bakmaya çalıştı. Zombi geriye doğru sendelemiş ve sersemlemişti. Borunun indiği alnı, içine çökmüş gibiydi.

Ama dudaklarına parlak kırmızı renkte taze kan bulaşmıştı.

Chong deliye döndü. Canavarın üzerine doğru koştu ve boruyu bütün kuvvetiyle savurdu. Tükürükler saçıyor ve Çekiç'in siyah borusunu yaratığın kafasına indirip duruyordu. Aklını kaçırmış gibiydi.

Zombi duvara tosladı ama Chong hâlâ vurmaya devam ediyordu. Yaratık, ayakları kayınca yere oturdu. Chong'un elleri gevşemeye başlamıştı ama vazgeçmiyordu. En sonunda yaratık yana doğru devrildi. Kafatası paramparça olmuştu. Chong durdu. Kana bulanmış boruyu hâlâ havada tutuyordu.

Büyük Joe ölmüştü. Kalabalık neşeye çılgınlık atıyordu. Chong boruyu bıraktı ve başını çevirip omzuna baktı. Eti parçalanmıştı. Göğsünden ve sırtından kanlar akıyordu.

"Aman Tanrım!" diye fısıldadı.

Chong ısırılmıştı.

Nix, KILICINI VAR GÜCÜYLE SAVURURKEN BENNY DE TÜM ağırlığını öne verdi. Beyaz parmaklar darbenin etkisiyle gevşemiş ve Benny serbest kalmıştı. Dizlerinin üzerinde yere kapaklandı ama çabucak ayaklanarak yaratıktan uzaklaştı.

Nix geri çekilmişti. Hâlâ kılıcını önünde tutuyordu.

“Hadi!” diye bağırdı Benny yün ceketleri alırken.

David Kardeş, yıkılmış taş duvarı aşmaya çalışıyordu. Onun hemen arkasında iki zombi daha belirdi. Bunlar, Shanti ve Sarah’ydı.

Nix’in yüzünün rengi, korku ve kederle soldu. “Ah, Benny... Hayır.”

“Onlara yardım edemeyiz,” dedi Benny. “Hadi, Nix... Yapabileceğimiz bir şey yok.”

“Onları burada bırakamayız.”

“Evet, bırakırız. Hadi!”

Zombiler üzerlerine geliyordu ama çok yavaş ve hantal-dılar. Nix, Benny’yle birlikte eski ahırın duvarına varıncaya kadar geri geri yürümeye devam etti. Zombilerden yüz metre

kadar uzaklaşmışlardı. Arkalarındaki yol Yosemite'e kadar uzanıyordu. Ve istasyondan geriye yalnızca keder yüklü bir harabe kalmıştı.

Ve ardında bir sürü cevapsız soru bırakmıştı.

"Nix," dedi Benny yumuşak bir ses tonuyla. "Lütfen..."

Nix kılıcını indirdi. Zombiler otların ve taşların arasından ilerlemeye çalışıyorlardı. Nix ve Benny'nin geçen seferki ziyaretlerinde gördüğü bu iki genç kadının yüzlerindeki o huzur ve mutluluk dolu ifadeler kaybolmuştu. Tüm o canlılıkları, kişilikleri, neşeleri ve Çürük ve Harabe'deyken bile kaybetmedikleri o iyimserliklerinden eser kalmamıştı. Bütün iyilikleri onlardan çalınmıştı.

"Bunu onlara biri yaptı," dedi Nix. Gözlerindeki ifade, acı ve öfkeyle doluydu.

"Biliyorum," dedi Benny, ona yün ceketini uzatırken. Çabucak giyindikten sonra birbirlerine baktılar. Gözleriyle konuşuyorlardı. Söylenmemiş çok şey vardı ve doğuya doğru gitmeye devam ederlerse birçok soru da cevapsız kalmış olacaktı. Bütün bunların hesabını soramamış olacaktı.

Tom, Tanrı'nın Çocukları topluluğunun, zombileri Lazarus'un Çocukları olarak kabul ettiğini söylemişti. Dünyanın onlara miras kalacağına inanıyorlardı. Benny bunun doğru olmadığını biliyordu ama o an için gerçek olmasını diledi. Çünkü böylece en azından David Kardeş, Shanti ve Sarah hep olmak istedikleri yerde kalmış olacaktı.

Ama bu, Benny ve Nix'in acılarını hafifletmiyor, öfkelerini dindirmiyordu.

Üç zombi, onlara doğru ilerlemeye devam ediyordu. Ben-

ny ve Nix, geri geri yürüyerek ahırın koyu kırmızı renkli duvarının yanından geçtiler. Ahır kapısı gıcırdayarak açılınca bir anda donup kaldılar. Benny hızlıca döndü ama başka bir zombi gölgelerin arasından fırlayıp üzerine atladı. Benny'yle birlikte otların üzerine yuvarlanan zombinin parlak dudakları aralanmış, çürümüş dişleri ortaya çıkmıştı. Birden ortaya iki zombi daha çıktı. Nix kılıcını savurup birini yüzünden yaraladı ama diğeri hamleden kurtulup Nix'i kızıl saçlarından yakaladı.

Her şey çok hızlı gelişmişti. Benny, bir yandan kendisine saldıran zombiyi alt etmeye çalışıyor bir yandan da neler olduğunu anlamaya çalışıyordu. Zombiler hiç de yavaş hareket etmiyordu. Çürümüşlerdi ama oldukça seri hareket ediyorlardı. Benny'nin boğazını parçalamaya çalışan iri kıyım zombi oldukça güçlüydü. Şimdiye kadar bizzat dövüştüğü ve başkalarından namını duyduğu zombilerin hepsinden daha kuvvetliydi.

Bu, imkânsızdı.

Zombi gri dişlerini Benny'nin yün ceketinin boğaz kısmına geçirdi. Benny, diziyle zombinin kasıklarına vurdu ama bunu canını yakma düşüncesiyle yapmamıştı. Tom, ona mücadeleyi bırakmamasını ve rakibini etkisiz hâle getirmenin bir yolunu bulması gerektiğini öğretmişti. Zombinin kalçası darbenin etkisiyle yukarı kalktı ve Benny dönerek yarattığı üzerinden atmaya çalışırken ayak bileğini kavrayan soğuk parmakları hissetti.

Bir zombi daha vardı.

Çok geçmeden ahırdan başka zombiler de çıkmaya başladı. Çiftçiler, rahibe kılıklı kadınlar, oduncu gömleği giymiş

adamlar, çocuklar... Çocuklardan biri kucağında hâlâ oyuncak ayısı vardı. Bu manzara aynı anda hem yürek parçalayıcı hem de tüyler ürperticiydi.

"Benny!"

Benny Nix'in adını haykırdığını duydu. Ama o anda üç zombiyle boğuşuyordu. İri olan üstündeydi, bir tanesi ayak bileğini yakalamıştı ve elinde oyuncak ayı olan küçük kız da dizlerinin üstüne çökmüş, Benny'nin yün ceketin kolunu ısır-maya çalışıyordu.

Benny, *Artık yolun sonuna geldik*, diye geçirdi içinden. Bu sefer iç sesinden hiçbir itiraz gelmedi.

Ve sonra bir ses havayı yardı.

"HiiiiYAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA!"

Yüksek sesli ve güçlü bir savaş narası havada yankılandı. McGoran'ın arazisinden geçerken Morgie de böyle bağıırırdı. Benny, inleyerek onu ısır-maya çalışan zombinin üzerinden neler olduğunu zar zor görebiliyordu. Ancak sol tarafından bir şeyin şimşek hızıyla gelip iri canavara çarptığını fark etti. Zombi yana devrildi. Havada uçuşan tekmeler ve yumruklar diğer iki zombiyi de etkisiz hâle getirince Benny özgür kaldı. Sonra da kendi etrafında dönerek dizlerinin üzerinde doğruldu.

"Morgie!" diye seslendi.

Ama seslenir seslenmez de onun Morgie olmadığını anladı. Morgie olamazdı. Tepesinde dikilen adam, başına geçirdiği New Orleans Saints futbol takımının kaskının ardından ona gülümsüyordu. Uzun boylu ve ince yapılıydı ama dayanıklı gözüküyordu. Her biri farklı eyaletlere ait araba plakalarıy-

la bezenmiş kalın bir ceket giymişti. Lilah'ninkine benzer bir mızrağı vardı ama mızrağın sapında yumruk büyüklüğünde bir metal top vardı. Ucuz bir güneş gözlüğü takmıştı ve geniş geniş sırtıyordu.

Benny onu zombi kartlarından tanıyordu. Bu, Dr. Skillz'di.

Derken bir çığlık ve homurtu sesi yükseldi. Benny sesin geldiği yöne dönünce benzer kıyafetler giymiş başka bir adamın iki eliyle savurduğu ağır bir baltayla bir zombinin kafasını uçurduğunu gördü. İşte bu da J-Dog'du.

İki ödül avcısı da Benny'ye bakarak sırtıyordu. Tom'dan birkaç yaş daha küçüklerdi. İlk Gece zamanında yeni yetme delikanlılar olmalıydılar. Tom, ikisinin bir zamanlar sörfçü olduğunu ve plajlarda takıldıklarını söylemişti. Benny, sörfçünün ne olduğunu az çok biliyordu ancak hayatında hiç plaj görmemişti.

"Şuraya bakın," dedi Dr. Skillz. "Benjamin Imura ve Phoenix Riley. Süper havalı, değil mi?"

Dr. Skillz başını salladı. "Cidden, dostum. Jessie'nin kızı süper ciks."

"Tam bir bebek!" dedi J-Dog gülümseyerek. Ama bunu kötü niyetle söylemiyordu. Sörfçüler, Benny'ye başparmaklarını kaldırdılar. "İyi iş, ahbap."

"Ne?" diye sordu Benny.

Dr. Skillz başını salladı. "Yüce Kahuna' nerede? Hem siz ufaklıklar, burada ne yapıyorsunuz?"

"Hayatta kalmaya çalışıyoruz," dedi Nix. Sonra da J-Dog'un arkasından yaklaşan zombiye kılıcını savurdu. Darbeyle çenesi parçalanan zombi sırtüstü yere yuvarlandı.

*Ç.N: Kahuna: Eski Hawaii kültüründe rahip, büyücü, vaiz gibi kendi alanlarında uzman olan kişilere verilen ad.

"Bu hatun pek de bebek değilmiş, dostum," dedi J-Dog. Arkadaşı da başıyla onayladı.

"Evet, değil mi? Kahuna onun, ultra vahşi bir kedi olduğunu söylemişti. Meğer haklıymış."

Nix Benny'ye döndü. "Bunlar hangi dili konuşuyorlar?"

"Sörfçü dili sanırım."

Nix yüzünü ekşitti. "Beyler?" dedi onları uyararak. "Zombiler?"

J-Dog arkasına döndü. J-Dog etrafını saran on zombiden korktuysa bile bunu belli etmemeyi başarmıştı. Hatta aksine, sıkılmış görünüyordu. "Ah evet, iyi dedin onu." Dr. Skillz'e döndü. "Ahbap?"

"Ahbap," dedi Dr. Skillz, arkadaşı çok bilgece bir yorum yapmış gibi. Sonra Benny'ye dönüp, "Sen ve taş bebek, biraz geri basın bakalım. Biz bu köpekbalıklarının dişlerini çekeriz."

"Ne?" diye sordular Benny ve Nix aynı anda.

Dr. Skillz eliyle alanın biraz ilerisini işaret edip ifadesiz bir ses tonuyla, "Orada durun. Yolumuzdan ekilin. Kapiş?" dedi.

Sonra Nix, Benny'yi güvenli bir noktaya çekti.

"Dikkat edin!" diye uyardı Benny onları. "Bu zombiler farklı."

"Nasıl farklı, ahbap?" diye sordu J-Dog.

Zombilerden iki tanesi bir anda üzerine atıldı. J-Dog'un yüzündeki gülümseme bir an için dondu ama neredeyse canlı bir insan hızında hareket eden zombiler onu afallatamadı.

“A-ha,” dedi Dr. Skillz. “Bunlar yeni.”

J-Dog zombilerin üzerine saldırıp baltasını savurdu. Büyük balta ilk zombinin dizlerini, diğerinin de baldırını doğrayıverdi ve iki zombi aynı anda yere yığıldı. Dr. Skillz, arkadaşının yanından fırladı ve mızrağınınucundaki demir topla zombilerin kafataslarını parçaladı.

“Dog,” dedi Dr. Skillz şapkasını çevirerek, “bu köpekbalıkları fena dişliyor.”

“Meh,” diye homurdandı J-Dog. “Bunlar da ne böyle?”

Geriye sekiz zombi kalmıştı.

“Ahbap, soldaki dördü,” dedi J-Dog. “Bitir şunları.”

Dr. Skillz sırttı. “Her zaman, dostum.”

İkisi aynı anda saldırıya geçti. Baltalarını ve mızraklarını döne döne savuruyor; zombileri birer birer doğruyorlardı. Benny ve Nix, çürümüş et parçaları ve kemik yağmuruna tutulunca geriye çekilmişlerdi.

“Ahbap!” diye bağırdı Dr. Skillz. Çocuk zombi üzerine atlayıp kalçasını ısırmaya çalışırken, J-Dog kendisini savurarak küçük zombiyi yere devirdi. Çelik burunlu botunun tek hamlesiyle de onu susturdu. Ve her şey aniden ve beklenmedik bir şekilde sona erdi. Zombiler kıpırdamıyordu. Hiçbiri tek parça hâlinde değildi. J-Dog ve Dr. Skillz korkunç bir katliamın ortasındaydı. Dr. Skillz etrafına bakınıp başını sallayarak, “Ahbap...” dedi.

J-Dog, aynı fikirde olduğunu belirtecek şekilde başını salladı. “Kesinlikle, ahbap.”

Sonunda Benny ve Nix’e dönüp kasklarını çıkardılar. Dr. Skillz’in uzun, kahverengi saçları ve dudağının hemen altın-

da küçük bir sakalı vardı. J-Dog'un da uzun, siyah saçları vardı ve keçi sakallıydı. İkisi de oldukça kavruk tenli çocuklardı. Güldüklerinde bembeyaz dişleri ortaya çıkıyor ve ısı ısı ısı parlıyordu.

Benny boğazını temizleyerek, "Ahbap?" dedi.

Düzenleme
N.Y.ozlem

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Annem, İlk Gece'yi yaşayan herkeste TSSB, yani Travma Sonrası Stres Bozukluğu olduğunu söylerdi. Chong, bunun iGSSB yani İlk Gece Sonrası Stres Bozukluğu şeklinde tanımlanması gerektiğini düşünüyor. Demek istediğim, ona göre bu TSSB'ye ek olarak 'hayatta kalanların suçluluk psikolojisi' gibi bir şey olmalıymış.

Bazı insanlar normal olduklarını sanıyorlar. Olanlardan hiç etkilenmemişler gibi. Anneme göre bu, aldıkları hasarın bir göstergesi. İlk Gece kadar kötü bir travma daha önce hiç yaşanmamış. Tüm savaşları ve salgınları birleştirmek bile bu kadar kötüsü olmazmış. O yüzden bundan etkilenmeyen bir insanın olması mümkün değilmiş.

Bazıları da biraz deli olduklarının farkında gibi. Bu şekilde deliliklerini avantaja çeviriyorlar. Tom'a göre, Harabe'de özellikle zombilerle uğraşan insanların öyle tuhaf lakaplar almasının nedeni bu. "Kendi trajedinin başkahramanı olmaktansa, bir roman kahramanı olmak daha kolay," der hep Tom. Bunun ne demek olduğunu anlamam için çok zaman geçmesi gerekti.

Tom'un arkadaşları olan J-Dog ve Dr. Skillz de bu gruptan. Onlarla tanıştıktan sonra ne kadar incinmiş olduklarını ve ne kadar korktuklarını gözlerinden okuyabildim. 'Sörfçü Ahbaplar' oyunu onları 'gerçekten' koruyor. Bu, tıpkı yün ceket giymek gibi. Isırıklar cekete rağmen canını yakar ama seni öldürmez.

Artık ben de tam olarak ne tür bir deli olduğumu merak ediyorum.

TOM, CHONG'UN VE ONU KAÇIRAN ADAMIN İZLERİNİ TAKİP etmekte zorlanmıyordu ama izlerin yönü kafa karıştırıcıydı. Ödül avcılarının genelde kamp kurmayı tercih ettikleri yüksek tepeler yerine doğuya doğru ilerliyorlardı. İşte bu, Tom'u endişelendirmişti. Lunapark Yosemite'e taşınmış olabilir miydi? Ya da bu adam, Chong'u başka bir yere mi götürüyordu?

Tom yolun ilerisinde birkaç adamın sesini duydu ve hemen sık bir çalılığın arkasına geçip çömeldi. Adamlar, seslerinin başkaları tarafından da duyulabileceğini umursamadan bağıra bağıra konuşuyorlardı. Üç kişilerdi. Oldukça sık kullanılan bir kavşakta dikiliyorlardı.

Tom, içlerinden birini tanıdı. Bu, Sally'nin öldürdüğü iki adamın arkadaşı Stoch'tu. O çok sevdiği Arap kılıcı belinde asılıydı. Diğer ikisini tanımıyordu. Kaba saba tiplerdi. Bir tanesi kızıl saçlı bir adamdı, boynunda parmak kemiklerinden yapılmış bir kolye vardı. Diğeri de esmerdi ve belinde kırkbeşlik bir otomatik tabanca vardı. Tom biraz daha yaklaşıp adamların konuştuklarını dinlemeye koyuldu.

"Onu neden Ayı'ya satmak istediğini hâlâ anlamıyorum,"

dedi tabancalı adam.

“Evet, niye risk alasın ki?” diye sordu Kızıl Kafa. “Ayı seninle anlaşma yapmak istemiyor, Stoch. Seni zombilere yem etmek istiyor.”

“Hayır. Siz bu işi yanlış biliyorsunuz. Eğer Hızlı Tommy’yi ona götürürsem beni affeder ve olanları unuttur. Göreceksiniz.”

“Evet göreceğiz. Ayı, kafa derini yüzüp ağaca asacak,” dedi Kızıl Kafa ve tabancalı adam gülmeye başladılar.

“Ciddiyim, adamım,” dedi tabancalı adam. “Bence her şeyi bırakıp kuzeye, Eden’a veya Fort Snyder’a gitmelisin. Ayı’nın mantığından uzak dur. Çünkü Hızlı Tommy’yi ya da onun aşağılık kardeşini ona götürsen bile bir işe yaramaz. Sırık Bobbie’nin başına gelen senin de başına gelir ve seni bir kazığa bağlayıp zombilere yem eder. Bobbie’ye de aynı şeyi söylemeye çalıştık ama dinledi mi? Hayır. Şimdi olanlara bak.”

“Biliyorum,” dedi Sahtekâr sakince. “Berbat bir şeydi. Bobbie kötü bir adam değildi ve Charlie’ye olanlar yüzünden Ayı’nın bizi suçlaması hiç adil değil. Olay olduğu sırada ben, adamlarımla Hillcrest’in tepesindeydim. Yapabileceğimiz bir şey yoktu.”

“Aynen. Bobbie de aynısını söyledi ama olanlara bak,” dedi tabancalı adam. “Ve eğer Ayı’nın mantığıyla arana bir mesafe koymazsan, aynısı senin başına da gelecek.”

“Hiç de değil,” dedi Sahtekâr inatla. Cebinden bir kâğıt parçası çıkarıp onlara doğru salladı. “Ayı’nın Tom’u ne kadar çok istediğini biliyorum. Başına koyduğu ödülü duydunuz mu? Siz hiç böyle bir ödül gördünüz mü? Hayır! Ayı, onların hepsini istiyor. Eğer onları getirirsem kıcımlı bile öper. Tom-

my, o Riley pilici, Kayıp Kız ve Tom'un sıçan kardeşi."

Kızıl Kafa adamın elindeki kâğıdı alıp okudu. Başıyla onaylayarak, "Evet... İnsan, bu kadar parayla emekli bile olur," dedi.

"Eğer şanslıysanız," dedi Tom saklandığı yerden çıkarak. "Cenaze masraflarınızı karşılayabilir."

Üç adam bir anda ona döndü. Tabancalı olan kırkbeşliğine uzandı ama Tom inanılmaz bir hızla silahını çekerek onlara ateş etti. Tabancalı sırtüstü yere düştü. Alnında, sol kaşının hemen üstünde bir delik açılmıştı. Bu, ödül avcılarının 'tek atış' dedikleri şeydi. Kafaya tek kurşun. Cesedi susturmaya gerek kalmıyordu.

Sahtekâr ve Kızıl Kafa cesedin iki yanında, öylece kalakalmışlardı. Gözleri korkudan fal taşı gibi açılmıştı. "Aman Tanrım!" diye fısıldadı Stoch. "Tom!"

Kızıl Kafa'nın yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Kim olduğunu biliyorum." Gözlerini kıstı. "Az önce masum bir adamı öldürdün, adamım. Nasıl bir belanın içine girdiğini bilmiyor—"

Tom, adamın ayaklarının arasına ateş etti.

"Bu lafları, senin sözlerini önemseyecek birilerine sakla," dedi sessizce. "Silahlarınızı bırakın."

Silahının dumanı tüten namlusu tartışmaya hiç yer bırakmıyordu. Adamlar, silahlarını kemerleriyle birlikte yere bıraktı.

"Hepsini," diye uyardı Tom.

İkisi de Tom'a ondan tiksiniyorlarmış gibi bakıyorlardı ama bıçaklarını da çıkarıp yere bırakmaya başladılar. İki kısa

menzilli küçük cep tabancası, ipler ve muştalar gizli ceplerden birer birer çıktı.

“Atın bakalım hepsini... Güzel... Şimdi, beni dinleyin,” dedi Tom. Bakışları donuk ve sertti. “Buradan canlı kurtulmak için tek şansınız var.”

“Ne öneriyorsun?” diye sordu Kızıl Kafa dikkatle.

“Adil bir değiş tokuş olacak. Benim sorularıma cevap vereceksiniz ben de sizin yürüyüp gitmenize izin vereceğim. Eğer benim hakkımda en ufak bir şey duyduysanız bana yalan söylenmeyeceğini de biliyorsunuzdur. Ama verdiğim sözleri de tutarım. Buradan çekip gideceksiniz. Sizi bir daha görmeyeceğim ve bu tepelerde bir daha çalışmayacaksınız.”

Sahtekâr sırttı. “Nerede çalıştığımızdan sana ne? Senin buralardan ayrılacağını duyduk.”

“Kimden?”

“Herkes bunu konuşuyor. Harabe’nin her yerinde. Hızlı Tommy Imura kasabayı tamamen terk ediyor, diyorlar. Uçağı bulmak için bir yolculuğa çıkıyormuşsun. Ya da bu yolculuk, bir şeyleri saklamak için uydurduğu bir hikâyedir belki de.”

“Benim kulağıma gelenlere göre de,” dedi Kızıl Kafa, “korktuğun için Beyaz Ayı’dan kaçıyormuşsun. Beyaz Ayı artık buraların kendisinden sorulduğunu söylüyor. Senin baş edebileceğinden çok daha fazla adamı var ve sen de kıcını kurtarmak için kaçıyormuşsun. Bu uçak hikâyesi de yiğitliğe leke sürdürmemek için uydurduğun bir bahaneymiş.”

“Buna gerçekten inanan var mı?” diye sordu Tom eğlenerek.

“Hiç fark etmez. Sen gidince, bütün bu arazi Ayı’ya kala-

cak ve insanlar da bunun ardından o ne derse ona inanacaklar. Ayı böyle biridir.”

“Herkesin bir hobisi olmalı elbette,” dedi Tom gayet normal bir ses tonuyla.

“Bizden ne istiyorsun?” diye sordu Sahtekâr. “Bizi serbest bırakmak için yani.”

“Öncelikle o kâğıdı istiyorum. Bir ödül ilânı, değil mi? Onu bana ver ve sakın bir taşkınlık yapayım deme. Kâğıdı yere bırakıp üzerine taş koy ve yavaşça geri çekil.”

Kızıl Kafa, söyleneni yaptı ve Tom ona dur diyene dek geri çekildi. Ardından Tom kâğıdı alıp üzerinde yazılanlara baktı. Kâğıtta dört tane eskiz resim vardı ve şunlar yazılıydı:

DÖRT KATİLİN BAŞINA KONAN ÖDÜL:

L'YE TESLİM EDİLDİKLERİNDE ÖDEME YAPILACAK.

NIX RİLEY: DİRİ (BİR YILLIK İSTİHKAK DOLARI); ÖLÜ (BİR AYLIK İSTİHKAK DOLARI)

BENNY IMURA: DİRİ (BİR YILLIK İSTİHKAK DOLARI); ÖLÜ (BİR AYLIK İSTİHKAK DOLARI)

LILAH (DİĞER ADIYLA KAYIP KIZ): DİRİ (İKİ YILLIK İSTİHKAK DOLARI); ÖLÜ (BİR AYLIK İSTİHKAK DOLARI)

TOM IMURA: DİRİ (BEŞ YILLIK İSTİHKAK DOLARI); ÖLÜ (BİR YILLIK İSTİHKAK DOLARI)

Tom kâğıdı cebine tıktırdı. “Bizi kimler arıyor peki?”

“Herkes,” dedi Kızıl Kafa. “Tüm Harabe seni arayan ödül

avcılarıyla dolu.”

“İlk gördüklerim sizsiniz. Sahtekâr’ın ölü arkadaşları hariç tabii.”

“O zaman yanlış yere bakıyorsun. Normalde takip ettiğin yolları herkes biliyor ve kasabadan ayrıldığını daha dün haber aldık. Herkes Beyaz Ayı’nın sizi bulanlara bir çuval dolu su para vereceğini biliyor.”

Tom düşündü. Benny ve diğer çocukları aylardır kullanmadığı bir yoldan götürmüştü. Niyeti, onları zombilerle dolu yollardan uzak tutmaktı. Ama görünen o ki bu karar onların hayatını da kurtarmıştı. En azından şimdilik.

“Kâğıtta L’ye teslimlerinde diyor. L, Lunapark mı?”

“Evet. Tüm bunlar aramızda, anlaştık mı?” dedi Sahtekâr o çarpık, sapsarı dişlerini göstere göstere sırtarak. “Duyduğuma göre, çocuklar Lunapark’a getirildiğinde diri olurlarsa iki katı para verilecekmiş. İnsanlar senin onları eğittiğini söylüyorlar. Bu da onların çukurda belki bir ya da iki hafta kalabilecekleri anlamına geliyor. Bu, Z-Oyunları için iyi para demek.”

“Bu, bayağı bir para eder. Bu işten Beyaz Ayı’nın kârı ne peki? Özellikle de ben gidersem?”

İk adam da bir an için şaşkınlıkla kalakaldı. “Sen ne düşünmüştün?” diye sordu Sahtekâr tamamen akli karışmış hâlde.

“Bilseydim size sormazdım,” dedi Tom. “Ayrıca vaktimi boşa harcıyorsunuz.”

“Aman Tanrım!” dedi Kızıl Kafa. “Bu, muhteşem. Tıpkı eski zamanlardaki komedi şovları gibi. Bu, kesinlikle çok komik!”

Kızıl Kafa bir anda harekete geçti. Tom'a beyzbol topu büyüklüğünde bir taş fırlattı ve saldırmak için ileriye atıldı. Birbirleriyle işaretleşmiş olmalıydılar çünkü Sahtekâr sadece bir adım gerisindeydi. Kızıl Kafa, Tom'u göğsünden yakaladı ve Sahtekâr da aynı anda ayaklarına sarıldı. Üçü birden çalılardan arasına yuvarlandı.

Sonra bir erkek sesi duyuldu.

Bir ölüm çığlığı...

55

BENNY, Nix, J-DOG VE DR. SKILLZ YOLUN ORTASINDA DİKİLMİŞ, üç zombinin üzerlerine doğru gelişlerini izliyorlardı. Shanti Kardeş öndeydi. David Kardeş ve Sarah da hemen arkasındaydı.

“Hâlâ yavaş hareket ediyorlar,” dedi Benny. “Ahırdan çıkanlar gibi değiller.”

“Kesinlikle,” dedi J-Dog.

Benny ona baktı. “O zaman diğerleri niye öyleydi? Daha önce hiç ‘hızlı zombi’ diye bir şey duymamıştım. Siz duydunuz mu?”

“Doğuda bu konuda bazı söylentiler var,” dedi Dr. Skillz. “Ama tanıdığım hiç kimse onları kendi gözleriyle görmemiş.”

“Bu çok çılgınca. Bir zombi nasıl bu kadar hızlı olur?” diye sordu Nix.

J-Dog gülümsedi. “Hişt, hatun... Peki, bir zombi nasıl olur?”

Dr. Skillz güneş gözlüğünü taktı ve siyah camların üstünden keşişe ve kızlara baktı. “Bu, çok fena. David Kardeş çok

acayip görünüyor ama kesinlikle cartayı çekmiş."

"Söylediğiniz hiçbir şeyi anlamıyorum!" diye homurdandı Nix sinirlenerek.

"Tamam, tamam," dedi Dr. Skillz kıkırdayarak. "Bakalım bunu çakozlayacak mısın? Ben ve Dog, Dave Kardeş'le arkadaşlık. Yani sen ve ben gibi, şekerim. Ve sanırım Dog, Shanti'ye vurulmuştu."

"O kız, tam bir ahu..." diye başladı J-Dog.

"Anlayabileceğimiz şekilde lütfen," diye araya girdi Nix.

"Çok güzel bir kızdı yani," dedi J-Dog tepenin aşağısına bakarak. O gevşek gülümsemesi silinmiş ve yüz ifadesini bir hüznün kaplamıştı. "Çok iyiydi, çok tatlıydı."

"Onlar, bizim dostlarımızdı," dedi Dr. Skillz. Plajın ve güneşin tadını çıkarıyormuş gibi görünen o adamdan eser yoktu şimdi. Benny avcının gözlerindeki hüznü gördü.

"Çok üzgünüm," dedi Benny. "Onları ben de severdim."

Dördü birlikte, tepeden yukarı tırmanmaya çabalayan üç zombiyi izlediler. Benny, onların bir şey hissedemediklerini biliyordu. Ancak adım atarken acı çekiyorlarmış gibi bir hisse kapılıyordu. Bu, kalbinin sızlamasına neden oluyordu.

"Böyle bir şeyi kim yapabilir?" diye sordu Nix.

"Gerçek bir canavar," dedi Benny.

Dr. Skillz başıyla onayladı. "Kesinlikle. Zombi öldürmek başka şey, cinayet başka. David Kardeş ve kızlar, hayatları boyunca kimseyi incitmedi."

"Ne yapmalıyız?"

"Susturalım onları," dedi J-Dog. "Onları huzura kavuşt-

ralım.”

“Hayır,” dedi Nix ve Dr. Skillz aynı anda.

“Bunu istemezlerdi,” dedi Benny.

J-Dog iç çekerek sessizce mırıldandı. “O pislik bunun cezasını çekmeli.”

“Gitsek iyi olur, ahbap,” dedi J-Dog. “Yoksa başka şansımız kalmayacak.”

Döndüler ve hafif tempolu koşarak oradan uzaklaştılar. Zombilerle aralarında artık yaklaşık iki kilometre mesafe vardı. En sonunda David Kardeş, Shanti ve Sarah’nın görüş alanından çıkmışlardı. Benny takip edecek bir avları olmadığına zombilerin öylece durduklarını biliyordu. Onların da diğer zombiler gibi yıllarca orada dikilip dikilmeyeceklerini merak etti.

Yavaşlayıp genç meşe ağaçlarının gölgesinde yürümeye başladılar. “Hikâye zamanı,” dedi J-Dog. “Kahuna dedi ki...”

“Kim?” diye araya girdi Benny.

“Tom, adamım, Tom. Tom, Büyük Kahuna’dır. O bir yok edicidir, bir efsanedir.”

“Tamam... Ama sadece Tom desek olmaz mı?”

Dr. Skillz sırttı. “Amma da huysuzsunuz.”

“Biz sörfçü dilinde konuşamayız,” dedi Nix. “Okyanusu hiç görmedik.”

“Evet,” dedi Dr. Skill iç çekerek. “Biz de İlk Gece’den beri görmedik. Bu, berbat bir şey.”

“Tom?” dedi Benny.

“Evet... Tom, uçağı bulmak için doğuya gittiğinizi söyledi.

Sizinle istasyonda buluşmamız gerekiyordu. Ama şimdi oradan geliyoruz ve her yer darmaduman olmuş. Birileri büyük bir mangal yakıp zombileri kızartmış.”

“Biz yaptık,” dedi Benny çekinerek. Nix’le olanları çocuklara anlattılar.

Dr. Skillz sıırıttı. “Bu kesinlikle çok yaratıcı bir fikir, adamım.”

“Ama Lilah’yı kaybettik,” dedi Nix. “Kaçtı.”

“O tuhaf kız topukladı mı?” J-Dog başını iki yana salladı. “Etraf ağaçla dolu. Saklanabileceği çok yer var. Her neyse... Tom ilk önce David Kardeş’in yerine geleceğinizi ve sonra Wawona’ya gideceğinizi söyledi. O yüzden biz de bir dalga yakaladık ve hooop... Buraya geldik.”

“İyi zamanlama,” dedi Nix minnettarlıkla. “Teşekkürler.”

“Bizim için bir zevkti,” dedi Dr. Skillz sııtarak. “Hızlı Tommy bizim kışımızı çok kurtardı.”

“Kesinlikle,” dedi J-Dog. “Wawona buradan fazla uzak değil. Kapağı atmak için iyi bir yer.”

“Siz de oradan mı geliyorsunuz?” diye sordu Benny.

Dr. Skillz, şapkasını çıkarıp silkeledi. “Hayır. Neredeyse üç aydır oraya gitmiyoruz. Lusmeadows Evleri’nin orada bir geri dönüşüm takımı için koruma işi yapıyorduk. Zombileri temizlemek ve takıma bakıcılık yapmak için kiralanmıştık.”

J-Dog hevesli bir biçimde başını salladı. “Evet... Biraz para da yaptık. Tom’la geçen hafta karşılaşmıştık. Wawona’da buluşmaya karar verdik. Tepelerde hâlâ kar var. Biraz dinlenip *snowboard* yapmak için tepelere çıkacağız. Çok bombastik olacak.”

"Hımm, tamam," dedi Benny sessizce. 'Snowboard'un ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Biz de Wawona'ya gidiyorduk," diye araya girdi Nix. "Ama gitmek zorunda değiliz. Yani şimdi dört kişi olduğumuza göre Tom ve Chong'u aramamız gerekmez mi?"

Dr. Skillz şapkasını tekrar başına taktı. "Kesinlikle. Tom şimdiye kadar çoktan dönmüş olmalıydı."

"Bir dakika," dedi Benny. "Ne demek istiyorsun? Sence Tom'un başı belada mı?"

"Öyle olduğunu söylemedim," dedi Dr. Skillz. "Sadece son birkaç haftadır tuhaf şeyler oluyor. Gerçi çoğunu kaçırdık çünkü uzun zamandır Lushmeadow'daydık. Doğudan bir sürü hayvan bu tarafa geliyor ve zombilerin sayısında da inanılmaz bir artış var."

"Şimdi de hızlı zombiler çıktı," dedi J-Dog. "Tuhaf zamanlar."

"Daha garibi de var," dedi Benny. Sonra onlara ölüp yeniden dirilmeyen adamdan bahsetti.

"Vay canına!" dedi J-Dog. "Emin misin?"

"Tom emindi," dedi Nix.

Ödül avcıları önce birbirlerine, sonra dönüp aradıkları cevabı ormanda bulacaklarmış gibi geldikleri yöne baktılar.

"Demedi demeyin, ben bu işten hiçbir nane anlamadım," diye mırıldandı Dr. Skillz.

Dördü birlikte beş dakika boyunca sessizce yürüdüler ve bir sonraki adımlarının ne olacağına karar vermeye çalıştılar. "Uçağı gören biriyle karşılaştınız mı hiç?" diye sordu Nix.

"Elbette," dedi J-Dog. "Hem de bir sürü. Onu biz de gör-

dük hatta. Çok garipti.”

Dr. Skillz başını salladı. “Tom da sizi oraya götürdüğünü söyledi. O uçağın sahibi her kimse, onu araştırmak için bir geziye çıkmışsınız.”

“Evet,” dedi Nix. “O uçağı her kim tamir edip uçurduysa, medeniyeti geri getirmek istiyor olmalı.”

“Emin misin?” diye sordu Dr. Skillz. “Kötü adamlar da uçağı uçurabilirler.”

Nix, onun sözlerini ya duymadı ya da duymazdan gelmeyi tercih etti.

Dr. Skillz aniden durdu. “Dog, sanırım burada bir yanlış yapıyoruz.”

“Neden? Tom bize bu elemanları korumamızı söylemişti.”

Dr. Skillz araya girdi. “Wawona buradan sadece dokuz-on kilometre uzaklıkta. Bunu biz olmadan da yapabilirler. Ama o ölü adam beni çok tedirgin etti. Öldürülme şekline ne diyorsun? Charlie’nin işine benziyor gibi.”

“Kesinlikle,” dedi J-Dog. “Charlie veya Beyaz Ayı. Onlar aynı ekipteydiler. Çok fazla ortak yönleri var.”

“Evet. Ayrıca Kahuna’nın bu dağlarda tek başına dolaşması benim de hoşuma gitmiyor.” Dr. Skillz yeniden Benny ve Nix’e döndü. “Tom’un sizi arka yoldan götürdüğünü söylediniz, değil mi? Onun da çok sık kullanmadığı bir yoldan.”

“Evet. O, bizi...”

“Nereye varmak istediğini anladım, ahbap,” dedi J-Dog.

“Ben anlamadım,” diye atıldı Nix. “Beyaz Ayı da kim?”

Dr. Skillz yüzünü ekşitti. “Beyaz Ayı, böyle iri yarı bir

herif. Üstelik çok kötü. Çok çok kötü. Lushmeadows'da bile onun Matthias İmparatorluğu'nu yeniden kurmak istediğini konuşuyordu insanlar. Her yerde adamları var. Bugün bir düzinesine kadar adamını gördük ama hiç bulaşmadık."

"Bizler, barışsever yurttaşlarız," dedi J-Dog.

"Matthias mı? Tanrım!" dedi Nix elini ağzına bastırarak.

"Beyaz Ayı, Hızlı Tommy'nin arkadaşı falan değil," dedi J-Dog. "Bana kalırsa Tom, Ayı'nın adamlarının etrafta olduğunu bilmiyor olabilir. Eğer arka yoldan geldiyseniz onları atlatmış olabilirsiniz ama Chong'u ararken--"

"Gidip onu bulmalıyız," dedi Benny, batıya dönüp kararlı bir adım atarak.

"Hey! Bu mümkün değil, ahbap," dedi J-Dog sırtarak.

"Siz ikiniz, aynen kardeşinin söylediği gibi Wawona'ya gidiyorsunuz. Skillz ve ben, Kahuna'yı buluruz."

"Kesinlikle hayır!" diye çıkıştı Nix. "Bizim sizinle gelmemizi nasıl beklersiniz?"

"Çünkü sizi beladan uzak tutmaya çalışıyoruz. Eğer sizi Beyaz Ayı'yla karşı karşıya getirirsek, Hızlı Tommy bizi çok fena haşlar."

"Biz başımızın çaresine bakabiliriz," dedi Nix ısrarla. "Tom bizi eğitti ve--"

Dr. Skillz yeniden sırttı. "Senin bir kaplan kadar yırtıcı olduğuna eminim, Kızılıcak. Ama bu ne kadar hızlı olduğunla da ilgili bir mevzu. Şimdi sörf tahtalarımızı alıp dalgalanacağız. Birkaç numaramız var tabii ve inan bana, bunların ne olduğunu tahmin dahi edemezsiniz."

J-Dog başını salladı. "En büyük dalgayı yakalamamız ge-

rekiyor. Kapiş?”

“Ama...” diye söze girdi Benny ama gerisini getiremedi çünkü J-Dog ve Dr. Skillz dönüp yolun aşağısına doğru koşmaya başladılar. Birer atlet edasıyla koşuyorlardı ve Benny, ne Nix’in ne de kendisinin onların hızına yetişemeyeceğini biliyordu.

Nix arkalarından birkaç adım attı. Onları yakalamayı umduğundan değildi. Hayal kırıklığıyla yapmıştı bu hareketi. Sonra ellerini beline koyarak Benny’ye döndü. “Şimdi ne yapacağız?”

Benny iç geçirerek kılıcının asılı olduğu kayışı ayarladı. “Sanırım Wawona’ya gitmemiz gerekiyor. En azından orada güvende oluruz.” Sonra da ekledi: “Hatun.”

Nix kıkırdadı ve bu, Benny’yi dünyadaki her şeyden daha çok mutlu etti. Dönüp Wawona’ya doğru yürümeye başladılar.

NIX'İN GÜNLÜĞÜNDEN

Tom, ölümlerinin üzerinden ne kadar çok geçmiş olduğuna ya da çürümenin hangi sürecinde olduklarına bağlı olarak zombilerin hızlı veya yavaş olabileceklerini söylüyor. Ona göre çürümenin farklı aşamaları var. Bunu birkaç tıp kitabından da kontrol ettim. (Bu konuda Dr. Gurijala'yı da bayağı bir rahatsız ettim. Çok tuhaf olduğumu düşünüyor olmalı.)

ALGOR MORTIS (Latince: algor=soğuk, mortis=ölüm): Ölümden sonra vücut sıcaklığının düşmesi. Vücut sıcaklığı, saatte yaklaşık yarım derece kadar düşüyor ve genellikle bu düşüş, ortamın sıcaklığına ulaşınca duruyor.

RIGOR MORTIS (kelime anlamıyla 'ölüm sertliği'): Kas hücrelerinin ölmesi sebebiyle etin sertleşmesi.

GÖZ İÇİ SIVISINDAKİ (VİTRÖZ HUMOR) DEĞİŞİMLER: Retina ile göz merceğinin arasını dolduran şeffaf bir jel var. Ölümden sonra bu jelin içindeki potasyum miktarı aniden değişiyor. Adli uzmanlar bu değişimin miktarını ölçerek ölümün ne kadar zaman önce gerçekleştiğini bulabiliyorlar.

ENTOMOLOJİ: Cesetlerin üzerinde her zaman böcekler olur ve bunlar, ölünün bozunması için gereklidirler.

OTOLİZ (kelime anlamıyla 'kendiliğinden parçalanma'): Ölen hücrelerin parçalanmasına verilen isim.

ÇÜRÜME: Çürükçül bakteriler olarak bilinen anaerobik mikroorganizmaların proteinleri ayrıştırması.

Şimdi kusacağım.

AT SÜRMEK CANINI YAKIYORDU AMA SALLY DUYDUĞU ACIYI ve rahatsızlığı bir kenara bırakmış, yoluna devam ediyordu. Dolambaçlı dağ yolunda onu takip eden dört at daha vardı. Diğerleri yolun kenarlarında ilerliyordu. Solomon Jones da Sally'nin hemen yanındaydı.

Sally yavaşça dönüp arkasındaki ekibe baktı.

Koca gövdeli Hector Mexico, tek gözlü bir Tennessee atı sürüyordu. Boynunda, alyans takılı bir kolyesi vardı. Aileler için kapanış yapan bir uzmandı. Onun arkasında Sam 'Kemikkıran' Bashman ve uzun, pembe bir yün ceket giymiş olan Süslü McTeague vardı. İlk Gece'den önceki beyzbol maçları hakkında konuşuyorlardı. Onların arkasından gelen üç atı da ufak tefek, esmer tenli bir kadın olan LaDonna Willis ve ikiz oğulları Gunner'la Dieter sürüyordu. İkizler kısa boyluydu ama enleri de en az boyları kadardı ve birbirleri hariç, kimse onları yenemezdi. Başkaları da vardı. Ödül avcıları, tüccar koruyucuları ve yağmacılıktan kapanış uzmanlığına geçmiş olan Hokkabaz Mike.

Ekip, Sally'yi şaşırtıyordu. LaDonna ve oğulları dışındaki

herkes Sally gibi genellikle Harabe'de yaşayan münzevilerdi. Bu insanların kasabalarla olan iletişimini genellikle Tom sağlıyordu. İçlerinden birkaçı pek kibar sayılmazdı ama hepsi iyi insanlardı. Tom'un güvendiği herkes oradaydı. Hiçbiri onun gidişinden hoşnut değildi. Hiç kimse Tom'un bu grubun ya da bir başkasının lideri olduğunu söyleyemezdi ama Tom'un söylediklerinin kanun sayıldığını herkes kabul ederdi. En azından, şimdi Sally'yi takip eden dövüşçüler ve katiller için durum böyleydi.

Ayrıca hiçbiri Beyaz Ayı'nın gelip tüm bölgeyi ele geçirmesi fikrinden hoşlanmıyordu. Charlie'nin hükmü altında yaşamak yeterince kötüydü; çünkü tüm kasabalarla bir anlaşma imzalamıştı ve çalışmak isteyen herkesin ona gitmesi gerekiyordu. O da her seferinde bundan pay alıyordu. Beyaz Ayı'nın daha da kötü olduğu söyleniyordu. Daha genç, daha iri, daha kaba ve ikisini de tanıyanların dediğine göre çok daha zeki. Beyaz Ayı, daha ziyade bir organizatördü. İnsanları zorbalıkla yöneten ve adamlarını her şekilde kendine bağlayan türden bir adam. Basacak sağlam bir nokta bulduğunda herkese dediğini yaptırabilecek güçte bir haydut...

Bununla birlikte, Lunapark hakkında da söylentiler vardı. Herkes parkın yeniden açıldığını biliyordu ama kimileri durumun daha da kötüleştiğini söylüyordu.

Tepeye doğru çıkan bu adam ve kadınların hepsi Lunapark'a karşıydı. Bu, onların özgürlük anlayışına ters düşüyordu. Çoğunun ya kendi çocuğu vardı ya da çocuklarını İlk Gece'de kaybetmişlerdi. Lunapark, onların nefret ettikleri her şeyi bir araya gelmiş hâliydi. Hepsi oranın yerle bir olup yandığını görmek istiyordu.

Sally çektiği acıyı bastırmaya çalışıp, planlar kurarak at sürmeye devam etti. Şu an önemli olan tek şey, çok geç olmadan Tom'u bulabilmekti.

TOM, ÜZERİNE ÇULLANAN İKİ ADAMLA BİRLİKTE ÇALILARIN arasına yuvarlandı. Düşmesini engelleyemezdi ve o yüzden kalçasını ve omzunu döndürmeye çalıştı. Böylece yerle buluşan ilk kurban, kendisi olmayacaktı. Birlikte yere devrildiler. Tom, üsteydi ve Sahtekâr sol tarafında kalmıştı. Kızıl Kafa, hem kendi ağırlığı hem de diğerlerinin baskısıyla sırtüstü yere çarptı. Sırtı futbol topu büyüklüğünde bir taşa denk gelmişti. Ödül avcısı öyle şiddetli bir çığlık kopardı ki kuşlar ağaçlardan havalandılar. Neredeyse omurgasından yükselen kırılna sesini bastıracak kadar şiddetli bir çığlık atmıştı. Hissizleşen kolları Tom'ı bıraktı ve bedeni, öldürmeye çalıştığı adamın ağırlığı altında nefessiz kalakaldı.

Tom, adamın çığlıklarına kulak asmadı. Bir saniye bile duraksamadan yana atılarak Sahtekâr'ın kulağına bir yumruk indirdi. Sahtekâr, Tom'un ayaklarını bırakarak kendini korumaya çalıştı ama Tom, bu kez de adamın göğsüne sert bir tekme savurdu. Adam yamaçtan beş metre kadar aşağı yuvarlandı. Tom bir parende atarak doğruldu ve iki eliyle Sahtekâr'ın kafasını kavrayıp adamın boynunu kırdı. Keskin bir

çıtırtı duyuldu ve Sahtekâr'ın cansız bedeni yere yığıldı.

Tom rahatladı. Boynu kırılan insanlar yeniden dirilmezdi. İşte bir tanesinden daha kurtulmuştu.

Yamacın üst kısmında kalan Kızıl Kafa hâlâ bağıırıyordu. Öfke ve tiksintiyle dolu bir homurdanmayla Tom yukarı çıkmaya başladı. Adam onun geldiğini görünce bağırmaı kesip kaçmaya çalıştı ama bacakları artık tutmuyor; kollarını da zar zor hareket ettirebiliyordu.

Tom adamın yanına çömeldi. Sonra parmağını dudağına götürerek, "Şişt," dedi. Adam susarak korkudan kocaman olmuş gözleriyle ona bakmaya başladı. "Belin kırılmış."

Kızıl Kafa ağlamaya başladı.

"Şimdi, beni iyi dinle. İşin bitti. Bunu biliyorsun. Seni burada böylece bırakabilirim ve son saatlerini bağırarak geçirirsin. Ormanda bir sürü zombi var. Burada, böyle belin kırılmış bir hâlde yatarken seni yeseler bile hissetmezsin. Ondan sonra tekrar dirileceksin ve sonsuza dek burada kalacaksın. Sakatlanmış, yarı ölü ve işe yaramaz bir hâlde hem de."

Kızıl Kafa ağlıyor ve ağzından anlamsız sözcükler çıkıyordu. Tom ona doğru eğildi. "Ya da kendine biraz saygınlık satın alabilirsin. Benimle anlaşırsan acını dindirebilirim. Hiçbir şey hissetmezsin ve asla dirilmezsin. Bundan sonrası sana kalmış."

Durumun vahameti Kızıl Kafa'yı kendine getirdi ve sızlanmayı kesti. Tom'a bakmaya başladı. Tom, adamın onu anlamaya başladığını gözlerinden okuyabiliyordu.

"Tamam..." diye fısıldadı Kızıl Kafa.

Tom başıyla onayladı. Adamın, onun teklifini kabul etme-

sine sevinmemişti. Böyle şeylerden asla haz almazdı. Matarasını çıkarıp adama bir yudum su verdi.

“Onlara pusu kurduktan sonra çocuğu Sahtekâr’ın arkadaşlarından hangisi aldı?”

“Be... Beyaz Ayı. Onlar, Charlie’nin adamlarıydı. Beyaz Ayı, Charlie’nin ekibindekileri Charlie’nin ölümünden sorumlu tutuyor.”

“Neden? Charlie’ye olanlar Beyaz Ayı’yı neden ilgilendiriyor?”

Kızıl Kafa neredeyse gülümsüyordu. “Sen... benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Dalga geçer gibi bir hâlim var mı? Charlie ve Beyaz Ayı’nın arasında nasıl bir ilişki var?”

“Tanrım... Ona bir kez baksan, zaten görebilirsin.”

“Beyaz Ayı’yı hiç görmedim.”

“Evet, gördün. Lunapark’ı yaktığında o da oradaydı.”

“Ne? Orada o isimde biri yoktu.”

“O zamanlar adı Beyaz Ayı değildi. O ismi yaralandıktan sonra kullanmaya başladı.”

“Söylediklerin çok anlamsız,” dedi Tom. “Beni kızdırmaya başlıyorsun.”

Kızıl Kafa aniden bir korkuya kapıldı. “Tanrım... Lütfen beni bu şekilde bırakma!”

“şişt,” dedi Tom sakince. “Bana, Beyaz Ayı’yla Charlie arasında nasıl bir ilişki var, onu söyle.”

“Her şey Lunapark’ta olanlarla ilgili,” dedi adam. Tom, onun sesinin giderek azaldığını fark etti. Yavaş yavaş şoka

giriyordu ve fazla zamanı kalmamıştı. "Sen Lunapark'ı yak-
tığında Charlie, birçok adamını ve arkadaşını kaybetti. Bunu
sen de biliyorsun. Ama bilmediğin şey o yangında ona çok
yakın birini daha öldüğü. O zamanki adıyla Büyük Jim."

Tom homurdandı. "Büyük Jim Matthias mı? Charlie'nin
kardeşi? O gün o da orada mıydı?"

"Evet, oldukça kötü yaralandı. Yüzü tamamen yandı, bir
gözünü kaybetti. Neredeyse ölüyordu. Charlie onu Yosemi-
te'de bir yere gönderdi. Büyük Jim orada ciddi biçimde has-
talandı. Onun bir süre ölü kaldığını ama zombi olarak diril-
mediğini söylüyorlar. Dediklerine göre öldüğünde, ihtiyar bir
yerli şifacının ruhuna girmiş ve geri döndüğünde artık Jim
Matthias değilmiş. O, artık..."

"Beyaz Ayı'ymış," diye cümlesini tamamladı Tom başını
sallayarak. "Beyaz Ayı, Charlie'nin kardeşi. Lanet olsun! Bu
yüzden beni ele geçirmek istiyor."

"Seni, kardeşini ve onun arkadaşlarını. Hem de bunu o ka-
dar çok istiyor ki sizi ele geçiremediği her saniye daha da çıl-
dırıyor. Mountainside'dan ayrılacağını öğrendiğinde emrin-
deki tüm adamları Harabe'ye yolladı. Buralarda seni arayan
yüz çift göz var, adamım. Bu dağlardan sağ çıkamazsın."

Tom buna bir karşılık vermedi. Onun yerine, "Neden
Charlie'nin adamlarını öldürüyor?" diye sordu.

"Hepsini öldürmüyor. Sadece geçen yıl Charlie'yle birlikte
kampta olduğunu düşündüklerini öldürüyor. Onları suçlu-
yor. Onların da Charlie'yi korurken ölmesi gerekiyormuş."

"Bu çok aptalca."

"Adamım, Beyaz Ayı tam bir çılgın. Çok sert biri... Ve ta-

mamen aklını kaçırmış durumda. Öyle ki Charlie onun yanında sıradan bir adam gibi kalır.”

“Tamam. Şimdi, bana Lunapark’ın nerede olduğunu söyle.”

“Eğer sana söylersem... Söz verdiğin şeyi yapacak mısın? Beni huzura kavuşturacak mısın?”

“Söz veriyorum.”

“Yemin et, adamım. Ben... Ben bir zamanlar Katolik’tim. İsa’nın üzerine yemin et.”

Tom iç geçirerek bir elini yukarı kaldırdı ve yemin etti.

Adam Tom’a Lunapark’ın yerini söyledi. Tom bir küfür savurdu. Bu sefer çok daha yüksek sesle yapmıştı bunu.

Adam gülümsemeye çalıştı ama yüzü, batan bir güneş misali giderek daha çok soluyordu. “Biliyor musun, adamım? Buradan kalkıp senin Beyaz Ayı’yı ve Lunapark’ı devirişini görmek isterdim.”

“Evet. Eminim benim zombilere yem olduğumu da görmek isterdin.”

Kızıl Kafa ona garip bir bakış attı. “Hayır... Bana inanmak zorunda değilsin ama o çılgın herifin ve tüm ailesinin kıcını tekmelediğini görmek isterdim.”

Ardından korkunç bir öksürüğe kapıldı. Ağzından kan gelene dek hıçkırıp öksürdü. Yüzü sararmıştı. Bir an sonra gözleri kocaman açıldı ve son nefesini vererek hareket etmeyi bıraktı. Gözlerini mavi gökyüzüne dikmişti. Vızıldayan böcekler dışında orman tam bir sessizliğe büründü.

Tom’un yüzü ve vücudu ölü adamınki kadar kaskatı kesilmişti. Ama kalbi göğsünde küt küt atıyordu. “Lunapark,”

diye fısıldadı. "Ah, Tanrım..."

Ölü adamın yüzüne baktı ve bıçağını çıkardı. Yeniden dirilme beş dakika kadar sürebiliyordu ama bu tür kötü yaralanmalarda daha kısa sürede olurdu. Kızıl Kafa'nın yüzü gevşemişti. Gözleriyse yarı açıktı. Dirildiğini gösteren hiçbir işaret yoktu. Tom altmışa kadar saydı. Sonra bir kez daha saydı. Adam hâlâ sessiz ve hareketsizdi. Tom'un zihnindeki ses gitgide artıyordu.

İç iğini yiyordu. Yolda bulduğu adamın durumunun sadece bir rastlantı mı yoksa başka bir şeyin habercisi mi olduğunu öğrenmek istiyordu. Bu, yaşayan ölülerle ilgili öğrenmek zorunda olduğu bir şeydi.

Ama Lunapark onu bekliyordu. Gitmesi gerektiğini biliyordu.

Tom bir kez daha altmışa kadar saydı. Ve bir daha...

Koş! Koş! Koş! diye bağıırıyordu iç sesi.

"Lanet olsun!" diye gürleyip adamı yüzüstü çevirdi ve bıçağını ense köküne sapladı. Bıçağı temizleyip ayağa kalktı. Düşünmeye başladı. *Geri gelecekti. Sadece biraz uzun sürdü.*

Böyle düşünüyordu ama aslında çok da emin değildi.

Bu düşünceler zihnini kemirirken rotasını Lunapark'a çevirdi. Artık ne iz sürmesine ne de avlanmasına gerek vardı. Bunun bir tuzak olduğunu biliyor ama yine de oraya doğru gidiyordu. Çünkü başka seçeneğı yoktu.

Koşmaya başladı...

58

BENNY VE Nix, WAWONA OTELİ'NE ON KİLOMETRE KALDIĞINI gösteren bir tabela gördü. Tabela, kurşunlarla delik deşik edilmiş ve feci biçimde solmuştu. Fakat yine de üzerindeki yazıyı okuyabildiler ve bu onları yepyeni bir enerjiyle doldurdu. Batıdan yükselen kümülüs bulutlarının alt kısımları rüzgâr yüzünden düzleşmiş, üst kısımları ise topak topak olmuştu.

Bir süre el ele yürüdüler. Ama kendi düşüncelerine dalınca fark etmeden birbirlerinin ellerini bıraktılar. Bir tepeye vardıklarında durdular. Gördükleri manzara, aynı anda hem komik hem de üzücüydü. Tepenin aşağısında yabani otlarla kaplanmış tarlalar vardı ve yol, bir yılan gibi kıvrılarak tarlalarından arasından geçiyordu. Sol taraftaki tarlalardan birinde bir at, taze çimenlerin üzerine eğilmiş otlanıyordu. Sinekleri kovalamak için de arada bir kuyruğunu sallıyordu. Elli metre ötesinde bir zombi, ağır aksak hareketlerle ona doğru yaklaşıyordu. Zombinin üzerinde bir omzu yırtılmış bir işçi tulumu vardı. Doğrudan hedefine kilitlenmiş bir şekilde titreye titreye ata doğru ilerliyordu. Ancak zombinin hedefine ulaşmasına on metre kala at başını kaldırdı ve onun geldiğini

fark etti. Sonra tarlayı bırakıp, yolun diğer tarafına geçerek zombiden yüz metre kadar uzaklaştı. Böylece at, tam zombiye yem olmak üzereyken tehlikenin farkına vararak ondan kurtuldu.

At diğer tarlaya geçip zombiden iyice uzaklaşmca –yaklaşık üç yüz metre kadar– tekrar kuyruğunu sallayarak, başını eğip otlanmaya devam etti. Bu kez zombi tekrar yolun diğer tarafındaki tarlaya döndü, kollarını kaldırıp aynı hareketlerle yürümeye devam etti.

“Bahse varım bu, bütün gün böyle sürüp gidiyordur,” dedi Benny Nix’e.

Nix başıyla onayladı ama üzgün görünüyordu. İzledikleri bu sahne onları biraz olsun güldürmüştü. Bu, sabırlı ve zeki at ile yorulmak bilmeyen, akılsız zombi arasında sonsuza dek sürecektir bir dans. Bu, toz ve dumana boğulmuş, çivisi çıkmış dünyada sayısız kez sahnelenmiş iki kişilik bir oyundu.

Sonraki birkaç kilometre boyunca hiç konuşmadılar. Ta ki ağaç denizinin ardında Wawona Otelі’nin siyah çatısını görene dek.

YEŞİLADAM'IN SESİ YUMUŞAK VE NAZIKTI. "KİM OLDUĞUNU biliyorum," dedi. "Sen benim kim olduğumu biliyor musun? Sanırım beni sağda solda birkaç kez gördün. İnsanlar bana Yeşiladam derler. Ama sen istediğin gibi çağırabilirsin beni."

Ormanın derinliklerinde, Yeşiladamın'ın kulübesindeydiler. Lilah cevap vermeyince Yeşiladam ayağa kalkıp mutfığa gitti. Biraz sonra demlenen çayın kokusu duyuldu.

Lilah, bambudan yapılmış koltuğa kıvrılarak dizlerini göğsüne çekmiş ve kollarını etrafına sarmıştı. Yeşiladam onu ormanda bulduktan sonra, iki saat boyunca yanında oturmuştu. Sessizce beklemiş ama ara ara Lilah'nun daha önce hiç duymadığı şarkılar söylemişti. Lilah, Yeşiladam'm söylediği şarkılardan sadece birini biliyordu. İlk Gece'den sonraki yıllarda George bu şarkıyı, Lilah ve Annie'yle birlikte yaşadıkları küçük evi temizlerken söylerdi.

"California dreamin'... on such a winter's day..."

Lilah ağlamaya başlamış; Yeşiladam ise şarkısını kesmeden sessizce söylemeye devam etmişti. Şarkı bitince bir başkasına geçmişti. Sonra bir başkasına...

*Ç.N.: California'yı hayal etmek... böyle bir kış gününde...

Şimdi de onun evindeydiler. Ev, çeşit çeşit bitkilerle doluydu. Tavandan sarkan iplere bağlanmış sepetler vardı. Bazıları da pencerenin kenarlarına konumuştı. Kuşlar dışarıda ötüşüp şarkılar söylüyordu ve bir sincap masadaki tabaklardan yemek yiyordu. Yeşiladam onu kovalamadı.

Mutfaktan, dumanı tüten iki bardakla çıkageldi ve bardakları masaya koydu. Sonra tekrar mutfağa dönüp bu kez kekler, kuru meyveler, tereyağı ve reçel kaplarıyla dolu bir ahşap tepsiyle geri geldi. Lilah tereyağını ilk kez Chong'ların evinde tatmıştı. Tepsiye, yiyeceklere ve çaya baktı. Hiçbir şey yapmadan öylece bekledi.

Yeşiladam kendi çayını içti ama ona kendisinininkiyle ilgili ne yapması gerektiğini söylemedi. Onu içebilir veya içmeden bırakabilirdi. Her iki durum da Yeşiladam için makul görünüyordu. Büyük bir kedi mutfak penceresinden içeri girdi. Meraklı gözlerle Lilah'ya baktı, sonra da gözünü sincaba dikti. Ardından Lilah'ya dönerek odayı dolaştı. Bir süre parıldayan gözleriyle onu izledikten sonra yanına gelip ona sürtünmeye başladı. Kuşların cıvıltılarından bile daha yüksek sesle mırıldıyordu. Lilah kollarını açınca kedi, ön patilerini kızın dizlerine dayayıp yüzünü Lilah'ya doğru uzattı. Lilah, hafifçe başım sallayan Yeşiladam'a hızlı bir bakış attı. Sonra kediye kucağına alıp, dünyada gördüğü en değerli şeymiş gibi göğsüne bastırdı onu.

Kedi hafifçe miyavladıktan sonra mırıldamaya devam etti. Lilah, alnı kedinin soğuk burnuna değecek şekilde başını eğdi. Kedi de bu harekete, onu yalayarak karşılık verdi.

Ve Lilah, gözlerini kapayıp ağlamaya başladı.

BENNY VE Nix, YOSEMITE ULUSAL PARKI'NIN GÜNEY KAPISINDAN içeri girerek otlardan temizlenmiş yolda yürümeye başladılar. Bu, Harabe'de gördükleri ilk temizlenmiş yoldu.

Üç kilometre kadar yürüdükten sonra bir çitle karşılaştılar. Mountainside'ı çevreleyen zincir hattına benziyordu. Ama buradakiler iki sıra hâlindeki sık çalıların arasına gizlenmişti.

"Zekice," dedi Nix.

Tabelada otelin üç kilometre ileride olduğu yazıyordu.

Yol, karmaşık bir siper sistemi boyunca devam ediyordu. Sıra sıra dizilmiş halatlı tuzaklar ve üzeri örtülerek kamufle edilmiş çukurlar vardı. Güvenli yürüyüş rotaları, ahşap tablolar üzerinde açıkça belirtilmişti. Bu sistem Benny'nin hoşuna gitmişti. Zombiler herhangi bir şey okuyamazdı. İnsanlar şimdiye dek kasabaları ve kaleleri korumak için savunma duvarları inşa etmişlerdi ancak burası, düşünme yetisi olmayan, amansız düşmanlar için tasarlanmıştı. Abartılı yöntemlere gerek yoktu. Benny ve Nix, bazı çukurların içinde eskiden kalma kemikler gördü. Bu da tuzakların işe yaradığını gösteriyordu.

“Bu yöntemle sadece on kişi bile milyon tane zombiyi dışarıda tutabilir,” dedi Benny.

“İşte, ben de bundan bahsedip duruyordum ya,” dedi Nix heyecanla. Bu doğrudu. Nix geçen yıldan beri, kendilerini ölümden koruyarak zombilerin nasıl temizlenebileceği konusunda notlar tutuyordu.

Yol, yüzlerce eski meşe ağaçları ve son yıllarda dikildikleri anlaşılan daha genç ağaçlarla çevrelenmişti. Uzakta, gökyüzüne uzanan devasa sekoya ağaçları görülüyordu. Sonrasında ağaçlar ayrılıyor ve sıcak birer yatak, leziz kahvaltı, medeni sohbetler ve sağlam kilitler vadeden büyük Wawona Oteli kendini gösteriyordu.

“En sonunda,” dedi Nix yorgunluktan harap olmuş bir hâlde.

Wawona Oteli’nin iki verandası vardı. İlkine, giriş katına çıkan birkaç basamaktan sonra ulaşılıyordu. Diğeri ise hemen onun üstüne, ikinci kata inşa edilmişti. Beyaz direkler, elden geçirildiği belli olan çatıyı ve gri renkli padavraları tutuyordu. Uzun söğüt ağaçları ikinci katın manzarasını kapatıyordu ancak aynı zamanda ortama sakın bir hava katarak hiçbir mühimmatın ya da silahın sağlayamayacağı türde bir güven duygusu yaratıyordu. Ağaçlar yüzünden otelin adından sadece siyah boyayla çatının hemen kenarına yazılmış H harfini görebiliyorlardı.

Otelin yanında atlarla dolu bir ahır vardı. Çoğu eğilmiş, yerdeki taze çimenleri yiyor; bazıları ise çitin kenarına gelmiş meraklı gözlerle onları izliyordu. Ahırın ilerisinde iki düzineden fazla zırhlı at arabası duruyordu. Büyük binanın arkasından eğlenen insanların konuşmaları ve kahkahaları duyul-

luyordu.

“Burayı önceden biliyor olsaydım, Tom’un çırağı olacağıma burada iş bulmaya çalışırdım,” dedi Benny.

“Gerçekten mi?”

“Elbette. Eminim, buradaki insanlar eskiden işlerin nasıl olduğunu değil, şu anda nasıl yürüdüğünü konuşuyorlardır.”

Nix gülümseyerek başını salladı. “Burada bir sürü insan var gibi. İstersen bir soruşturabiliriz.”

İlk basamaklara altmış metre kadar yaklaşmışlardı ki arka- larında hafif ayak sesleri duydular. Dönüp baktıklarında on- lara doğru gelen üç adam gördüler. Tamamen otele kilitlen- miş oldukları için adamların yanından geçtikleri hâlde onları görmemişlerdi. Adamlardan ikisi ödül avcısına benziyordu. Bir tanesi sıska ve esmer tenliydi. Yüzünde ve boynunda ka- natlarını açmış bir kuzgun dövmesi vardı. Diğeri ise oldukça iri, beyaz tenli bir adamdı. Boynu yok gibiydi ve pörtlek göz- leri düşmanca bakıyordu. Bir süre Benny’yi ve Nix’i inceledi- ler. Üçüncü adamsa gülüyordu. Benny ve Nix, onu tanıyordu.

“Bak sen şu işe! Tanrı’ya şükretmem için bir sebep daha,” dedi adam. Buz gibi soğuk, masmavi gözleri vardı. Pis pis sı- rıtiyordu. Birden soğuk bir rüzgâr esip, dalları sallayarak kuş- ların havalanmasına sebep oldu.

“Tanrım!” dedi Nix nefesi kesilerek. Benny’nin elini tutup kemiklerini kıracaktı gibi sıkmaya başladı.

Vaiz Jack’in gözleri parladı. O pis sırtışı, tütün ve kahve yüzünden sararmış dişlerini ortaya çıkardı. “Şimdi,” dedi yu- muşak bir sesle, “bu iki güzel gencin mütevazı ön bahçeme teşrif etmesini neye borçluyum?”

“Sen neyden bahsediyorsun? Ön bahçem derken neyi kast ediyorsun?”

Vaiz Jack kıkırdadı ve çenesiyle evi işaret etti. “Komik. Sen, Tom Imura’nın kardeşisin. Hem abinin zeki olduğunu söylerlerdi. Şimdiye kadar bunu anlamamış olmana şaşırdım doğrusu.”

Benny dönüp otele baktı. Soğuk rüzgâr, uzun söğütlerin yapraklarını savurarak üst katı açığa çıkarmış ve onlar da orada yazılı olan kelimeleri görmüşlerdi. Siyah boyayla yazılmış, H harfi *Hotel Wawona*’nın değil, *Hoş Geldiniz*’in H’siydi.

Benny bir anda donakaldı. Nix, Benny’nin elini sıkmayı bırakmıştı. İkiisi birlikte otelin ön cephesine yazılmış o üç kelimeyi okudular:

LUNAPARK’A HOŞ GELDİNİZ.

CHONG TOPRAK DUVARIN KENARINA SİNMIŞTI. İKİ ZOMBİ HÂLÂ onunla birlikteydi. Sessiz ve hareketsizdiler ama şu hâlleri, inleyerek ona doğru gelmeye çalışmalarından daha korkunçtu.

Omzundaki ısırıktan kan boşalmaya devam ediyordu. Yarıyı sarmak için hiçbir şey yapmamıştı. Sırtını duvara yaslayıp poposunun üzerine oturmaktan başka bir şey yapamamıştı. Yukarıdaki kalabalık dağılmıştı. Yanık Surat bile gitmişti. Kalabalık, onun kazanması ya da kaybetmesiyle ilgili şakalar yapmış ve bahışçilerden biri ona 'gevşemesini' söylemişti. Bunun ardından insanlar gülüşerek uzaklaşmıştı.

Başını çevirip baksaydı Chong yarasını görebilecekti. Derisi zombinin güçlü dişleri arasında kalmış ve yaratık düşerken Chong'un derisi kabararak açılmıştı. Çok kan kaybetmişti ama kanama şimdi iyice azalmıştı.

Chong karşısındaki duvara baktı. Toprak soğuk, karanlık ve cansız görünüyordu. Orada geleceğini görür gibi oldu. Boru, çıplak ayaklarının yanında, yerde duruyordu. Çekiç'in silahı... Katil'in oyuncağı... İnsanları öldüren ve zombileri susturan silah, eski ve yeni kurbanlarının kanıyla yıkanmıştı.

Boruyu yerden aldı. Soğuk ve ağırdı. *Kendimi bununla öldürebilir miyim?* diye düşündü. Kafasını kırmayı denese ve başaramasa ne olurdu? Peki, ya hiçbir şey yapmasa ne olurdu? İçinde hiçbir değişiklik hissetmiyordu. Midesi bulanıyordu ama bu, dün karnına yediği tekmeden sonra başlamıştı. Enfeksiyon yayıldığında bunu fark edebilecek miydi? Ne hissedecekti? Ne kadar hasta olacaktı?

Boru, son derece sert görünüyordu. Chong onunla toprağa sertçe vurdu. Buradan çıkmak ve kendi ölümünün intikamını almak istiyordu. Dövüşerek ölmek istiyordu.

Lilah bundan hoşlanır mıydı? Bir savaşçının, beraberinde mümkün olduğunca çok düşmanını da ölüme götürerek son savaşını vermesi hoşuna gider miydi?

Ama Yanık Surat'ın buna izin vermeyeceğini biliyordu. Chong burada bir zombiye dönüşene dek bekleyeceğini ya da bir kez daha dövüşmek zorunda kalacağını biliyordu. İçinde bir öfke dalgası yükselince boruyu tüm gücüyle savurdu. Boru karşıya uçup toprak duvarda bir oyuk açtı.

Akıllı savaşçı, her şey buraya kadarmış, diye düşündü öfkeyle. Başını kollarının arasına alıp ölüm korkusunu yenmeyi denedi.

Ama bu, on beş saniye sürdü. Sonra başını kaldırdı. Boruya ve duvardan dökülen toprağa baktı. Sonra da duvarda açılan oyuga...

Her şeye rağmen, şu soğuk duvar kadar karanlık olan geleceğine rağmen gülümsedi.

BENNY KENDİ ETRAFINDA DÖNDÜKTEN SONRA VAİZ JACK'E BAKTI.

"Bu, mümkün değil! Burası Lunapark olamaz!" diye bağırdı.

"Harikalar Diyarı'nda hiçbir şey imkânsız değildir, genç Benjamin Imura," dedi Vaiz Jack hafifçe kıkırdayarak.

"Ben anlamıyorum! Tom demişti ki..."

"Tom uzun zamandır buralara uğramadı, evlat."

"Ki bu da iyi bir şey," dedi kuzgun dövmeli adam. "Hızlı Tommy'nin izni olmadan insan buralarda işeyemezdi bile. Abin herkesin başına bela oldu, evlat."

"Belaydı," diye düzeltti Vaiz Jack işaret parmağını havaya kaldırarak. "Tom Imura'nın zamanı geçti. Artık yoldaşlarımızın ondan ya da onun hiddetinden korkması gerekmiyor. Tanrı'nın cennetinde artık yeni bir gün başladı. Bunun böyle olduğuna yürekten inanabilirsin."

Nix tiksintiyle dudaklarını büzdü. "Gerçekten mi? Benim inandığımsa Tom'un buraya gelip sizin o çirkin kıcınızı--"

Vaiz Jack aniden ileri atılıp Nix'in yüzüne bir tokat indirdi.

O kadar hızlı ve sert bir darbeydi ki Nix kendi etrafında dönüp dizlerinin üzerine çöktü.

Benny bağırarak aynı anda hem Nix'i yakalamaya hem de kılıcını çekmeye çalıştı. İkisini de başaramamıştı. Pörtlek gözlü beyaz adam Nix'i saçlarından yakalayıp geriye çekti. Benny aniden kılıcıyla uğraşmayı bırakıp adamın karnına bir yumruk indirdi. Adamın gövdesi bir kas kütlesiyle sarılıydı ama Tom, ona tüm vücudunu kullanarak yumruk atmayı öğretmişti. Adamın gözleri kocaman açıldı ve öksürürken Nix'in saçlarını da bıraktı. Benny, iki elini tek yumruk hâline getirip adamın sırtına indirdi ve onu, diğer esmer adamın üzerine savurdu. İkisi de küfürler yağdırarak yere yuvarlandılar.

Nix ayağa kalkmaya çalıştı ama başı dönmüştü ve yüzü kanıyordu. Vaiz Jack'in tokadı, Lilah'nın dikişlerinden bazılarını patlatmıştı. İçi öfkeyle dolan Benny hırlayarak kılıcını çekip tüm gücüyle Vaiz Jack'in o pis pis sırttan yüzüne savurdu.

Ancak bunun bir faydası olmadı.

Vaiz Jack yaşlıydı. Altmışlarındaydı. Yüzü çizgilerle doluydu ve vücudu bir böceğin bedeni kadar çelimsizdi. Ama Benny'ye doğru atılınca kılıcını nasır tutmuş eliyle yakaladı. Bu ani hamle Benny'yi sarsmıştı. Önce Vaiz Jack'in kılıcı kavrayan eline ve sonra da yüzüne baktı. Yüzündeki sırtış hiç bozulmamıştı.

"Sürpriz," diye fısıldadı Vaiz. Sonra da boştaki eliyle Benny'nin suratına bir yumruk indirdi. Darbenin etkisiyle burundan ve dudaklarından kan fışkıran Benny geriye doğru savruldu ve yere düştü. Sol eli de Nix'in göğsüne çarptı. İkisi birlikte yere kapaklandılar.

Benny'nin başı feci şekilde dönüyordu. Kafasının içinde

havai fişekler patlıyor gibiydi. Yanında yatan Nix sessizce **bir** şeyler mırıldanıp diğer tarafa döndü.

Diğer iki ödül avcısı da ayağa kalkmıştı. Öfkeyle Benny'nin üzerine yürüdüler. İri adam Benny'ye tekme **atmak** için ayağını kaldırdı. Ama Vaiz Jack onu durdurdu. "Mezarıcı, Belalı... Oyuncaklarını alın." İki adam bir an için öfkeyle **bek-**lediler. Yumruklarını sıkıp sıkıp gevşetiyorlardı. "Beni tekrar etmek zorunda bırakmayın."

Yaşlı adama korku dolu gözlerle baktılar ve ansızın eğile-
rek Benny ve Nix'in olta ve kibrit dâhil, silah olarak kullana-
bilecekleri her şeylerini aldılar. Adamlar gereğinden fazla **sert**
davranıyorlardı ve üzerlerini arayan elleri olması gerektiğin-
den de rahatsız ediciydi. Nix acıyla bağırdı ve Belalı denilen
pörtlek gözlü adamın kasıklarına bir tekme savurdu. Hedefi
birkaç santimle ıskalamıştı. Belalı gürleyerek kızın üzerine
yürüdü ancak sonra geri çekildi.

Vaiz Jack, çocukların başında dikildi. "Ah! Siz gençler için
dünya kim bilir ne kadar şaşırtıcıdır. İlginç, harika ve gizem
doludur," diye mırıldandı. Soluk gözlerinde tuhaf gölgeler vardı.
"Şu an kafanızın içinde dönüp duran soruyu biliyorum. Ger-
çekten biliyorum."

Benny ağzına dolan kanı tükürdü. "Sen, bizim hakkımızda
hiçbir şey bilmiyorsun."

"Aslında genç adam, sizin benim hakkımda bildiğinizden
çok daha fazlasını biliyorum."

"Tom, seni öldürecek," dedi Nix öfkeden köpürerek.

"Ah... Eminim deneyecektir."

Mezarıcı ve Belalı kıkırdadı.

Nix yüzündeki kanı sildi. "Tom, bizi bulacak ve..."

"Elbette sizi bulacak, küçük kız. Zaten biz de onun işini kolaylaştırmayı planlıyoruz." Vaiz Jack çocuklara yaklaştı ve yere çömelip Benny ve Nix'le göz göze geldi. "Hımmm... Cevap vermenizi beklemiyorum ama lütfen bana şunu söyleyin... Siz, ne olacağını sanıyorsunuz? Gerçekten de şu Büyük Hızlı Tommy'nin sizi kurtaracağını mı sanıyorsunuz? Silahşör Tommy, Ormanın Çocuğu... Katil Tom... Düşündüğünüz bu mu gerçekten?"

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu Nix. "Siz insanlar bizi neden rahat bırakmıyorsunuz? Tek yapmak istediğimiz buradan çekip gitmek."

"Gitmek mi? Nereye gideceksiniz?"

Nix doğuyu gösterdi. "Sizden ve tüm bu şeylerden uzağa. Artık bunun bir parçası olmak istemiyoruz."

"Doğuya mı gitmek istiyorsunuz?" Vaiz Jack'in gözleri karardı ve bir an için neredeyse korkmuş göründü. Sonra bakışları tekrar sertleşti. "Ah, benim küçük günahkârlarım! Emin olun, doğuya gitmek istemezsiniz. Orada işinize yarayacak bir şey yok."

"Evet, var," dedi Nix. "Orada..." Ardından durdu. Sözünü yarıda kesti.

"Ne söyleyecektin? Orada bir uçak olduğunu mu? Büyük ve parlak bir yolcu uçağı olduğunu mu?" Vaiz Jack başını iki yana salladı. "Sizi yolunuzdan alıkoyarak belki de size iyilik yapıyorum. Doğuda bulabileceğiniz tek şey; korku ve gözyaşı."

"Burada geçirdiğimiz iyi zamanların ve bize göstermiş ol-

duğunuz misafirperverliğin aksine, öyle mi?" dedi Benny.

Böyle iğneleyici konuşuyor olsa da Vaiz Jack'in sözleri ve bakışları Benny'nin şüpheye düşmesine sebep olmuştu. Bunu Nix de fark etmiş miydi?

"Neden?" diye sordu Nix tekrar. "Bunu neden yapıyorsun?"

Vaiz Jack Benny'nin kılıcını toprağa saplayıp yanağını cialanmış sapına yaslayarak konuşmaya başladı. "Evet, bu çok iyi bir soru, küçük kız. Neden gerçekten? Neden buralara geldim? Geçen yıla kadar kendimi cemaatime adamıştım. Tanrı'nın bahçelerinde Lazarus'un Çocuklarıyla ilgileniyordum."

"Zombiler," dedi Benny, Vaiz Jack'in yüzündeki gülümsemeyi silebilme umuduyla.

"Ah, evet. Düşmanını tahrik etme taktiği. Bunu sana Tom mu öğretti? Yoksa Tanrı'nın yüce hizmetkârına dil uzatma isteğin, doğuştan bir günahkâr oluşundan mı kaynaklanıyor? Hayır... Cevap verme, oğlum. Çünkü eğer ağzından tek bir kelime daha çıkarsa dilini kesip alına çivilerim. Şaka yaptığımı sanma, küçük Benjamin; çünkü bunu daha önce de yaptım, değil mi çocuklar?"

"Tanrı şahidimdir ki yaptınız," dedi adamlar.

Benny akıllıca davranıp bir şey söylemedi.

Vaiz Jack onu onaylayarak başını salladı. "Tom'un Charlie Matthias ile Çekiç Marion'u öldürdüğünü duyduğumda Tanrı'nın beni çağırdığını anladım."

"Tom kimseyi öldürmedi!" diye çıkıştı Nix. "Esas katil Pembe Göz Charlie! O, benim annemi öldürdü!"

"Sus, küçük kız. Sanırım dudaklarını dikmiş olsaydım bu

yalanları söylemekte zorlanırdın.”

Nix ona tükürdü. Benny gerildi ve kendisini Vaiz Jack ile Nix’in arasına atmak için hazırladı. Ama Vaiz hafifçe gülümsedi ve eliyle tozlu siyah paltosunun yakasına gelen tükürüğü temizledi. Başını iki yana salladı. Gülüşü biraz daha belirsizleşti.

“Ah, seni... Tanrı’nın bahçesinde yalan söylemeye nasıl cüret edersin! Charlie hakkında kötü şeyler söylüyorsun ama o iyi bir adamdı. Ailesine karşı sorumlu, güvenilir ve herkese örnek olan insandı. Aptallar ve günahkârlar kendi yaptıkları adaletsizlikleri görmezler ve Charlie gibi birinin sahip olduklarını korumak için yapmış olduğu tercihleri anlamazlar.” Gözlerini bir an için kapandı. “Onu öldüren adamın hâlâ bu dünyada geziyor olduğunu bilmek, beni çıldırtıyor. Tom Imura, kötü bir adam. Yıllardır Matthias ailesinin peşinde. Asılsız iddialar öne sürüyor ve yasal bir ticareti engellemeye çalışıyor. Ve o şimdi de eli kanlı bir katil oldu.”

Benny bir şeyler söyleyecekti ancak susmasının daha uygun olacağını düşündü. Adamın savurduğu tehditler konusunda ciddi olduğunu gözlerinden anlayabiliyordu. Bir an Vaiz Jack’e Charlie’nin hâlâ yaşıyor olabileceğini ve onu istasyonun oradaki arazide gördüğünü söylemesinin bir işe yarayıp yaramayacağını merak etti ama sonra dilini tuttu.

“Tom gibilerini çok gördüm,” dedi Vaiz. “İlk Gece’den, Tanrı’nın beni kutsal bir amaç için çağırmasından önce, ben de farklı biriydim. Charlie ve Beyaz Ayı gibi. Özel Kuvvetler için çalışan bir askerdim. Ama bu kelimenin siz gençlere bir şey ifade etmediğini sanıyorum. Afrika’daki ve Asya’daki gizli operasyonlarda ülkeme hizmet ettim. Bizler iyi askerler-

dik, sert ve güçlüydük. İnsan avlardık.” Derin bir nefes aldı. “Sonra işler sarpa sardı. Birçok yeni kural koyuldu. O yüzden ben ve arkadaşlarım, sözleşmeli asker olmaya karar verdik.”

“Paralı asker demek istedin sanırım” diye tısladı Nix.

“Bu yakıştırmadan utanıyor değilim, küçük kız. Sözleşmeli veya paralı, hepsi aynı... Biz her şekilde Amerikan halkının çıkarlarını gözettilik.” Vaiz Jack tekrar güldü. “Elbette bütün yeteneklerimi kilisede edindiğimi düşünmediniz, öyle değil mi? Hayır, bayrağıma ve ülkeme hep sadık kaldığım için bir aziz olduğumu söylemiyorum. Gerçek şu ki ben de bir günahkârdım. Günahlarımı kabul ve itiraf ettim. Ve şartlar ne kadar kötü olursa olsun Amerikalı olmaktan gurur duyuyorum.” Daha da eğildi. “Ve sonra İlk Gece yaşandı... Ah! İşte bu, günahkârların gözünü iyice açmasını sağladı. Ölüm dünyayı ele geçirdi. Çürümesi için toza ve dumana boğulan ölümler ayağa kalktı ve hâkimiyeti yaşayanların elinden aldı. Lazarus’un Çocukları dirildi ve saflıklarıyla bize hatalarımızı gösterdiler. Günahlarımızı bir bir gözler önüne serdiler. İşte o zaman ben de kötü yoldan ayrılıp İncil’in yoluna girdim.”

“Madem o kadar dindarsın, o zaman Lunapark’ı açıkla. Böyle bir şey nasıl Tanrı’nın planının bir parçası olabiliyor?” diye sordu Benny sakince.

Vaiz Jack omuz silkti. “Bu dünya, Lazarus’un Çocukları için bir cennet olabilir ama sizin gibi küçük günahkârlar için değil. Bu dünya sizin için bir cehennem. Peki, bu kozmik paradoks nasıl ortaya çıkıyor? Cennet de cehennem de bu dünyada ve ikisi birlikte kâinatı yeniden kuruyor. Kasabaları ruhların mahşer gününü bekledikleri yer olarak kabul edebiliriz. Lunapark ise Tanrı’nın Araf’ı. Burası, günahlarınızdan

arınabileceğiniz tek yer.”

“Çukurlarda zom–” Benny o kelimeyi söylemeden kendini tuttu. “Çukurlarda ölülerle savaşıyor muyuz?”

Vaiz Jack başını salladı. “İnsan, Lazarus’un Çocukları’ndan biriyle karşılaştığında ikisinin de değeri test edilmiş oluyor. Eğer çocuk kazanırsa –damarlarındaki kan donmuş olsa bile– Tanrı’nın lütfu onda can bulmuş oluyor ve günahkâr da Çocuklara katılarak kendini kurtarmış oluyor. Eğer günahkâr kazanırsa o zaman Tanrı katında daha değerli bir konuma ulaşıyor ve bu kutsal mekânın kusurunu ortadan kaldırmış oluyor.”

Ne saçmalıyor bu? diye bağırdı Benny’nin iç sesi. Az kalsın içinden geçenleri yüksek sesle haykıracaktı. Ancak öyle bir durumda bunlar, son sözleri olurdu. Yaşlı adamın bunlara gerçekten inanıp inanmadığını merak etti. Charlie, ticaret yollarını kurduğu ve kasabaları canlı tuttuğu için kendisini haklı göstermeye çalışıyordu. O da böyle düşünerek yaptıklarının doğru olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyordu?

Nix’e bir bakış attı. Kanaması azalmıştı ancak gözleri, korku ve nefret doluydu. Kendi gözlerinin nasıl görüldüğünü merak etti sonra. Yüksek sesle, “Bize ne yapacaksın?” diye sordu.

“Sanırım bunun cevabını hepimiz biliyoruz. Araf, günahkârları bekliyor.” Vaiz Jack ayağa kalktı ve adamlarına baktı.

“Getirin şunları.”

LİLAH KOLLARINDA KEDİYLE UYUYAKALDI VE UYANDIĞINDA etrafta kimsenin olmadığını fark etti. Pencereden dışarı bakınca Yeşiladam'ın piknik masasını hazırladığını gördü. Yaşlı adam ona bakıp gülümsedi. Kzın tedirgin olduğunu görünce de tekrar işine döndü. Lilah çekinerek evden dışarı çıktı ve masadan uzakta bir yerde durup Yeşiladam'ı izlemeye koyuldu. Masa kâseler dolusu yabancı ot, yaprak, çiçek, çam dalları ve Lilah'nın tanımadığı başka bir sürü şeyle kaplıydı. Etrafta çeşit çeşit alet edevat da vardı. Bıçaklar, rendeler, oyma aletleri, dikiş malzemeleri, teller ve kesici aletler.

"Banyoyu kullanmak istersen," dedi Yeşiladam ona bakmadan, "şu çam sırasının hemen arkasında."

Lilah bir süre ortadan kayboldu ve beş dakika sonra geri geldi. Geldiğinde masanın ucunda bir bardak taze çay duruyordu. Yeşiladam da küçük bir tasın içine ceviz kırıyordu. Durdu ve ona doğru su dolu bir tas ve bir demet çiçek uzattı. Ulaşabileceği mesafeye bir de cımbız koymuştu. Çok hızlı hareket etmemeye ve kıza fazla yaklaşmamaya özen gösteriyordu.

“Eğer yardım istersen, sana nasıl yapılacağını anlatabilirim,” dedi.

Lilah önce çiçeklere sonra da Yeşiladam’a baktı. Başını salladı.

“Cımbızla çiçeklerin yapraklarını koparıp suyun içinde yüzmeye bırakmalısın. Derinin yağı yapraklara geçmemeli. Onların saf olması lazım. Sen kâseyi doldurduktan sonra onu tülbentle sarıp dört saatliğine güneşin altında bırakacağız. Ancak o kadarlık güneşimiz kaldı. Ondan sonra suyu, kahve filtresi kullanarak süzüp şişelerin içine dolduracağız. İçlerine biraz brendi ekleyeceğim ve şişeleri kilere koyacağız.”

“Neden?” diye sordu Lilah. Saatlerdir ağzından çıkan tek kelimeydi bu.

“Çiçek özü yapacağız. Sonra içine ceviz ve maymun otu da koyacağız.” Ortaları sarı olan mor çiçekleri işaret etti. “Bu mevsimde çok nadir açarlar. Normalde hazıranda ya da sonrasında çıkarlar. Bunlara şimdi ihtiyacımız var ve neyse ki doğa bize bunu sağladı. Tuhaf... Ama onları neden dün topladığımı bilmiyordum. Şimdi ise anlıyorum.”

“Bunlar ne için?”

Yeşiladam gülümsedi. Yüzü çizgilerle doluydu ama gülümsediğinde tüm çizgiler kayboluyor ve çok daha genç görünüyordu. “Cesaret için, Lilah,” dedi.

Lilah gerildi. “Adımı biliyorsun.”

“Bu tepelerdeki herkes senin ismini biliyor. Kayıp Kız Lilah. Sen ünlüsün. Korkusuz Zombi Avcısı. Pembe Göz Charlie’nin ve Çekiç’in öldürülmesine yardım ettin sen.”

Lilah başını salladı.

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Yeşiladam nazik bir gülümsemeyle. “Hiç kimse diğer insanların düşündüğü gibi değildir. Bu haksızlık. İnsanlar bize isimler takıp hakkımızda hikâyeler uydurunca, bizim kafalarında yarattıkları o insan olmamızı ve anlattıkları efsaneyi sürdürmemizi bekliyorlar.” Cevizleri kırmaya devam etti. “Tom da bu konudan şikâyetçi. Burada insanlar seni ya bir kahraman ya da bir canı olarak görmek istiyor. Asla ikisinin arasında bir yerde olamazsın. Tom da bundan nefret ediyor. Bunu biliyor muydun? Kimsenin gözünde bir canı olmak istemediği gibi kimsenin kahramanı da olmak istemiyor.”

“Tom, bir canı değil zaten.”

“Senin ve benim için değil. Kasabadaki insanlar için de. Ama buradaki birçok insan için –mesela Charlie ve adamları gibi– Tom kötü biri.”

“Bu çok aptalca. Esas kötü olan onlar.”

“Şüphesiz,” dedi Yeşiladam ve başıyla çiçekleri işaret etti. “O çiçekler suya kendi kendilerine atlamayacaklar.”

Lilah bir an için mor yapraklara baktı. Sonra da cımbızı alıp çiçekleri yolmaya başladı. İşin püf noktasını çözene kadar yapraklardan birkaçını feda etti. Yeşiladam onu izledi ve başıyla onayladı. Sonra da cevizleri kırmaya devam etti. “Kimsin sen?” diye sordu Lilah. “Yani gerçekte kimsin?”

“Çoğu zaman hiç kimseyim,” dedi Yeşiladam. “Yalnız yaşarken bir isme ihtiyacın olmuyor. Bunu sana söylememe gerek yok herhâlde.” Lilah bir şey söylemedi. Sadece hafifçe başını salladı. “Benim adım Arthur Mensch’ti. Yosemite’deki turistler Orman bekçisi Artie diye seslenirdi bana. Tabii bu, İlk Gece’den önceydi.”

“Dünya değişince her şey kötüye gitti, değil mi?” diye sordu Lilah.

“Çoğu insan bunu böyle görüyor. Ama bana göre değişen tek şey ölüm. İnsan, hâlâ insan. Bazısı iyi, bazısı kötü. Ölüm diye bildiğimiz şey değişti ve onun ne anlama geldiğini artık bilmiyoruz. Belki de asıl mesele budur. Belki de bizlere ibret olsun diye yaşanıyordur bunca şey. Bize ne kadar kibirli olduğumuzu göstermek için. Söylemesi zor. Peki ya dünya? O değişmedi. İyileşiyor. Artık onu incitmeyi bıraktık ve o da yaralarını sarmaya başladı. Bunu her yerde görebilirsin. Artık tüm dünya bir orman. Hava çok daha temiz. Daha çok ağaç, daha çok oksijen var. Yosemite’de bile hava hiç bu kadar temiz olmamıştı.”

“Ölüler...” diye başladı Lilah.

“...doğanın bir parçası,” dedi Yeşiladam.

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü varlar.”

Lilah, Yeşiladam’ın söylediklerini düşündü. “Sen onların kötü olduklarını düşünmüyor musun?”

“Sen ne düşünüyorsun?”

Lilah başını salladı. “Kötü olan, insanlar.”

“Bazıları öyle gerçekten,” dedi Yeşiladam ve kabukları temizleyip ceviz içlerini rendelemeye başladı. “Bazı insanlar hem iyi hem de kötü. En azından kendi dünya görüşlerine göre.”

“Peki, bu nasıl mümkün oluyor?”

Yeşiladam’ın koyu renkli gözleri Lilah’ya döndü. “İnsanların aynı anda hem çok cesur hem de çok korkak olmaları

gibi. Bir an bir kahramanken bir an sonra pekâlâ ödleğin teki olabilirler.”

Lilah gözlerini kaçırdı. “Ben kötü bir şey yaptım,” dedi sessizce. “Kaçtım.”

“Biliyorum,” dedi Yeşiladam. Ama bunu öylesine söylemişti. Onu yargılamak gibi bir niyeti yoktu.

“Ben şeyden hiç korkmazdım...” Lilah yutkundu. “Ben yıllardır ölülerden korkmadım. Küçüklüğümünden beri. Onlar sadece... Beni anlıyor musun?”

“Elbette.”

“Ama dün gece... Çok fazlaydılar.”

“Sadece bu mu? Yani sadece sayıca çok olmaları mı seni bu kadar korkuttu? Tom’un bana söylediğine göre eskiden Aç Orman’da oynuyormuşsun. Dün gecenin farkı neydi?”

Kedi ormandan fırlayıp geldi. Masaya çıktı ve patilerini altına toplayıp oturdu. Lilah daha çok yaprak koparmaya başladı. “Benny ve Nix’i istasyonda bırakıp kaçtım...”

“Ölülerden mi kaçıyordun? Sayıları çok olduğu için mi?”

“Ben... Ben bilmiyorum.”

“Hayır,” dedi Yeşiladam nazikçe. “Biliyorsun.”

Lilah cımbızın demir uçları arasına kısırdığı mor renkli yaprağa baktı. “Bu şey cesaret verir mi?”

“Pek sayılmaz.” Yeşiladam gülümsedi. “O sadece kaybettiğin cesareti bulmana yardımcı olur. Cesaret, çok kurnazdır. Onu kaybetmek çok kolaydır. Bir anda, bir bakmışsın ellerinden kayıp gitmiş.”

“Ben, cesaretin varsa onu hep içinde taşırsın zanneder-

dim.”

Yeşiladam güldü. Uykuya dalmış olan kedi bir an için sıçradı ve Yeşiladam’a şöyle bir baktıktan sonra tekrar uykuya döndü. “Lilah, hiçbir şey her zaman olduğu yerde kalmaz değildir. Ne cesaret, ne neşe, ne nefret, ne umut ne de başka bir şey. Cesareti bazen bulur, bazen kaybederiz. Bazen onu yıllarca ararız. Bazen de onun onuruyla yaşarız.”

Lilah bir yandan çalışıyor bir yandan da düşünüyordu. “Peki ya sevgi? O da bulunması zor bir şey midir?”

“Buna verilecek iki cevabım var. Ama başka cevaplar da vardır kesin. İlki, büyük olan. Sevgi her zaman oradadır. İçimizde yaşar. Hepimizin içinde. Pembe Göz Charlie’nin içinde bile vardır. Ne kadar kötü olursa olsun, o da birilerini seviyordu. Arkadaşı Çekiç’i seviyordu mesela. Bir ailesi vardı. Bir karısı vardı. İlk Gece’den önce herkes birilerini seviyordu. Ama senin kastettiğin bu değil, biliyorum. Sen diğer cevabı arıyorsun. Küçük olanı. Bir şeyi bir kez seversek onu hep sever miyiz diye soruyorsun. Hayır, sevgi gelir ve gider. Nefes alıp vermek gibi.”

“Ben sevgiyi anlamıyorum.”

“Elbette anlıyorsun,” dedi Yeşiladam. “Tom bana Annie’den bahsetti. Ve George’dan. George’la bir kez karşılaşmıştım. Çok uzun zaman önce. Çok iyi bir adamdı. Çok sahici bir insandı. Sahici ne demek biliyor musun?”

“Evet,” dedi Lilah. Gözlerinin kenarlarında gözyaşları birikmişti.

“O, seni sevdi ve senin de onu sevdiğine yürekten inanıyorum. Aynı Annie’yi sevdiğin gibi. Evet, Lilah, sen sevgiyi çok iyi anlıyorsun.”

Lilah bir şey söylemedi.

“Yoksa sen diğer türdeki sevgiden mi bahsediyorsun?” diye sordu Yeşiladam tek kaşını kaldırarak. “Kadın ve erkek arasındaki sevgi mi? Sevdğin biri mi var? Seni seven biri mi var?”

Lilah önce başını salladı. Sonra da omuz silkerek, “Lou Chong adında bir oğlan var,” dedi.

“Benny Imura’nın arkadaşı mı? Tom bana ondan da bahsetti. Çok akıllı bir çocuk.”

“Ama bazen çok aptal olabiliyor!” Bunları bir çırpıda söyleyivermişti. Sonra durdu ve tekrar başını salladı. “Kasabadayken... Chong çok akıllı. Bilimden, kitaplardan, yıldızlardan, tarihten anlıyor. Onunla konuşurduk. Geceleri verandada oturup sohbet ederdik. Orada geçirdiğim her gece yaptık bunu. Yedi ay boyunca. Her şey hakkında konuştuk.”

“Kulağa hoş geliyor.”

“Evet, öyle... Ama dışarıda hiç akıllı değil.” Cımbızı masaya attı. Kedi rahatsızca mırıldanıp kalktı ve arkasına döndü. Sonra tekrar yattı.

“Anlat bana,” dedi Yeşiladam. Uzanıp cımbızı aldı ve tekrar Lilah’ya verdi. Uzun bir duraksamadan sonra Lilah cımbızı tekrar eline aldı.

Tom onları kasabadan çıkardıktan sonra olanları Yeşiladam’a anlattı. Bunu yaparken tüm çiçek yapraklarını yolmuş ve suyun içine doldurmuştu.

“Anlaşılan Chong seni seviyor. Peki, sen de onu seviyor musun?”

“Bilmiyorum!” diye çıkıştı Lilah. Sonra daha yumuşak bir

sesle, "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Yeşiladam kıkırdadı. "Belki bunu yaşayan ilk insan değilsin ama bunu itiraf eden ilk insan sen olmalısın. Peki, bunun Benny ve Nix'den kaçmanla bir ilgisi var mı? Nefes mi almak istedin? Bunu düşün. Doğruluğundan emin olduğun zaman cevapla."

Lilah derin bir nefes aldı. "Benny, Chong'un benim yüzünden kaçtığını söyleyip durdu. Benim ona söylediklerim yüzünden kaçıp gitmiş."

"Ona ne söyledin?"

"Yolda... Chong'a dedim ki..." Gözlerinden süzülen yaşları sildi. "Ona aptal bir kasaba çocuğu olduğunu ve burada olmaması gerektiğini söyledim. Ondan evine dönmesini istedim. Sonra, Benny olanların benim hatam olduğunu söyleyince... Ben... mızrağımı nasıl kullanacağımı unuttum. Ya da silahımı. Ellerim artık iş görmez hâle gelmişti." Başını iki yana salladı. "Hiç mantıklı konuşmuyorum, değil mi?"

"Hayır," dedi Yeşiladam. "Konuşuyorsun."

"Chong'un kaçmasına neden oldum."

Yeşiladam kollarını masaya dayadı ve Lilah'ya gülümsedi. "Bilge bir adam, bir keresinde, insanların ne yapacağına ya da ne düşüneceğine biz karar veremeyiz demişti bana. Rüzgâra bırakırız kendimizi. Neye nasıl tepki vereceklerine ve işler değişince nerede duracaklarına insanlar kendileri karar verir. Anlıyor musun?"

Lilah başını iki yana salladı.

"Bu, sorumlulukla ilgili. Chong, olanlar yüzünden kendini sorumlu hissetti. Yani onu kaçmaya iten şey, senin sözlerin

değildi.”

“Keşke söylediklerimi geri alabilseydim.”

“Eminim bunu istiyorsundur. Ama bu, hâlâ Chong’un kararı. Kaçmak onun seçimi. Sen ne söylersen söyle, kalmayı tercih edebilirdi. Senin için de geçerli bu. Benny sana o lafları söyledikten sonra sen de kalmayı seçebilirdin. Tabii bu edilen ağır lafların doğru olduğu anlamına gelmez ama bu senin veya Benny’nin hatalı olduğunu da göstermez. Bu kararı yine insanın kendisi verir. Chong kendi yolunu seçti. Benny de o lafları ederek kendininkini. Sen de kaçarak kendi yolunu çizdin.”

“Ama bu yanlış bir seçimdi!” diye sızlandı Lilah.

“Bu senin düşüncen, tatlım. Neden kaçtığını biliyor musun peki?”

Lilah omuz silkti. “Benny ve diğerleriyle tanışmadan önce... Dünyayı tanıyordum. Nasıl bir yer olduğunu biliyordum. Zombiler, ödül avcıları ve ben. Benim mağaram, avlanma şeklim. Zombileri susturmak. İnsanlarla savaşmak. Tuzaklar, avlar ve diğer şeyler. Sadece ben ve diğer şeyler vardı. Ben kendimi biliyordum. Ne olmadığımı biliyordum. Ama onlarla tanıştıktan sonra her şey birbirine girdi. Artık etrafımda insanlar vardı. Onları korumalıyım.”

“Ve bu, seni korkuttu çünkü aklına George ve Annie geldi. Hayır, bana şaşırmış gibi bakma,, Lilah. Ben de sevdiklerimi kaybettim. Herkes kaybetti. Onları kaybettikten sonra insanlıktan çıktın. İşte bu, senin seçimin değildi. Hayatta kalmak için böyle yapmalıydın. Kendin için yaşamaya ve başka hiç kimseyi önemsememeye karar verdin. Sonra Benny ve Nix’le tanıştın ve yeniden önemsemeye başladın.”

“Önemsemek acı veriyor!” diye bağırdı Lilah, harap olmuş ses telleri el verdiğiince. Sonra da sessizce ekledi. “Bu korkutucu. Oysaki ben asla korkmazdım. Yaşarsam yaşardım. Ölsem kim bilecekti ki? Kimin umurunda olacaktı? Annie ve George gitmişti. Onlar yokken beni koruyan bir kalkanım vardı sanki. Bunu anlamıyorum.”

“Az çok anlıyorsundur, eminim.”

“Benny, Chong’un sadece beni sevdiği için bizimle geldiğini söyledi.” Bu dediğine inanamıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Bunu anlamıyorum. Yani... Aşk ve sevgi hakkında kitaplar okudum ama bu aynı şey değil.”

“Hayır,” diye onayladı onu Yeşiladam. “Kesinlikle aynı şey değil. Peki, sana nasıl hissettirdi? Yani seni seven birinin olması...”

Başını tekrar salladı. “Annie beni sevdi. George beni sevdi.”

“Ve sen de onları sevdin... Ama onlar öldü,” dedi Yeşiladam yumuşak bir ses tonuyla. “Bunun için de kendini suçluyorsun muhtemelen.”

Lilah ona keskin bir bakış attı ama Yeşiladam devam etti. “Burada sadece tahmin yürütüyorum ama büyük ihtimalle Lunapark’tan kaçtığın ve zamanında dönemediğin için kendini suçlu hissediyorsun. George da seni ararken öldü. Chong seni sever, sen de ona âşık olursan onun da öleceğinden mi korkuyorsun?”

“O... çoktan gitti,” dedi Lilah. Yüzü düştü ama gözyaşı dökmek için kendini tutuyordu. “Artık hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Dün gece dışarı çıktığımızda tuzak telleri indirilmişti. Tüm zombiler oradaydı. Çok fazlaydılar. Etrafımızı

saran o ölü gözlere baktım. Zihnimde Chong'un öldüğünü gördüm. Tom'un da. Benny ve Nix'in de. Hepsinin öldüğünü gördüm. Değer verdiğim herkesin. Kendimi de ölmüşüm gibi hissettim."

"Ah," dedi Yeşiladam nazikçe. "Buna 'dehşete düşmek' denir. Kafa karışıklığı, biraz paranoya ve aşırı panik... Herkes bu duyguyu tatmıştır. Herkes. Tom gibi kahramanlar bile."

"Ama ben kaçtım. Yaşananları geri alamam. Kaçtım ve Benny'yle Nix'i orada bıraktım. Onlara yardım etmedim, Chong'u aramak için oraya gitmedim. O, benim yüzümden gitti. Ona böyle davrandığım için yaptı bunu. Ona söylediklerim yüzünden gitti. Bunu, Benny de söyledi."

"Benny sadece bir çocuk," dedi Yeşiladam. "Eminim o da senin kadar korkmuştur ve aklı karışmıştır. İnsanlar korktuklarında çok kötü şeyler söylerler bazen. Bunu isteyerek yapmazlar ama kendilerine de engel olamazlar. Sert tepki verirler çünkü sözlerinin başkalarını incittiğini görünce tamamen güçsüz olmadıklarını düşünürler."

"Bu, aptalca!"

"Hayır, bu adil değil ama çoğu zaman istemeseler de olur böyle şeyler. Eğer Benny, Tom'a çektiyse söyledikleri yüzünden kendi kendini yiyordur şimdi. Eminim zamanı geri döndürüp o lafları etmemiş olmak için her şeyini verirdi."

"Yapamaz! Artık söyledi."

"Evet, bu doğru. Söyledi ve seni incitti. Olan biten şeyler yüzünden hepiniz aynı noktadasınız. Akli karışmış, korkmuş ve pişman bir hâldesiniz."

Lilah tekrar gözlerini sildi. "Chong'a söylediklerim yü-

zünden çok üzgünüm, keşke onları geri alabilsem.”

“İzin ver, sana bir şey söyleyeyim, küçük kardeşim. Ne tür seçimler yapmış olursan ol, bunlar seni sen yapmaz. En azından sonsuza kadar. İnsanlar kötü tercihler yapabilirler ama sonra fikirlerini değiştirip yaptıklarını düzeltebilirler de. Aynı şekilde başta iyi şeyler yapıp sonra kötü yola da sapabilirler. Yaptığımız hiçbir seçim sonsuza dek aynı kalmaz. Eğer yanlış olduğunu düşündüğün bir seçim yapmışsan, şimdi başka bir seçim yapabilirsin.”

“Ama onu geri alamam, öyle değil mi?”

“Demek istediğim bu değil. Olanları geri almak için zamanda yolculuk etmen gerekir ve maalesef benim bir zaman makinem yok.”

Lilah buna neredeyse gülecekti.

“Bu, herkesin başına gelmiştir,” dedi Yeşiladam. “Sonuçta İlk Gece, şu dünya üzerinde yaşadığımız tek kriz değil. Bizim de zayıf olduğumuz, hata yaptığımız zamanlar oldu. Hepimizin. Hepimizin ruhu karanlık geceler geçirdi.”

“Yani, hepsi bu mu? Kalan ömrümü bu şekilde mi geçireceğim? Doğru şeyleri yapmadan ve doğru şeyleri söylemeden.”

“Bu, senin tercihin. Geçmişi değiştiremezsin. Ama gelecek... Geleceğini şekillendirecek olan sensin.” Yeşiladam gülmüseddi. “O zaman sen bana söyle... Şimdi ne yapmak istiyorsun?”

MEZARCI VE BELALI, BENNY İLE Nix'i OTELE KADAR SÜRDÜ. İlerlerken tekmeler ve yumruklar savurmayı da ihmal etmediler. Vaiz Jack kendi kendine bir şeyler mırıldanarak arkalarından geliyordu. Benny onun iyi bir şeyler söylemediğine emindi.

Kasabalardan toplanmış mallarla dolu ana lobiden içeri girdiler. Duvarların her bir santimetresi raflarla kaplıydı ve bunlar da konserve yiyeceklerden, çuval çuval buğdaya, baharatlardan reçellere, zeytinyağından viskiye kadar türlü türlü erzakla doluydu. Duvarların birine de yerden tavana kadar silah istiflenmişti. Pompalı tüfekler, otomatik silahlar, roketatarlar, çeşit çeşit tabancalar... Bunların çoğunu Benny sadece kitaplarda görmüştü. Ayrıca kamalar, kılıçlar, bıçaklar, mızraklar ve demir sopalarla dolu kutular vardı. Bir duvarın köşesinde, üzerinde C4 yazan altı tane kasa vardı. Benny bunu daha önce hiç duymamıştı. Ama kasalardan birinin üstünde kırmızı kalemle, DİKKAT: PATLAYICI MADDE yazılmıştı. Benny yutkundu.

Savaş başlatmaya ya da tüm arazileri yaşayan ölülerden

temizlemeye yetecek kadar silah vardı burada. Benny, Nix'in silahlara uzun uzun baktığını gördü.

Bu, Mezarıcı'nın da gözünden kaçmadı ve Nix'in kafasının arkasına bir şaplak atarak, "Aklından bile geçirme," dedi.

"Aklıma bile gelmedi zaten," dedi Nix sessizce.

Benny dişlerini sıktı ve Nix'e dokunmaya cüret eden adamın cezasını vereceğine dair annesinin mezarı üzerine yemin etti.

Benny ve Nix'i otelin içinden geçirdiler ve tozlu bir tavan arasının kapıma varıncaya dek birkaç kat yukarı çıkardılar. Oda bomboştu. Her yer örümcek ağlarıyla doluydu.

"Kendizi evinizde hissedin," dedi Belalı onları odanın içine doğru iterken. "Bir isteğiniz olursa oda servisini çağırabilirsiniz." Adamlar kahkahalarla gülerek kapıyı arkalarından kilitlediler.

Benny kulağını kapıya dayadı ve adamların, ayak sesleri duyulmaz olana kadar uzaklaşmalarını bekledi. Sonra kapı kolunu zorladı. Kilit hafifçe sallanıyordu ama çok sağlamdı ve kapı da tekmeyle kırılmayacak kadar kalındı. Hayal kırıklığıyla Nix'e döndü.

"Buradan kesinlikle çıkacağız," dedi hırsla.

Nix puslu ışığın altında sersemlemiş görünüyordu. "Nasıl? Benny, bu insanlar bizi zombi çukuruna atacaklar! Aynı-sını anneme de yaptılar!"

"Biliyorum... Ama o, hayatta kalmıştı, Nix... Üstelik bir savaşçı da değildi. Ama biz öyleyiz. Akıllı savaşçı, unuttun mu?"

Nix burnunu çekti. "Şu an kendimi pek savaşçı gibi hisset-

miyorum ama.”

Benny kendini zorlayarak sırttı. “O zaman akıllı olmaya odaklanalım. Tom’un dediğini hatırlasana: Tehlike altındaysan...”

“...hemen elindekileri değerlendir.”

Etraflarına baktılar. Oda tamamen boştu. Yerler çıplaktı. Duvarlar yer yer çatlamış bir sıvayla kaplanmıştı ve bu çatlaklardan duvarların ahşap iskeleti belli oluyordu. On beş yıldır kullanılmayan lamba tavandan sarkıyor ve camı çatlamış bir pencereden at ahırı görölüyordu.

“Tamam,” dedi Benny. “Elimizde çok bir şey yok.” Ama Nix’e baktığında onun gülümsediğini fark etti. “Ne?”

Nix, aklına gelenleri ona anlatınca Benny de gülümsemeye başladı.

TOM İMURA, OTELİ ÇEVRELEYEN UZUN SÖĞÜTLERİN GÖLGESİNDE dikiliyordu. Bir metre öteden bile görünmezdi. Kıpırdamadan öylece duruyordu. Hareket hâlinde olan tek şey zihniydi ve içinde öfke, hayal kırıklığı ve nefret patlamaları yaşıyordu. Her zaman mantığı ağır basan bir adam olmasına rağmen zihni, *Bunların sorumlusu sensin*, diye haykırıp duruyordu. Chong'un, Benny'nin, Nix'in başına gelenlerden kendisini sorumlu tutuyordu.

Bu, benim hatam. Böyle olacağını tahmin etmeliydim.

Aslında bu doğru değildi. Böyle olacağını biliyordu. Bu konuda uyarılmıştı. Kemikkıran, Sally, Kaptan Strunk ve Başkan Kirsch... Hepsi de onu uyarmış ve böyle çekip gidemeyeceğini söylemişlerdi. Belki de Lunapark'ı tekrar yerle bir etmek kaderinde vardı.

Benny ve Nix'in içeride tutulduğundan emindi. Ölü ödül avcılarının yanından ayrıldıktan sonra istasyona koşmuştu. Küllerin içinde ayak izlerini bulmuş ve onların, Wawona'ya doğru gittiklerini anlamıştı. Vaiz Jack de onları takip ediyordu. Tom yol boyunca koşmuş ve Vaiz Jack'in yoldan saparak

otele giden kestirme yola döndüğü yerde durmuştu.

Tom sonradan ahırda yaşanan katliamdan geriye kalanlara rastlamış, J-Dog ve Dr. Skillz'in ayak izlerini görüp onların bir süre Benny ve Nix'le birlikte ilerlediklerini anlamıştı. Ama sonra iki sörfçünün dağlara doğru gittiğini fark etmişti. Tom'un rotasından sadece yarım kilometre sapmış olmalıydı.

Tom şimdi Lunapark'taydı ve neler olduğunu anlamıştı. Beyaz Ayı eski oteli almış ve orayı bir ölüm parkına dönüştürmüştü. Binanın her tarafında zombi çukurları vardı ve büyük olan çukurlar bir dizi at arabası ve sirk çadırıyla çevrelenmişti. Yüzlerce insandan oluşan bir kalabalık vardı. İçlerinden bazıları muhafız bazıları da tüccardı. Tom geri çekilmiş, ormanın kıyısından onlara bakıyordu.

Vaiz Jack de buradaydı. Ayak izleri, Benny ve Nix'le karşılaştığı yere kadar gidiyordu. Çocukların mücadele ettiğini açık bir şekilde görebiliyordu. Yerde birkaç damla kan lekesi vardı. Başlarına gelecekleri daha önceden göremediği için kendi kendini yiyordu. *Bu geziye çıkmak yerine önden saldırıp tüm bunları engelleyebilirdim,* diye düşünüp kahroluyordu.

Masumların kanı benim yüzümden akacak, dedi kendi kendine.

Matthias Çetesi, Charlie'nin ölümünden sonra hareketlenmiş ve Tom'un ayrıldığını duyunca da saldırıya geçmişti. Tom, Vaiz Jack'in neden bu çeteye dâhil olduğunu bilmiyordu ama ikisi bir araya gelince yenilmesi çok zor bir rakip olmuşlardı. Mountainside'dakiler onları durdurmak için bir şey yapamazlardı. Bu, gün gibi ortadaydı. Onları başka kim durdurabilirdi ki? Sally mi? J-Dog ve Dr. Skillz mi? Kemikkı-

ran mı? Solomon Jones mu? Beyaz Ayı'ya karşı koyabilecek birçok savaşçı vardı ama bu, ancak hepsi bir araya gelirse olabilirdi ve bu, çok düşük bir olasılıktı.

Öfke ciğerlerini yakarken Tom, tüm vücudunun titrediğini hissedebiliyordu. Bağırarak istiyordu. Bir savaş narası atarak kılıcını çekmek ve otele gidip Beyaz Ayı'yı, Vaiz Jack'i ve diğerlerini öldürmek istiyordu. Bunu yaparsa kendini çok iyi hissedirdi. Ama bu bir intihar olurdu. Hem büyük ihtimalle Benny'yi, Nix'i ve Chong'u kurtarmazdı. Öfke, bazen savaşın harareti içinde gerekli bir müttefik olabilirdi ama aynı zamanda çok düzenbazdı. İnsan kolayca her şeyi yapabileceği yanılgısına kapılabılırdi.

Oraya girmeden önce sakinleşmeliydi. O yüzden gözlerini kapadı. Kardeşine ve diğerlerine tavsiye ettiği şeyleri kendi kendine mırıldanmaya başladı. "Akıllı savaşçı ol." Yavaşça nefes verdi ve karanlık düşünceleri zihninden uzaklaştırdı. Suçluluk, öfke, nefret ve korku gibi duygular insanı zayıf düşürürdü. Her nefes alışında, içini huzurla dolduran mutlu anlarını düşünmeye çalıştı. Benny ile olan geleceğini... Geçen yıl Benny'nin ondan nefret etmekten vazgeçtiği zamanları.... Nix'i kurtarmalarını, Lilah'yı bulmalarını, onları eğittiği anları. Güneşin altında onlarla birlikte gülüşmelerini. Akşam serinliğinde birlikte elmalı kek yemelerini...

Bunlar sıradan hatıralardı ama güçleri de sıradanlıklarında saklıydı. Birlikte geçirdikleri o neşeli anları ve Benny'nin saçma sapan şakalarını hatırladıkça Tom'un öfkesi hafiflemeye başladı. Benny ve Nix'in birbirlerine âşık olmalarını uzaktan izleyişini hatırladı. Sonunda öfkesi dağılıp bulutlara karıştı. Jessie Riley'ye, Nix'i koruyacağına dair verdiği sözü hatırla-

yınca da kararlılık, zihninde çelikten bir kule gibi yükseldi.

Gölgede durdu ve tekrar kendini buldu. İsteddiği ve ihtiyaç duyduğu Tom Imura buydu işte. Sonra derin bir nefes alıp uzun bir süre tuttu ve yavaşça geri bıraktı. Gözlerini açtı. Sonra kendisine bir söz verdi. “Bu, son iş. Sonrasında her şey bitecek. Bunu yaptıktan sonra Benny’yi ve çocukları alıp doğuya gideceğim.”

Tom kılıcını ayarladı; bıçaklarını ve tabancasını kontrol etti. Eğer biri onu bu hâlde görmüş olsaydı, kendisiyle ve dünyayla barışık bir insan olduğunu düşünürdü. Ve eğer birazcık akli varsa, nefreti kutsamak yerine sevgiyi korumaya çalışan bir adamın, tüm düşmanlarının arasında en tehlikelisi olduğunu anlardı.

Tom harekete geçti. Ardından âdeta karanlığın içine karışarak gözden kayboldu.

LOU CHONG BİR ÇIĞLIK İŞİTTİ. BİR SAVAŞ NARASI DEĞİLDİ BU. Tiz ve acı dolu bir çığlıktı ve ansızın sona erdi. Hemen ardından gülüşmeler ve bağırışlar yükseldi. Chong bunun ne anlam geldiğini biliyordu. Biri daha zombilere yenik düşmüştü.

Bu karanlık düşünce az kalsın, kollarında kalan son gücü de alıp götürecekti. Ancak Chong dişlerini sıkıp dayanmaya çalıştı. İki saattir Çekiç'in siyah borusuyla sert toprak duvarda oyuklar açmaya çalışıyordu. Bu çok zor bir işti. Duvarı oyabilmek için yere de ayaklarının sığabileceği kadar büyük oyuklar açması ve tekrar uzanıp yeniden vurması gerekiyordu. Kasları acıyordu ve kan ter içinde kalmıştı. Saatlerdir âdetâ çukurun tabanına gömülü hâlde duran ayakları soğuktan uyuşmuştu ve kolu da vurduğu her darbeye daha çok titrer olmuştu.

Ancak yılmadan devam ediyordu. Her seferinde acı, yorgunluk ve korku yüzünden yere yığılacak gibi olsa da zihninde canlandırdığı şeylerden güç alarak devam ediyordu. Ne başka bir zombiyle dövüştüğünü ne de buradan kurtulduğunu hayal ediyordu. Chong ısırıldığını ve öleceğini biliyordu.

Hayır, hayal ettiği şey, bal rengi gözlere ve kar beyazı saçlara sahip bir kızın güzel yüzüydü. Çılgın bir kızın yüzü. Vahşi ve acımasız bir kızın... Onu sevmeyen bir kayıp kızın yüzüydü.

Lilah'nın...

Eğer ölecekse bir savaşçı gibi ölecekti. Eğer Lilah, o zayıf, entelektüel Chong'u sevmemişse, belki yıllar önce kendisinin de yaptığı gibi Lunapark'tan kaçmaya çalışan ve bunu yaparken ölen Chong için kalbinde biraz olsun sevgi beslerdi.

Ve belki... Belki... Chong bu sırada, Lunapark'ta tutulan çocuklardan birkaçını kurtarabilirdi. Tıpkı, Benny, Nix ve Lilah'nın geçen sene yaptığı gibi. Eğer yolculuğa onlarla birlikte çıkamayacaksa ve birkaç saat veya birkaç gün içerisinde ölecekse, hiç değilse bunun bir anlamı olmasını istiyordu. Bir kez olsun bir işe yaramak istiyordu.

Uzandı ve az önce oyduğu deliğe parmaklarını daldırdı. Kendisini yukarı çekti. Bunu yaparken tüm kasları acıyla inliyor ama zihni vazgeçmiyordu. Çukurun kenarına ulaşmasına sadece bir metre kalmıştı şimdi.

Geriye yalnızca tek bir oyuk açmak kalmıştı.

TOZLU OLANIN KAPISI AÇILDI; MEZARCI VE BELALI İÇERİ GİRDİ. İki haydut, tavandan sarkan kablolar ve duvardaki deliğe baktı. Delik, eskisinden daha genişti. Kopmuş sıva parçaları ve tellerden oluşan bir yığın yerde duruyordu. Benny ve Nix, kireç tozuna bulanmıştı. İki adam gülmeye başladı.

“Siz iki salak ne yapmaya çalışıyorsunuz?” diye sordu Mezarıcı kahkahalarının arasında. “Buradan sıva yiyerek mi kaçmayı düşünüyordunuz?”

“Evet,” diye hırladı Benny. “Acıkmıştık.”

Belalı güldü, Mezarıcı ise elinin tersiyle Benny’nin yüzüne bir hamle yaptı. Bunu fark eden Benny ise onunla birlikte dönmüştü. Bu, Tom’un, alacakları darbenin şiddetini azaltmak için onlara öğrettiği bir hareketti. Böylece tokadın etkisini savuşturmuş oluyordu.

Mezarıcı ve Belalı birbirlerine baktı. “Göründüğünden daha sıkıymışsın, çocuk,” diye mırıldandı Mezarıcı Benny’ye dönerek. “Eğer çukurlardan sağ çıkarsan belki sen ve ben, ahırın arkasına gidip biraz dans edebiliriz. Bahse varım, dü-

şündüğünün yarısı kadar bile iyi değildir.”

“Sonraya sakla,” diye uyardı onu Belalı. Ardından odaya giren Vaiz Jack’e ve arkasındaki yaşlı adamdan daha uzun; Pembe Göz Charlie’den daha iri olan yabancıya baktılar.

Adamın yüzü erimiş gibiydi. Bir gözünün yerinde siyah bir delik vardı ve diğer gözü ise masmaviydi. Kutup ayısı postundan yapılmış ağır bir paltosu vardı. Benny bu adamı daha önce görmemiş olsa da kim olduğunu hemen anladı. Bu, Beyaz Ayı dedikleri adamdı.

“Demek Tom Imura’nın küçük kardeşi ve Jessie Riley’nin kızı bunlar,” dedi Beyaz Ayı sırtarak. “İkisi de birer yavru köpek kadar sevimli.”

Belalı ve Mezarıcı kıkırdarken Vaiz Jack pis pis sırttı. “Başlamadan önce onlarla iki çift sohbet etmek istersin diye düşündüm,” diye mırıldandı Vaiz.

“Ah, gerçekten isterim,” dedi iri adam ve odadan içeri girdi. Paltonun altına elde dikilmiş deri bir pantolon ve bir çift ayakkabı giymişti. Çıplak göğsünde de yanık izleri vardı. Boynuna deniz kabuğu, boncuk ve tüylerle bezenmiş en az bir düzine kolye ve bütün parmaklarına gümüş yüzükler takmıştı. Odanın ortasına kadar gelip tüm heybetiyle durdu. Diğer herkesi cüce gibi gösteren cüssesiyle orada durmuş, Benny’ye ve Nix’e bakıyordu. Yalnızca Vaiz Jack bu durumdan etkilenmemiş görünüyordu. İri adam Benny’ye ve Nix’e sırttı. “Siz ikiniz, benim kim olduğumu biliyor musunuz?”

“Beyaz Ayı,” dedi Nix.

“Doğru,” dedi iri adam. Duyduğu şeyin onu memnun ettiği her hâlimden belliydi. “Ama benim gerçekten kim olduğumu biliyor musunuz?”

Benny ve Nix başlarını iki yana salladılar.

“Ben, Çürük ve Harabe’nin ruhuyum. Ben, dünyayı kendisinden kurtarmak için yeniden dirilmiş bir şifacıyım. Ben, ateşten doğan ölümsüz Beyaz Ayı’yım.” Uzun bir süre boyunca Benny’ye ve Nix’e gözünü kırpmadan baktı ve ardından aniden kahkahalara boğuldu. Diğer adamlar da ona katıldı ve dördü birden uzun uzun güldüler. Benny ve Nix, bu adamların niye güldüğünü anlamamıştı. En sonunda Beyaz Ayı sağlam olan gözünün kenarındaki yaşları silerek sustu. “Tamam, tamam... Bu bir tür pazarlama olayıydı. Köylüleri heyecanlandırmak için söylediğimiz bir palavra. Çok da iş görüyor. Dünya böyle yalan yanlış bilgilerle dönüyor.”

“Sen neyden bahsediyorsun?” dedi Nix.

“Pazarlama stratejisi de diyebilirsin,” diye cevap verdi Beyaz Ayı. “Eğer bir iş yapıyorsan, iyi bir stratejin olmalı.”

Benny gözlerini kıstı. “Ne işi?”

“Çürük ve Harabe’nin baş haydutluğu,” diye cevap verdi Mezarıcı.

“Kesinlikle,” diye katıldı ona Beyaz Ayı. “Abin Tom’un ortalarından kaybolduğunu öğrenince, birkaç değişiklik yapmanın uygun olacağını düşündük. Mountainside, Haven ve diğer kasabalardaki saçma kuralları ortadan kaldırmanın zamanı geldi. Charlie de bunu yapmaya hazırды ama... Tom ortalardayken bunu yapmanın doğru olmayacağını düşünmüştü.”

“Çünkü Tom’dan korkuyordu!” diye çıkıştı Benny.

Beyaz Ayı’nın yüzündeki gülümseme bir an için kayboldu. “Zombi çukuruna girmek için dişlerine ya da gözlerine ihtiyacın yok, çocuk. Charlie hakkında bir şey daha söylersen,

seni zom–”

“Ayı,” dedi Vaiz sessizce. Yalnızca tek bir kelime etti ama bu, Beyaz Ayı’yı durdurmaya yetmişti. İri adam başını salladı ve derin bir nefes aldı.

“Tamam, tamam,” dedi. Ama o lanetli gözünü Benny’den ayırmamıştı. “Charlie, bu dünyada kimseden korkmazdı, seni küçük bok torbası. O, onurlu bir adamdı. Abine sadece saygı gösterirdi. Ondan korkmazdı. Anladın mı? Korku değil, saygı.”

Benny işleri daha da kötüleştirmek istemedi. O yüzden, “Tamam, anladım,” demekle yetindi.

Beyaz Ayı başını kısaca salladı. “Tom Imura bir baş belası olabilir ama o, aynı zamanda bir savaşçı. Ve ben de öyle olmadığımı iddia ederek yalan söyleyemem.”

Belalı ve Mezarıcı, adamın sözlerini onaylarcasına başlarını salladılar. Vaiz Jack bile başıyla onaylamıştı. “Ama Tom geliyor ve artık burası onu ilgilendirmez. Bu da demek oluyor ki eskiden Charlie’nin olan artık benim ve ben de onu geri alacağım. Burası için büyük planlarım var. Büyük planlar. İyi planlar. İşin en eğlenceli kısmını duymak ister misin?”

“Hım... Tabii,” dedi Benny.

“Bahse varım, aklımdakiler abinin de hoşuna giderdi.”

Nix hafifçe hırıldadı ama Beyaz Ayı onu duymadı.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Benny.

“İnsanlar uzun zamandır ölümlerden korkmuyor,” dedi Beyaz Ayı. “Yani Lazarus’un Çocukları’ndan.” Vaiz Jack’e kısa bir bakış attı ve Benny bir an için yaşlı adamın Beyaz Ayı’ya ayıplar gibi bir ifadeyle baktığını gördü. “Dünyayı onlarla

paylaşmamız gerekiyor ve burada herkes için yer var.”

“Paylaşmak derken?”

“Harabe’yi geri alacağız. Yapabildiğimiz kadarını. Ölülere buradan süreceğiz...”

“Başka yere yönlendireceğiz,” diye düzeltti Vaiz Jack.

“Tamam işte, onları bu dağlardan uzaklaştıracacağız. Yeni çitler inşa edecek, nehirleri ve vadileri savunma duvarı olarak kullanacağız. Ekilebilir arazileri geri alıp hayvancılık da yapacağız. Öyle kasabada yaptıkları gibi birkaç yüz hayvan değil ama on binlerce hayvan edineceğiz. Milyonlarca hektar araziye canlandıracağız. Makineleri tekrar kullanabilmenin bir yolunu bulacağız. Değirmenleri, fabrikaları, traktörleri ve biçerdöverleri tekrar kullanacağız. Belki işlerin yolunda gitmesini sağlamak için birkaç tane de tank.”

“Bu kadar işi kim yapacak?” diye sordu Nix şüpheyle.

Beyaz Ayı güldü. “Çitlerin ardında oturan bir sürü tembel insan var. Ben ve ekibim, yıllardır çalışıyoruz ve bütün riskleri biz alıyoruz. Artık diğerlerinin de kıçlarını kaldırmasının zamanı geldi.”

“Sen kölelikten bahsediyorsun,” dedi Nix.

“Kölelik değil,” diye itiraz etti Beyaz Ayı, masum görünmeye çalışarak. “Bu, ortak bir çalışma. Şimdi kullandığımız istihkak doları sisteminden farklı değil. Eğer karınları doysun istiyorlarsa çalışacaklar. Onlar çalışacak ve biz de onları koruyacağız.”

Benny, Vaiz Jack’e dönüp, “Peki, ya Lazarus’un Çocukları? Ben dünyanın artık onlara ait olduğunu söylediğini sanıyordum?” diye sordu.

Vaiz’in dudakları seğirdi. “Teoriyle pratiği birbirine karış-

tırma, evlat.”

“Bu ne demek?”

“Bu, ölülerin tarlaya ve temiz suya ihtiyacı yok demek,” dedi Beyaz Ayı. “Onlar, Tanrı’ya zaten ulaştılar. İhtiyaçları olan tek şey var olmak. O yüzden biz sadece onları bizim üzerimizden beslenmedikleri yerlere süreceğiz –yani yönlendireceğiz. Utah, Arizona ve New Mexico’yu kimsenin kullandığı yok. O lanet çöllere kimin ihtiyacı olur ki zaten? Onları orada tutacağız ve bu, kimsenin umurunda olmayacak.”

“Tanrı’nın istediği de bu yönde,” diye katıldı Vaiz Jack ve diğer iki haydut mırıldanarak, “Amen,” dedi.

“Milyonlarca...” Benny az kalsın zombi diyecekti ama kendini tuttu. “Milyonlarca ölüyü nasıl yönlendireceksiniz?”

“Bize fikri veren de ölülerin kendisi zaten,” dedi Beyaz Ayı. “Bir yıl önce toplu olarak hareket etmeye başladılar. Buna yığılmak da diyebilirsiniz.”

Nix, “Üşüşme mi?” diye sordu.

“Biz yığılmak deriz ama evet,” dedi Vaiz. “Bu da Tanrı’nın gizemlerinden biri işte.”

Beyaz Ayı başını salladı. “İlk olarak, Mexico’da ve Nevada’daki bazı kasabalarda başladı. Yıllardır hareketsiz duran ölüler bir anda hareket etmeye başladılar. Birçok yerleşim yeri bir anda onlarla doldu. Her şey geçen her hafta daha da kötüleşti. Veya iyileşti de diyebiliriz. Hangi açıdan baktığına bağlı. Bir şeyler içlerinden bazılarının yürümeye başlamasına sebep oluyor ve diğerleri de onları takip ediyor. Yüzlerce, bazen binlerce ölü aynı yöne hareket ediyor. Tuhaf,” dedi kıkırdarak. “Bu planın işe yaramasını sağlayacak tek şey, onları

nasıl hareket ettireceğimizi bulmamız.”

Benny gerildi. “Dün gece David Kardeş’in oraya ölüleri sen mi yolladın?”

“Ben yaptım,” dedi Vaiz Jack. “Beyaz Ayı’nın izcileri Tom’un oraya doğru gittiğini söylemişti. Ben de bazı müritlerimi oraya yolladım. Harikaydı, değil mi? Ben yedi bin tane saydım.” Sonra sırttan yüzü bir anda karardı. “Ve sonra sen, onları yaktın.”

Eyvah, dedi Benny’nin iç sesi. “Onu gördün, öyle mi?” diye sordu anlamsız bir gülümsemeyle.

“Ben her şeyi gördüm,” dedi Vaiz Jack. Gözleri tehlikeli bir ışıltıyla parlıyordu.

“Ben seni görmedim.”

“Çünkü bakmayı bilmiyorsun.”

“Öyle mi?”

“Ateş bana ulaşana kadar istasyonun çatısındaki katlanır koltukta oturuyordum. Lazarus’un Çocukları’nın dağdan inişlerini seyretmek için harika bir yerdi. Seni, bu sürtüğü ve o beyaz saçlı cadıyı oradan çıkarmalarını izlemek şahane olurdu. Sizin etlerinizle kendilerine güzel bir ziyafet çektiklerini görmek istiyordum.”

“Kendimi koruduğum için beni suçluyor musun gerçekten?” diye sordu Benny omuzlarını dikleştirerek. “Bir savaşçı olduğu için Tom’a saygı duyduğunuzu iddia ediyorsun ve saldırıya uğradığımda kendimi koruduğum için bana kızıyor sun... Biz size ne yaptık ki?”

Beyaz Ayı yanmış dudaklarını gererek onlara gülümsedi. “Bu yüzü görüyor musun? Lunapark’ı ateşe verdiği nde bunu bana Tom yaptı. Neredeyse beni öldürüyordu.”

“Tom sadece...”

“Şşt, çocuk,” diye araya girdi Vaiz Jack. Artık sırtıtmıyordu ve gülümsemeyen hâli çok daha korkutucuydu. “Beyaz Ayı’nın yüzü, onun yüzü. Savaşçıların yara izleri olur ve bu, onunla Tom arasında bir mesele. Bize kan borcunuz olmasının sebebi bu değil. Siz ikinizin, Tom’un ve o Lilah cadısının bize borçlu olmasının sebebi, Tanrı’nın kutsanmış topluluğu olan Lazarus’un Çocukları’nı hileyle kandırıp Charlie ve adamlarının üzerine yollamanızdır. Sadece bu suç bile etlerinizin kemiklerinizden ayrılmasına yeter.”

“Ama o...”

Beyaz Ayı ansızın öne çıktı ve Benny’yi yakasından tutup onu havaya kaldırdı. Doğrudan Benny’nin yüzüne konuşuyordu. “Charlie’yi sen öldürdün. Bunu anlamıyorum çünkü Charlie çok güçlü bir adamdı ve büyük bir savaşçıydı. Ama bir şekilde onu tuzağa düşürdün ve öldürdün. Sen!” Benny’nin yüzüne tükürdü. “Sen, benim abimi öldürdün.”

Benny şoka girmiş bir hâlde bakakaldı. “Ben... Ben...”

Beyaz Ayı onu çevirip duvara fırlattı. Nix adama doğru koşup üzerine atılmaya çalıştı ama Belalı ve Mezarıcı, onu kollarından yakalayıp geri çekti.

“İki gün önce kasabadan bir haber geldi,” dedi Beyaz Ayı zehirli bir fısıltıyla. “Benim diğer kardeşim Zak ve onun oğlu da ölmüş... Ve tahmin et, bu işin içinde yine kim var?” Benny’yi bir kez daha kaldırıp duvara çarptı. İnce kırılganlar, Benny’nin omuz ve kafa darbesiyle çatırdadı. “İki kardeşim de sen ve senin boktan abinle boktan arkadaşların yüzünden öldü. Biricik yeğenim öldü! Zak Junior öldü. Sen ve Judas’ın bu kızıl saçlı sürtüğü tarafından öldürüldü!”

Sonra Benny'yi odanın diğer tarafına fırlattı. Benny duvara çarpıp kalçasının üzerine yere yığıldı. Nix, kendini iki ödül avcısının kollarından kurtarıp Benny'nin yanına koştu. Benny sessizce öksürüp inliyordu. Sol kulağından ve alnından kan akıyordu.

Beyaz Ayı başlarında dikildi. Göğsü inip kalkıyordu ve yüzü nefretle kararmıştı. Daha kötü olansa Vaiz Jack'in yüzündeki ifadeydi. Gözlerinden ateş fışkırıyor ve aklını yitirmiş gibi onlara bakıyordu.

Bu, Benny'nin şimdiye dek gördüğü en korkutucu şeydi ve Nix'le birbirlerine sarılarak Vaiz'in odanın diğer ucundan seğirterek üzerlerine gelmesini izlediler.

"Siz, Charlie Matthias'ı öldürdünüz. Siz, Zachary Matthias'ı öldürdünüz," diye fısıldadı Vaiz Jack. Ve sonunda tüm dünyalarının alt üst olmasına sebep olacak dört kelime daha döküldü dudaklarından.

"Siz, benim evlatlarımı öldürdünüz."

Bu sözler, Benny'yi Beyaz Ayı'nın darbelerinden çok daha fazla sarsmıştı.

"Na... Nasıl yani?" dedi kekeleyerek.

"Sizin çekip gitmenize izin verirsem adalet nasıl yerini bulur?" diye sordu Vaiz Jack buz gibi bir sesle. "Bu dünyayı nasıl düzeltiriz sonra?"

Benny bir şeyler söylemeye çalıştı. Duyduklarını yalanlayacak herhangi bir şey... Ama Vaiz Jack doğrulup onlara arkasını döndü.

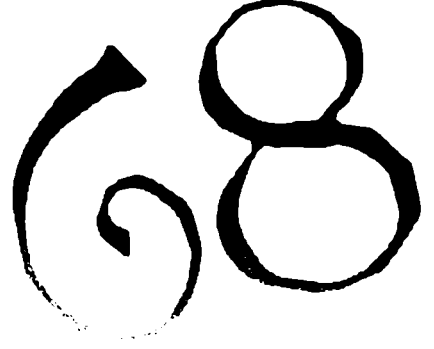
"Yeter! Bunları çukura götürün."

BEŞİNCİ BÖLÜM

EĞLENCE VE OYUNLAR

"Ölümü anlamak mı? Elbette.
Bu canavar seni aldığı anda olur."

— STEPHEN KING, KORKU AĞI

CHONG ÇUKURUN KENARINA UZANDI. BACAKLARI TİTRİYORDU. Dizleri tutulmuş, kasları pelte gibi olmuştu. İnsanlar uzakta bir yerde bağışıyor, alkış tutuyorlardı. Ama Chong birilerinin oraya gelmesinin an meselesi olduğunu biliyordu. Hiçbir zaman şanslı biri olmamıştı ve bahtına düşenin ne olduğunu çok uzun zaman önce öğrenmişti.

Uzandı ve parmaklarıyla çukurun kenarına asıldı. Ama toprak gevşekti. Kenarlar çentik çentik olmuş ve çukur dövüşünü izlemek için toplanan kalabalıkların ağırlığıyla hafifçe çökmüştü. Parmaklarını toprağa daldırdı. Yüzüne ve omuzlarına toprak dökölüyordu. Öksürüp ağına dolan toprağı tükürdü. Gözüne dolan toprağı temizlemek için de başını bir köpek gibi salladı.

Derken bir şey onu bileğinden yakaladı ve oldukça hızlı bir şekilde çukurdan yukarı çekti.

Tam bağırmak için ağızını açmıştı ki ikinci bir el ağızını kapadı.

Chong yakalanmıştı!

LİLAH, BİR AĞACIN ALTINA ÇÖMELİP YILDIZLARIN IŞIĞIYLA aydınlanan Lunapark'ı izlemeye koyuldu. İki saattir at sırtında ve zırhlı at arabalarıyla oraya gelen insanları seyrediyordu. Kasaba halkı ve Harabe'de yaşayan diğer insanlar... Z Oyunları'na katılmaya, zombi çukurlarındaki çocukların hayatları üzerine kumar oynamaya geliyorlardı. İçlerine mızrağıyla dalıp av olmanın nasıl bir duygu olduğunu onlara göstermek için can atıyordu. Buraya kadar Benny ve Nix'i bulmak ümidiyle gelmişti ama tek bulabildiği, onların ayak izleri olmuştu. Otelin önündeki boğuşmanın izlerini gördüğünde tutsak alındıklarından emin oldu.

Otelin kötü insanların eline geçmiş olması Lilah'nın canını sıkıyordu. Oysa Tom, buranın dinlenmek ve yolculuğa hazırlanmak için güvenli bir yer olduğundan emindi.

Bunu öğrendiğinde Tom ne yapacaktı? Acaba neredeydi?

Ve... Chong...

Yeşiladam ormanda ona bir harita vermiş ve oraya en çabuk ulaşabileceği yolu işaretleyerek, onu Wawona boyunca

uzanan arazinin kıyısına kadar götürmüştü. Ancak onunla birlikte gelmeyi reddetmişti.

“Büyük bir savaş olacak,” demişti Lilah. “Benimle gelmez misin?”

Yeşiladam hüznüyle gülümsedi. “Hayır, benim savaşla işim bitti. Savaşlar benden çok şey götürdü. Kendimi tekrar bulmam çok uzun zaman aldı. Bir daha asla savaşmayacağıma dair kendime söz verdim.”

“Ama... Sana ihtiyacım var.”

“Hayır, tatlım. Senin kendine ihtiyacın var. Onu kaybetmiştin ama sanırım şimdi yeniden buldun. Eğer gidip arkadaşlarına yardım etmeyi tercih ediyorsan bu senin seçimin, benim değil.”

Sonra onu alnından öpmüş ve ormana dönüp gözden kaybolmuştu. Lilah bir süre durup hışırdayan yaprakları izlemişti. Yeşiladam’ın gerçek mi yoksa okuduğu kitaplarm birinden fırlamış bir roman kahramanı mı olduğunu anlayamamıştı. Ardından kendisi de dönüp Lunapark’a doğru ilerlemeye başlamıştı. Bir düzine kadar muhafızı atlatıp çukurları ve çitleri geçerek en sonunda oteli yukarıdan gören bir yerde bu ağacı bulmuştu. Burası, onun ve kardeşi Annie’nin dövüşmeye zorlandığı Lunapark’tan farklıydı. Farklı olsa da aynıydı.

Birkaç dakikalığına neler yapabileceğini düşündü. Yeşiladam’a itiraf ettikleri ve adamın ona söyledikleri arasında gidip geldi. Yeşiladam’ın sesi, arenada bağırان adamdan daha yüksek bir sesle zihninde dönüp duruyordu. Ama Yeşiladam çok daha nazik bir ses tonuyla, çok daha anlaşılır bir ifadeyle konuşuyordu.

Bak, küçük kardeşim, demişti Yeşiladam. Ne tür seçimler yap-

muş olursan ol, bunlar seni sen yapmaz... Asıl mesele şu; şimdi neyi seçiyorsun?

Orada öylece dururken Lilah, aslında kendi geleceğine bakıyordu. Benny, Nix, Chong ve Tom olmazsa her şey anlamını yitirirdi. Pekâlâ mağarasına dönüp yaşamaya devam edebilirdi ama artık böylesi bir hayat, gerçek anlamda bir yaşam olmadığını biliyordu. Tekrar o yalnız günlerine döneceğini düşününce aklını yitirecek gibi oluyordu.

Arkadaşları orada, aşağıda bir yerlerdeydi.

‘Arkadaş’ ona ne kadar da yabancı bir kelimeydi aslında. Kitaplarda binlerce kez karşılaşmıştı bu kelimeyle. Ama Annie ve George öldüğünden beri bu hissi hiç duyumsamamıştı. Sonra Benny onu aramak için gelmişti. Tom da öyle. Benny ve Nix, onu kabul etmiş ve bağırılarına basmışlardı. Onu kendi evlerine, kendi kasabalarına getirmişlerdi. Lilah’ı Chong’la tanıştırmışlardı ve çocuk ona âşık olmuştu.

Lilah gözlerini sildi. Peki, o böyle bir nezakete, böyle bir cömertliğe karşılık ne yapmıştı? Acımasızca davranıp tehditler savurmuştu sürekli. Üstelik Vaiz Jack’in onları takip ettiğini görmesine rağmen arkadaşlarını uyarmamıştı. Ağzından çıkacak tek bir kelime, tüm bu kâbus dolu anın yaşanmasının önüne geçebilirdi. Mızrağını bir kez savurmuş olması bile arkadaşlarının bu tuzağa düşmelerini engelleyebilirdi. Ama o, bunu yapmamayı tercih etmişti ve şimdi, yaptığı seçimin bedelini ödüyordu.

O zaman söyle bana... Şimdi neyi seçiyorsun?

Lilah bunu saatlerce düşünmüştü. Şimdi ne yapmak istediğini biliyordu. Gülümsedi. Artık harekete geçmek için hazırды.

70

ADAMLAR BENNY'Yİ VE NIX'I DIŞARI ÇIKARDI. OTEL'DEN DIŞARI çıktıklarında antik Roma sirklerinin modern ama tuhaf bir versiyonuna adım atmış gibi bir hisse kapıldı ikisi de. Otelin arkasındaki alanda iki yüzden fazla insan toplanmıştı. Kalm tahtalar ve borulardan tribünler inşa edilmişti. Tribünler gü-lüşen, bağırان ve alaycı kahkahalar atan seyircilerle tıklım tıklım dolmuştu. Sahne, uzun direklere yerleştirilmiş meşalelerle aydınlatılmıştı. Meşalelerin alevleri seyircilerin gözlerinden yansıyor ve ortama gerçeküstü bir hava veriyordu. Sahnenin üç tarafı dip dibe park edilmiş zıhlı araçlarla kapatılmıştı ve önlerinde Wawona Oteli'nin arka duvarı uzanıyordu. Sağ tarafta, iki tribünün arasında kapı kısımları kapatılmış koca bir sirk çadırı duruyordu. Çadırın önünde muhafızlardan oluşan uzun bir kuyruk vardı ve tepesinde de büyük, kırmızı harflerle 'İNAN' yazıyordu.

Benny amfide çıplak toprağa kazılmış yedi büyük çukurla olduğunu görebiliyordu. Nix'le birlikte birinci çukurun kenarına doğru sürülürken kalabalık bağırان, gülüyor ve müstehcen espriler yapıyordu. Bıçaklar, kılıçlar ve mızraklar

kuşanmış bir düzine muhafız vardı. Benny hiç ateşli silah görememişti. Böylesi kalabalık bir alanda ateş açılmasından mı korkuyorlardı? Yoksa başka olaylar mı dönüyordu?

“Bu kadar insan nereden gelmiş?” diye fısıldadı Nix Benny’ye doğru eğilerek. “Kim bunlar?”

Benny başını iki yana salladı. “Bilmiyorum. Diğer kasabalardan veya yerleşmelerden geliyorlardır belki. Ödül avcılarının aileleri...” Kalabalıktan birkaç kişiyi tanıyınca sesi kısıldı. Sadece ödül avcıları değil, Mountainside’den gelenler de vardı.

On beş metre kadar ötede, su deposunun yanındaki ahırın sahibi Bay Tesh duruyordu ve sirk çadırının olduğu tarafta da Barbara Sultan ve kocası vardı. Bunlar, mısır yetiştiricisiydi. Lisedeki beden eğitimi öğretmenini bahisçiyle konuşurken gördü ve onun biraz ilerisinde, Main Sokağı’ndaki hububat dükkânının sahibi olan kadın vardı. Benny kadını Nix’e gösterdiğinde Nix nefessiz kaldı.

“Bu, Bayan Rosenbaum!”

Kadın onlarla göz göze gelince boyalı dudaklarındaki gülümseme bir an için kayboldu. Sonra yanındaki adamın kulağına eğilip bir şeyler söyledi ve ikisi birden kahkahalara boğuldu. Bu çılgınlıktı. Burada sadece yabancılar yoktu, tanıdıkları insanlar da vardı. Her gün gördükleri insanlar... Buraya nasıl geldiklerini merak etti. Kim bilir, o iğrenç arzularını saklamak için ne yalanlar ne bahaneler uydurmuşlardı?

“Hepsinden nefret ediyorum!” diye hırladı Nix inanılmaz bir vahşilikle. Pembe Göz Charlie’nin babası ve kardeşi tarafından alıkonulduklarını öğrendiğinden beri patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Gözleri keskin bir ışıltıyla dolmuştu ve el-

leri fena hâlde titriyordu.

Lütfen beni şimdi bırakma, diye yalvardı Benny sessizce. Ama elini tutmak için uzandığında Nix sinirli bir şekilde yanından uzaklaştı. Mars'tan gelen bir yabancıymış gibi ona baktı sonra.

Kalabalığın uğultusu bir anda değişti. Vaiz Jack ve Beyaz Ayı, mağrur birer kral edasıyla amfinin ortasına doğru yürüdüler. Kalabalık bir anda alkışlamaya başladı. Beyaz Ayı, o koca ellerini havaya kaldırıp sallayarak kalabalığı daha da coşturdu.

Nix tekrar Benny'ye yaklaşıp, "Komik bir şeyler duymak ister misin?" diye sordu.

"Hımm... Elbette, Nix," dedi Benny dikkatle. "Espri yapmak için harika bir zaman."

Nix'in gözleri cam gibi parlıyordu ve çenesiyle Beyaz Ayı'yı işaret ederek, "Aslında planını beğendim," dedi.

Benny neredeyse gülümseyecekti. "Elbette. Köle işçi çalıştırma kısmı dışında." Ardından kalabalığı işaret etti. "Bakalım, Beyaz Ayı onları zombileri kovalamak ve çit yapmak konusunda zorladığında da bu kadar neşeli olabilecekler mi?"

"Kes sesini!" diye gürledi Mezarıcı onları tekrar iterken.

Vaiz Jack kollarını kaldırıncaya kalabalık aniden sessizliğe gömüldü. O kadar sessizlerdi ki Benny yanan meşalelerin çıtırtısını ve sirk çadırının rüzgârda hışırdayışını duyabiliyordu.

"Kardeşlerim," diye söze başladı Vaiz Jack, derinden gelen güçlü bir ses tonuyla. "Bu kutsal günde, bu kutlu etkinliğe katıldığınız için teşekkür ederim. Tanrı'nın kudreti üzerimiz-

de olduğu sürece bugün unutulmayacaktır. Eski zamanlarda olduğu gibi bu oyunları önemli bir hadiseyi kutlamak için düzenledik. İnsanlık tarihinde yeni bir sayfa açıyoruz. Cennetin yeniden inşa edilişinin ve kutsanışının anlatıldığı yeni bir kutsal kitaba başlıyoruz.”

İnsanlar birbirlerine garip garip bakmaya başladı. Vaizin sözlerinin nereye varacağını merak ediyorlardı.

“Bu kutlu günü, sadece ailem ve arkadaşlarımla değil,” – bu kısımda Beyaz Ayı’yı ve sonra kalabalığı işaret etti– “cemaatimle de paylaşmak istedim.”

Kalabalığın arasından fısıltılar yükselmeye başladı.

“Cemaatimden, bu cenneti paylaşmaya hazır olduğumuzu göstermek için bize katılmalarını, barışın ve kardeşliğin bu yeni çağını bizimle beraber kutlamalarını istedim. Yeni Cennet’in İlk Kilisesi’nin üyelerine hoş geldiniz diyelim!”

Kalabalık alkışlamaya başladı ve çadırın yanındaki muhafızlar çadırın kapılarını açtı. İnsanlar, içeride katlanır sandalyelere oturmuş yüzlerce kişiden oluşan bir topluluk görünce, partiye katılan daha fazla insan olduğunu düşünüp daha büyük bir şevkle alkışlamaya başladı.

Bir süre sonra, uzak köşedeki aptal bir sarhoş dışında insanlar birer ikişer alkışlamayı kesti. Sonunda sarhoş adam da alkışı bıraktı. Tüm amfiyi saran uzun bir sessizlik oldu. Benny, Nix’in tamamen gerildiğini hissediyordu. Kendi kalbi de güm güm atmaya başlamıştı.

Sonra aniden bir kadın çığlık attı ve kalabalık bir anda ayağa kalktı. İnsanlar çadırdaki cemaatten uzaklaşmaya çalışıyordu. Muhafızların hepsi bir anda insanları itmeye, vurmaya ve onlara bağırmaya başladı. Vaiz Jack hâlâ olduğu yerde,

kollarını havaya kaldırmış bir hâlde dikiliyordu ve yüzünde, duyduğu büyük mutluluğun kanıtı olan gülümsemesi vardı.

Benny korkuyla etrafına bakıyordu. Çadırdaki en az beş yüz sandalyelik bir sıra vardı ve her bir cemaat mensubu ayaklarına ve göğüslerine sarılmış beyaz iplerle sandalyelere bağlıydı. Debeleniyor ve iplerle boğuşuyorlardı. Ama yalnızca iplerden kurtulmak için değil... Aynı zamanda insanlara saldırmak için...

Cemaat tamamen zombilerden oluşuyordu.

"Aman Tanrım!" diye inledi Nix. Hemen sonra geriye çekilmeye çalıştı ama Mezarıcı onu omzundan yakaladı. Benny de olduğu yere çakılmıştı, hareket edemiyordu.

Beyaz Ayı, ayı postundan yapılmış paltosuyla ortaya geldi ve bir pompalı tüfek çıkarıp gökyüzüne doğrulttu. Sonra tetiği çekti. Şiddetli bir gürültü koptu.

Herkes donup kalmıştı.

"Oturun!" diye gürledi Beyaz Ayı, tüfeğin kurma kolunu çekip bırakarak. Kalabalık anlık bir kararsızlık yaşasa da ona itaat etti. O anda zombilerin kalkamadıklarını ve kimseye saldıramadıklarını gördüler. Birkaç kişi koltuğuna geri döndü. Sonra birkaçı daha... İki dakika içinde herkes yerine oturmuştu. Vaiz Jack ve Nix dışında kimse gülümsemedi.

"Yüzlerindeki ifadeyi gördün mü?" diye kıkırdadı Nix. Benny o anda kızın, aklının sınırlarında dolaştığını anladı.

Vaiz Jack ellerini kaldırdı. "Sakin olun! Lazarus'un Çocukları bağlı hâlde... Hepimiz güvendeyiz ve huzuru ancak bu şekilde sağlayabiliriz."

Her kafadan bir ses çıkıyordu ama herkes yavaş yavaş ko-

nuşmayı bırakıp Vaiz Jack'e bakmaya başladı.

"Bu gece, bir kutlama gecesi olacak. Bugün buraya bunun için geldiniz!" Vaiz Jack hafifçe dönüp bir eliyle Benny'yi ve Nix'i, diğer eliyle de çukuru işaret etti.

Kalabalık bir süre daha sessizce kaldı. Ardından alkışlar ve bağırışlar yükselmeye başladı.

"Lanet olsun!" dedi Benny.

Beyaz Ayı bir dakika boyunca alkışları dinledi sonra ellerini aşağıya doğru sallayarak kalabalığı susturdu. "Eski zamanlarda," diye söze başladı en az babası kadar güçlü ve sarsıcı bir ses tonuyla. "Ağır suçlar işleyenler, halkın huzurunda cezalandırılırdı."

Alkışlar tekrar başladı.

"Ya da halk tarafından aşağılanırlardı."

Bu sözün üzerine daha şiddetli bir alkış koptu.

"Ama bizler, medeni insanlarız."

Alkışlar ve gülüşmeler duyuldu. Herkes sırada neyin olduğunu biliyordu. Herkes neler olacağının farkındaydı.

"Benim babam, kutsal bir adam. Ve o, cennetin de cehennemnin de bu dünyada olduğunu söylüyor. Lunapark da bu dünyanın Araf'ı."

Arka sıralardan biri ayağa kalkıp, "Şükürler olsun!" diye bağırdı.

Benny göğsünde büyük bir öfkenin yükseldiğini hissetti. Dindar biri sayılmazdı ama o bile bu olanların hiçbir dinde yeri olmadığını biliyordu. Vaiz Jack bunlara gerçekten inancak kadar sıyırmış olabilirdi ama Beyaz Ayı, bu durumu kendi çıkarları için kullanıyordu.

Bir süre sonra Beyaz Ayı tekrar gürledi. "O yüzden bu Araf, günahkârlar için bir arınma şansı olacak. Yeni Cennet'in bir parçası olma şansına erişecekler."

Benny'nin muhafız olduğunu düşündüğü biri 'Yeni Cennet' ilahisini söylemeye başladı ve ardından tüm kalabalık büyük bir şevkle ilahiye eşlik etmeye başladı. Ne de çabuk inanmışlardı. *Koyunlar*, diye geçirdi Benny içinde. *Bunlar sadece bir avuç koyun.*

Nix sesli gülmeye başladı ama kahkahalarını sadece Benny duyabiliyordu. Bu da onu en az Beyaz Ayı'nın sözleri kadar çok korkutuyordu.

"O yüzden bu gece, babam ve ben bunu size göstereceğiz. Yeni bir yasa belirleyeceğiz ve ona ilk uyanlar da biz olacağız!"

"Anlat bize, Beyaz Ayı!" diye bağırdı biri ve kalabalık da ona eşlik etti.

Beyaz Ayı, Benny'yi ve Nix'i işaret etti. "Burada iki günahkâr var. İki katil. Onlar, Charlie Matthias'ın kampına saldırdılar. Sizler Charlie'yi biliyorsunuz. Onu iyi ve dürüst biri olarak tanıyorsunuz." Benny alkışların yeterince coşkulu olmadığını fark etmişti. En azından çıkan ses oldukça yüksekti. "Onlar, benim kardeşimi öldürdü ve birkaç gün önce de kardeşim Zak ve onun oğlunun öldürülmesine yardım etti. Elllerinde benim ailemin kanı var!"

Kalabalık iyice coşmaya ve, "Kana kan," diye bağırmaya başladı.

İşte geliyor, diye düşündü Benny ve kendini, olacaklara hazırladı.

Beyaz Ayı kalabalığı bir kez daha susturdu. “Duyun sesimi! Bunlar artık zombi çukuru değil ve onları bu şekilde anmak artık yasak. Bundan böyle ‘Yargı Çukurları’ diyeceğiz onlara. Günahkârlar, günahlarıyla yüzleşmek için oraya inecekler ve kimin haklı olduğuna Tanrı karar verecek. Eğer sanık masumsa veya gerçek bir tövbekârsa, o zaman çukurdan yara almadan kurtulacak. Şayet öyle değilse...”

Kalabalık sessizce bekledi.

“...o hâlde Lazarus’un Çocukları onların etiyle kendilerine bir ziyafet çekecekler!”

Kalabalık âdeta çılgına dönmüştü. Benny uzun uzun baktı. Belki de bazıları bu saçmalıklara inanmaya başlamıştı bile. Ya da bunlar da oyunun bir parçasıydı. Herkes kendini tamamen kaptırmıştı.

En az babası kadar iyi bir şovmen olan Beyaz Ayı, bir elini havaya kaldırıncı nefesler tutuldu. Diğer eliyle Benny’yi ve Nix’i işaret etti. “Zamanı geldi!” diye bağırdı. “Onları Yargı Çukuru’na atın.”

Mezarıcı ve Belalı, onları çukura itmeden hemen önce Benny’nin kafasından geçen son cümle, ‘*Lanet olsun*’ oldu.

Sonra Nix’le birlikte karanlığın içine düştüler.

CHONG ONU ÇUKURDAN ÇIKARAN ELLERLE MÜCADELE ETMEYE çalıştı ama adam onu daha da sıkı sararak, "Chong, benim!" dedi fısıltıyla.

Chong çarpınmaktan vazgeçince adam onu serbest bırakıp kenara çekildi.

"Tom!" diye seslendi Chong ama Tom uzanıp eliyle onun ağzını kapattı.

"Şışt!"

Chong başını salladı. "Beni nasıl buldun?" diye sordu fısıldayarak.

Tom çabucak Benny, Nix ve Lilah'dan nasıl ayrıldığını ve Çift Bıçaklı Sally'yle karşılaşmasını anlattı.

"Ben... Ben çok üzgünüm, Tom."

"Şimdi bunun sırası değil. Senin hata yapmandan çok daha önemli şeyler dönüyor burada, çocuk. Ama öyle bile olsa," Chong'un göğsüne sertçe vurdu, "bunu sakın bir daha yapma. Bundan sonra söylediklerimi harfiyen yerine getireceksin. Anladın mı beni?"

“Kesinlikle anladım.”

Kahkahaların ve alkışların sesi çok daha güçlüydü şimdi. Sesler, dip dibe park edilmiş arabaların arkasından geliyordu. Bulundukları yerde birkaç zombi çukuru vardı ama Tom esas oyunun diğer tarafta olduğunu düşünüyordu.

“Benny ve Nix buralarda bir yerde,” dedi Tom, “ve nerede oldukları konusunda içimde kötü bir his var.”

Kalabalık, söylediklerini onaylarcasına şiddetle alkış tuttu.

“Ne yapacağız?”

“İlk önce sana bir bakalım. Oldukça hurpalanmış görünüyorsun. İyi misin?”

Chong’un cevap vermesi uzun sürünce Tom onu hemen ışığa çekti.

“Söyle bana,” dedi sertçe.

Chong döndü ve ona omzunu gösterdi. “Isırıldım.”

Tom bir an için gözlerini kapattı ve çukurun kenarına doğru eğildi. “Ah, çocuk... Lanet olsun!”

“Çukurda. Beni dövüştürdüler. İki kez... Kazandım. Ama ısırıldım.”

“Bu ne kadar zaman önce oldu?”

“Bilmiyorum. Beş, altı saat. Tam olarak söyleyemem.”

Tom düşünceli şekilde ona baktı. “Nasıl hissediyorsun? Hiç kustun mu? Çift görüyor musun? Eklemlerinde ağrı var mı?”

“Sadece biraz başım dönüyor.”

Tom tekrar ısırığa baktı. “Şimdiye kadar bazı belirtiler gösteriyor olman gerekirdi.”

“Sence ne kadar vaktim kaldı?”

“Bilmiyorum,” dedi Tom. “Herkeste farklı oluyor.”

Chong bunun doğru olduğunu biliyordu. Bazı insanlar hemen hasta oluyorlardı. Bazılarınıninkiyse bir gün kadar sürebiliyordu.

Ama sonu hep aynı oluyordu. Salgının yayılma oranı yüzde yüzdü. Şimdiye dek kurtulan olmamıştı.

Binanın arkasından Vaiz Jack’in konuşma yaptığını duyabiliyorlardı.

“Diğer tutsakları gördün mü?” diye sordu Tom.

Chong başını iki yana salladı. “Hayır, ama insanların onlardan bahsettiğini duydum. Başka çocuklar da olmalı. Otel-deler sanırım.”

“O zaman Benny ve Nix de orada olmalı. Vaiz Jack onları da yakalamış.”

Chong, Tom’un koluna dokundu. “Bilmen gereken bazı şeyler var. Çukurdayken Beyaz Ayı’yı biriyle konuşurken duydum. Vaiz Jack olduğuna oldukça eminim. Beyaz Ayı Charlie’nin kardeşiymiş ve o... O, Vaiz Jack’e *baba* diyordu.”

Tom, Chong’un kolunu tuttu. “Vaiz Jack, Pembe Göz Charlie’nin babası mı yani?”

“Biliyorum... Bu çok fena ama kulağa mantıklı geliyor.”

“Bu çok kötü, çocuk.”

Chong batıya doğru döndü. “Tom, Lilah nerede?”

Tom başını iki yana salladı. “Ben... onun nerede olduğunu bilmiyorum. Benny ve Nix’le birlikte de olabilir başka bir yerde de.”

Başka bir yer, hiçbir şey ifade etmiyordu onun için.

Chong dudaklarını yaladı. "Şimdi ne yapacağız?"

Tom ona bir bıçak verdi. "Gidip Benny'yi ve Nix'i bulacağız."

BENNY VE NIX KARANLIĞIN İÇİNE DÜŞTÜ. İKİSİ DE BAĞIRMAMIŞTI. Benny çok öfkeliydi. Nix de öyle... Ama Benny onun ne hissettiğini bilmiyordu. Karanlık onları yutarken Nix'in güldüğünü duyduğunu sanmıştı. Bu uzun düşüşün berbat bir çarpmayla sonlanmasını bekliyordu ama ayağı yumuşak bir yere denk geldi. Düştü, sekti ve döndü. Ardından toprakla buluştu. Sonra Nix'in de sekerek yere düştüğünü duydu.

Çukur, etrafı görebilecekleri kadar aydınlıktı. Benny acı içinde ayağa kalkınca, düşüşlerini yavaşlatmak ve bacaklarının kırılmasını önlemek için çukurun tabanına eski yataklar yerleştirilmiş olduğunu gördü.

"Ne kadar da düşünceliler," diye fısıldadı Nix.

"Bizi pek umursadıklarını sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu Nix alay edercesine.

"Demek istediğim, bunun sakatlanmış zombileri izlemekten daha zevkli olacağını düşündükleri için yapmışlardır."

"Gerçekten mi?" diye sordu Nix tekrar.

Ayağa kalkıp etraflarına bakındılar. Işık çok yeterli değildi

ama ortalıkta zombi falan görünmüyordu. Çukurda altı farklı yöne açılan tüneller vardı.

Beyaz Ayı, yüzünde korkunç bir ifadeyle sırtarak çukurun kenarına çömeldi. "İşte kurallar," diye gürledi. "Eğer dikkat ettiyseniz bunun normal bir çukur dövüşü olmadığını fark etmişsinizdir. Orada bazı tüneller görüyorsunuz. Her birinde sizi bekleyen sürprizler olacak. Bazılarının sonunda ölümü bulacaksınız. Gerçek anlamda ölümden bahsediyorum. Orada yalnız olmayacağınızı da anlamış olmalısınız."

Benny, Nix'in tekrar, "Gerçekten mi?" diye sormasını bekledi ama Nix dilini tuttu. O yüzden dalga geçen kişi Benny oldu. "Yoksa bu bir zombi çukuru mu? Ah, evet, bunu anladık sanırım."

"Sözlerine dikkat et, çocuk," diye çıkıştı Beyaz Ayı.

"Gerçekten mi?" dedi Benny. Dalga geçmek hoşuna gitmişti. "Yoksa ne yaparsın? Bizi dövüp zombi çukuruna mı atarsın?"

Beyaz Ayı cevap vermedi. Görünen o ki Benny'ye biraz olsun hak vermişti.

"Bize kurallardan bahsediyordun," dedi Nix.

"Evet, haklısın, küçük kız. Babam oraya bir kilise çanı yerleştirdi. Bulması kolay değil ama orada. Onu bulup çalabilirseniz çukurdan çıkabilirsiniz."

"Ne zamana kadar?" diye sordu Nix. "Yarınki oyunlara kadar mı? Ertesi güne kadar mı? Yoksa biz ölene kadar mı?"

"Hayır. Bu, gerçek bir anlaşma. O çanı çalarsanız sizi oradan çıkarıp serbest bırakacağız. Size silah ya da para verecek değiliz elbette ama özgürce çıkıp gidebileceksiniz buradan."

Nix etkilenmiş gibiydi. Hızlıca Benny'ye döndü. "Sence doğru mu söylüyor?"

"Sanırım," dedi Benny sessizce. "Kaybedecek neyi var ki? Eğer ölürsek, Vaiz Jack bizim birer günahkâr olduğumuzu kanıtlamış olacak. Eğer kazanır da gitmemize izin verirlerse de Vaiz Jack ve Beyaz Ayı, sözlerinin güvenilir olduğunu göstermiş olacaklar. Yani her türlü kârdalar."

Nix dudaklarını ısırdı. Benny ona yaklaşıp yanağına dokundu.

"Hey... Sen iyi misin? Yani bu sorduğum en aptalca soru ama demek istediğim..."

Nix gözlerini kırpıp gülümsedi. Artık geri dönmüştü. Nix yine o güçlü, zeki ve çılgın hâliyle karşısındaydı. Benny'yi yakalayıp sıkıca sarıldı ve duygu dolu bir fısıltıyla, "Burada ölmek istemiyorum, Benny," dedi.

"Hey!" diye bağırdı Beyaz Ayı. "Siz iki aşk böceğinin işi bittiyse devam edebilir miyiz? Bunu izlemek için çok para ödedi insanlar."

Benny ve Nix aynı dönüp Ayı'ya bir hareket çekti. Beyaz Ayı kahkaha atınca kalabalık alkışlamaya başladı.

Benny, Nix'i bırakmadan, "Bunu yapabiliriz. Çanı bulup buradan kurtulabiliriz," diye fısıldadı.

"Akıllı savaşçı," dedi Nix.

"Akıllı savaşçı," diye tekrar etti Benny.

"Hey!" diye bağırdı Nix. "Bizim silahımız ya da ona benzer bir şeylerimiz olması gerekmez mi?"

Vaiz Jack çukurun kenarından başını uzattı. "Lazarus'un Çocukları silah taşımaz. Ama yine de Tanrı'nın inayetiyle sa-

vaşıyorlar. Onlara karşı sizi avantajlı kılmak doğru olur mu?"

"Tamam," dedi Benny. "O zaman biz de bizimle aynı boyutlarda ve yaşlarda iki zombiyle karşılaşacağız."

Vaiz Jack'in yüzündeki gülümseme gerçekten iğrençti. Onun o pis sırtışı ve kırpışan mavi gözleri; kokmuş, çürümüş ve doğaya aykırı olan her şeyin bir temsiliydi sanki.

"Sizin gerçek silahlarınız, dualar ve tövbeler olacak," dedi ve geri çekildi.

Ardından çukurun kenarlarını başka yüzler doldurmaya başladı. Kenarlardaki deliklere meşaleler yerleştirildi ve meşalelerin ışıkları çukurun dibinde sarı gölgeler oluşturmaya başladı.

Nix aniden Benny'yi kolundan yakalayıp sarstı. Gölgele-
rin hareket etmeye başladığını görmüştü. Karanlık tünellerin
içinde sallanarak ilerlemeye çalışan siluetler vardı. Sonra ya-
şayan ölülerin o doyumsuz iniltilerini duydular.

73

CHONG GÖLGEDE DİKİLDİ VE TOM İMURA’NIN OTELİN VERANDASINA doğru ilerleyişini izledi. Verandada iki muhafız vardı ve ikisi de pompalı tüfek taşıyordu. Tom basamaklara varınca ikisi de gerildi. Muhafızlardan biri en üst basamakta eliyle durmasını işaret etti.

“Eğer oyunlar için geldiysen dönüp arka tar–”

Bunlar son sözleri olmuştu. Chong, Tom’un ellerinin hareket ettiğini bile görmemişti. Tek gördüğü, parlak çeliğin havada savruluşu oldu. Sonra iki adam da aynı anda yere yığıldı. Otelin kapısı ve duvarları kana bulanmıştı.

Chong daha önce böyle bir şey görmemişti. Bunun böyle olması gerektiğini içten içe biliyordu ama bu işte yanlış bir şeyler vardı. Bu adamlar Lunapark’ın bir parçasıydılar ve çocukların orada zorla dövüştürülmesine yataklık ediyorlardı. Yine de hayatları göz açıp kapayıncaya kadar son bulmuştu. Tom, *chiburi* denilen bir bilek hareketiyle kılıcındaki kanı temizledi. Kılıç, az önce iki insanın canını almamış gibi pırıl pırıl parlıyordu.

Tom basamaklara kadar gelen Chong'a döndü. Üzgün görünüyordu. "Bunu görmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm, Chong."

"Ben de," dedi Chong. "Ama sanırım başka bir şansımız yoktu."

"Benny'yi ve Nix'i kurtarmak istiyorsak öyle."

Tom kolunu Chong'un sağlam olan koluna koydu. "Beni dinle. Dünyada iyi insanlar da var. İşler ne kadar kötüye giderse gitsin bunu sakın unutma. Dünyada kötülerden çok iyiler var."

Chong buna bir karşılık vermedi. Çaktırmadan omzundaki yaraya dokunup, "Onları susturmayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır. Şimdi yardım çağırmamız gerek. Bırakalım dolaşıp ortalığı karıştırsınlar. Eğer vaktimiz kalırsa onlarla sonra ilgileneceğim. Şimdi Benny, Nix ve Lilah'yı bulmamız gerekiyor."

"Umarım o iyidir," dedi Chong. Onlar demek yerine o dediğinin farkındaydı. Ama Tom, buna pek aldırmamıştı.

"İşlerin istediğin gibi gitmemesine üzüldüm," dedi Tom. "Ama ne yaparsa yapsın... Daha kolay olmazdı."

Chong cevap vermedi.

Tom sessizce ön kapıyı açıp içeri girdi ve bir anda durdu. Gözleri kocaman açılmıştı. Onu takip ederek içeri giren Chong'un tepkisi de aynı oldu. Odanın bir tarafı silahlar, mühimmat ve patlayıcılarla doluydu. Diğer tarafta da yüzlerce silah, tabanca ve tüfek duvardaki büyük çivilere asılmıştı. Her birinin tetiğinde küçük etiketler bulunuyordu.

"Bunlar da ne?" diye sordu Chong fısıltıyla.

Tom etrafa kulak kesildi. Ses yoktu. Sonra yeni tüfeklerden birinin kabzasına dokundu. "Büyük ihtimalle askeri üslerden birini yağmalamışlar," dedi.

Chong daha eski gibi görünen silahları gösterdi. "Peki ya bunlar?"

"Yüksek olasılıkla Lunapark'a gelenlerin silahlarını alıyorlar. Bunu eskiden de yapıyorlardı. Bahisler yüzünden insanların birbirini öldürmelerini istemiyorlar." Eğildi ve küçük etiketlerden birkaçını okudu. "Lanet olsun."

"Ne oldu?"

Tom silahlardan birini gösterdi. "Etiketi oku."

"Lucille Flax." Chong bakakaldı. Kafası karışmış gibi bir hâli vardı. "Anlamıyorum, Bayan Flax benim..."

"...Matematik öğretmenin. Biliyorum. Burada üstünde Adrian Flax yazan bir tane daha var. O da onun kocası."

"Bir dakika," dedi Chong. "Onların burada olduklarını mı söylemeye çalışıyorsun? Benim matematik öğretmenim ve onun kocası Lunapark'a mı gelmiş?"

"Başka ne olabilir?"

"Bu hiç mantıklı değil! Onlar, normal insanlar... Bayan Flax böyle bir yere gelmiş olamaz!"

"Neden olmasın, Chong? Biriyle ne kadar sık görüşürsen görüş, bu onu gerçekten tanıdığın anlamına gelmez. Herkesin sırları vardır. Herkesin başka insanlardan sakladığı özellikleri var."

"Ama... Bayan Flax. O, çok normal biri."

"Evet ama insanlar, üzerlerinde gerçekte nasıl olduklarının yazılı olduğu etiketlerle dolaşmıyorlar."

Chong kafasını sallamaya devam ediyordu. “Ve ben de böyle insanlarla beraber yaşıyorum, öyle mi?”

“Sana ne dediğimi unutma. İyilerin sayısı kötülerden çok. Ama öyle bile olsa... Her zaman dikkatli olman gerekir.”

Chong iç geçirdi. “Sanırım buna çok şaşırmadım. Sonuçta Benny, Morgie ve ben, Charlie ve Çekiç’le takılmayı çok seviyorduk. Onların çok...”

“...sağlam olduklarını düşünüyordunuz. Evet, biliyorum.”

“Ama yine de. Matematik öğretmenim. Tanrım... Ne kadar da medeni insanlardı...”

“Duvarlar, kasabalar, kurallar ve günlük yaşam bizi medeni insanlar yapmaz, Chong. Bunlar yalnızca birer kurum ve rituel. Medeniyet bizim kalbimizde ya da beynimizde olur ya da hiç olmaz.”

Sonra Chong nefesinin kesilmesine sebep olan bir şey gördü. Aceleyle odanın diğer tarafına koştu ve bir buket çiçeği andıran uzun kabzalı silahların yanına geldi. Kabın içinden iki tanesini çıkardı.

Tom kılıçları ondan aldı. “Lanet olsun...”

Otelin başka bir tarafından gelen bir sesle irkilerek durdular. Bir çocuk acıyla bağırıyordu.

Tom dönüp merdivenlere baktı.

“Bu ses, ne Benny’ye ne de Nix’e ait. Onlardan çok daha küçük biri bu,” diye fısıldadı Chong.

“Biliyorum,” dedi Tom sertçe. Ardından merdivenlere yöneldi. “Arkamda kal ve benim halletmeme izin ver.”

Hızlıca merdivenlerden yukarı koştular. Ama bina eskidi ve merdivenler gıcırdıyordu. Neyse ki şanslılardı, dışarıdaki

sesler çok yüksek olduğundan onların çıkardığı gürültüleri bastırıyordu. Ama son basamağa geldiklerinde tahtalardan biri diğerlerinden çok daha yüksek bir sesle çatırdadı. Hol boştu ve duvara asılı mumlarla odalara giden yol zayıf bir şekilde aydınlanıyordu. Sesin geldiği odanın kapısı hafif aralanmıştı.

Adamın biri, “Hemen dönerim,” diyerek hole çıktı. Chong adamın, merdivenin en üst basamağından on metre kadar ileride olduğunu tahmin ediyordu. Holü kontrol etti ve tekrar içeri girmek üzereyken basamaklarda çömelmiş iki silüet gördü.

“Hey,” diye bağırdı adam heyecanla sesini yükselterek. Tom ileri atıldı. Tüm hızıyla adama doğru koştu. O kadar hızlıydı ki on metreyi bir çırpıda geçti. Kılıcı parlamış ve ardından kıpkırmızı bir sıvı duvara sıçramıştı. Sonrasında adam düştü ve Tom hiç vakit kaybetmeden kapıyı tekmeleyip içeri daldı.

Chong da koşmaya başladı.

İçeriden çığlıklar ve çekilen silahların sesi duyuluyordu. Sonra tek bir silah sesi geldi. Kurşun, Chong’un otuz santimetre gerisindeki ince duvara isabet etti ve duvarda koca bir delik açarak Chong’un yerinden sıçramasına neden oldu. Yere çömelip sürünerek odadan içeri girdi. İçerideki manzara asla unutamayacağı türdendi.

Burası büyük bir odaydı. Karşıdaki duvarda eski bir radyatör vardı ve muhafızlar bu radyatöre üç tane zincir bağlamıştı. Zincirler, kırk kadar çocuğun boyunlarına asılmış tasmalar-daki demir halkalardan geçirilmişti. Tutsakların en büyüğü, Chong yaşlarında Amerikan yerlisi bir kızdı. Bir gözü şişmiş

ve dudağı yarılmıştı. En küçükleriyse en fazla altı yaşındaydı. Hepsi yara bere içindeydi ve feci şekilde korkmuş görünüyordular. Yerde duran kopmuş bir el, dumanı tüten bir silah tutuyordu.

Odanın geri kalanı mezbaha gibiydi. Beş adam; yere, mobilyaların üzerine ve yatağa yığılmış vaziyetteydi. Hâlâ ayakta olan üç adam vardı. Bunlardan biri Tom'du. Diğer çatışmanın olduğu yerden uzaklaşmış, parçalanmış boğazını tutuyordu.

Üçüncüsünün elinde bir pala vardı. Ama o da boğazını tutan adam odanın ortasına yığılınca, palasını yere bırakıp ellerini kaldırdı.

Çatışma sona ermişti.

Chong Tom'a baktığında, yüzü kana bulanmış olsa da oldukça sakin olduğunu gördü. Suratında çiçekleri suluyor ya da bir dilim kek kesiyormuş gibi bir ifade vardı.

"Hol temiz mi?" diye sordu gayet normal bir ses tonuyla.

Chong titreyerek onu onayladı.

Tom başını salladı. Sonra kılıcını muhafıza doğrulttu. "Bu katta başka muhafız var mı?"

"Ha... ha... hayır! Verandada iki kişi var, bir de biz... Yani ben. Tanrım... Lütfen beni öldürme... Çocuklarım var."

Tom öne doğru bir adım attı ve kanlı kılıcının ucuyla adamın yanağına dokundu. "Senin çocukların hiç çukurda dövüşmek zorunda kaldı mı?"

Adam suçluluk duygusuyla duvarın dibine sinmiş çocuklara baktı.

"Bu çocuklar... Yani... Ben... Sadece bana söyleneni yapıyordum. Burada tüm emirleri Beyaz Ayı ve onun o ihtiyar

babası veriyor.”

Tom dikkatle kılıcına bulaşan kanı silkeledi. Bunu yaparken çocukların olduğu tarafa tek bir damla kanın bile sıçramamasına özen gösterdi. Ardından kılıcını kınına yerleştirdi.

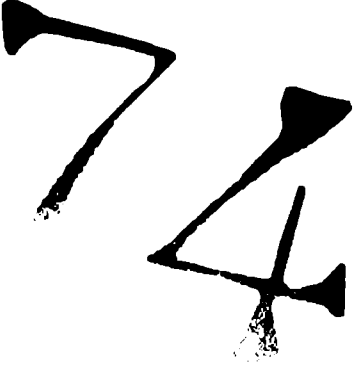
“Anahtarlar,” dediğinde, adam elini dikkatle cebine daldırıp bir anahtarlık çıkardı.

Tom anahtarları adamın elinden sertçe aldı ve Chong’a uzattı. “Onları hole çıkar.”

Chong tutsakları kurtarmaya çalışırken Tom adama doğru ilerledi. Adamsa geri geri gidip sırtını duvara yasladı. Tom korkuyla titreyen adamın dibine kadar gelince durdu. “Benim kim olduğumu biliyor musun?”

“Evet... Ah, Tanrım... Lütfen yapma... Kim olduğunu biliyorum... Yapma...” dedi adam.

Tom sıkıldığı dişlerinin arasından, “Kardeşim nerede?” diye sordu.

BENNY KARANLIK SİLÜETLERDEN BİRİNİN ÜZERLERİNE GELDİĞİNİ görünce Nix'in önüne geçip onu duvara itti. Bulundukları çukur on metre genişliğindeydi. Geniş duvarlarda sayısız tünel girişi vardı ve meşaleler, uzanıp alamayacakları kadar yükseğe yerleştirilmişti.

"Yataklar!" diye gürledi Nix. İkisi aynı anda paslı karyoların olduğu tarafa koştular. Yatakları zombilerin çıktığı tünelle doğru sürdüler.

Benny yataklardan birini kaldırıp dik bir konuma getirdi ve tünellerden birini tıkamaya çalıştı. "Belki bu, onları durdurmaz ama denemeye değer. Bendeki kadaverin etkisini kaybetti."

"Hiç yoktan iyidir," dedi Nix yataklardan birini kaldırıp başka bir deliği kapatırken. Sadece üç yatak vardı ama en azından tünellerin üçünü güzelce tıkamışlardı. "Bakarsın kafaları karışır ve yavaşlarlar."

Benny kafasını açık tünellerden birinden içeri uzattı. Tünelde bir hareket yok gibiydi ama ilerideki dönemeçten bir

meşalenin ışığı yansiyordu. Benny, Nix'i içeri çekti ve birlikte kalabalığın onları görüp göremediğini kontrol ettiler. Kalabalık ısıklıklayıp yuhalamaya ve ölülerin lehine tezahürat yapmaya başlamıştı.

"Sanırım iyi durumdayız," diye fısıldadı Nix. Hemen sonra tişörtünü kaldırdı ve elini kıyafetlerinin içine soktu. Benny de aynı şeyi yapıyordu. Çömelip giysilerinin içine sakladıklarını birkaç şeyi yere koydular. Muhafızlar tarafından o boş otel odasına kapatıldıklarında, adamlar bu iki gencin tamamen çaresiz olduğunu düşünmüşlerdi. Ama Tom onlara yedi ay boyunca asla çaresiz olmadıklarını öğretmeye çalışmıştı. Onlara eski zamanlarda samurayların, kılıçları ya da mızrakları olmasa bile hiçbir zaman silahsız kalmadıklarını söylemişti.

"Silahların tümü insan yapımıdır," demişti bir keresinde. "Ahşap, metal, ip, deri veya taş gibi malzemelerle imal edilirler. Bunların hepsini doğada bulmak mümkün ama sadece akıllı savaşçı kendilerine sunulan fırsatları görüp değerlendirebilir."

Benny ve Nix, Beyaz Ayı'nın onları alıp çukura götürmesini beklerken, o boş odada bulabildikleri her şeyi değerlendirmişti: Eski bir lamba, duvarlardan dökülmüş sıva parçaları, kurumuş çıtalar ve bir pencere vardı ellerinde. İşte şimdi odanın onlara bahsettiği malzemelere bakıyorlardı. Ellerinde irili ufaklı çıtalar, birkaç metre uzunluğunda bir bakır tel ve tişörtlerinden yırttıkları kumaşlara sardıkları uzun cam parçaları vardı. Malzemeleri yeleklerinin altına gizlemişlerdi ve ceplerini de bolca kireç tozuyla doldurmuşlardı.

Dönemecin ötesinden iniltiye yükseliyordu. Zombilerden biri birinci tünelin girişine ulaşmıştı. Benny girişin önüne

koydukları yatağın zombilerin akıllarını karıştıracağını umuyordu. Her geçen saniye aleyhlerine işliyordu.

“Acele et,” diye fısıldadı Nix.

Mümkün olduğunca hızlı olmaya çalışıyorlardı. Kırık cam parçalarını çıtaların arasına yerleştirip etraflarını telle sardılar. Benny, teli elinden geldiğince sıkı sarmaya çalışıyordu. Nix eline başka bir cam parçası alarak pantolonunun paçasından birkaç parça kesti ve parçaların içini kireç tozuyla doldurarak küçük bohçalar hazırladı. Ardından birkaç parça daha kesti ve onları Benny’nin hazırladığı cam uçlu el baltalarının etrafına doladı. Benny de minik bohçaların ağızlarını düğümleyerek hepsini ceplerine yerleştirdi.

Derken, yataklardan biri yere düştü. Hemen ardından beyaz bir el dışarı uzandı ve zombi, o ölü yüzüyle kendini gösterdi. Gözleri ve ağzı kapkaraydı. Yere düşen yatağın üzerinden geçerken inledi. Sesine arkadan yükselen başka inilti de eşlik etti.

Benny ve Nix silahlarını alıp geri çekilmeye başladı. İncelemeler artmıştı. Ama bu seferki arkalarından, yani diğer tünelden geliyordu. Benny sertçe arkasına dönünce dönemeçten geçip üzerlerine doğru gelen üç zombiyi gördü. Ölü yüzleri meşalelerin ışığıyla sarıya boyanmıştı sanki.

Yukarıdan kalabalığın sesi geliyordu. Spiker kalabalığa, aşağıda neler olup bittiğini anlatıyordu. “Beyler bayanlar, sınırim birinci raundun sonuna geliyoruz,” diye bağırdı. “O da ne?! İki yarışmacımız da bir şekilde silah bulmayı başarmış.”

Çukurdaki zombilerin sayısı sekize çıkmıştı. Ve çok daha fazlası tünellerden gelmeye devam ediyordu. Ama kaçış yollarını kapatan üç zombi vardı sadece.

“Benny,” diye fısıldadı Nix. “Denemek zorundayız.”

“Tamam,” dedi Benny ama boğazı tamamen kurumuştı. “Hadi gidelim!”

Benny ve Nix, ellerinde baltalarıyla avazları çıktığı kadar bağırarak koşmaya başladılar. Çarpıştıkları ilk grup, iki adam ve bir kadından oluşuyordu. En yakınlarındaki kurşun delikleriyle dolu bir yün ceket giymiş, vahşi görünümlü bir adamdı. Dişlerini göstererek Benny’ye doğru uzandı. Tam beyaz elleyle onu yakalayacakken Benny sağa yöneldi ve zombinin arkasına geçerek baltayı kafasının arkasına sapladı. Kırık cam parçaları, canavarın ense kökündeki o zayıf noktaya girmişti. Tam isabet! Benny ilk defa hedefi tutturmuştu. Zombi bir anda yere yığıldı.

O sırada Nix, Benny’nin arkasından sol tarafa geçmiş ve ikinci zombinin kollarının hemen altından geçip canavarın arkasına geçmişti. Sonrasında doğrulmuş ve baltasıyla zombinin dizlerinin arka tarafını kesmişti. Bu, Lilah’nın favorisi olan savaş numaralarından biriydi. Kesilmiş tendon gergin bir yay gibi ayrıldı ve zombi sarsılmaya başladı. Nix, ona omzuyla yüklenip diğer zombinin üzerine attı ve ikisi birden yere yuvarlandı.

“Gidelim!” diye bağırdı Benny, Nix’i yeleğinden tutup çekerek. Zombilerden biri tamamen ortadan kalkmış, bir diğeryse sakatlanmıştı. Üçüncüsü de tekrar ayağa kalkabilecek durumdaydı ama en önemli nokta şuydu; üçü birlikte bir süreligine de olsa yolu tıkamış olacaktı.

Yukarıdaki spiker, bunları yuhalamalar ve alkışlar eşliğinde kalabalığa anlatıyordu.

“Ucubeler!” diye hırladı Nix.

Benny'ye nefesini koşmak için saklıyordu. Dönemeçten devam edip onlara doğru gelen iki zombinin önünde durdular. Tünel sağa kıvrılıyordu. Nix derhâl o yöne doğru gitmeye başladı ama Benny, bundan hoşlanmamıştı çünkü o kısımda hiç ışık yoktu.

En yakınlarındaki zombi mavi bir hastane tulumu giymiş, aşırı derecede şişman bir adamdı. Adamın yüzü resmen yok olmuştu. Nix eğildi ve adamın dizini kırmak ümidiyle bir tekme savurdu. Ama hedefi tutturamadı ve bacağı, canavarın şişman baldırından geri sekti. Benny de aynısını yapmayı denedi ve vurmayı da başardı. Fakat zombinin dizi kırılmadı. Benny bu yeni zombiyle uğraşırken, gri saçlarını topuz yapmış, bağırsakları dışarı sarkan bir kadın Nix'in üzerine atladı.

Nix bir çığlık attı ancak tam zamanında ayağa kalktı. Zombiyi göğsünden ve o vıcık vıcık olmuş bağırsaklarından tutup itmeyi başardı. Zombiyse bembeyaz ellerini Nix'in yeleğine geçirmişti. Onu kendine çekerek ısırmaya çalışıyordu.

Benny Nix'e yardım edemeyecek kadar meşguldü. Şişman zombi ona doğru atılıyor, koca gövdesiyle tüneli tıkıyordu. Benny camdan baltasıyla zombinin soluk renkli yüzünü ve göğsünü yararken, şişman yaratık da vazgeçmeden onu yakalamaya çalışıyordu.

En sonunda Nix öfke dolu bir çığlıkla baltasını savurdu ve sivri ucunu zombinin gözüne soktu. Canavar Nix'i bırakarak sırtüstü yere düştü.

Benny kaçmaya çalışmaktan vazgeçti ve tek ayağıyla duvardan destek alıp zombinin üzerine çullandı. İki eliyle birden tuttuğı baltasını zombinin göğsüne indirdi ve onu geriye itti. Zombinin ayakları diğeri zombiye takılınca büyük bir

gürültüyle yere yuvarlandı. Zombi bundan pek etkilenmiş gibi görünmüyordu. Benny'nin peşini bırakmıyordu. Yaratık dişlerini Benny'nin delik deşik olmuş tişörtünün koluna geçirdi ve fare yakalamış bir kedi gibi sallamaya başladı. Benny zombinin yüzü tamamen paramparça olana ve çenesi kopana kadar baltasıyla vurmaya devam etti.

Ardından bir an canavara baktıktan sonra kendisini yana attı. Kötü bir takla atmış ama ayağının üzerinde doğrulmayı başarmıştı. Döndüğünde Nix'in zombinin gözüne sapladığı baltayı çıkarmaya çalıştığını gördü. Nix nihayet baltasını kurtardı ve ardından ikisi birden tekrar koşmaya başladı.

Bu sırada Nix, Benny'ye bakarak zafer kazanmışçasına gülmüseddi.

Bundan hoşlanıyor mu? Bu korkunç düşünce Benny'nin zihninde bir şimşek gibi çaktı.

Yukarıdaki kalabalık iyice coşmuştu. İnsanlar üzerlerine fıstık, sigara izmariti ve eski bahis kâğıtları fırlatıyorlardı. Beyaz Ayı gösteriden memnun olmalıydı ki göbeğini tuta tuta kahkahalar atıyordu. Bir açıklıktan diğerine koşarken Benny yukarıya hızlı bir bakış attı ve Vaiz Jack'le göz göze geldi. Adamı, yüz ifadelerini okuyabilecek kadar tanımıyordu ama o an gördüğü şey, hiçbir bir açıklama gerektirmiyordu. Yüzündeki şeytani ifade, izlediklerinden hoşnut olduğunu gösteriyordu.

Neden? diye düşündü Benny. *Biz kazanıyoruz.*

Diğer tarafa döndüklerinde bu soru, mümkün olabilecek en korkunç biçimde cevap buldu. Diğer koridor altı metrelik bir duvarla son buluyordu.

Orada en az bir düzine zombi vardı. Ama Benny'yi olduğu yere çivileyen ve içini berbat bir korkuyla dolduran şey bu

değildi. Nix'in kulakları sağır eden bir çığlık atmasına sebep olan şey de bu değildi.

Tüm dünyayı bir kâbusa çeviren, karanlıkta yükselen devasa yaratıktı. Büyük ve korkunç bir zombi... Şimdiye kadar karşılaştıklarının en büyüğü. O koca gövdesi, insanken girdiği sayısız çatışmanın izlerini taşıyordu. Üzerine yüzlerce çelik çivi tutturulmuş, siyah, deri bir yelek giymişti. Boynuna ve bileklerine çivili demir bantlar sarılmış ve beyin köküne zarar verilemesin diye başına çelikten bir kask takılmıştı. Dudaklarının kenarları kıvrıldığında dişlerinin birileri tarafından jilet gibi sivriltilmiş olduğu görülüyordu.

Devasa cüssesine ve korkunç donanımına rağmen adamın en kötü yanları bunlar değildi. Karşılaştıkları durumu korkunun da ötesine taşıyan kelimeyi ilk söyleyen Nix oldu.

Zombinin ismini söyledi.

“Charlie...”

OTELİN DIŞINDA...

Lilah, eski spor aletleriyle dolu bir baraka buldu. Havası inmiş top1ar, eski oltalar, frizbiler vardı içeride. öplüğe bakıp gülümsedi.

Evet, diye düşündü. Bu, mükemmel.

Otelin içinde...

"Tom!" diye bağırdı Chong holden. Tüm tutsak çocukları başka bir odaya yerleştirmiş, Tom'un yanına geri dönüyordu.

"Sana ocuklarla kalmanı söylemiőtım," diye çıkıştı Tom.

"ocuklar iyi. Gerçekten." Chong tuhaf ve şaşkın bir şekilde gülümsüyordu. "Başka bir şey var. Gelsen iyi olur."

Tom muhafızın yanından ayrıldı. Adam titreyerek yere yıldı ve ona iğrenerek bakan Tom'a döndü. Tom başparmağıyla adamı dürtüp, "Kıpırdama!" dedi.

Adam ellerini kaldırıp başını salladı.

Tom hole ıktı. Eli bir anda kılıcına uzanmıőtı. Boğazından bir savaş narası yükselmek üzereydi ki birden donakaldı.

Hol insanlarla doluydu. Hepsi de silahlıydı. İçlerinden biri uzanıp Tom'un açık kalan ağzını kapadı.

"Ağzını kapat yoksa içine sinek kaçacak," dedi Çift Bıçaklı Sally tuhaf bir gülümsemeyle.

Tom etrafına bakıyor ve burada olması bir mucize olan yüzler görüyordu. "Ben... Siz ..."

"Bana iki dolar borçlusun," dedi Süslü McTeague, Kemikkıran'a. "Sana dilinin tutulacağını söylemiştim."

Holün ilerisinde J-Dog ve Dr. Skillz, tutsak çocukların tasmalarını çıkarıyordu. Başlarını yukarı kaldırıncı Tom'u gördüler ve sıırtmaya başladılar.

"Kahuna!" dedi J-Dog.

"Dostum," dedi Dr. Skillz.

"Buraya nasıl geldiniz?" diyebildi Tom sonunda.

Sally ve Solomon ormanda konuştuklarını Tom'a da anlattı. "Herkesi toplamaya başladık," dedi Solomon Jones Tom'un elini sıkarken. "Meşhur bir adamsın, kardeşim. Herkes seni arıyor. Yarısı seni uyarmak yarısı da iyi bir para karşılığında Beyaz Ayı'ya satmak için."

"Ödül kâğıdını ben de gördüm. Sadece beni değil... Kardeşimi ve onun arkadaşlarını da istiyorlar. Ölü veya diri olarak."

"Diriyken daha çok para ediyorsun," dedi Hector Mexico. "Ölüyken? Eh işte, fena değil."

"Ayrılmanı istemiyorduk, patron. Bu, bir devrin kapanışı olacaktı," dedi Kemikkıran. "Hızlı Tommy'nin hikâyesinin son bölümünü Beyaz Ayı'nın yazmasına izin vermeyeceğiz."

Tom şaşırmış gibiydi. "O zaman... Bu, bir kurtarma ekibi

mi?"

"Vuhuu! Hem de ne ekip!" diye bağırdı J-Dog ve Dr. Skillz bir ağızdan.

"Ama bu, sizin kavganız değil."

"Bu bizim de kavgamız, Tom. Ve eğer gidersen bu, artık tamamen bizim davamız olacak," diye karşılık verdi Solomon Jones.

Tom başını salladı.

"Evlat," dedi Solomon gülümseyerek. "Neden kendini biraz rahat bırakmıyorsun?"

"Son zamanlarda bu çok mümkün olmuyor."

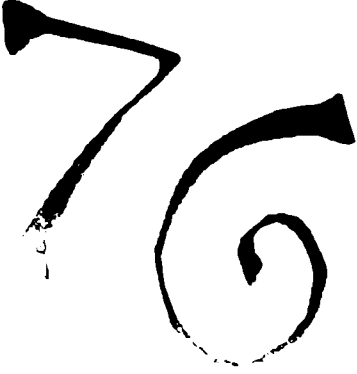
"O zaman alışsan iyi olur çünkü süvariler artık burada."

"Tek dezavantajımız şu," diye söze girdi Sally, "biz yirmi kişiyiz, onlarsa dört yüz kişi. Ayrıca kurşunlarım bittikten sonra çok da iyi mücadele edemeyeceğim ortada."

Gülümseme sırası Tom'a gelmişti. "Siz dalga mı geçiyorsunuz? Lobidekileri görmediniz mi?"

Kemikkıran başını iki yana salladı. "Hayır, zemin kattaki odalardan birinden içeri girdik. Sonra da arkadaki merdivenleri kullandık."

"Siz birer süvari olabilirsiniz ama ben de Noel Baba'yım. Hadi gelin, alt kata inip biraz hediye paketi açalım."

PEMBE GÖZ CHARLİE, İKİ BUÇUK METRELİK BOYUYLA BENNY ve Nix'in önüne dikildi. Bir gözü hâlâ pembeydi ve diğeri de –bir zamanlar babasınınki kadar mavi olan gözü– kapkara olmuştu. Eskiden pudra gibi bembeyaz olan teni, yer yer küflenmiş ve çürümüş bir mantar rengini almıştı. Etrafında sinekler uçuşuyor ve çıplak derisinin üstünde kurtçuklar geziniyordu. Kükreyerek öne doğru bir adım attı. Benny istasyonda gördüğünün ne olduğunu şimdi anlamıştı. Zombileri yönlendiren Charlie değildi... Charlie'nin kendisi bir zombiye dönüşmüştü. Vaiz Jack tarafından güdülen sürünün bir parçasıydı. Oraya sürülmüş ve ateş onu yok etmeden oradan kurtarılmıştı. Benny, o dehşet dolu anda Charlie'nin güldüğünü sanmıştı ancak gördüğü şey bir gülümseme değil, aç bir zombinin kükreyişiydi.

Charlie çok tuhaf görünüyordu. Yüzlerce metre yükseklikten düşüp paramparça olması yetmiyormuş gibi, bir zamanlar Çekiç'le birlikte avladıkları o yaratıklardan birine dönüşmüştü. Ama bundan çok çok daha kötü olan şeyse; öz babası ve kardeşi tarafından zombi olmaya mahkûm edilmiş olmasıydı.

Onu bir gladyatör gibi giydirip süslemişler ve buraya indirmişlerdi. Charlie, onların bu yeni ve kokuşmuş cennetlerinin Ölüm Meleği'ydi. Benny Tanrı'nın mucizelerine çoğu zaman akıl sır erdiremese de bunun affedilmez bir günah olduğu aşikârdı. Bu, dine küfretmek sayılırdı.

"Nix," diye fısıldadı Benny, "koş!"

Ama Nix koşmadı. Koşamadı. Olduğu yere çivilenmiş gibiydi. Bakışları, korkunç bir kâbustan fırlamış gibi görünen o adama, annesinin katiline kilitlenmişti.

"Charlie," diye mırıldandı tekrar. Benny ona bakınca gözlerine yansıyan o çılgınlığın kızı tamamen ele geçirdiğini fark edip derin bir üzüntü duydu. Bu, Nix'in en büyük korkusuydu. Annesini öldüren o korkunç canavar, hâlâ onunla aynı dünyadaydı. Ölü ya da diri olması fark etmezdi. Charlie hâlâ onun peşindeydi. Nedendir bilinmez, Nix bunun olacağını biliyordu. Hep bugünün gelmesini bekliyordu.

Charlie'yi uçurumun kenarına sürükleyip onu karanlığın kollarına bırakan kişi, Benny'ydi. Charlie, Nix'i ve Lilah'ı etkisiz hâle getirmişti. Şansı yaver giden Benny, öfkesinin de yardımıyla Charlie'yi uçurumdan aşağıya yuvarlayan o son darbeyi indirebilmişti. Charlie düşmüş ancak cesedi hiçbir zaman bulunamamıştı. Hiçbir zaman susturulmamıştı. Bu yüzden Nix için bu mevzu kapanmamıştı. Charlie bir nevi kaçmış sayılırdı onun için ve bu, Nix'in zihninde hatta belki de ruhunda bir yerlerin yara almasına sebep olmuştu. İşte o an, Benny her şeyi anladı. Nix'in Mountainside'dan ayrılmak istemesinin nedeni yeni bir hayat kurmak dışında, Charlie'yle –ölü ya da diri– yeniden karşılaşma ihtimalinden olabildiğince uzaklaşmaktı.

Pembe Göz Charlie onlara doğru bir adım attı. Benny hırlayarak Nix'i arkasına çekti.

"Tanrım..." dedi Nix. Sesi kırılgandı ve çok derinden geliyordu.

Benny öfkeyle haykırıp, Charlie'nin gözünü hedef alarak baltasını savurdu. Ama baltanın cam ucu burnunu yarıp yanağına saplandı. Çıkışı olmayan tüneldeki diğer zombiler korkunç bir açlıkla inledi ama Charlie'nin dev cüssesi yolu kapatıyordu. Charlie kükreyerek Benny'ye saldırdı ve onu yan duvara savurdu. Balta, Benny'nin ellerinin arasından kayıp gitmiş ve cam ucu paramparça olmuştu. Charlie onu öyle hızlı ve öyle güçlü savurmuştu ki Benny bir an için onun hâlâ canlı olabileceğini düşündü. Ama bu mümkün değildi. Hayır... Hayır, bu şey ölüydü. Ama yine de... Hızlıydı. Çok hızlı! Ve çok güçlü!

Benny yere yığıldı. Charlie eğilip Benny'yi yeleğinden kavradı ve onu yerden kaldırdı. Sivri dişleri meşalenin ışığı altında birer hançer misali ışıldıyordu. Charlie onu kendine doğru çekerken Benny, yaratığın vücudunu saran çivilerin parıldayan uçlarını görebiliyordu. Dizini kaldırdı ve ayağını Charlie'nin çıplak karnının altına dayadı. Kendini ittirerek elinden kurtulmaya çalışıyor; çenesini ya da boynunu kırma ümidiyle yumruklar savuruyordu. Tom'un öğrettiği tüm teknikleri kullanmaya çalışıyordu. Çivilerin uçları derisini sıyırdı ve kesiklerden kan akmaya başladı. Hemen ardından bunlara yenileri eklendi. Yaralarından kan akıyor olsa da hiçbiri derin değildi. Havadaki taze kan kokusu Charlie'yi ve diğer zombileri çılgına çevirmiş gibiydi. Hırlayıp inliyor ve havayı ısırtıyorlardı.

Charlie o devasa kafasıyla ileri atıldı. Korkunç bir kuvvetle sivri dişlerini geçirdi. Ama ısırıldığı şey Benny değildi.

Bir anda ortaya çıkan Nix, Benny ile Charlie'nin arasına girerek baltasını yaratığın ağzına tıkmıştı. Charlie'nin keskin dişleri baltanın gövdesine saplandı. Charlie'nin yeleğindeki çiviler Nix'in yeleğine geçmişti. Yeleğin kumaşı kalındı ama böylesi bir darbeye karşı onu koruyamazdı. Yün ceket bile onu bu cehennemden kurtarmaya yetmezdi.

Charlie, Benny'yi bir kenara fırlatıp Nix'i yakaladı. Benny yeniden yere çarpmış, tüm bedeni korkunç bir acıyla uyuşmuştu. Diğer zombiler Charlie'yi geçip Nix'e uzanmaya çalışıyorlardı. Charlie'nin dirseklerinden, omuzlarının üzerinden ve yanlarından uzanan beyaz eller, Nix'in yeleğini ve saçlarını yakalamaya çalışıyordu. Nix'in bedeni, Charlie'nin çivili yeleğine gittikçe daha da yaklaşıyordu.

Benny güç bela ayağa kalkarken baltasını gördü. Baltadan geriye yalnızca kırık bir tahta parçası kalmıştı. Eğilip tahta parçasını sağ eline aldı. Nix'in baltası hâlâ Charlie'nin ağzındaydı. Benny, Nix'e doğru koştu. Sol eliyle Nix'in beline sarılıp diğer elindeki sopayla ona uzanan elleri savuşturmaya çalıştı. Zombilerden biri Nix'in saçlarını sımsıkı kavramıştı. Benny yaratığın bileğini kırmaya çalıştı. Yapamayınca baltasının ucunda kalan minik cam parçasıyla Nix'in saçını kesti. Nix geriye doğru sarktı ama Charlie onu bırakmıyordu.

Benny elindeki sopanın sivri ucunu Charlie'nin çenesine sapladı. Sopa zombinin ağzından girmiş ve çenesini kilitlemişti. En azından bir süre için...

Nix bir anda dizini kaldırıp ayağını çivili yeleğin hemen altına yasladı ve var gücüyle kendisini geri itmeye çalıştı.

Benny de tüm kuvvetini kullanarak onu belinden çekmeye devam ediyordu. En sonunda Charlie'nin elinden kurtulup yere düştüler. Zemine ilk çarpan Benny oldu. Nix'in üzerine yığılması da ciğerlerinde kalan son havanın boşalmasına sebep olmuştu.

Charlie o an onları boş verip çenesini kilitleyen sopayı çıkarmaya çalıştı. Diğer zombilerse ilerleyebilmek için onu ittiriyorlardı.

"Toz!" diye haykırdı Benny nefes nefese. Nix de yeleğinin cebinden bir torba kireç tozu çıkarıp zombilere doğru fırlattı. Havaya savrulan kireç tozu zombilerin etrafında dumandan bir perde oluşturmuştu. Bunu aslında Mezarıcı ve Belalı'ya karşı kullanmayı düşünmüşlerdi ama bu da işlerine yaramış ve onlara, oradan kaçmak için az da olsa zaman kazandırmıştı. Nix, Benny'nin bileğinden tutarak onu ayağa kaldırdı. Onu omuzlarından kavrayıp çevirdi ve ileri itti.

"Nix... Sen iyi misin?"

Nix'in gözü dönmüş gibiydi. "Onu öldürmeliyim," diye fısıldadı öfkeyle.

"Biliyorum," dedi Benny ama her ikisi de bunun imkânsız olduğunu biliyordu. Bu, intihar demekti.

Bu kısa ama korkunç çatışma süresince yukarıdan gelen bağrıışmalar ve gülüşmelerin çok da farkında değildiler. Ancak artık yukarıdan Charlie lehine yapılan tezahürat azalmış gibiydi. Kalabalık çocukların tarafına geçmişti sanki. Ama koyunlar, Vaiz Jack ve Beyaz Ayı'nın hoşlarına gitmeyecek şeyler yapmaktan korkuyorlardı.

Beyaz Ayı çukurun kenarından eğildi ve kocaman bir kahkaha attı. "İstediğiniz kadar hızlı koşun. Buradan çıkamaya-

çaksınız.”

Nix döndü ve cebindeki bohçalardan birini ona fırlattı. Beyaz Ayı kendini korumak için elini kaldırmış ancak bohça havada açılarak onu beyaz kireç tozuna bulamıştı. Adam küfürler savurarak ve öksürerek geriye çekildi. Bu görüntü karşısında kalabalıktan hafif bir kahkaha dalgası yükseldi ancak Beyaz Ayı bakışlarını Benny ve Nix’e çevirince sesler hemen kesiliverdi.

Benny ve Nix çukurun ortasından uzaklaşarak tekrar gölgelerin arasına daldı. Ön taraftan zombilerin sesleri geliyordu ve tekrar ana çukura doğru ilerlediklerini fark ettiler. Pembe Göz Charlie sallana sallana üzerlerine geliyordu. Çenesine saplanan sivri sopayı da çıkarmıştı.

Geriye bir tek karanlık olan tünel kalmıştı. “Hiç ışık yok,” dedi Benny.

Nix dudaklarını ısıyor ve geçide bakıp duruyordu. Çivili yeğin elbiselerini delerek derisine battığı yerler kan lekeleleriyle doluydu. Nix acıyla dudaklarını bükerek, “Başka seçenek yok,” dedi.

Karanlığa doğru koştular. Yukarıdaki kalabalık ani bir sessizliğe gömüldü.

“Tanrım!” dedi Nix. “Yine ne var?”

Vaiz Jack, Beyaz Ayı'nın yanında dikiliyordu. İkisi de çukura bakıyordu. "Bu iş fazla uzun sürdü," dedi yaşlı adam.

"Çocuklar bayağı iyi çıktı," diye karşılık verdi Beyaz Ayı. "Hoşuma da gitmedi değil hani."

"Şimdiye kadar ölmüş olmaları gerekirdi," diye tısladı Vaiz Jack.

"Sakin ol, baba... Charlie onları halledecek. Bu çocuklar iyi bir akşam yemeği olacaklar, bak göreceksin."

Vaiz Jack, Beyaz Ayı'nın kulağına eğildi. "Beni dinle, evlat; eğer çanı bulup çalarlarsa ve biz de onların gitmesine izin vermek zorunda kalırsak..."

Beyaz Ayı göbeğini hoplata hoplata güldü. "Baba, bana güven. Merak etme, her şey kontrolüm altında ve—"

Beyaz Ayı kalabalığın bir anda sessizleştiğini fark edip sözlerini yarıda kesti. İnsanlar artık Yargı Çukuru'na bakmıyorlardı. Bakışları, topluca şoka girmişler gibi otelin arka tarafına sabitlenmişti. Vaiz Jack ve Beyaz Ayı, belinde silahı ve omzuna astığı Japon kılıcıyla verandada dikilen siluete bak-

mak için kafalarını çevirdiler.

“Imura,” diye mırıldandı Vaiz Jack. Sonra başını geriye atıp adını haykırdı. “Imura!” Sesi tüm meydanda çınladı.

Yanında dikilen Beyaz Ayı sırtmaya devam ediyordu. Öne doğru bir adım attı ve herkesin duyması için sesini yükseltti. “Vay canına, ne harika, değil mi? Gelip oyunları seyretmek istemez misin, Tom?” Gülüyordu ama gülüşüne eşlik edenler sadece muhafızlardı. Tribünlerdeki insanlar şoka girmiş ve huzursuzca sessizliğe gömülmüşlerdi. Vaiz Jack ellerini kaldırıncaya tüm yüzler ona döndü.

“Ben de zaten onun için buradayım,” diye cevap verdi Tom hafifçe gülümseyerek. Kalabalığın da duyabileceği kadar yüksek sesle konuşuyordu. Aranıyor kâğıdı kaldırdı ve herkese gösterdi. “Duydum ki benim buraya gelmemi çok istiyormuşsunuz.”

“Evet, bu çok doğru,” diye cevapladı Vaiz Jack. “Seni ve senin küçük günahkârlardan oluşan takımını burada görmeyi çok istiyorduk.”

“Herhâlde Benny, Nix Riley, Louis Chong ve Lilah demek istedin.”

“Küçük günahkârlar.” Vaiz Jack başıyla onayladı.

“Onlar nerede, Matthias?” diye sordu Tom.

“Ah,” dedi Vaiz Jack çukura bakmadan, “kendilerine bir kurtuluş yolu bulmaya çalışıyorlar.”

Tom elindeki kâğıdı buruşturup yere attı. “Bu seninle benim aramda. Çocukları bu işten uzak tut.”

Vaiz yere tükürdü. “Bu, senin ailen ve benim ailem arasında. Benim iki oğlumu ve torunumu öldürdün. Bu bilmi-

yormuş gibi davranma, Tom Imura. Bu işi bir aile meselesine döndüren sensin. Bana kan borcun var.”

Tom, muhafızların tezahüratlarına ve gergin kalabalıktan yükselen fısıltılara kulak asmadı. Gözlerini Vaiz Jack’in gözlerine dikti.

“Böyle olmasını isteyen Charlie’ydi, Matthias. Sen de öyle değilmiş gibi davranma. Bu tepeleri kendi krallığıymış gibi yönetmeye kalktı ve istediğini aldığı sürece insanların incinmesini hiç önemsemedi. O, bir hırsız ve bir katildi. Çocukların üzerinden geçinen bir parazitti.”

“Böyle konuşmaya nasıl cüret edersin...” diye söze karıştı Beyaz Ayı ama babası kolunu tuttu.

“Bırak da adam söyleyeceğini söylesin. Bizden ne bekliyormuş, onu öğrenelim.”

Bunu söylerken gözleri çukura kaymıştı.

Benny ve Nix aşağıda, gölgelerin ardına saklanmış bir hâlde neler olduğunu görebilecekmiş gibi gözlerini yukarı dikmişti. Sesler azalmıştı. Benny’nin kalbi güm güm atıyordu. Nix de onun elini tutup sıkmaya başladı.

“Nix, bu Tom mu?” diye sordu Benny.

Tom, herkesin kendisini görebilmesi için verandanın ke-

nanna kadar yürüdü. “Yıllar önce, Charlie ve onun haydut takımı Sunset Hollow’u talan etmek istedi. Orası benim evimdi. Benim ailemin eviydi. Kimse girmesin diye orayı işaretlemiştim ve buna, Charlie dışında herkes saygı gösterdi. Onun hiçbir şeye saygısı yoktu. Ona ve adamlarına çekip gitmelerini söyledim. Ama dinlemediler. Sonra Charlie diz çöküp, hayatını bağışlamam için bana yalvardığında onun gitmesine izin verdim. Çünkü bana, bir daha böyle şeyler yapmayacağına dair yeminler etmişti. İnsanları bir daha incitmeyeceğine söz vermişti. Onun yaşamasına izin verdim, Matthias. Ona merhamet gösterdim. Ama elimden kurtulur kurtulmaz eskisinden de beter bir adam oldu.”

“Bu hikâyeyi daha önce de duymuştum,” dedi Vaiz Jack. “O zaman da inanmamıştım, şimdi de inanmıyorum. Charlie’yi kimse yenemez.”

Tom bunu duymazdan geldi. “Geçen yıl Charlie yeni bir Lunapark kurdu. Ardından onun nerede olabileceğini bana söyleyebilecek tek kişiyi aramaya koyuldu. Yani Lilah’yi. Kayıp Kızı. Onu bulmak için Jessie Riley’nin evine girdi. O kadını öldüresiye dövüp kızı Nix’i kaçırdı. Sonrasında neler olduğunu sen de biliyorsun.”

“Evet, biliyorum. Charlie’ye iftira attınız ve onu ormanda tuzağa düşürüp öldürdünüz.”

“İftira mı? Ben oradaydım, Matthias. Jessie Riley benim kollarımda öldü. Neler olduğunu biliyorum. Charlie hak ettiğini buldu ve pişman olduğum tek bir şey varsa onun cezasını bizzat verememiş olmaktır.”

“Evet... Senin o cehennem kaçkını kardeşin, o küçük şeytan bir dalavere çevirdi ve benim oğlumu öldürdü.”

Kalabalıktan sesler yükselmeye başlamıştı. Bahsi geçen o meşhur çatışmayla ilgili bir sürü dedikodu vardı ve herkes kendi bildikleri hakkında tartışmaya başlamıştı.

Beyaz Ayı kendi etrafında dönerek gürledi. "SUSUN!" Sesi, Wawona Oteli'nin duvarlarında yankılanmıştı. Kalabalık sessizliğe gömüldü.

Vaiz Jack Tom'un olduğu tarafa tehditkâr bir adım attı. "Sen söyleyeceğini söyledin. Şimdi beni iyi dinle, Tom Imura. Senin zamanın geçti. Senin o kokuşmuş saltanatın, terörün ve cinayetlerin sona erdi. Sen ve senin soyun, bana kan borçlusunuz. Ve ben... Ekinlerindeki hastalığı yok etmek için tüm tarlasını ateşe veren bir çiftçi misali, ne pahasına olursa olsun Imura soyadını bu dünyadan sileceğim. Sen aileme karşı sayısız günah işledin ve ben de seni ve tüm soyunu lanetliyorum." Konuşurken şok içindeki kalabalığa hitap ederek volta atmaya başladı. "Her kim senin yanında olursa, onlar da seninle birlikte düşecekler."

Sirk çadırındaki sandalyelere bağlı ölümlerin zayıf iniltisi dışında ortama tam bir sessizlik hâkimdi.

Yargı Çukuru'ndaki Benny, "Neler oluyor?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum," dedi Nix. "Burada olduğumuzu Tom'a söylemeliyiz!"

Arkalarından aç zombilerin iniltileri geliyordu.

"Sakın sesini çıkarma," diye fısıldadı Benny. Tom'a haber vermek iyi olurdu ama şimdi bunun sırası değil. Tom elinde

bir merdivenle çukurun başına gelene kadar yapamazlardı bunu. Benny'nin duyabildiği kadarıyla yukarıda çok daha önemli bir mevzu dönüyordu. Eğer onu şimdi çağırırlarsa onun ölümüne sebep olabilirlerdi.

Benny ve Nix karanlık tünelde ilerlemeye çalışıyordu. Ana koridordaki meşaleden yansıyan ışık, birkaç metre sonra tamamen kaybolmuştu. Olabildiğince sessiz bir şekilde nefes alıp veriyorlardı. Ayaklarını sürüyen ölülerin seslerini ve o aç iniltilerini dinliyorlardı. Charlie en az on beş ölüyle birlikte hâlâ oradaydı. Zamansa gittikçe azalıyordu.

Tom Imura, iç geçirerek, "En azından denedim," dedi ve başını sallayarak yavaşça kılıcını çekti. Meydanın etrafındaki muhafızlar, çoktan alarma geçmiş ve silahlarını kaldırarak Tom'un kalbine nişan almışlardı. Ancak Tom onları önemse-miyordu. Kılıcını kaldırıp Vaiz Jack'e ve Beyaz Ayı'ya doğrulttu. Alevlerin ışığı, kılıcı aydınlatıyordu. "Şimdi beni dinleyin," dedi Tom. Sesi oldukça berraktı. "Artık sen de diyeceğini dedin. Lanetlerini savurdun, Matthias. Şimdi benimkini dinle. Ben lanet okumayacağım ama bir söz vereceğim. Buradaki herkese söylüyorum, o yüzden beni dikkatlice dinleyin."

Durdu ve kalabalığa baktı. Sonra da, "Gidin buradan," dedi. "Silahlarınızı indirin, bahis kuponlarınızı bırakın ve gidin. Lunapark kapanmıştır. Buradan hemen çıkın."

Beyaz Ayı gözlerini Tom'a dikti. "Kim demiş Lunapark kapandı diye?"

“Kanun.”

“Burası Harabe! Burada kanun falan yok.”

Tom kılıcını ona doğrulturken gözlerini de adamın gözlerine dikti. “Artık var.”

Vaiz Jack sırtıttı. “Böyle bir şey yapmaya ne hakkın var ne de öyle bir kudretin. Harabe’nin hâkimi biziz... Şimdi ve daima.”

“Gidin buradan,” dedi Tom tekrar kalabalığa dönerek. “Bu size son ihtarım. Gitmek isteyen herkese izin verilecek. Vaiz Jack ve Beyaz Ayı dışındaki herkese. Onların da dediği gibi; eğer onlarla kalırsanız onlarla birlikte ölürsünüz. Gidin.”

“Sen kaçığın tekisin,” dedi Beyaz Ayı. “Tek başma buraya gelip saçma sapan şeyler söylüyorsun.” İlk Gece’den önce buz hokeycisi olan iri kıyım muhafızlardan birine baktı. “Şunun aptal kılıcını elinden al ve onu buraya getir.”

Muhafız, elindeki pompalı tüfeğin kurma kolunu çekerken gülümsedi. “Tamam, patron.”

Tom kılıcını indirdi ve boştaki sol elinde bir tabanca varmış gibi havaya kaldırıp üzerine gelen muhafıza doğrulttu. Başparmağını silahın horozunu kaldırıyormuş gibi kaldırdı.

“Son şansın,” dedi adama.

“Sen tam bir kaçıksın, Imura ve hep öyleydin.”

“Sen bilirsin.” Tom başparmağını indirdi ve, “Pattt,” dedi.

Keskin bir çatırdama sesi duyuldu ve muhafız arkaya doğru savruldu. Göğsünde demir para büyüklüğünde bir delikle sırtüstü yere yığıldı. Tom, adamı gerçekten eliyle vurmuş gibi kolunu indirdi ve işaret parmağının ucunu üfledi. Kalabalık afallamıştı. Vaiz Jack ve Beyaz Ayı bile oldukları yerde dona-

kalmışlardı.

“Seni uyarmıştım,” dedi Tom. Yüzündeki tebessüm silinmişti. Sesi sert ve keskindi. “Beni dinlemeliydin.”

Ve sonra... kan dökülmeye başladı.

78

“BENNY!” dedi Nix aniden. Fısıltıyla konuşmasına rağmen sesi oldukça yüksek çıkmıştı. “Sanırım bir şey buldum.”

“Neymiş o?” diye sordu Benny, tünelde beceriksizce Nix’in olduğu tarafa doğru ilerlerken. Sonra tiksinererek, “İyyy,” dediğini duydu. Hemen ardından kokuyu aldı. Çürümüş et kusuydu bu. Bedenleri uzun süredir kadaverinle kaplı olduğu için onun kokusuna alışmışlardı ama üzerlerindeki koku artık gitmişti. Ve bu koku bir kadaverin şişesinden gelmiyordu. “Nix?”

Nix çömeldiği yerden onu çekti ve eline sert, yuvarlak bir şey tutuşturdu. Benny ne olduğunu hemen anladı. Bu bir kemikti. Etrafı yoklayarak diğer kemikleri de buldu. Bazıları etinden tamamen sıyrılmıştı.

“Tanrım!” dedi Benny. Neredeyse elindeki kemiği düşürecekti.

“Benny,” diye fısıldadı Nix. Benny’nin kulağına eğilmişti. “Bunlar oldukça ağır...”

Benny ne demek istediğini anladığını belirtecek bir ses çı-

kardı ama bu şeyler hâlâ onun midesini bulandırıyordu. Kemiğin şeklinden ve uzunluğundan ne olduğunu anlamaya çalıştı. Bu, ağır bir uyluk kemiği idi. Elli santim uzunluğundaydı ve kalçayla birleşen tarafı çok daha büyüktü. Her iki ucu da büyük birer boğumla son buluyordu. Kemiği elinde şöyle bir tarttı.

Derken arkalarından korkunç bir ses yükseldi. Çok fazla gürültü yapmışlardı ve zombiler onları duymuştu.

"Acele et!" dedi Benny ve kemikleri biraz daha karıştırıp bir uyluk kemiği ve bir çift kalın kaval kemiği daha buldular. Karanlık, iniltiyle ve sürünen ayakların sesleriyle doldu. Zamanları dolmuştu.

"En azından dövüşerek öleceğiz," dedi Benny.

"Nix elindeki kemikle onu sertçe dürttü. "Bana kahramanlık taslama, Benny Imura. Buradan kurtulmak istiyorum."

Onu görememiş olsa da Benny gülümsemişti. Çılgın, cesur, tahmin edilemez ve muhteşem Nix Riley için... Onu o kadar çok seviyordu ki aşkını haykırmak istiyordu. O yüzden bağırdı. Silahlarını kaldırdı ve tünelin ucundaki yaşayan ölümlerle çarpışmaya hazırlanıp, bir savaş narası atarak ilerledi. Nix de tuhaf bir şekilde uluyarak onu takip etti.

Meydandaki muhafızlar öfkeyle bağırp Tom'a doğru koşmaya başladılar.

"ŞİMDİ!" diye gürledi Tom ve otelin pencerelerinden silahlar ateşlenmeye başladı. Ön sıradaki muhafızlar kanlar

içinde yere yuvarlandılar. Hector Mexico, ikinci katın penceresinden sarkıp adamların üzerine iki el bombası fırlattı. Yaklaşan grup kaçmaya çalışmış ama çok geç kalmışlardı. Büyük bir patlama oldu. Sonra çadırın yanındaki muhafızların çığlıkları duyuldu. Derken adamların sesleri, üzerilerine atılan onlarca zombinin iniltisine karıştı. Meydana çıkan zombilere rağmen kalabalık ne olduğunu anlayamamıştı. Sonra başlarında futbol kaskları olan iki adamın, zombileri sandalyelere sabitleyen halatları kestiklerini gördüler. Adamlar bunu yaparken gülüyorlardı.

Derken otelin arka kapısı büyük bir gürültüyle açıldı ve Solomon Jones, özgür ödül avcılarından oluşan takımını savaş meydanına çıkardı. Hokkabaz Mike, LaDonna Willis ve onun ikiz oğulları, Vegas'lı Pete, pembe yün ceket i içindeki Süslü McTeague, elinde beyzbol sopasıyla Kemikkıran ve diğerleri...

Tom verandadan fırladı ve yerlerde yuvarlanan muhafızlara doğru atıldı. Başta çelik grisi olan kılıcı, bir süre sonra parlak kırmızıya bulandı.

Lilah, sol taraftaki açık tribünün tepesinden olan biteni izliyordu. Şok içindeydi.

Tom!

Gördüklerine inanamıyordu. Tom Imura, Vaiz Jack ve Lunapark'taki tüm kalabalığa karşı, silahlı bir ekiple saldırıya geçmişti. Bu çılgıncaydı. Bütün bunlar Lilah'ya imkânsız ge-

liyordu. Ama gerçektir. Gözlerini paniğe kapılmış izleyicilerin ardına dikti. Spor malzemelerinin bulunduğu kulübeden ihtiyacı olan şeylerin hepsini almış ve bir kova dolusu ziftle bir kandil bulmuştu. Hiç zaman kaybetmeden balık oltasını kullanarak havası inmiş futbol topunu zifte batırdı ve kandili kullanarak topu yaktı. Sonra da kalabalığın üstünden ileriye doğru fırlattı. Yanan top muhafızlardan birinin sırtına isabet etti. Cayır cayır yanmaya başlayan adam, alandaki diğer tüm sesleri bastıracak bir çığlık kopardı. Lilah'nın önündeki izleyiciler aniden ona döndü. Yüzlerinde korku, şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifade vardı.

Lilah'nın yüzüne ise tuhaf bir gülümseme yayılmıştı. Şimdi tribündeki çığlıklar aşağıdaki sesleri bastırıyordu. Tüm izleyiciler paniğe kapılmıştı. Chong da burada mıydı acaba? Etrafına bakındı ama onu göremedi. Dişlerini sıkarak vahşice sırtırken başka bir top daha ateşleyip fırlattı.

Çift Bıçaklı Sally'nin birebir dövüşme şansı yoktu ama hâlâ tetiği çekebilecek kadar güçlüydü. Elindeki tüfeğin dürbününden bakarak namluyu muhafızlardan birine doğrulttu ve tetiği çekti. Bir harpya kartalı gibi gülümsüyordu.

Pat! Silahın geri tepmesi canını yaktı ama bu acıyı kalbini soğutmak için kullanmaya çalıştı. Sally, iki çocuğunu İlk Gece'de kaybetmişti. Bu, onun başına gelen en korkunç şeydi ve her gece o canavarların April ve Toby'ye neler yapmış olabileceğiyle ilgili kâbuslar görüyordu. Buradaki insanlarsa dünyayı sarsan bu dehşeti, kalkmış bir oyuna dönüştürmüşlerdi.

Çocukları, hayatları pahasına dövüşmeye zorluyorlardı.

Tekrar tetiği çekti. *Pat!* Gözlerinde merhametten eser yoktu. Ağır silahı her patladığında canı yanıyordu ama bu, öfkesini daha da ateşliyordu. Sally başka bir hedef buldu ve tekrar ateş etti. *Pat.* Sonra bir tane daha...

Benny ve Nix zombilerle çarpışmaya hazırlandı. Karşılarına çıkan ilk zombi, Pembe Göz Charlie olamazdı. Ondan katbekat küçüktü. Bu da çivili bir yelek giymediği ve çelik kask takmadığı anlamına geliyordu. Benny, bunu göz önünde bulundurarak önce ilk uyluk kemiğini sonra da diğerini başının üstünden savurdu. İlk darbe, zombinin eline denk gelmiş gibi yumuşak bir çatırdama sesi duyuldu. İkincisi ise yaratığın omzuna indi ve bu sefer daha sert bir kırılma sesi yükseldi. Benny iki kemiği de kaldırdı ve omuz hizasında tekrar savurdu. Bu kez daha ıslak bir ses çıktı. Sonra zombi Benny'yi sıyırarak yere devrildi.

"Solunda," diye seslendi Nix. Benny, Nix'in elindeki kemiği zombinin tepesine indirdiğini duydu. Kemik ölü deriyle buluşmuş ve zombinin kemiğini kırmıştı. Önlerinde ne olduğunu görmeden vahşi bir şekilde dövüşerek ilerliyorlardı. Birbirleriyle yer değiştirip ellerindeki kemikleri zombilere doğru savuruyorlardı. Bir-iki, bir-iki... Zombilerin kollarını, bileklerini ve parmaklarını kırıyor; kafalarına vuruyorlardı. Benny'nin kolları ağrımaya başlamıştı. Özellikle de yaralı olan sol kolu sızlıyordu. Ama ilerlemeye ve mücadele etmeye devam ediyordu. Nix, vahşi bir kedi gibi hırlıyor ve her ham-

lesinde inliyordu.

Sonunda tekrar ışıkla buluştular. Bu, çukurun kenarındaki meşalelerden yansıyan o soluk ışık değildi. Kocaman sarı bir ışıktı. Bir alev topu tünelden içeri yuvarlanıyordu. Benny, bunun eski bir kriket ya da beyzbol topu olduğunu ve döndükçe yoğun bir ışık saçtığını fark etti. Çıkan dumanın ve ziftin kokusunu alabiliyordu.

Alevler, tünellerin T şeklindeki birleşme noktasını aydınlatmıştı. Benny o an kalbinin duracağını sandı. En az yirmi zombi akın akın üzerlerine doğru geliyordu. Daha da kötüsü, sol taraftaki zombilerin beş sıra arkasında Pembe Göz Charlie vardı.

Yirmi metre kadar öteye başka bir alev topu düştü ve doğrudan takım elbiseli bir zombinin sırtına isabet etti. Yaratık, göz açıp kapaymcaya kadar alevler içinde kalmıştı.

Benny, Nix'e hızlı bir bakış attı. Bu, yeni bir tuzak mıydı? Vaiz Jack onları yakarak öldürmek ya da dumana boğmak mı istiyordu? Ya da Tom, tuhaf bir şekilde de olsa onlara yardım etmeye mi çalışıyordu? Bunların hiçbirisi önemli değildi. Zaten tünellere doluşan zombilerin hepsini alt etmelerinin imkânı yoktu.

Beyaz Ayı, üzerlerine ateş açan Hokkabaz Mike'ı tam zamanında fark edip babasını kenara çekti. Peşpeşe gelen dokuz milimetrelik kurşunlardan biri, üzerindeki ayı postunda bir delik açmıştı. Beyaz Ayı, fena hâlde yaralanmış olan bir se-

yirciyi tutarak Hokkabaz Mike'ın üzerine fırlattı. Hokkabaz Mike eğilmeye çalıştı ama kendinden geçmiş olan adam ona çarptı ve ikisi birlikte yere yuvarlandılar.

Beyaz Ayı, ölmek üzere olan adamın üstünden atlayıp Hokkabaz Mike'ın üzerine çullandı. Saçlarından ve çenesinden yakalayarak sert bir hareketle boynunu kırdı. Kırılan kemiğin sesiyle yüzüne genişçe bir gülümseme yayılmıştı.

Chong, otelin arka girişinin önüne yığılmış tuğlaların arasında güvendeydi. Nix, Benny ve Lilah'nın çukurun içinden sağ salim çıktığını görmek istiyordu ama kendisi, bu savaşa girmeye hiç de istekli değildi. Şimdi Mountainside'da, kitaplarla çevrili odasında olmak istiyordu. Ya da Morgie'yle birlikte dereye balık avlamak.

Lilah.

"Sen bir kasaba çocuğusun," demişti yolda yürürlerken. "Burada hiçbir işe yaramazsın."

Bir anda etraf güçlü bir parıltıyla aydınlandı. Chong ateş toplarının havada süzülerek savaş alanının ortasına inmesini izledi. İlk başta bunun Beyaz Ayı'nın numaralarından biri olduğunu sanarak paniğe kapıldı ama sonra tribünlerin ortasındaki yanmış cesetlerin üzerinde dikilen silueti gördü. Kadim efsanelerden fırlamış sihirli bir kahraman... Uzun bacaklı, muhteşem, inanılmaz derecede sevimli ve yabani...

Lilah!

Bir anda silah sesleri duyulmaya başladı. Otomatik tüfek

ve tabancalardan ateşlenen mermilerin sesleri havayı doldurdu. Sonra Chong Kayıp Kız'ın düştüğünü gördü. Kız karanlığa gömülürken elinden kayan son ateş topu da ona eşlik etti.

Chong onun adını haykırdı. "Lilah!"

"Hayır," diye fısıldadı bir saniye sonra. Onu vurmuşlardı. Onu yere yığılırken görmüştü. Tahta kılıcını çekip çılgınlar gibi bağırarak koşmaya başladı.

Tom kalabalığı yararak Beyaz Ayı'ya ulaşmaya çalışıyordu. O adamı ve onun psikopat babasını ele geçirmek istiyordu. Tom, Matthias'ları sonsuza dek yok etmek istiyordu. Kılıcı ondan bağımsız hareket ediyordu sanki. Bir adam elinde baltayla üzerine atıldı. Hemen ardından yere düştü. Adamın yüzü paramparça olmuştu. Ona silahını doğrultan başka bir adamın eliyse şimdi havada uçuyordu. Üç zombi üzerine doğru geldi. İki tanesi yavaşça sallanıyor, diğeryse anormal bir hızla hareket ediyordu. Tom, hepsini birden parçalara ayırdı. Kılıç, bir oraya bir buraya savruluyor ve önüne çıkan kimseye –ölü ya da diri– acımıyordu.

Dört muhafız koşarak gelip Vaiz Jack'in etrafına etten bir duvar ördü. Muhafızlar onu güvenli bir noktaya götürmek için koşmaya başladı. Sonra bir ses duyuldu ve muhafızlardan biri yere devrildi. Yüzünün yarısı yoktu.

“Hadi... HADİ!” diye gürledi Vaiz Jack. Adamlar tereddüt etmeden koşmaya devam etti. Bir ses daha yükseldi ve bir adam daha devrildi. Bacağından kan fışkırıyordu. Adamlar hız kesmeden koşmayı sürdürdü ve tribünlerle atlı arabanın arasında kalan boşluğa girdiler. Otelin olduğu yönden gelebilecek kurşunlardan korunabilecekleri bir noktadaydılar.

Vaiz Jack burnundan soluyordu. Oğluyla birlikte yaptığı her şey yok ediliyordu. Üstelik yine... Tom Imura tarafından!

Tom’u öldürmeyi öyle çok istiyordu ki... En yakınındaki muhafızın omzunu tuttu ve onu arabaya doğru döndürdü.

“Sökün şunu,” diye emretti. Muhafızlar bu cehennemden çıkabilmek için işe koyuldular.

Ortalık mahşer yeri gibiydi. Zombiler sirk çadırının içinden çıkıyorlardı. Vaiz Jack’in adamlarını, düşmanlarından ayırt edebilecek bir akla sahip olmadıklarından önlerine çıkan herkese saldırıyorlardı. J-Dog ve Dr. Skillz ellerindeki tüm kadaverin stokunu kullanmış ve ölülerin hepsini serbest bırakmıştı. Yani Vaiz Jack’in bütün cemaatini.

Zombiler alana doğru ilerlerken, J-Dog yüzündeki teri silecek, “Dostum, şu ihtiyar vaiz çok fena köpürecek,” dedi.

“Kesinlikle, dostum,” dedi Dr. Skillz. Eğildi ve yerden Tom’un ona verdiği şeyleri aldı: Bir çift tahta kılıç. “Hadi bakalım. Gösteri başlasın!”

Çukura doğru koşmaya başladılar.

Chong koşarken önüne çıkan her şeye vuruyor, her şeyi dağıtıyor ve kırıyordu. En iri yarı muhafızlar bile ona karşı koyamıyorlardı. Chong daha önce hiç kimseyi incitmemiş ve zombiler dışında hiçbir şeye öfkeyle saldırmamıştı. Ta ki Lilah'nın yere yığıldığını görene dek. Oysa şimdi, paramparça ettiği yüzleri ve kırdığı kemikleri hissedebiliyordu.

Onu öldürebilirlerdi. Bunun farkındaydı. Ama zaten buradan kurtulmanın tek yolu ölmektir. Bu yüzden aldırımıyordu. Üstelik ısırılmıştı da. En önemlisi, Lilah'nın öldüğünü görmüştü. Artık kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. Öleceğini bile bile koşuyordu çünkü ölüm onu çoktan kollarına almıştı. Lilah'nın ardından gitmek ve kendisini karanlığın kollarına bırakmak istiyordu. Böylece Lilah, bir daha hiçbir zaman kaybolmayacak ve yalnız kalmayacaktı.

Otelin diğer tarafında, Sally ve Solomon'la birlikte gelen ekibin en yaşlısı Tilki Jeffries ve en genci Carrie Singleton, tutsak çocuklarla beraber ormana doğru koşmaya başladı. Carrie, bir yaylı tüfek kullanıyordu ve kendilerini olabildiğince gizlemek için ağaçların en sık olduğu rotayı tercih etti. Tilki'nin göğsüne astığı çapraz kayışta bir sürü bıçak vardı. Tilki, bir zamanlar sirkte çalışan bir bıçak ustasıydı. Havaya bir iskambil kâğıdı fırlatır ve kâğıt, henüz havadayken onu bıçakla delirdi.

Muhafızlar iki kez onları durdurmaya çalıştı ancak her iki saldırı da başarısızlıkla sonuçlandı.

“Yukarıda neler oluyor?” diye sordu Benny. Duydukları şeyler sadece; çığlıklar, silahlar ve çeliğin çeliğe çarparken çıkardığı seslerden ibaretti. “Sence Tom bunları tek başına nasıl yapıyor olabilir?”

Nix daha bir şey söyleyemeden tuhaf bir çığlık yükseldi. Coşkuyla atılan bir naraydı bu. Sonra çukurun ağzında biri belirdi. Uzun boylu, ince yapılı, futbol kaskı takmış ve üzerindeki yün ceketini plakalarla bezeli bir adam... Zombilerden birinin üstüne atlamış ve yarattığı neredeyse ikiye bölmüştü. Elinde Lilah’nunkine tıpatıp benzeyen bir mızrak ve iki tane de tahta kılıç vardı. Adam onlara dönüp Benny’ye gülümsedi.

“Hey! Küçük samuraylar!” diye bağırdı Dr. Skillz.

“Nasıl–” dedi Nix.

“Nereden–” diye devam etti Benny.

Dr. Skillz kılıçlardan birini Benny’ye attı. Benny elindeki uyluk kemiğini bırakıp kılıcı aldı. Nix de kaval kemiğini fırlatıp Dr. Skillz’in attığı diğer kılıcı yakaladı.

“Kaldırın kıçınızı!” diye bağırdı ödül avcısı, mızrağını bir dansçı edasıyla kafasının üzerinde çevirirken. Yanındaki iki zombinin de kafasını uçurmuştu.

Benny’nin aklına binlerce soru geliyordu ama bunun için zaman yoktu. Zombilerin sayısı giderek artıyordu ve savaşmak zorundaydılar.

Solomon'un arkadaşlarından, Haven'da ticaret muhafızlığı yapan Vegas'lı Pete ve Küçük Bigg, Vaiz Jack ve adamlarının tribünün kenarına doğru sıvıştıklarını gördüler.

"Gel, şu aşağılık herifi yakalayalım," diye mırıldandı Bigg.

"Hadi bakalım," dedi Pete ve birlikte zikzaklar çizerek koşmaya başladılar. Pete, bir Winchester tüfeği kullanıyor ve Bigg de uzun zaman önce bir müzeden bulduğu bir süvari kılıcı taşıyordu. Onlar koşarken muhafızlar ve izleyiciler de birer birer yere yığılıyorlardı. Vaiz Jack'in yanında kalan son iki muhafız onlara doğru koştu. Vegas'lı Pete, tüfeğindeki son mermiyi ateşledi ancak hedefi iskaladı ve tüfeğini adamlardan birinin kafasına indirdi. İkinci muhafız eline aldığı bir yabayla Küçük Bigg'e saldırdı fakat Bigg, adamın hamlesini savuşturup göğsünde bir delik açtı.

Böylece Vaiz Jack köşeye sıkışmış oldu. Önünde duran iki ticaret muhafızı sırtıyordu.

"Evet, sanırım beni köşeye kıştırdınız, değil mi?" diye sordu Vaiz Jack kibarca. Aslında korkması ve umutsuzca etrafına bakınup kaçacak bir yer araması gerekirdi. Karşısında duran adamlardan en az on beş yaş büyüktü ve onlar kadar yapılı değildi.

"Silahlarını bırak, ihtiyar," dedi Vegas'lı Pete. "Belki o zaman tek parça hâlinde kalmana izin veririz."

"Yani," dedi Küçük Bigg kılıcını çekerek. "Ben olsam tek parça demezdim."

Vaiz Jack gülümsedi.

“Bunu komik bulmana sevindim,” dedi Pete, “çünkü seni...”

Vaiz Jack, Pete’in diz kapağına bir tekme savurdu ve aynı anda eliyle boynuna bir yumruk indirdi. Yumurta kabuğunun kırılmasına benzer bir ses çıkmıştı. Pete geriye doğru birkaç adım attı. Elleriyle boğazını tutuyor ve nefes almaya çalışıyordu. Yüzü önce kızardı, sonra morardı. Ve ardından yere yığıldı.

Küçük Bigg hiç vakit kaybetmeden kılıcını Vaiz Jack’e savurdu. Ama yaşlı adam hamleyi savuşturup Bigg’in göğsüne bir kafa attı. Ve hemen adamın elindeki kılıcı aldı. Kılıç bir an havada parladıktan sonra Küçük Bigg yere düştü. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı. Her şey üç saniyede sona ermişti.

“Bir avuç amatör,” dedi Vaiz Jack kendi kendine. Kılıcı kolayca uzanabileceği bir yere koyup alüminyum kaplamayla uğraşmaya koyuldu.

Chong, Lilah’yı gördüğü tribünlere ulaşmıştı. Onun cesedini bu iş bitene kadar koruyacağına dair kendi kendine söz verdi. Ya sonra... *Ah Tanrım*, dedi içinden. *Sonra ne olacak?*

Onu susturmak zorunda kalabilirdi. Ama... Bunu yapabilir miydi? Bu düşünce onu daha da çıldırtıyordu. Tribünlerde dikilerek silahını doldurmaya çalışan bir adamın bacaklarına vurdu. Adam düştü ve Chong kılıcın kör ucunu adamın kasığına geçirdi. Adam acıyla inleyerek iki büklüm oldu. Ve Chong onu beş kişilik bir zombi grubunun üzerine itti. Yara-

nkıllar büyük bir açlıkla adama saldırdı.

Chong kılıcını durmak bilmeden savuruyordu. Bir süre sonra kendini Solomon Jones'la yan yana dövüşürken buldu. Ödül avcısının her iki elinde de palalar vardı. Bu aletlerin gazabına uğrayan zombiler ve insanlar birer birer yere düşüyordu.

"Siper al, evlat!" diye bağırdı Solomon ancak Chong kulak asmadı ve dövüşün şiddetlenmesiyle tekrar ayrı düştüler.

"Lilah," dedi Chong. Savaş narası atıyormuş gibi Lilah'nın ismini haykırıyordu. "Lilah!"

Benny ve Nix sırt sırta vermiş dövüşüyorlardı. Onlar kılıçlarını savururken, kollar, bacaklar ve kafalar havada uçuyordu. Dr. Skillz diğer tüneldeydi. Rahat bir kişiliğe sahip olmasına rağmen deneyimli bir katil gibi hızlı ve hassas hareket ediyordu. Mızrağının güçlendirilmiş sapıyla zombilerin kemikleri kırıyor ve keskin tarafıyla ellerini ve kafalarını koparıyordu.

Cayır cayır yanan zombi yere devrilmişti. Diğer iki zombi de ona takılıp yere düşerek alev almışlardı. Artan sıcaklık ve duman Benny ve arkadaşlarının işini güçleştirmeye başlamıştı.

"Buradan çıkmalıyız!" diye bağırdı Benny. Hemen ardından bir öksürük nöbetine tutuldu.

"Otobüsün gelmesini bekliyoruz," diye bağırdı Dr. Skillz.

"Ne?"

Hemen ardından çukurun kenarından aşağı bir halat indi ve J-Dog başını uzattı. “Hey, dostum. Bırakın oyalanmayı. Burası duman altı olmuş.” Sonra gitti ve bir saniye sonra birinin ıglığı duyuldu. Beyaz Ayı’nın muhafızlarından biri çukura düştü.

“Siz tırmanın,” diye bağırdı Dr. Skillz. “Ben onları oyalarım.”

Benny geri çekilerek zombilerden uzaklaştı. Charlie ile aralarında dört tane zombi vardı. “Hadi, Nix!”

Nix döndü ve halata baktı ama sonra başını salladı. Büyük bir öfkeyle zombilere vurmaya devam ediyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Benny ama hemen sonra Nix’in ne yapmak istediğini anladı. Benny kendini zombilerden koruyordu ama Nix, onlara saldırıyor ve Charlie’ye ulaşmaya çalışıyordu. “Tanrım! Nix, yapma!”

Nix kılıcını zombilerden birinin boğazına indirdi ve onu tekmeleyerek yere devirdi.

“Hey! Çocuklar!” diye gürledi Dr. Skillz. “Halatı tutun. Bu bir emirdir!”

Benny sallanan ipi yakaladı ama Nix hâlâ Charlie’ye ulaşmaya çalışıyordu. Haklaması gereken dört zombi daha vardı ve Charlie kollarını uzatmış ona doğıru ilerliyordu.

“Bunu yaptığımı pişman olacağım,” diye homurdandı Benny. Ardından ipi Dr. Skillz’e doğıru fırlattı.

“Neler oluyor?” diye sordu ödöl avcısı; ama sonra iki zombi birden ona doğıru atılınca dövüşmeye devam etmekten başka bir şansı kalmadı.

Benny, Nix’in yere yıktığı zombinin üzerinden atladı. Nix,

başka bir zombiyle uğraşırken bir diğeri arka taraftan ona doğru geliyordu. Benny kılıcını Nix'in kafasının hemen üzerinden savurarak zombinin suratına indirdi. Kafası yarılan zombi, sertçe Charlie'ye çarparak onu geriye itti.

Öfkesi dinmeyen Nix bir zombinin daha işini bitirdi. Yüzünde yorgun ve endişeli ifade vardı. Kızaran yanaklarında çilleri iyice belirginleşmişti. Charlie ileriye doğru uzandı. Beyaz elleri Nix'ten en fazla iki metre kadar uzaktaydı.

Diğer zombi neredeyse Charlie kadar uzundu ama cüssesi onun yarısı kadardı. Zombinin sakın bir öğretmeni andıran bir yüzü vardı ama sararmış dişlerini göstererek kükremesi, dönüştüğü şeyin onu ne hâle getirdiğini anlatmaya yeterli olmuştu.

Benny kendi kendine, *Üzgünüm*, dedi ve kılıcını savurdu. Kılıç, zombinin alnının ortasına isabet etti ve yaratık dizlerinin üstüne çöktü. Benny kılıcını tekrar savurmak için elini kaldırdı ama zombi üstüne devrilince ikisi birlikte yere yuvarlandı.

Benny cesedin altından çıkmaya çalışırken korkunç bir şeye tanık oldu. Gördükleri aynı anda hem şok edici hem de muhteşemdi. Nix Riley, Pembe Göz Charlie'nin karşısına dikildi. Charlie iki metre boyunda, yüz elli kilo ağırlığında bir canavardı; Nix ise ancak onun yarısı kadardı. Charlie'nin çivilerle kaplı bir zırhı vardı. Üstelik zombi salgının en karanlık özelliğine sahipti: Acıyı hissetmiyordu. Nix'in üzerinde ise sadece bir tişört ve yelek vardı. Onu az da olsa koruyabilecek bir yün ceket bile yoktu.

Benny üzerine yığılan cesetten kurtulmaya çabalıyordu ama bacağı zombinin altında kalmıştı. Her yer ceset kaynı-

yordu. "NIX!" diye bağırdı.

Nix Riley bir an için ona baktı. Gözlerine çılgın bir bakış yerleşmişti ve dudaklarında tuhaf, zehirli bir gülümseme vardı. Bir an sonra yüzünü tekrar Charlie'ye döndü.

Her şey bir anda olup bitmişti.

Kılıcını hızla yana savurup Charlie'nin ellerine vurdu. Charlie'nin parmakları paramparça oldu. Nix hızını kesmeden sağa kaydı ve kılıcını Charlie'nin sol dizine indirdi. Darbenin şiddetiyle Nix'in yüzünde ve kollarında biriken ter damlaları havaya sıçramış ve cebinden düşen kireç tozu patlayarak koridoru sisli bir mezarlığa çevirmişti. Charlie, ona doğru uzandı ama dengesini kaybederek kırık dizinin üzerine düştü. Nix, toz bulutunun içinde kılıcını savurmaya devam ediyordu ve bu görüntü, ona tuhaf bir güzellik katıyordu. Bir an sonra tahta kılıcını Charlie'nin yanağına indirdi. Darbe öyle kuvvetliydi ki Charlie'nin kırık dişleri ağzından fırlayıp duvara saplandı. Derken Nix açısım değiştirdi ve kılıcını Charlie'nin diğer yanağına indirip çenesini kırarak kalan son dişlerini de döküverdi.

Ama Charlie hâlâ Nix'e uzanmaya çalışıyordu. Sakatlanmış ve kemikleri paramparça olmuştu. Buna rağmen onun peşini bırakmıyordu.

Nix bir dansçı edasıyla geriye kaçtı ve onu yakalamak için kollarını uzatan Charlie, kendi ağırlığını daha fazla taşıyamayıp yüz üstü yere kapaklandı. Nix, Charlie'nin çelik kaskını düşürene kadar kafasını tekmeledi. Sonunda kask yere düştü.

"Bu, annem için, seni lanet olası!" diye fısıldadı ve kılıcını kaldırıp var gücüyle Charlie'nin kafasına indirdi. Charlie'nin kafatasıyla birlikte kılıç da paramparça oldu. Kâbuslarının

başkahramanı o koca adam şimdi kıpırtısız bir şekilde yerde yatıyordu.

Benny nihayet cesedin altında kalan bacağını kurtararak ayağa kalktı ve Nix'e baktı.

Nix'in gözleri yerde yatan cesede kilitlenmişti. Ne yaptığını ve bunun ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordu. Ve birden ağlamaya başladı. Benny koşarak yanına gidip onu kollarının arasına aldı. Nix'in ılık gözyaşları Benny'nin boynunu ıslatıyordu. Uzun zamandır gözlerinde yanan ateş bir kez daha parladı ve sonra tamamen kayboldu. Ve yüz ifadesi derin bir kedere büründü.

"Onu öldürdüm!" dedi hıçkırarak.

"Evet, yaptın," diye mırıldandı Benny. "Canavarı öldürdün."

Benny, Dr. Skillz'in nasıl olduğuna bakmak için başını kaldırdı ve çukurun kenarından bakan J-Dog'un yüzünü gördü. "Dostlar, orada oyalanmayı bırakıp buraya gelseniz diyorum. Burada biraz yardıma ihtiyacımız var gibi."

Nix ve BENNY, ÇUKURDAN ÇIKARLARKEN DR. SKILLZ ZOMBİLERİ oyaladı. Sonra da arkalarından o da çıktı. Benny ve Nix, etraflarını saran ceset yığınlarına bakıyorlardı. Birçok insan ölmüş ve bazıları da yeniden dirilmeye başlamıştı. Yüzlerce zombi alam doldurmuştu ve yüzlerce insan, hem onlarla hem de birbirleriyle savaşıyorlardı.

“Tom nerede?” diye bağırdı Nix.

Benny başını iki yana salladı. “Bilmiyorum.”

Sonra Benny aklını allak bullak eden bir şey gördü. Beyaz Ayı’nın adamlarına karşı savaşanlardan bazılarını tanıyordu. Bunlar, zombi kartlarında gördüğü yüzlerdi. Gerçeküstü bir an yaşıyor gibiydi.

“So... So... Solomon Jones?” dedi kekeleyerek. Nix hızlıca Benny’nin işaret ettiği yere döndü. İki palalı efsanevi ödül avcısı tribünlerin oradaydı. Palalarını önüne gelene savurarak kendine yol açıyordu. On metre kadar ilerisinde, Hector Mexico tribünün en üst sırasında durmuş, üzerine gelenlere kurşun yağdırıyordu. Etrafı cansız bedenlerle çevriliydi.

Meydanın karşı tarafından Kemikkıran Bashman duruyordu. Her iki elinde de birer beyzbol sopası vardı ve insanların otele girmesini engelliyordu. Otel, buradan kaçmanın tek yoluydu. Tabii on metre yüksekliğindeki tribünlerden atlamak istemeyenler için.

J-Dog da gidip diğer kapıyı tutmuştu. Çift taraflı baltası parlak kırmızı bir renge boyanmıştı. Benny'nin zombi kartlarından bildiği diğer kahramanlar da farklı noktalarda savaşıyorlardı.

"Hiç anlamıyorum," dedi Benny. Nix ise sadece başını sallamakla yetindi.

Beyaz Ayı'nın eli silahlı adamları, otele doğru ateş ederek kendilerine yol açmaya çalışıyorlardı. Ama otelin üst katından üzerlerine kurşun yağıyordu. Adamlar birer birer geriye uçuyor ve daha yere düşmeden ölüyorlardı. Benny ateş edenin kim olduğuna bakmak için başını çevirince dürbünlü tüfeğin ardındaki Çift Bıçaklı Sally'yi ve onun Mohawk saçlarını gördü.

"Tom nerede?" diye sordu Nix tekrar. Sonra Benny'nin kolunu yakaladı ve başka bir yeri işaret etti. "Orada!"

"Tom!" diye bağırdı Benny. Tom onu duyduysa bile cevap vermeye zamanı yoktu. Bir grup muhafız ve ödül avcısı üzerine geliyordu. Elllerinde mızraklar, kılıçlar ve yabalar vardı. Benny, Tom'un gülümsediğini gördü.

Abisini daha önce de dövüşürken görmüştü. Yedi ay evvel, Charlie'nin kampındayken. Ama o çarpışma, bunun yanında solda sıfır kalırdı. On tane adam Tom'un üstüne yürüyordu. Tom ise gülümsüyordu. Sonra birden harekete geçti. Tırpanla üzerine gelen adama doğru atılıp adamın karnını deşti. Arka-

sına dönüp bakmadan ilerlemeye devam etti ve yabayla onu deşmeye çalışan başka bir adamın kolunu ve boğazını doğradı. İri yarı bir muhafız, iki metrelik kılıcıyla ona doğru koştu ama Tom sıçrayarak adamla kılıç arasına girdi ve kendi kılıcını adamın boğazına sapladı. Oldukça hızlı ve zarifti. Hareketleri, Benny'nin tahta kılıcıyla yaptığı o hantal hamleler ve salvolardan çok farklıydı. Ama Benny de her gün pratik yapıyordu. Kılıç kullanmada çok iyiydi. Tom ise tam bir ustaydı.

Bir dansçı gibi hareket ediyor ve yerin üstünde kayarcasına ilerliyordu. Düşmanlarının hamleleri savuşturmak için zarifçe dönüyor ve her dönüşünden sonra kılıcını inanılmaz bir kuvvetle savurabilecek açılar yakalıyordu. Onu izlemek güzel ama aynı zamanda çirkindi de. Çünkü zalimlere karşı oynadığı bu kılıç oyununa hayatını adamak zorunda kalmıştı. Adamların sayısı giderek azalıyor ve Tom etrafına cesetlerden bir duvar örüyordu.

Sonra bir gürültü koptu ve Benny daldığı rüyadan gerçek dünyaya döndü. Belalı üzerine doğru koşuyordu. İşte o an pembe bir siluet aralarına girdi. Benny, rengârenk fırfırlı bir yakası olan pembe yün ceket ve elmas küpeleriyle Süslü McTeague'i görünce kendini gülmek için zor tuttu. Çok komik görünüyordu. Belalı'yı boğazından ve kemerinden yakalayıp yukarı kaldırdı. Sonra da bir aslan gibi kükreyerek onu bir grup zombinin arasına fırlattı. İri haydut bir anda parçalara ayrıldı. Ama Benny'nin yüreğinde en ufak bir merhamet kırıntısı bile yoktu.

"Bir beladan daha kurtulduk," dedi Benny kendi kendine.

Süslü, Benny ve Nix'in kendisini izlediğini görünce onlara dönerek gülümsedi ve göz kırptı. Sonra ellerini kabarık yün

ceketine daldırıp iki tane muşta çıkardı. Ardından gülümsemeye devam ederek kalabalığın arasına daldı.

“Bu, delilik,” dedi Benny. Nix başını sallamakla yetindi ama sonra bir çığlık kopardı. Benny aniden arkasına döndü ve Vaiz Jack’in atlı arabalardan birinin alüminyum kaplamasını çıkardığını gördü. Ne yaptıklarını bir saniye bile düşünmeden o tarafa doğru koşmaya başladılar. Nix’in elinde Benny’nin kılıcı vardı ve Benny de Nix’in kırık kılıcını taşıyordu. O ihtiyara karşı bunlar yeterli olacak mıydı?

Kaderlerini değiştiren şey, bir zombi oldu.

Vaiz Jack’in kendi adamı dirilmemiş olsaydı, her şey o an bitmiş olurdu. Ama Vaiz son kaplamayı da çıkarırken bir el, onu ayak bileğinden yakaladı. Yaşlı adam biraz şaşırarak, biraz da iğrenerek aşağıya baktı. Ayağını çekerek zombiden kurtuldu ve süvari kılıcını yerden almak için arkasına döndü. O sırada koşa koşa üzerine gelen iki çocuğu fark etti. Kılıcı alıp iki seri hamleyle adamlarını susturdu. Bir saniye sonra Vegas’lı Pete de kıpırdanmaya başlamıştı. Vaiz derhâl onu da susturdu. Küçük Bigg ise olduğu yerde kıpırdanıyor ama tam olarak hareket edemiyordu. Vaiz Jack homurdandı. Omuz silkip, arkasına dönerek Tom’un kardeşini ve Riley’nin kızını deşmek üzere ileri atıldı.

Chong, Lilah’nın ateş toplarıyla alev alan insanların üzerinden atlayıp tribünlerin en üst sırasına çıktı. Dumanların arasından başını uzattı ama Lilah orada değildi. Sonra iyice aşağı sarktı ve Lilah’nın düşmüş olabileceği yerlere baktı ama

Kayıp Kız hiçbir yerde yoktu.

Sonra kafasına bir şey çarptı. Darbe o kadar şiddetliydi ki dizlerinin üzerine çöktü ve yanan cesetlerin üzerine devrildi. Bağırarak alevlerden uzaklaşıp, döne döne kendisini yan taraftaki sıralara attı.

Chong yüzünde bir sıcaklık hissediyordu. Eliyle yüzüne dokununca parmakları kırmızıya bulandı. Zonklayan başını kaldırdı ve üzerine doğru gelen devasa adama baktı. Bu bir zombi ya da muhafız değildi.

Karşısında duran adam Beyaz Ayı'ydı.

"Vay canına, küçük adam," diye homurdandı o tiksiniç yüzüyle. "Sen daha ölmedin mi?" Beyaz Ayı'nın her yanı kana bulanmıştı ama Chong, bunun kendi kanı olduğunu sanmıyordu. Adamın sol elinde ağır bir İngiliz anahtarı, sağ elinde ise bir levye vardı. Arkasında insan ve zombi cesetlerinden oluşan bir yığın vardı. "Ayağa kalk, çocuk... En azından ayakta ölecek cesaretin olsun."

Chong ayağa kalkmaya çalıştı ama kafasına aldığı darbe yüzünden başı fena hâlde dönüyor; dengesini sağlamakta zorlanıyordu. Dizleri tekrar büküldü. Başından akan kan dudaklarını ıslatıyordu.

"O zaman dizlerinin üzerinde ölürsün," dedi Beyaz Ayı. "Kafatasını zincire geçirip boynuma asacağım. Böylece herkes, Beyaz Ayı'yla uğraşmaması gerektiğini anlayacak."

Chong el yordamıyla kılıcını arıyordu. "Tom seni öldürecek," dedi gülümseyerek.

"Anca rüyasında," dedi Beyaz Ayı.

Chong başını iki yana salladı. "Hayır... Tom seni öldüre-

cek. Bu gece burada öleceksin ve umut edebileceğin tek şey, yeniden zombi olarak dirilmek olacak. Sen ve senin o çatlak baban, bugün nalları dikeceksiniz.”

“Sözlerine dikkat et, çocuk. Yoksa...”

Chong ağzına dolan kanı Beyaz Ayı’nın ayağına tükürdü. “Yoksa ne? Beni öldürür müsün?” Isırılmış kolunu göstermek için eğildi. “Ben çoktan öldüm. Hatırlamıyor musun yoksa? Çukurda ısırıldım. Beni sen öldürdün. Eğer ben seni öldüremezsem, ya Tom, ya Solomon Jones ya da Sally eninde sonunda seni haklayacak. Sen ve baban, ikiniz de birer parazitsiniz... Ve bu dünyadaki vaktiniz doldu.”

“Canın cehenneme!” diye gürledi Beyaz Ayı elindeki levreyi havaya kaldırarak. Chong da kılıcını kaldırdı ama her ikisi de bu dövüşün nasıl biteceğini biliyordu.

“Lilah,” dedi Chong. Bunun son sözü olmasını istiyordu.

Beyaz Ayı’nın eli havaya kalkınca birden *şlak* diye bir ses duyuldu. Beyaz Ayı durdu. Levye hâlâ elindeydi. Ama gözleri kocaman açılmıştı. Göz kapakları alına yapıştırılmış gibiydi. Aniden öksürünce ağzından kan boşalmaya başladı.

“Nasıl?” dedi Chong.

Ancak Beyaz Ayı’nın sesi çıkmadı. Titredi ve bir dizinin üzerine çöktü. Elindeki levye yere düştü. Ardından hemen arkasında cılız bir silüet belirdi. Çıldırmış gibi bakıyordu. Kan ter içinde kalmış ve her yanı is lekesiyle kaplanmıştı. Saçları kar beyazıydı, gözleriyse bal rengi... Ellerinde tuttuğu siyah borudan yapılma mızrağı, Beyaz Ayı’nın iki omzunun arasına saplanmıştı.

Lilah, bir ayağını Beyaz Ayı’nın sırtına koyup tiksintiyle

kükreyerek onu yüzüstü toprağa devirdi ve mızrağını saplandığı yerden çıkardı. Son birkaç dakikadır onun ismini sayıklayan Chong ise hiçbir şey söyleyemedi.

Tom Imura, Beyaz Ayı'nın düştüğünü görmüştü. Dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. O manyağı kendi elleriyle öldürmek isterdi ama böyle olması daha iyiydi. En azından adalet yerini bulmuştu.

Meydandaki mücadele hem iyiye hem de kötüye gidiyordu. Lunapark yerle bir oluyordu. Beyaz Ayı'nın tayfası ve seyircilerin çoğu ölmüştü. Ama zombiler... İşte, işin en belalı kısmı buydu. Tom, J-Dog ve Dr. Skillz'e ortalığı karıştırmak için birkaç zombiyi serbest bırakmalarını söylemişti. Ancak zombilerin hepsini kastetmemişti tabii.

Şimdi ardı arkası kesilmeyen bir zombi ordusu, insanları meydanın kenarına doğru sürüyordu. Zombiler ve insanlar çukurlara düşüyorlardı. Tom kimsenin çukurdan sağ kurtulabileceğine ihtimal vermiyordu. Zombiler tüm meydanı bir açık büfeye dönüştürmüşlerdi ve bu, kesinlikle planının bir parçası değildi.

İki adam, ellerinde baltalarıyla ona doğru koştu. Tom ilk balta hamlesini savuşturarak kılıcını adamın tepesine indirdi ve sonra aşağı doğru eğilerek diğerini de hakladı. Şimdi iki adam da boylu boyunca yerde yatıyordu. Önünde altı zombi vardı. Çukurun kenarında olduğunu fark etti. Köşeye sıkışmıştı ve dövüşmek zorundaydı. Öyle de yaptı. Ama onları hunharca öldürmek zorunda kalması ruhunu derinden yara-

lıyordu. İnsanlar neden onun teklifini kabul edip alanı terk etmemişlerdi? Neden bir kişi bile çekip gitmemişti? Neden?

Zombilerin kollarını ve bacaklarını kesip onları birer birer çukura yolladı. Bunun katliamdan bir farkı yoktu.

Bir an durup Sally'ye döndü ve elini salladı. Sally onu görünce başparmağını kaldırıp 'tamam' der gibi bir işaret vererek pencereden kayboldu. Tom tekrar döndü. Şimdi Benny'yi ve Nix'i bulması, çok geç olmadan da insanları buradan uzaklaştırması gerekiyordu.

Meydanın diğer tarafında, kanlı elinde tuttuğu çalıntı kılıcıyla Vaiz Jack ilerliyordu. Kılıcı öfkeyle sağa sola savurarak, az önce Yargı Çukuru'ndan kurtulan iki çocukla arasına girmeye çalışan herkesi doğruyordu. Birden elinde bir Çin kılıcı tutan, sert yüzlü, genç bir adam ortaya çıktı ve çocukları kenara çekti. Benny onun kim olduğunu biliyordu. Bu, Dieter Willis'ti. İlk Gece'nin kahramanlarından LaDonna Willis'in ikiz oğullarından biriydi. Dieter, yapılı ve güçlüydü. Ve Hara-be'deki en iyi kılıç ustalarından biri olarak tanınırdı.

"Geri çekilin," dedi. "Onu bana bırakın."

Dieter, Vaiz Jack'in üstüne atıldı. Yukarıdan vuracakmış gibi yapıp kılıcını aşağıdan savurdu. Vaiz Jack hamleyi kılıcının ucuyla savuşturdu ve takip edilmesi imkânsız bir karşı atakla cevap verdi. Dieter geriye çekilip kılıcını bir kez daha kaldırdı ancak sonra duraksadı. Gözleri şaşkınlıkla kocaman açılırken kılıcı elinden düştü. Elleriyle boğazını tuttu ama ya-

rasından oluk oluk kan akıyordu. Elleri, kanamayı durdurmayı başaramazdı. Vaiz, onun yere düşmesini bile beklemedi. Üzerine kan sıçramasın diye bir adım atıp kenara çekildi. Hızını kesmeden Benny ve Nix'e doğru yürümeye devam etti. Harabe'nin en korkulan savaşçılarından birini iki hamlede haklayıvermişti.

O sırada bir çığlık yükseldi. LaDonna Willis kalabalığı yarararak ona ulaşmaya çalışıyordu. İki elinde de birer satır vardı. Vaiz Jack ona döndü ve gelmesini bekledi. Sonra onun hamlelerini savuşturdu ve kılıcını boğazına doğru savurdu. LaDonna tek kelime bile edemedi oğlunun cansız bedeninin üstüne yığıldı. Nix öfkeyle bağırınca Vaiz Jack ona dönerek gülümsedi.

"Sen de biraz ister misin, küçük kız?" dedi alay ederek.

"Hayır!" diye bağırdı Benny ve Nix'i yakalamak için elini uzattı. Vaiz Jack ileri uzanıp kılıcını Nix'in göğsüne saplamak üzereyken, Benny kızı tam zamanında yeleğinden tutmuş ve geri çekmişti. Kılıcın ucu Nix'in yeleğinin önünü sıyırdı ve Benny, Nix'le birlikte yere yuvarlandı. O sırada Vaiz Jack kılıcını tekrar savurmuş ve Benny havayı yaran kılıcın sesini duymuştu. Derken iki zombi, sağ taraftan Vaiz Jack'e saldırdı.

Benny Nix'le birlikte düştükleri yerden, Vaiz Jack'in iki arada bir derede kaldığını görebiliyordu. Ya zombileri herkesin önünde indirip yarattığı 'dinin' bir yalandan ibaret olduğunu gösterecek ya da Lazarus'un Çocukları'na kendi etini kurban edecekti. Benny, David Kardeş'in böyle bir durumda ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Vaiz Jack ise David Kardeş gibi değildi. Hatta Benny, Vaiz'in istasyon keşifleriyle aynı yolda olduğundan bile şüphe-

liydi. Adam huzursuzca homurdanarak üzerine gelen zombileri bir çırpıda doğrayıverdi.

“İkiyüzlü,” diye bağırdı Nix elinden geldiğince yüksek bir sesle. Vaiz Jack, kızın sesini o hengâmede bile duymuştu. Yüzü öfkeden mosmor oldu.

“Derini yüzüp zombilere–”

Nix adamın yüzüne bir avuç kireç tozu attı. Yaşlı adam kılıcını savurarak tozu dağıtmaya çalıştı. Ama bu hamle hiçbir işe yaramadı. Vaiz Jack büsbütün toza bulanmıştı. Arkasına dönüp öksürmeye ve öğürmeye başladı. Benny hemen ayağa fırladı ve Vaiz Jack’e bir omuz attı.

Adam zombi çukuruna yuvarlandı. Yargı Çukuru’na...

Benny, beyaz yüzlerin ve beyaz ellerin ona uzanmaya çalıştıklarını görüyordu. Vaiz Jack umutsuzca kılıcını savurmaya çalışıyordu.

“Vurulduğunu gördüm!” dedi Chong heyecanla. “Düşüğünü gördüm.”

Lilah mızrağını gösterdi. Keskin ucunun neredeyse yarısı kırılmıştı. Kalan kısmı da kıvrılmış ve garip bir hâl almıştı.

“Mızrağı vurdular. O yüzden dengemi kaybettim.”

“Tanrı’ya şükür!” dedi Chong. Ona sımsıkı sarılmak istiyordu. Ama Lilah aniden durdurdu. Chong bir an için onu öpeceğini sandı. Fakat Lilah ona sert bir tokat attı.

“Ah!” diye inledi Chong geriye çekilerek. “Bunu neden

yaptın?”

Lilah öfkeden deliye dönmüştü. “Ne dediğini duydum,” diye bağırdı kısık sesi imkân verdiğince. “Duydum! Isırıldın mı?”

Chong omzunu geriye atıp elini ısırılan yerin üzerine koydu. Lilah’nın bunu görmesini istemiyordu. “Ben iyiyim, endişelenme.”

“İyi mi?” diye sordu Lilah. “Nasıl iyisin?”

Chong oradan kaçmak ve saklanmak istiyordu ama yerinden kıpırdamadı. “Ben... Benim hatam.”

“Seni ısırmalarına izin mi verdin?”

“Hayır... Yani her şey... Kasabadan ayrıldıktan sonra olan her şey. Her şey benim suçumdu. Sen haklıydın. Ben bir kasaba çocuğuyum. Burası bana göre değil.” İç geçirerek elini yaranın üzerinden çekti. “Sanırım bu da onun bir kanıtı. Ben buraya ait değilim.”

Lilah mızrağını yere attı ve Chong’un omzunu yakaladı. Yarayı kanatana dek iki eliyle sıktı. “Ne kadar zaman oldu?” diye sordu ve Chong cevap vermeyince bağırdı. “Ne kadar oldu dedim?!”

“On saat önce. Belki on iki.”

“Emin misin?”

“Hayır,” dedi Chong. “Daha önce de olmuş olabilir...”

Lilah ellerini Chong’un çenesinin altına koyarak tükürük bezlerini inceledi. Sonra elini alına koydu. Dumanların arasından çıkan bir zombinin iniltisini duydular. Lilah rahatsız edilmekten duyduğu huzursuzlukla hızlıca döndü. Yaratığın saçını ve çenesini tutup boynunu vahşi bir hareketle kırdı.

Sonra tekrar Chong'a dönüp onu saçlarından yakaladı. Gözlerini incelemek için iyice kendisine doğru çekti.

"Neler olduğunu anlat bana," diye bağırdı. "Tam olarak ne oldu?"

"Ne... Şimdi mi? Burada kan gövdeyi götürüyor ve sen..."

"Şimdi!"

Chong başını salladı ve zombinin onu nasıl ısırıldığını anlattı. Lilah bu kısmı tekrar anlatmasını istemişti.

Sonra bir tokat daha yedi. Bu ilkinden de sertti. Sarsılmıştı ve neredeyse düşürecekti.

"Ahhhh! Bu ne içindi şimdi?" diye sordu Chong sendeleyerek.

"Seni aptal kasaba çocuğu," dedi Lilah sertçe. "Öldüğün falan yok."

"Ne? Nasıl yani?"

"Zombi derini dişlemiş ama daha etini koparıp ağzına almadan derin kalkmış. O kadar... Enfeksiyon zombilerin ağzında olur, dişlerinde değil... Sen ısırılmamışsın!"

Chong ona boş boş bakıyordu.

"Yani ölmeyeceksin!" diye gürledi Lilah. Gözlerinden ateş fışkırıyordu sanki.

Chong bir şeyler söylemeye çalıştı. "Ben... Ben..." diye başladı ama aniden dizlerini üzerine çöktü. Lilah da karşısına geçip yere çömeldi. Gözlerinde biriken yaşlar alevlerin ışığında elmas misali parlıyordu.

"Ben..." dedi Chong. "Tanrım... Ben öleceğimi sandım..."

Lilah, Chong'un yüzünü ellerinin arasma aldı ve gözleri-

ni onunkilere kilitledi. "Ölmeye iznin yok!" diye hırıldadı o hortlak sesiyle. "Şimdi değil! Hiçbir zaman! Bana söz ver yoksa seni öldürürüm."

Chong neredeyse gülümseyecekti. "Söz veriyorum," dedi.

Etraflarından olup biten onca şeye rağmen, Lilah hayatı boyunca hiç yapmadığı bir şey yaptı. Bir erkeği öptü.

"Buradan çıkmalıyız," diye bağırdı Tom, Benny ve Nix'in yanına gelerek. "Şimdi!"

"Nasıl?" diye sordu Benny etrafına bakarak. "Her yer zombi kaynıyor." Tom cevap veremedi büyük bir patlama oldu ve meydanın etrafını saran arabalardan birkaç tanesi infilak etti. Patlamayla birlikte o cehennemden kurtulmayı başaranların neredeyse üçte biri yok oldu. Zombiler oyun alanının ortasına savrulmuş ve bir düzine kadar muhafız ve seyirci de çılgınlık eşliğinde çukura düşmüştü.

"Bu, bizim parolamız," dedi Tom. "Birazdan her şey sırayla havaya uçacak. Şimdi gitmeliyiz!"

"Ama gidemeyiz! Chong..."

"Buradayım," dedi bir ses arkalarından. Çocuklar o yöne dönünce, olan bitenler yüzünden aklı karışmış gibi görünen Lilah'yı ve her tarafı kan içinde olan Chong'u gördüler. Nix onları kucaklamak için koştu. Benny, Tom'a ve cayır cayır yanan arabalara bakıyordu.

"Buranın patlayacağıyla ilgili bir şeyler mi duydum?" diye sordu Chong.

“Hem de ne patlama!” dedi Tom, hepsini yanan at arabalarına doğru iterek. “Otelin lobisinde beş yüz kilo C-4 var ve birazdan patlayacak. KOŞUN!”

Ve koşmaya başladılar. Bu sırada Benny son kez etrafına baktı. Çoğu ödül avcısı ölmüştü ve kalanlar da çoktan alanı terk etmeye başlamıştı.

Tom, “Koşun... Koşun!” diye bağıyordu. Alevler içindeki kalıntıların arasından çıkıp büyük araziye ulaştılar. Geride kalan muhafızlar ve izleyiciler hâlâ zombilerle savaşıyorlardı. Benny hepsinin çıldırmış olduğunu düşündü. Kazanabileceklerini mi sanıyorlardı? Ya da oradan kaçmanın tek yolunun onları öldürmek olduğunu mu düşünüyorlardı? Onlardan nefret ediyor ve hepsine acıyordu.

Benny, Nix’in koluna girmiş koşuyordu ve Lilah da Chong’u sürüklüyordu. Süslü McTeague, Çift Bıçaklı Sally’yi kucağında taşıyordu. J-Dog ve Dr. Skillz gülerек birbirleriyle yarışıyorlardı. Ve kurtulan tüm diğer ödül avcıları da onları takip ediyorlardı. Tom sağa, yolun olduğu tarafa döndü.

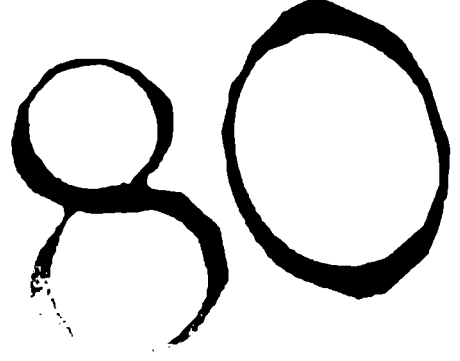
Benny ağzını açıp, Tom’a otelin gerçekten patlayıp patlamayacağını soracaktı ki bir anda korkunç bir gürültü koptu ve Wawona Oteli havaya uçtu. Devasa bir ateş topu gökyüzüne yükselirken etraftaki ağaçları tutuşturup, zırhlı at arabalarını arazinin dört bir yanına fırlatarak infilak etti. Benny ve Nix zikzaklar çizerek göktaşları misali üzerlerine yağın parçalardan kurtulmaya çalışıyorlardı. Çimenler tutuşmuş ve kavurucu rüzgâr yüzünden daha hızlı koşmaları gerekmişti.

Benny, Tom’un bağırdığını duydu. Hemen ardından da yere yuvarlandığını gördü. Neyse ki sonra tekrar ayağa kalkmış ve koşmaya başlamıştı. Havaya saçılan parçalar üzerleri-

ne yağmaya devam ediyordu.

“Koşun!” diye gürlledi Tom dişlerini sıkarak.

Koşmaya devam ettiler ve hızlarını kesmeden yolun aşağısına doğru ilerlediler. Lunapark’ın hayaletleri onları yaylın ateşine tutmuş gibi enkaz yağmuru beş dakika boyunca yağmaya devam etti. Yere yığılana dek koştular. Alevlerin ışığıyla aydınlanan iki kilometrelik bir alana dağılmışlardı. Benny ve arkadaşları arazide, ödül avcıları da ormanda kalmışlardı.

TOM YAVAŞLAYARAK YÜRÜMEYE BAŞLADI. SONRA DURDU. Diğerlerine de durmalarını işaret etti. Chong ve Lilah, dizlerinin üzerine çöktüler. Tom öne eğildi ve ellerini kalçasına dayayarak dinlenmeye çalıştı. Tamamen bitmiş görünüyordu. Benny dizlerinin üzerine çöküp Nix'e sarıldı. İs ve kan kokuyordu. Kızın yüzünü, saçlarını ve yanağındaki gözyaşlarını öptü.

Sonra Tom'un yavaş yavaş onlara doğru yürüdüğünü gördü.

"Başardık!" dedi Benny içinden yükselen kahkahayı bastırmaya çalışarak.

"Evet," dedi Tom fısıltıyla. "Başardık."

"Benny..." dedi Nix sessizce. Ve Benny onlara doğru gelen Chong ve Lilah'ya döndü. İkisi de savaştan çıkmış gibiydi ve Benny, bunun oldukça yerinde bir benzetme olduğunu düşündü. Dördünün birden durup birbirlerine baktıkları tuhaf bir an yaşandı. Kasabadan ayrılmalarının üstünden gerçekten iki gün mü geçmişti sadece?

İlk gülümseyen Benny oldu ve Chong'un göğsüne yavaşça vurdu. "Seni aptal maymun!"

Chong gülümsedi. Toza ve kana bulanmış olmasına rağmen yüzü aydınlandı. O 'çokbilmiş' tavrını takınıp ona sataştı. "Her zamanki gibi şu ana uyacak en doğru ve en zekice yorumu yapabilmek için yanıp tutuşuyorsun, değil mi?"

"Yeme beni."

"Aç bir zombi olsam bile yemem seni, dostum."

Kahkahaya boğuldular. Benny en yakın arkadaşına sarıldı ve ikisinin de canı yanana dek onu sıktı. Ve bu, daha çok gülmelerine sebep oldu. Sonra Benny durdu ve Lilah'ya bir bakış attı. Bir saniye için duraksadı. İç sesi, akıllıca bir şeyler söylesin diye ona yardımcı olmaya çalışıyordu ama o, bunun yerine, "Ben bir salağım ve senden özür diliyorum," dedi.

Lilah neşelenmişti. Nix de onun yanına gelerek arkadaşının elini tuttu.

"Evet," dedi Benny, "Ne kadar da hoş! Eğer beni pataklamak falan istiyorsanız, hiç çekinmeyin. O kadar lafın üzerine bunu hak ettim zaten."

"Neden? Ne dedin ki?" diye sordu Chong ama kimse ona cevap vermedi.

"Tamam, Benny," dedi Lilah dişlerini sıkarak. "Seni sonra öldüreceğim."

Benny'nin boğazı kurudu. "Hey, bir dakika... Ben..."

Sonra Nix ve Lilah kahkahalarla gülmeye başladı. Chong ne olduğunu anlamasa da onlara eşlik etti.

"Tanrım!" dedi Nix. "Yüzündeki ifadeyi gördün mü?"

"Bir dakika," dedi Benny tekrar. "Şaka mı yapıyordunuz?"

diye sorduğunda kızlar daha da şiddetli bir şekilde gülmeye başladılar.

“Ben de şaka yapabilirim,” dedi Lilah Benny’ye ve Benny’nin Chong’a yaptığı gibi göğsüne bir yumruk attı. Ama onunki elli kat daha sertti.

“Ah,” dedi Benny sessizce. Diğerleri ona gülmeye devam ediyordu. Ona ve her şeye... Kurtuldukları için gülüyorlardı. Göğsünü ovuştururken Benny de gülmeye başladı.

Ardından Tom’a döndüler. Onun da gülmesini ve yüzündeki kederin dağılmasını istiyorlardı. Benny abisine sarıldı. “Başardık işte! En sonunda buradan rahatça uzaklaşabiliriz. Yolculuğa hazırız.”

Tom gülmüyordu. Bakışları yanan otele sabitlenmişti. “Evet,” dedi fısıldayarak. “Sanırım artık gitme zamanı.”

“Tanrım, evet” diye katıldı ona Nix. “Sanırım şans artık bizden yana.”

Tom derin bir iç geçirdi ve aniden dizlerinin üzerine çöktü. Diğerleri şaşkın şaşkın ona bakıyorlardı.

“Tom?” diye seslendi Lilah.

Tom dikkatli bir şekilde ceketini açtı ve “Lanet olsun,” diye mırıldandı.

Nix bir çığlık attı.

Sonra neler olduğunu Benny de gördü. Çok fazla kan vardı. O da bağırdı.

Tom öksürerek öne eğildi. Nix ve Benny onu yakalayıp dikkatle yere yatırdılar. Benny Tom’un tişörtünü yırtıp abisinin göğsünü açınca gözyaşlarına boğuldu. Nix’se bir kez daha çığlık attı. Otelden kaçarlarken Tom bir ara yere düş-

müştü. Benny bunun patlamadan dolayı olduğunu sanmıştı ama öyle değildi... Bu, bin kat daha kötüydü.

Tom vurulmuştu.

“Kanamayı durdurmalıyız!” dedi Nix ağlayarak. Kendi ilk yardım malzemeleri yanında olmadığı için ellerini Tom’un yeleğinin ceplerine daldırıp bandajları aldı.

“Nasıl oldu bu?” diye sordu Chong.

“Benny,” dedi Nix korkuyla. “Bu çok kötü. Kanamayı durduramıyorum.”

“Yardım edeyim,” dedi Lilah biraz daha bandaj çıkararak.

“IMURA!”

Ses karanlığın içinden geliyordu. Bu ses bir canavara, cehennemden fırlamış bir şeytana aitti. Hepsi birden dönüp, ardındaki dünyayı kavuran ateşin dumanları içinden çıkan adama baktılar.

Bu, Vaiz Jack’ti.

Bir elinde eski model bir tabanca diğerinde de eğri büğrü bir süvari kılıcı vardı. Siyah paltosu ise kana bulanmıştı. Yüzüne vuran ay ışığı deliliğini gözler önüne seriyordu. “Imura!” diye bağırdı. “Seni öldürdüm mü? Çocuklarımı öldüren o lanet herifi öldürdüm mü sonunda?”

“Benny, Nix...” diye tısladı Tom, Benny’nin kolundan yakalayarak. “Kaçın!”

Benny Tom’un elini çekti. “Hayır,” dedi öfkeyle. “Onu durdurmalıyız.”

“Onu durduramazsınız,” diye hırladı Tom. “O çok hızlı... Çok güçlü. Hepinizi öldürecek.”

Bunları söylerken ayağa kalkmaya çalıştı ama çok feci bir acıyla tekrar dizlerinin üzerine çöktü. Nix kalkmasına yardım etmeye çalışıyordu ama akan kan yüzünden elleri kayıyor; onu bir türlü tutamıyordu.

“Bandajları yerinden oynatmayın,” diye uyardı Lilah.

Benny ayağa kalktı ve Vaiz Jack’in ağır aksak yürümesini izledi. Tom’un haklı olduğunu biliyordu. Hiçbiri bu adamla başa çıkamazdı. Vaiz Jack tüm hayatını bir asker ve katil olarak geçirmiş ve İlk Gece’den sonra giderek sertleşmişti. Benny’nin onu yenmesi mümkün değildi ama belki yaşlı adamı yeterince oyalayabilirse Lilah ve Chong onu yaralayabilir ya da öldürebilirlerdi. Bu, kendini feda etmek anlamına gelse bile bunu deneyecekti. Tom’a baktı. Abisi yaralı ve çaresizdi. Sonra Nix’e döndü. Ardından da Lilah’ya ve Chong’a. Onlar için hayatını feda edebilirdi.

Derken tekrar Vaiz’e dönüp Nix’in kırık tahta kılıcını kaldırdı. Bu, sahip olduğu tek silahtı. Kırıktı ama ucu sivriydi ve belki bu, işe yarayabilirdi.

Ya da yaramaz mıydı? Vaiz Jack on adım ötede durdu ve silahını kaldırdı.

Lanet olsun, diye düşündü Benny. Bu, bir kahraman için bile çok fazla.

Sonra arkasında bir şeylerin hareketlendiğini hissetti. Chong yanına gelmek için ayağa kalktı. Elinde tahta kılıcı vardı. Benny’ye gülümsedi ve bir adım daha öne çıktı. Benny ile Vaiz’in arasına dikildi.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadı Benny ama Chong ona kulak asmadı.

Vaiz Jack tısladı. "Yolumdan çekil, sıçan."

"Çok beklersin," dedi Chong. Sesi çok az titremişti. "Eğer Tom'u istiyorsan, önce beni vurmalsın."

Vaiz Jack güldü. Dişleri kan içindeydi. "Merak etme, çocuk... Hepinizi vuracağım."

"Buna vakit bulamayacaksın. Birimizden biri seni haklayacak," dedi Benny bunun doğru olduğuna pek emin olamasa da. Çünkü Vaiz Jack'in de kılıcı vardı.

Lilah mızrağını kaptı ve Chong'un yanına geçti. Kırık mızrağını Vaiz'e doğrulttu. "Sen benimsin, İhtiyar."

"Hayır!" diye inledi Tom zayıfça. "Hayır... Hepiniz kaçın!"

"Mümkün değil," dedi Chong sertçe. "Kazanmasına izin vermektense ölürüm daha iyi."

"Bunun kazanmakla bir ilgisi yok, çocuk," dedi Vaiz Jack gülerek. "Bu adaletle ilgili. Benim oğullarımı öldürdünüz! Ailemi elimden aldınız. Ne kadar büyük bir günah işlediğinizin farkında değil misiniz? Siz, İlk Gece'nin ve üç yüz milyon ölünün yapamadığını yaptınız! Matthias Soyu'nu yok ettiniz!"

"Senin oğulların birer pislikti," dedi Benny küçümseyen bir tavırla. "Senin tüm ailen koca bir pislikten başka bir şey değil. Siz, eski dünyada yanlış olan her şeyi temsil ediyorsunuz ve bu dünyayı yeniden kurarak istediğiniz gibi yönetmek istiyorsunuz. Siz, dünyanın acı ve kederle dolu olmasını istiyorsunuz. Yaptığın bunca şeye rağmen hâlâ nasıl Tanrı'nın adamı olduğunu iddia edersin?"

Vaiz Jack nefret dolu bir yüz ifadesiyle onu izliyordu. "Benimle böyle konuşamazsın, çocuk. Buna cüret edemezsin!"

Ve tetiği çekti.

Klik!

Silahın horozu boşa düştü. Vaiz Jack tetiği tekrar çekti ve sonra tekrar... Ardından gürleyerek silahı Benny'ye fırlattı.

Benny hemen eğilerek silahtan kurtuldu.

Lilah aniden Vaiz Jack'e doğru koştu ve çığlıklar atarak mızrağı adamın göğsüne doğru savurdu. Mızrak tam göğsüne saplanacaktı ki Vaiz aniden kenara kaydı ve mızrağın bedenini sıyrıp geçmesini sağladı. Sonra kendi etrafında dönerek dirseğini Lilah'nın ense köküne indirip onu yere yığdı. Vaiz tekrar ona döndü ve yüzünü tekmelemek için ayağını kaldırdı ama Chong bir anda yerinden fırladı. Benny, arkadaşının daha önce hiç bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemişti. Chong, Vaiz Jack'e doğru atılıp onu yere devirmeye çalıştı.

Chong, Vaiz'in üzerine çullandı ama onu düşüremedi. Vaiz Jack, onu yakalayıp çimenlere savurdu. Chong sertçe yere çarptı. Adam bu kez de üzerine basmak istedi ama Chong umutsuzca ileri kaçtı.

O sırada Benny kırık kılıcı iki eliyle kavradı. Vaiz Jack'in arkasından yaklaşıp kılıcı sırtına saplamak için ileri atıldı. Ama adam çabucak yana kayıp Benny'nin göğsüne bir tekme indirdi. Benny geriye doğru uçtu.

Lilah tekrar ayağa kalkıp Vaiz Jack'e saldırdı. Önce yukarıdan vuracakmış gibi bir hamle yaptı ama asıl hedefi adamın diziydi ancak Vaiz Jack, Lilah'nın saldırısını bu kez de kılıcıyla savuşturdu. Lilah mızrağını geri çekti ve tekrar savurdu. Sonra tekrar... Ve tekrar... Lilah öyle şiddetli saldırıyordu ki bir an Vaiz Jack geri çekilmek zorunda kaldı. Lilah'nın saldırılarına karşı koymaya çalışırken kılıcı ay ışığında parıltıyordu.

du. Benny bir an için Lilah'nın başaracağını ve Vaiz'i öldüreceğini sandı ama adam birden yana savrularak boştaki eliyle mızrağı sapından yakaladı ve kılıcıyla ikiye ayırdı. Lilah ellerini kurtarmak için mızrağı bırakmak zorunda kalmıştı. Vaiz, Lilah'yı tekmeleyerek yere yuvarladı. Mızrağı da fırlatıp attı.

Benny ve Chong acıyla inleyerek ayağa kalktı ve saldırı pozisyonu aldı. Yaşlı adam gülümseyerek başını iki yana salladı. "Ah, çocuklar... Şimdi size bir ders vermenin tam sırası."

Çocuklar aynı anda üzerine saldırdılar ama Vaiz Jack çok hızlıydı. Chong'un olduğu tarafa dönerek hamlesini savuşturdu ve kendi kılıcını Chong'un göğsüne doğru savurdu. Chong'un çıplak göğsünden kan fışkırınca çocuk, geri çekilmek zorunda kaldı. Kılıcını yere düşürmüştü. Ellerini kesiklin üstüne bastırarak kanı durdurmaya çalışıyordu.

Geriye yalnızca Benny kalmıştı.

"Şimdi sıra sende, çocuk," dedi Vaiz Jack. "Gözünün önünde arkadaşlarını teker teker öldürüp sana işkence edeceğim. Sonunda seni öldürmem için bana yalvaracaksın. İşte o zaman ne kadar merhametli olduğumu göreceksin."

Benny'nin tüm kelimeleri tükenmişti. Başının belada olduğunu biliyordu. Elinde kırk santimlik kırık bir tahta parçasıyla sayısız insanı katletmiş bir adamı durdurmaya çalışıyordu. O bir askerdi, bir savaşçıydı. Benny'nin hayatını cehenneme çeviren bir katildi.

Benny'nin adamla tanıştığı ilk günden beri kafasını kurcalayan bir soru vardı ve her şeye rağmen bunu ona sormak zorundaydı.

"Bay Matthias," dedi Benny. "Tanrı'ya inanıyor musunuz?"

Vaiz Jack'in gülümsemesi bir an kayboldu sonra pis pis sırtmaya başladı. "Tanrı diye bir şey yok," diye fısıldadı yaşlı adam. "bu dünyada sadece Şeytan, ben ve Harabe varız."

Vaiz Jack yalandan birkaç hamle savurdu. Benny ile alay ediyor; onunla oyun oynuyordu. Kılıcının ucu parıltıyordu. Benny yanağında bir sıcaklık hissetti. Adamın onu şuracıkta paramparça edebileceğini biliyordu.

"Silahını bırak, çocuk," dedi Vaiz. "Onu yere bırak ve ben de size merhamet edeyim. Sen ve senin o pislik arkadaşların buradan gidebilirsiniz. Ama Tom'u istiyorum. Onun kellesini istiyorum ve Tanrı şahidim olsun ki bunu yapacağım."

"Asla!" diye bağırdı Nix, Tom'u kendine çekerek.

"Yapma..." dedi Tom dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışarak. Gözleri yanıyor; terleyen yüzü parıltıyordu.

"Neden vazgeçmiyorsun?" diye sordu Benny geri geri giderken. "Adamların öldü. Lunapark yok edildi. Neden hâlâ..."

"Lunapark benim çocuk! Hâlâ anlamıyor musun? Ben yaşadıkça o da yaşayacak. Onu tekrar inşa edeceğim. Daha büyüğünü. Şimdiye kadarkilerin en iyisini. Gerekirse Mountain-side'in ortasına dikeğim... Ve beni kimse durduramayacak. Ne sen ne de abin... Ona bir bak! Ölmek üzere."

Benny geleceği tüm berraklığıyla gördü. Bu işin nasıl sonuçlanacağını biliyordu. Berbat bir korku ve keder hissi kapladı dört bir yanını. Buradan kurtulmanın tek bir yolu vardı. Kanlı bir yol... Vaiz Jack son darbeyi indirmek için kılıcını kaldırmaya başlamıştı.

Benny mümkün olduğunca geriye kaçtı. Tom yanı başın-

daydı. Dizlerinin üstüne çökmüştü. Karnından ve bacaklarından kan boşanıyordu. Oldukça yavaş hareket ederek omzunun üzerinden kılıcına uzandı.

“Lunapark kapanmıştır,” diye mırıldandı. “Kanun böyle diyor.”

“Burada kanun diye bir şey yok,” diye tısladı Vaiz Jack ileri doğru atılarak. Benny tekrar geri çekildi. Tom kılıcını çekmeye çalıştı ama yeterince gücü kalmamıştı. Bunu biliyordu. Vaiz Jack de bunun farkındaydı. Benny ve Nix de. Kılıcını yalnızca yarısına kadar çekebilmişti. Gücü tükendikçe Tom’un elleri açılmaya başladı.

Sonra Benny’nin elleri, Tom’un elinin hemen altından kabzayı kavradı. Kötü bir hamleydi ama tuhaf bir şekilde kılıcı tutmayı başarmıştı. Benny döndü ve kılıcı kınından çıkardı. Vaiz Jack’in kılıcı havada savrulmaya başladı. Ve Benny döndü, döndü...

İşte o an, zaman durdu.

Vaiz Jack zafer kazanmış bir komutan edasıyla öylece dikiliyordu. Yüzüne yine o sahte gülümsemesini takınmıştı.

Tom Imura dizlerinin üstündeydi. Başını öne eğmişti ve elleri boştu.

Benny, Tom ile Vaiz Jack’in arasındaydı. Sağ kolunu açmış ve kılıcı –Tom’un *kami katanasını*– karanlığa doğru uzatmıştı. Çeliğin keskin kenarı siyah bir lekeyle kaplanmıştı.

Önce Vaiz Jack konuştu.

“Hayır,” dedi hırıltılı bir ses tonuyla.

Sonra kılıcı elinden düştü ve çimenlerin üzerine devrildi. Boğazında siyah, ıslak bir leke vardı.

Nix, Benny'ye baktı ve kollarının titrediğini gördü. Hemen ayağa kalkıp onu kendine çekti ve kolunu indirdi. Üzerinden kan damlayan kılıç yere düştü.

Chong sendeleyerek yerden kalktı ve ayağıyla Vaiz Jack'i döndürdü. Yere eğilerek yaşlı adamın belindeki bıçaklardan birini aldı ve adamın ense köküne sapladı. Yanaklarındaki gözyaşları parıldıyordu ama bakışları oldukça sertti.

Benny'ye bakmak için döndü. Lilah da ayağa kalktı ve dördü birlikte Tom'un yanına geldi. Ağlıyorlardı. Bandajı bastırmaya devam ederek Tom'u Benny'nin kucağına yatırdılar. Ormandaki diğer ödül avcıları onlara doğru koşuyordu. Önce Solomon Jones ve Sally, ardından J-Dog ve diğerleri geldi. Meşaleler yakıp ilk yardım malzemelerini çıkardılar.

"Ah Tanrım," diye sızlandı Sally, Tom'un yarasına bakarken. "Bana hemen iğne iplik getirin!"

Tom gülümsedi ve hafifçe başını salladı. "Hayır," dedi. "Hayır..."

Nix, etrafındaki ödül avcılarına baktı. Paniğe kapılmış ve öfkelenmişti. "Bir şeyler yapmalıyız!"

Çift Bıçaklı Sally, Nix'i kendisine doğru çekti. Bu hareketi canının yanmasına sebep olsa da onu göğsüne bastırdı.

Solomon eğildi ve Tom'un koluna dokundu. "Onlara göz kulak olacağız, Tom," dedi. "Onları eve götüreceğiz..."

"Hayır, Solomon," diye mırıldandı Tom. "Hayır... Bırak buna onlar karar versin. Bu onların hayatı... Onların seçimi."

Solomon başını eğdi ve oturdu. Gözleri yaşlarla doldu.

"Benny," dedi Tom. Sesi o kadar kısıktı ki onu sadece kardeşi duyabildi ve abisinin üzerine eğildi.

“Buradayım, Tom.”

“Benny... Bana bir söz vermeni istiyorum.”

“Ne istersen, Tom... Sadece ne yapmam gerektiğini söyle.”

Tom diğer elini hafifçe kaldırdı ve şafağın sökmeye başladığı doğu cephesini işaret etti. “Devam edin,” diye fısıldadı. “Aradığınızı bulana kadar durmayın. Sen ve Nix. Ve Lilah.”

“Yapacağız, Tom, söz veriyorum. Güvende olacağımız bir yer bulacağız.”

“Hayır,” dedi Tom sertçe. “Hayır... Özgür olabileceğiniz bir yer bulun. Hayat dolu... Ve özgür.”

Nix ağlamaya başladı. Tom’un elini tutup avcunu yanağına bastırdı.

“Güçlü olun,” diye fısıldadı Tom. “Keşke sizinle gelebilseydim. Sizin büyüdüğünüzü ve nasıl insanlar olacağınızı görebilseydim.” Gülümsedi. “Ama sanırım sizinle gurur duyardım. Tıpkı şimdi olduğu gibi.”

Benny alnunu Tom’un alnına dayadı. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

Tom elini kaldırıp Benny’nin akan gözyaşlarını sildi. “Ne komik... Tek istediğim... O lanet kasabadan uzaklaşmaktı.”

Bir an için gözlerini kapadı ve nefes alış verişleri iyice yavaşladı. Lilah ve Chong, Nix’e sokulmuşlardı. Hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorlardı. Lilah Tom’un diğer elini aldı ve göğsüne bastırdı. Kalp atışlarının onu yaşaması için cesaretlendirmesini umuyordu. Tom yeniden gözlerini açtı. Uzaklara dalmış gibiydi. Hiçbirinin göremeyeceği kadar uzaklara... Ufkun ötesine...

“Benny...”

“Evet,” dedi Benny. Sesi titriyordu.

“Geri gelmemeye çalışacağım.”

Ve Tom Imura gözlerini kapattı.

Benny’nin içini tarifi imkânsız bir keder doldurdu. Nix ona doğru eğildi ve onu kucakladı. Lilah ve Chong da birbirlerini kucakladı. Şafak sökerken dördü de birbirlerine sımsıkı sarılıyorlardı.

KAPANIÇ

-1-

GERİ GELMEMEYE ÇALIŞACAĞIM.

Bu, Tom'un söylediği son şeydi. Geri dönmeyi deneyebilirdi ama buna söz veremezdi. Benny bunun farkındaydı. Verilebilecek türden bir söz değildi bu. Belki başka bir dünyada, İlk Gece'den önce ölmüş olsaydı daha farklı şeyler söyleyebilirdi. Mesela, "Sana ulaşmaya çalışacağım. Ne kadar uzağa gidersem gideyim sana ulaşmaya çalışacağım. Böylece sen de oranın iyi bir yer olduğunu öğreneceksin," diyebilirdi.

Bunlar geçmişte kalmıştı. Salgın her şeyi değiştirmişti.

J-Dog ve Dr. Skillz hiç vakit kaybetmeden, mızraklarından ve giysilerinden bir sedye yaparak Benny, Nix, Lilah ve Chong'la birlikte Tom'u hızlıca boş bir kulübeye taşıdı. Diğer ödül avcıları da onları takip ediyordu. Kimseden çıt çıkmıyordu. Tom'u yere yatırdılar. Dr. Skillz yere, sedyenin yanına bir şey koydu. Benny koydukları şeyin ne olduğunu gördüğünde başını salladı. Ödül avcısı hiçbir şey söylemeden sedyenin yanından ayrıldı ama bıraktığı şeyi almadı.

"Burada kalabilirim," dedi Lilah. "Ve..."

Benny başını salladı. "Hayır," dedi. "Hayır... Bunu ben yapmalıyım."

Lilah başıyla onayladı. Bu korkunç görevi devralmadığı için minnettar gibi görünüyordu. Chong kolunu onun omzuna koydu ve birlikte dışarı çıktılar. İkisi de sessizce gözyaşı döküyordu.

Tom'un yanından en son ayrılan Nix oldu.

"Geriye gelmemeye çalışacağını söyledi," dedi Benny.

"Biliyorum," dedi Nix gözlerinden akan yaşları silerek. "Benny..."

"Lütfen, Nix... Onunla yalnız kalmalıyım. Sadece Tom ve ben. Şimdi... Lütfen. Zaman daralıyor."

Nix acıyla gözlerini kapadı ve başıyla onayladı. Benny onu alnından öptü ve dışarı çıkarken kapıyı tuttu. Sonra yere oturup bir süre Tom'u izledi. Dışarıdakilerin varlığını hissedebiliyordu. Nix onun yerine bunu yapabiliirdi. Benny bunu biliyordu. Bu görevi Lilah ve Chong da üstlenebilirdi. Zaten olan biten onca şeyden sonra Chong onun için canını bile verirdi.

Chong'dan nefret etmeli miydi? Onu suçlamalı mıydı?

Bunu bir süre düşündü. Ama hayır. Chong'dan nefret etmiyordu. Chong böyle olsun istememişti. Onun tek istediği, başlarına daha fazla bela açmadan eve gitmekti. Benny Chong'u hâlâ seviyordu. Yaraların izleri kalacaktı ama Chong her zaman Chong, Benny ise hep Benny olarak kalacaktı. Her zaman beraber olacaklardı. Hayatlarına devam edecek ve büyüyeceklerdi.

Tom'un bedeninde hâlâ bir hareket yoktu. Nefes almıyordu. Kumaş kıpırdamıyordu.

“Lütfen,” diye fısıldadı Benny.

Geri gelmemeye çalışacağım. Benny uzandı ve Dr. Skillz’in ona bıraktığı şeyi aldı. Bu, bir kıymıktı. Parlak ve soğuk... Bir ucu kör, bir ucu ise sivriydi.

Benny kıymığı elinde tutarken saniyeler birbirini kovalıyordu. İçinde bir şeylerin değiştiğini hissetti. Yüreği karanlığa gömülmüştü sanki. Ve biliyordu... Hep orada kalacaktı.

Dünya artık daha karanlık bir yer olmuştu.

Geri gelmemeye çalışacağım.

Benny çelik kıymığı Tom’un alnına dayadı ve gözlerini kapadı.

“Tanrım, lütfen...” Son zamanlarda ölenlerden bazısı tekrar dirilmemişti. Çoğu zombi olarak geri gelmişti. Çoğu... Ama hepsi değil.

Sabahın ilk ışıklarıyla ötmeye başlayan kuşların cıvıltılarını duyabiliyordu. Yaşananlardan bihaber olan dünya, uyanıyordu. Benny kapalı pencerelere baktı ve dünyanın nasıl bu kadar aptal ve bu kadar zalim olabildiğini düşündü. Gün nasıl hiçbir şey olmamış gibi ağarabilirdi? Onca şey bozulmuşken zaman da bundan nasibini almalıydı. Tom gitmişti. Onun için hayat durmuştu. O hâlde dünya da durmalıydı aslında. Ama dönmeye devam ediyordu.

Gözyaşları Benny’nin gözlerini yakıyordu.

Geri gelmemeye çalışacağım.

Çalışacağım.

Hâlâ hiçbir hareket yoktu. Benny yavaş yavaş dizlerinin üstüne çöktü. Kıymığı sağ elinde tutarak çarşafı sol elinin parmaklarına doladı. Gözyaşları dinmek bilmiyordu.

"Çok üzgünüm," dedi sessizce.

Çarşafı çekti. Tom Imura'nın yüzü gevşemişti ve gözleri kapalıydı. Dudakları hafifçe aralanmıştı. Benny yutkundu ve kıymığı sıkıca kavradı. Dönüşüm her an gerçekleşebilirdi.

Geri gelecek, diye düşündü Benny. Dünya aynı dünya ve salgın hiçbir zaman sona ermeyecek. Onu bitirecek şeyin ne olduğunu biliyordu. Ama bu, Tom'u değil, Benny'yi bitirecekti. Geleceğine baktı ve o korkunç anı gördü. Sonrasında onu bekleyen tek şeyin karanlık olduğunu biliyordu.

"Üzgünüm," dedi Benny tekrar. Eğildi ve Tom'u alnından öptü. "Seni seviyorum, Tom. Keşke bunu sana daha çok söyleseydim."

Benny, Tom'u yana doğru çevirdi ve ense kökündeki o hassas noktayı buldu. Tom buna 'tatlı nokta' derdi. Abisinin başını kucağına koydu.

Geri gelmemeye çalışacağım.

Benny oraya diz çökmüş, kucağında abisini, elinde de kıymığı tutuyordu.

Ve o korkutucu anı bekliyordu.

-2-

Beş dakika sonra Benny Imura kapıyı açtı ve gün ışığına çıktı. Kıymığı hâlâ elinde tutuyordu. Nix ona doğru bir adım attı ve durdu. Benny çok solgundu. Gözleri kararmış ve çenesi gevşemişti.

"Benny?"

Chong öne doğru bir adım attı ama Lilah elinden tutarak onu durdurdu.

"Benny?" diye fısıldadı Nix tekrar.

Benny bakışlarını ona çevirdi. Gözleri ıslak ve donuktu.

"Benny?"

Benny kurumuş dudaklarını yaladı. "Tom geri gelmemeye çalışacağını söylemişti."

Nix yaklaştı ve yüzüne dokundu. "Biliyorum ama..."

Benny başını salladı ve Nix sustu.

Chong hızla yanlarından geçti. Lilah'yı da peşinden sürük-lüyordu. Kulübeye girdiler ve tam bir dakika boyunca içeride kaldılar. Sonra tekrar dışarı çıktılar. İkisinin de aklı tamamen karışmış görünüyordu.

"Benny," dedi Chong yumuşakça, "bu ne anlama geliyor?"

"Ne oldu?" diye sordu Nix.

Lilah bıçağını elinde tutuyordu. Sonra yavaşça kılıfına geri koydu. "Tom... O..."

Benny aydınlık gökyüzüne baktı ve elindeki kıymığı yavaşça kaldırdı. Diğerleri de şaşkınlıkla onu izliyordu. Benny elini açtı ve kıymık, yassı taşların üzerine düştü. Nix ona bakı-yordu. Metal gün ışığında parıltıyor ve keskin ucu pürüzsüz görünüyordu.

Ve tertemizdi.

"Abim sözünü tuttu," dedi Benny.

-3-

Morgie Mitchell, Mountainside'ın güneş vurmuş sokak-larında elleri ceplerinde yürüyordu. Omuzları düşük, başı öndeydi. Diğer insanları fark etmiyordu bile. Balık tutmakla

geçirdiği onca saatten sonra güneş tenini yakmıştı. Ama tennindeki o kırmızılığın altında yanından geçen insanlara bir hayalet gibi görünmesini sağlayan bir solukluk vardı. İnsanlarla nadiren göz göze geliyordu ve bunu yaptığında da bakışları karanlık ve nemli oluyordu.

“Nasıl gidiyor, Morgie?” diye sordu Kaptan Strunk. Ama Morgie hiçbir şey söylemeden yanından geçip gitti. Kasaba meydanını geride bırakıp çitler ve gür çalılıklarla çevrili küçük bir kulübeye geldi. Bahçe kapısında durup içeri baktı. Çimenler, Tom Imura’nın yaptırdığı yüzlerce saatlik kılıç ve bıçak kullanma antrenmanlarından dolayı yer yer yolunmuş vaziyetteydi. Çitlere yaslandı ve gözlerini kapadı. Birbirine vuran tahta kılıçların seslerini ve harcadıkları enerjiden dolayı yorgun düşüp nefes nefese kalışlarını dün gibi hatırlıyordu.

Morgie derin bir iç geçirdi.

Kapıyı açıp bahçe boyunca yürüdü ve verandaya geldi. Bir kez daha iç çekerek, ön basamakları tırmanıp kapıda durdu. Kapıyı çalsa bile kimse cevap vermezdi. Evde kimsenin olmadığını biliyordu. Olamazdı da. Benny ve Tom, Lilah ve Chong... Ve Nix... Hepsi gitmişti. Buradan çok uzaklara... Ve her geçen saniye daha da uzaklaşıyorlardı.

Kapıyı çalmak aptalcaydı. Gereksizdi ve bunu biliyordu.

Ama yine de çaldı.

Ev küçüktü ve kapıya vuruşunun tahta duvarlarda yankılanışını duyabiliyordu.

Kimse cevap vermedi.

Morgie arkasına döndü. Sırtını kapıya yasladı ve yavaşça yere kaydı. Tarla kuşları ağaçlarda şakıyor; yusufçuklar çi-

menlerde birbirini kovalıyordu. Morgie Mitchell bir yerleri ağrıyormuş gibi öne eğildi. Ellerini başının arkasında birleştirerek orada bir süre oturdu. Dudakları hep aynı kelimeyi tekrarlıyordu. *Üzgünüm*. Ama etrafta onu duyabilecek kimse yoktu.

-4-

Tom'u araziye gömdüler ve baş kısmına, üst üste dizdikleri taşlarla bir mezar taşı yaptılar. Kimse bir şey söylemiyordu. Aralarında bir rahip yoktu. Çoğu içinden dua etti ve kimisi ise sadece ağladı. Benny ise kendini tuttu. Nix hemen yanında duruyordu.

Her şey bittiğinde Çift Bıçaklı Sally elinde Tom'un kılıcıyla Benny'nin yanına geldi.

"Bu, artık senin."

Benny silahı aldı. Tom bununla sayısız zombiyi ve kötü adamı haklamıştı. Ve Benny yine aynı kılıçla Matthias Soyu'nun korku saltanatına son vermişti. Kılıcı iki eliyle kavradı ve eski samurayların yaptığı gibi onu selamladı. Ardından onu, tıpkı Tom'un yaptığı gibi omzuna astı.

Bunu görmek Sally'yi ağlatmıştı. Benny'yi öptü ve arkasına döndü.

Benny Tom'la birlikte oturduğu kulübenin duvarına doğru yürüdü. Kılıcını çıkarıp çimenlerin üzerine bıraktı ve içeri girdi. Bir dakika sonra bir kutu siyah boya ve fırçayla geri döndü.

Bıçağını kullanarak boyayı açtı.

"Bu ne için?" diye sordu Chong.

Benny fırçayı boyaya daldırdı. "Bizden bir iz kalsın istiyο-

rum," dedi. Fırçayla duvara bir şeyler yazdı.

LUNAPARK KAPANMIŞTIR.
BU, BİR KANUNDUR.
-T. IMURA

Yazdığı yazıyı inceledi ve sonra Tom'un altına kendi ismini ekledi.

Dr. Skillz fırçayı ondan aldı ve tenekeye daldırdı. Altına kendi ismini yazdı. Sonra J-Dog, Chong, Lilah, Solomon Jones ve diğer herkes aynı şeyi yaptı. Sonra hepsi birden duvara baktı.

"Birileri aynı şeyi tekrar denemeye kalkışabilir," dedi Lilah. "Başka bir yerde."

"Hayır," dedi Sally. "Burada olanları herkese anlattıktan sonra, yapamazlar."

"Mountainside için bir şey fark edecek mi?" diye sordu Nix.

"Evet," dedi Solomon. "Edecek. Bundan sonra... Burada neler olup bittiğini öğrenen herkes için fark edecek. Tom, artık bir efsane oldu. Ve bir kahramandan daha güçlü olan tek şey budur."

"O, hiçbir zaman kahraman olmak istemedi," dedi Benny sessizce.

"Bu onun isteyip istememesiyle alakalı bir durum değil, küçük dostum," dedi Dr. Skillz. "Bu, neler yaptığınla ilgili. Büyük Kahuna, kıyıya vurup hiç kırılmayacak bir dalga bul-

du kendine.”

Benny başını salladı. Onun ne demek istediğini anlamıştı.

Öğlene doğru ödül avcıları ayrılmak için hazırlandılar. Benny ve diğerlerini, onlarla Mountainside’a gelmeleri için ikna etmeye çalıştılar ama bu, asla kazanamayacakları bir kavgaydı.

“Peki ya sen?” diye sordu Sally, Chong’un yaralı yüzünü okşarken. “Bu yolculuğa çıkmak bile istememiştin.”

“Artık çıkmak istiyorum,” dedi Chong, kafası karışmış gibi görünen Lilah’ya bakarak. Kayıp Kız kızardı ve yüzünü diğer tarafa çevirdi. Ama bunu yaparken gülümsüyordu.

“Ailene ne diyeceğim?”

Chong bunu düşünürken Sally’nin göğsüne attığı dikişlere dokundu. “Onları sevdiğimi söyle... Ve hayatta olduğumu.”

“Buna razı gelmeyeceklerdir. Harap olacaklardır.”

“Biliyorum... Ama yapmam gereken şey bu.”

Sally bir iç çekti ve başıyla onayladı. Ardından atını bulmak için uzaklaştı. Diğer ödül avcıları da onlarla vedalaştı. Ayrılmadan önce her biri Benny ve arkadaşlarına erzak verdi. Silahlar, yiyecekler, aletler ve yolculuklarında onlara yardımcı dokunabilecek tavsiyeler verdiler. Nix onlara teşekkür etti. Benny’yse hiçbir şey söylemedi. Doğuya bakmaya devam etti.

Diğerleri gidince Nix gelip Benny’ye sarıldı ve onu öperek, “Seni seviyorum, Benny,” dedi.

Benny parmaklarını nazikçe onun dudaklarında gezdirdi. “Seni seviyorum.”

Nix, bunu ona ikinci kez söylüyordu. Bu cümlenin ağzından döküldüğünü duymak ve ona aynı şekilde karşılık ver-

mek Benny'ye tekrar yaşadığını hissettirdi. Onu daha da güçlendirdi.

Eğilip Tom'un kılıcını yerden aldı. İlk Gece'den bu kılıç sayesinde kurtulmuşlardı. Nix'in onu izlediğini hissetti. "Tom bana samurayların, kılıçlarının ruhlarını taşıdığına inandıklarını söylemişti. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum... Ama sanırım Tom bunun doğru olduğunu düşünüyor. O bizi terk etmedi, Nix ve her zaman bizimle birlikte olacak." Ona bir bakış attı. "Kulağa çok bayat geliyor ama..."

"Hayır," dedi Nix dürüstçe. "Bu, çok güzel. Ve samırım çok doğru."

Benny başıyla onayladı. Kayışı çaprazlamasına omzuna asıp, Tom'un Harabe'ye çıkarken yaptığı gibi bağladı.

Nix'e, Lilah'ya ve Chong'a baktı. "Tom sözünü tuttu," dedi sert ve güçlü bir ses tonuyla. "Ben de kendi sözümü tutacağım."

Hepsi başıyla onayladı.

"Akıllı savaşçı," dedi Chong.

"Akıllı savaşçı," diye tekrarladı Lilah.

Nix gözünden akan yaşları sildi. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Yüzünü saran çiller ise parıldıyordu. Ama bakışları Benny'nin hatırladığından daha olgundu şimdi. "Akıllı savaşçı," dedi o da.

Benny doğuya baktı ve Vaiz Jack'in söylediklerini hatırladı. *Sizi yolunuzdan alıkoyarak belki de size iyilik yapıyorum. Doğuda bulabileceğiniz tek şey korku ve gözyaşı.*

Sonra tekrar Tom'un mezarına doğru döndü. Bundan daha korkunç, daha kötü bir şey olabilir miydi? Neredeyse Tom'un

sesini duyacaktı. *Gözlerini ve zihnini açık tut. Her zaman tetikte ol.*

“Akıllı savaşçı,” dedi yüksek sesle.

Hep beraber yola koyuldular. Parlak gün ışığının altında yan yana yürüyorlardı. Ormanın ötesinde ne olduğunu Tom bile bilmiyordu. Aslına bakılırsa kimse bilmiyordu. Belki gerçekten bir uçak vardı. Belki de yoktu. Ya da belki bambaşka bir şeyle karşılaşacaklardı. Orada ne olursa olsun, gidecekleri yer burası gibi olmayacaktı. Ya da çitlerin arkasındaki o korkuyla dolu Mountainside gibi... Veya her bir karışına acının sindiği, kana bulanmış bu dağlar gibi...

Olan biten bunca şeye rağmen gururla yürüyorlardı. Onlar, alevlerin ve acının üstesinden gelmiş birer savaşçıydı. Eski dünyanın son samuraylarıydılar. Ya da yeni dünyanın ilk savaşçıları...

Benny yürürken yalnızca bir kere durdu. Geriye döndü ve Lunapark'ın kalıntılarından yükselen ince duman bulutunu gördü. Oranın sonsuza dek yok olduğuna inanıyordu. Tom artık mutlu olmalıydı. Onu yüzünü doğuya dönmüş hâlde gülümserken hayal etti.

Benny, Nix, Lilah ve Chong tepeyi aşıp bilinmez diyarlara doğru ilerledi. Geride kalan toz ve dumanın içinde yalnızca ayak izlerini bırakarak yürümeye devam ettiler...

